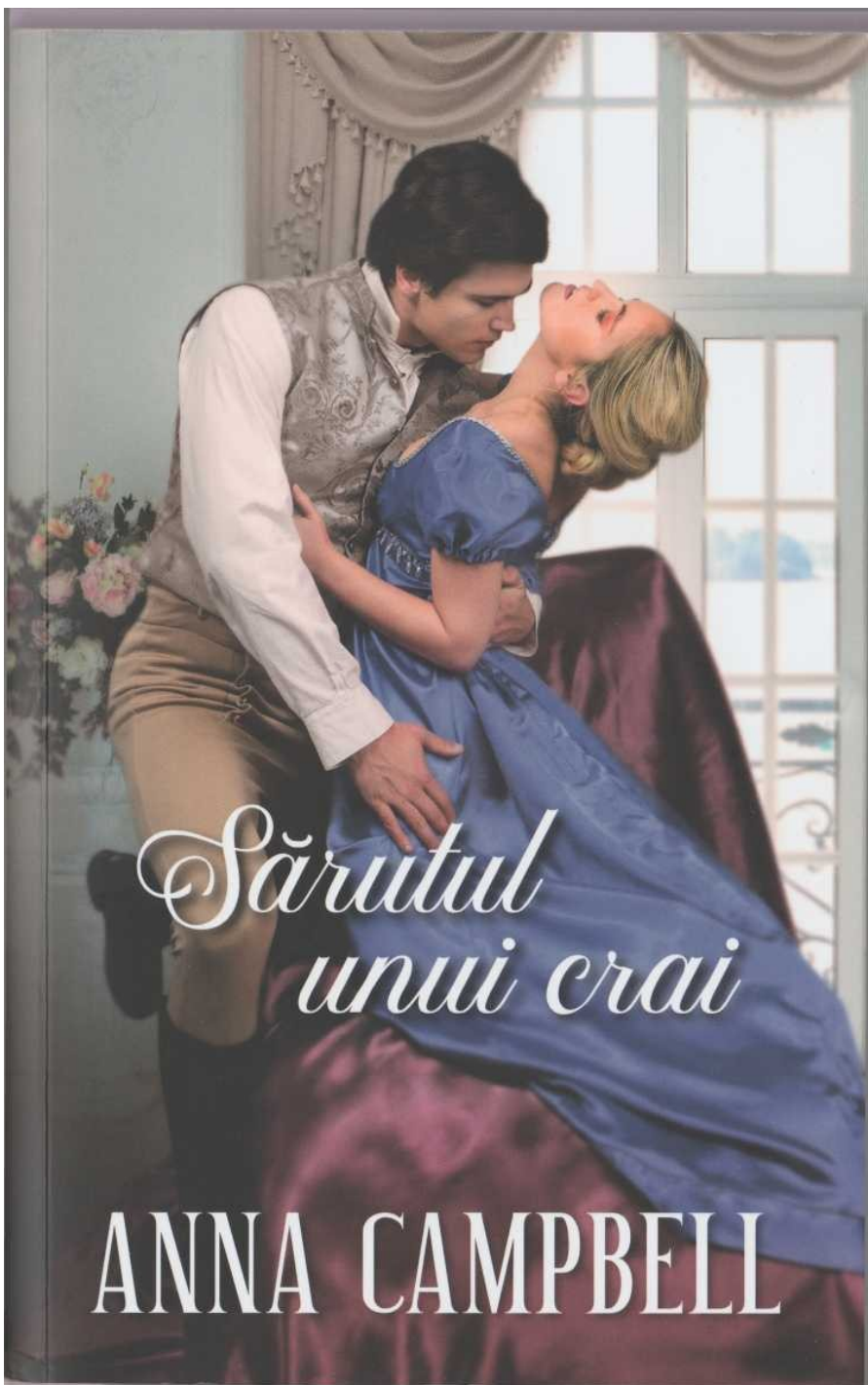

*Sărutul
unui crai*

ANNA CAMPBELL

ANNA CAMPBELL
SĂRUTUL UNUI CRAI
SERIA FIII PĂCATULUI 2

A Rake's Midnight Kiss by Anna Campbell

Copyright © 2013 Anna Campbell

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial

Litera

Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea

în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Grecu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAMPBELL, ANNA

Sărutul unui crai / Anna Campbell

trad. din limba engleză: Elena Macoviciuc – București,

Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7307-7

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111

Traducere din limba engleză Elena Macoviciuc

LITERA

București

Prolog

Casa Packham, Londra, martie 1827

— Toată lumea știe că ești o ușuratică, madam.

Declarația pasională pică fix într-una din acele pauze care au loc uneori într-o cameră aglomerată. Ca toți cei înghesuiți în sala de bal a lordului Packham în această seară de primăvară neobișnuit de caldă, Sir Richard Harmsworth se întoarce ca să vadă cine vorbise. Și, cel mai interesant, cu cine.

Înălțimea îi oferea un avantaj și îi identifică rapid pe cei implicați în conflict. Apoi își dori să nu o fi făcut. La naiba, rufele murdare ale familiei erau din nou spălate în public.

Aproape de ușile principale, un tânăr blonziu se uita la o femeie șatenă, frumoasă și în mod clar mai în vârstă decât el. Un zâmbet vag se întrezărea pe buzele femeii, care nu părea să afișeze nici urmă de supărare. Deși Richard nu reuși să-l identifice pe băiatul furios, nu avu nicio problemă să o recunoască pe femeia etichetată ca fiind ușuratică.

Augusta, Lady Harmsworth, era mama lui. Asta nu îl ajutase prea mult de-a lungul timpului.

După cum îi era obiceiul, Richard etală o expresie binevoitoare, ca și cum nimic din tot ceea ce se întâmpla n-ar fi contat. Cu toate astea, furia îi întorsese stomacul pe dos, în timp ce se îndrepta spre locul de unde se auzea hărmălaia. Mare păcat că nu putuse să prevină celălalt scandal, cel din urmă cu 32 de ani.

Mulțimea extravagantă se îndepărtă din calea lui, ca și cum ar fi fost Moise trecând prin mijlocul mării despărțite în două. Simțea sute de priviri ațintite, care-i ardeau spatele. Ca un cunoscut arbitru al modei, era obișnuit cu atenția. În acea seară însă, atenția de care se bucura nu conținea nicio urmă de admirație. Interesul avid arăta că societatea simțea miros de sânge. Richard și mama lui

știau că nu era cazul să le ofere asta. Nu era atât de sigur însă în ceea ce îl privea pe tânăr.

Cu coada ochiului, îl văzu pe cel mai bun prieten al său, Camden Rothermere, ducele de Sedgemoor, care se îndrepta în aceeași direcție. Apoi își fixă mama cu privirea. Trecuseră probabil cinci ani de când o văzuse și abia îmbătrânise o zi. „E clar că preacurvia face bine tenului”, se gândi el.

Lordul Benchley, unul dintre curtezanii obișnuiți ai mamei lui Richard, ridică paharul și îl cercetă pe tânărul care tremura.

— Nu e cazul să te porți așa, Colby. Acceptă respingerea cu demnitate și nu te face de râs.

Richard îl identifică pe acuzatorul mamei lui. Lordul Colby tocmai absolvise cursurile de la Cambridge și era nou în oraș. Augusta strângea mereu mulți tineri în jurul ei, deși rareori accepta aceste prospături și în pat. Păstra acel privilegiu pentru amanții mai experimentați, precum Benchley, după câte se părea.

Chiar dacă Richard își ura mama, acel impuls dureros îl făcea să țină evidența admiratorilor ei. În fața lumii, se prefăcea că nu dădea doi bani pe ea sau pe comportamentul ei. Însă dincolo de carapacea lui modernă, trebuia să recunoască cu reticență că adevărul era cu totul altul.

— Iar acum vine bastardul ei, zise băiatul cu amărăciune, în timp ce Richard se apropia. Sau cel puțin cel de care știm.

Toată lumea din sală păru să suspine cu o încântare oripilată. Muzicienii se opriră. Un băiat înalt, care stătea în spatele lui Colby, îl prinse de umăr.

— Taci din gură, Colby! Harmsworth e un țintaș excelent. Vrei un glonț pentru scandal?

Colby îl dădu la o parte. Acum că Richard era aproape, văzu că tânărul avea lacrimi în ochi. La naiba cu mama lui, care provoca din nou haos, așa cum provocase haos și în viața tatălui său.

— Bună seara, mamă. Văd că încă știi cum să-ți faci

intrarea, spuse el sec, ignorându-l voit pe tânărul cel zgomotos.

S-ar fi putut crede că, după ce fusese numit bastard atâta timp, cuvântul nu mai avea același impact. Din păcate, resentimentele care îi colcăiau în stomac îi indicau opusul.

Știind cât de atent erau observați, Richard se aplecă în fața ei, în semn de respect. Experiența îndelungată îi demonstrase că și la cea mai mică trădare a emoțiilor sincere, membrii societății aveau să sară pe el ca lupii.

Mama lui se pricepea chiar mai bine să-și ascundă reacția la insulte. Sau la întâlnirea cu fiul ei înstrăinat, după o perioadă atât de lungă. Îl privi pe Richard și buzele i se curbară într-un zâmbet care provocase nenumărate probleme jumătății masculine a populației, începând cu tatăl lui Richard, oricine o fi fost el.

Zvonurile răutăcioase speculasera demult că Lady Harmsworth se culcase cu un grăjdar cât Sir Lester era plecat într-o misiune diplomatică în Rusia. Adulterul soției lui nu mai avusese cum să fie ascuns când Sir Lester se întorsese la un moștenitor, după o absență de 6 luni. Scandalul nu afectase succesiunea. Sir Lester nu pusese niciodată la îndoială pe față loialitatea Augustei, iar Richard fu acceptat ca următorul baronet, oricât de dubioasă era linia lui sangvină.

— Nu-mi doresc să fiu plictisitoare, spuse mama lui.

Richard ridică o sprânceană către ea, în timp ce furia îl sugruma ca un șarpe încolăcit. Încă de pe băncile școlii, fusese batjocorit, disprețuit și ținta violențelor din cauza desfrâului mamei lui. Chiar dacă mândria îl învățase cum să-și ascundă resentimentele, nu le micșorase mai deloc.

— Așa e.

— Lady Harmsworth, e o plăcere să vă văd.

Cam își făcuse în sfârșit loc prin mulțime.

— Excelență.

Reverența ei perfectă denota o urmă de sfidare. Richard și-ar fi dorit să o poată urî întru totul pe mama lui, dar nu se putea convinge să îi ia în derâdere curajul. Știa

cât de greu era să ții capul ridicat în fața disprețului lumii.

— Ați venit ca să stingeți incendiul?

Cam îi zâmbi.

— Doar ca să mă ofer ca partener pentru acest dans.

Augusta se întoarse spre Richard.

— Și tu, fiule, ce faci aici? Nu-mi spune că vrei să lupți într-un duel pentru onoarea mea.

Un chicotit vag din spatele lui întâmpină declarația ei scandalosă. Richard citi privirea drăcească din ochii ei, știind că femeia îl provocase să îi contrazică declarația despre onoare. Un motiv pentru care situația era atât de dureroasă era că el și mama lui nu erau atât de diferiți, nici măcar prin eleganța imperturbabilă etalată pentru a descuraja insolența.

De obicei funcționa.

Expresia lui neutră nu se modifică.

— Nu împrusc copii beți, oricât de obraznici ar fi.

Prietenul lui Colby îl strânse și mai tare de braț.

— Haide, Colby. Și fii recunoscător că ai scăpat viu.

— Da, o să vin. Încăpățânat, Colby nu se mișcă și îl fixă pe Richard cu privirea. Vocea lui era plină de emoție. O să renunț la farmecele întinate ale doamnei și o să trec cu vederea prezumția unui escroc care nu nici măcar nu știe numele tatălui său. Nici măcar Bijuteria Harmsworth nu vă poate face potriviți pentru o societate decentă. Numele voastre sunt acoperite de noroi.

De data asta, rumoarea se auzi mai puternic, iar mulțimea se mișcă înainte, ca o mare învolburată, amenințând să-l sufocă pe Richard. La naiba cu Colby! De ce trebuia să-și etaleze inima frântă în mijlocul acestei mulțimi? Impulsul de a-l pune la pământ cu o lovitură pe nefericitul cârlan se opri în gâtul lui Richard, chiar și în timp ce se forță să emită o replică relaxată.

— Bijuteria Harmsworth? Dumnezeuule, n-a mai pus nimeni ochii pe fleacul ăsta de la Războiul Rozelor!

Era uimit că puștiul știa de existența bijuteriei sau de legenda că posesia ei îl confirma pe moștenitorul Harmsworth. Richard exagerase când spusese că artefactul

dispăruse din secolul al XV-lea, dar clar fusese pierdut pentru ramura principală a familiei de mai bine de 50 de ani.

— Farmecele întinate? se auzi râsul cristalin al Augustei. Dragul meu Colby, mă rănești.

Cam, care era și el un obișnuit al scandalurilor de familie, făcu un pas în față, aerul său autoritar făcându-l să dea înapoi chiar și pe Colby, care era foarte nervos.

— Arătați absolut remarcabil, Lady Harmsworth. Ignorați-l pe puștiul ăsta. Dansăm?

Cam făcu un semn orchestrei ca și cum el ar fi fost gazda, și nu lordul Packham. Începu un vals, iar el și Augusta se îndreptară spre ringul de dans, cu o siguranță imperială, care desfidea pe oricine să spună chiar și un cuvânt impertinent. Richard îi fu recunoscător prietenului său pentru aplombul arătat într-o situație dificilă.

Cu o dezamăgire palpabilă, publicul nerăbdător începu să se disperseze. Încă o dată, clanul Harmsworth evitase să se facă de rușine. Deși ieșirea lui Colby avea să fie un subiect delicios de discuții.

— Du-l acasă, îi spuse Richard tovarășului lui Colby.

Nu-și putu ascunde iritarea. Era sătul de toate astea. Sătul de dispreț. Sătul să pretindă că fiecare insultă aluneca pe hainele lui imaculate, fără să lase nicio urmă. Sătul ca păcatele mamei să se spargă în capul lui. Și, mai presus de orice, era sătul să fie bastardul Harmsworth.

Furia din stomac se potoli, transformându-se într-o hotărâre de oțel. Avea să găsească bijuteria Harmsworth și avea s-o transforme într-un ac pentru lavalieră. Avea să o etaleze sub nasul elitei, ca pe o pradă de război, până când toți recunoșteau că, deși poate nu era reprezentantul cel mai de vază al clanului Harmsworth, era singurul de care aveau să aibă parte.

Să îl mai numească cineva bastard după asta.

Capitolul 1

Little Derrick, Oxfordshire, septembrie 1827

— La naiba!

O bufnitură, urmată de un blestem spus de o voce masculină, o trezi pe Genevieve din somn. Chiar și atunci avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama că era întinsă pe biroul ei din camera de la etaj a casei parohiale. Lumânările i se terminaseră și singura lumină din cameră venea de la focul care dădea să se stingă. În acea strălucire vagă, observă sub fereastră o formă întunecată, care se lungi și se transformă într-o siluetă de bărbat ce bloca lumina palidă de afară.

O teamă copleșitoare o țintui în loc. Teamă și indignare. Cum îndrăzneă cineva să dea buzna în casa ei? Era un afront personal. Tatăl și mătușa ei erau plecați, luau cina cu ducele de Sedgemoor pe moșia acestuia. Ducele nu vizitase niciodată acest colț izolat al vastelor sale proprietăți, așa că toată lumea era încântată să-l vadă. Și Genevieve fusese invitată, dar preferase să rămână acasă și să facă cercetări. Servitorii își terminaseră lucrul și plecaseră și ei.

Bărbatul de la geam rămase nemișcat, ca și cum ar fi verificat dacă încăperea era goală înainte să-și înceapă activitățile necurate. Tăcerea tensionată se prelungi. Apoi mușchii corpului suplu i se încordară, iar bărbatul făcu un pas spre foc. Din colțul ei întunecat, Genevieve îl privi ducând o lumânare spre cărbuni.

La naiba cu insolența lui, în scurt timp avea să afle că nu era singur.

Genevieve găsi rapid al doilea sertar al biroului și îl deschise, fără să încerce să ascundă zgomotul când apucă ce era înăuntru. Se făcu lumină, intrusul se întoarse brusc în direcția ei, iar Genevieve sări în picioare.

În timp ce ocoli biroul, cu picioarele tremurânde, se forță să arate în voce o încredere pe care nu o simțea.

— Nu o să găsești nimic care merită furat în casa asta. Îți sugerez să pleci. Imediat.

În loc să reacționeze cu spaima oripilată pe care o dorea ea, bărbatul nu se grăbi să se îndrepte. Cu un aer relaxat, ridică lumânarea, ca să lumineze locul unde stătea Genevieve. Fața lui era acoperită cu o mască neagră din mătase, așa cum purtau oamenii la balurile mascate. Nu că Genevieve fusese vreodată la astfel de evenimente.

— Ești foarte bine protejată pentru cineva care nu are nimic ce merită furat.

Cu mâna fermă, tânăra ridică pistolul pe care-l scosese din sertar.

— Locuim la marginea satului, așa cum sigur ai observat când ai ales această casă ca țintă. Un gând groaznic o lovi și flutură pistolul spre el. Ești înarmat?

Bărbatul se încordă, șocat, ca și cum întrebarea îl ofensase. Ca să-și demonstreze intențiile pașnice, își întinse mâinile.

— Bineînțeles că nu, dragă domnișoară.

Această canalie era cel mai ciudat tâlhar. Cunoștințele ei despre frăția infractorilor erau limitate, dar încrederea bărbatului i se păru remarcabilă. Vorbea ca un gentleman și nu părea îngrijorat de faptul că ea tera înarmată. Genevieve își strânse buzele și apucă pistolul cu și mai mare înverșunare.

— Nu există niciun „bineînțeles că nu” aici. În meseria ta, probabil te aștepți la împotrivire de la victimele tale.

— Mă asigur că locul nu e ocupat înainte să încep să lucrez.

— Ca în seara asta, spuse ea rece.

Bărbatul ridică din umeri.

— Până și cei mai pricepuți infractori mai fac greșeli, domnișoară Barrett.

Tânăra simți un nod de teamă în stomac. De data asta, nu putu să-și păstreze calmul în voce, cu toate eforturile.

— De unde-mi știi numele?

Buzele din spatele măștii tresăriră și bărbatul se apropie.

— Stai acolo! strigă ea.

Înima îi bătea cu atâta putere, că sigur o auzea și el.

Ignorând pistolul cu o ușurință jignitoare, bărbatul ridică lumânarea și o inspectă îndelung. Senzația de ireal se intensifică pentru Genevieve. Totul în jurul ei era familiar. Confortul ponosit al camerei ei preferate. Obiectele amestecate de pe birou. Mormanul de pagini acoperite cu scrisul ei. Totul era așa cum trebuie să fie, cu excepția bărbatului înalt și mascat, cu aerul lui de eleganță și zâmbetul amuzat, indulgent. Intuiția lui Genevieve îi spunea că netrebnicul se juca cu ea.

Îndreptându-se de spate sub privirea lui cercetătoare, se obligă să-l studieze ca pe un artefact, deși, fiindcă fața lui era acoperită, nu îl va putea descrie niciodată autorităților. Lumina lumânării îi strălucea pe părul auriu și descoperi umbre fascinante sub gulerul deschis al cămășii lui albe. Purta pantaloni și ghete. În ciuda hainelor obișnuite, comportamentul lui arăta de la o poștă că făcea parte din clasa privilegiată. Și cu toate că nu-i putea vedea fața, ceva din postura lui dădea de gol că era un bărbat chipeș.

Un tâlhar cu adevărat bizar.

— Un hoț bun își face temele, răspunse el întrebării pe care ea uitase că o pusese. Cu toate că uneori, cercetările te dezamăgesc. De exemplu, bârfele din sat spuneau că, în seara asta, participi la o serată la Leighton Court.

— Voiam...

Realiză că răspundea la întrebare, de parcă ar fi fost în înalta societate. Mâna cu care ținea arma avea tendința lamentabilă de a se lăsa în jos, îndreptând țeava inofensiv spre podea. Își mușcă buza și ridică pistolul în ceea ce spera să arate ca un gest convingător.

— Ieși din casa asta!

— Dar nu am găsit lucrul pentru care am venit.

Bărbatul se apropie și mai mult, făcând-o să simtă și mai mult pericolul care o pândea. Era în pericol, ca orice femeie în fața unui bărbat. I se strânse pielea când își dădu seama cât erau de izolați. Observase și cum privirea lui se opri asupra corpului ei. Înainte să-și amintească faptul că

orice urmă de vulnerabilitate îl punea în avantaj pe el, se dădu în spate. Îndreptă pistolul spre pieptul lui.

— Ieși acum sau o să trag!

Expresia lui încruntată arăta că cerința ei trezise un gram de decență.

— Dragă domnișoară...

Genevieve se crispă. Cumva, pierduse controlul asupra întâlnirii. Ceea ce era absurd. Ea era cea cu arma.

— Nu sunt draga ta domnișoară.

Ca și cum recunoscuse că ea câștigase un punct, bărbatul făcu o plecăciune.

— Cum dorești, domnișoară Barrett. Nu ți-am greșit cu nimic. Mi se pare excesiv să mă ameninți cu moartea.

Uimirea aproape o făcu să râdă.

— Ai intrat în casa mea. M-ai amenințat cu...

El o întrerupse.

— Până acum, toate amenințările verbale au venit din partea minunatei dumitale persoane.

— Vrei să furi, spuse ea.

— Dar nu am făcut-o. Încă. Gura expresivă de deasupra mandibulei bine conturate se destinse într-un zâmbet fermecător. Temperează justiția cu milă. Permite-mi să plec ca să caut izbăvire.

— Să te las să pleci ca să jefuiești un alt nevinovat, spuse ea tăios. Ar fi mai bine să te închid în beci și să-l chem pe judecătorul local.

— Asta ar fi neplăcut. Nu-mi plac locurile strâmte.

— În cazul ăsta, ți-ai ales profesia greșită. Undeva, cineva o să te prindă.

Ignorând arma, bărbatul făcu un alt pas înainte.

— Cu siguranță inima ta plină de compasiune urăște gândul întemnițării mele.

Tânăra se retrase și își dădu seama că bărbatul o lipise de birou. Strânse mai puternic arma, ca să nu mai simtă că i se umeziseră palmele.

— Îndepărtează-te sau îți jur că o să trag.

Bărbatul aprinse una din lumânările de pe birou și își stinse lumânarea mai mică.

— Nt, domnișoară Barrett. O să lași sânge pe covor.

— O să...

Cuvintele se transformară într-un suspin când, cu o viteză surprinzătoare, bărbatul o prinse de mână în care ținea pistolul. Din câteva mișcări, o lipi de el, cu fața spre fereastra deschisă. Tânăra era copleșitor de conștientă de puterea lui. Silueta lui suplă era înșelătoare. Nu putea nega mușchii de pe brațele care o țineau sau lățimea pieptului din spatele ei. O îmbrățișase cu fermitate, blocându-i brațele. Deși Genevieve încă mai avea arma în mână, nu o putea îndrepta spre el.

Conversația spumoasă, dar ciudat de presărată cu flirturi, calmase imediat teama. Acum însă frica își făcu din nou apariția. Unde naiba îi fusese mintea, ascultând cuvintele acestui nemernic? Ca și cum i-ar fi făcut plăcere. De parcă lucrul pe care-l ura cel mai mult pe lume nu era un hoț.

Inspiră și se zbătu.

— Dă-mi drumul!

Brațele lui o strânseseră și mai mult, controlând-o cu o ușurință înfricoșătoare. Genevieve era o fată înaltă și puternică, dar hoțul era și mai înalt, și mai puternic. Nu-și măsurase niciodată forța cu a unui bărbat. Era șocant cât de ușor o imobilizase. Niciodată nu fusese atât de conștientă de realitatea fizică a altei persoane. Experiența era deranjantă dincolo de frica ei naturală față de un intrus.

— Șșș, domnișoară Barrett. Îți dau cuvântul meu că nu vreau să te rănesc.

— Atunci dă-mi drumul.

Tănăra găfâia, zvârcolitul ei reușind să-i afecteze numai coafura.

— Doar dacă lași arma jos.

Genevieve încercă să-l lovească cu cotul în stomac, dar strânsoarea lui o împiedică.

— Ar însemna să fiu la mila ta, spuse ea, sufocându-se.

Bărbatul râse.

— E și asta de luat în considerare.

Intrusul era atât de aproape, încât chicotitul lui vibra prin ea. Senzația era incomod de intimă. După alte câteva mișcări abile, bărbatul îi luă arma și o așează deoparte, pe birou.

— O să țip.

— Nu are cine să te audă, zise el nepăsător, iar în acel moment, Genevieve îl urî cu adevărat.

— Ești oribil, șuieră ea, în timp ce încerca să se elibereze.

Inima îi bătea cu putere, alimentată de frică și furie. Față de el, dar și față de ea însăși, pentru că era o femeie slabă, care devenise prada unui bărbat mai puternic.

— Cum zici tu.

Hoțul o lipi de el și făcu un pas în spate. Tânăra deveni conștientă nu numai de dimensiunea și puterea lui, care fuseseră evidente din clipa în care pusese mâna pe ea, ci și de căldura lui învăluitoare și de modul în care mirosea a ceva plăcut, o aromă de plante. Ceva proaspăt. Înțepător.

Barbarul ăsta avea obiceiul să se spele, deci.

Omul mai făcu un pas și deschise ușa cu un scârțâit, ținând-o cu un singur braț. Teama i se transformă brusc în furie. Tânăra se zvârcoli cu putere și încercă, fără succes, să-și înfigă unghiile în brațul lui.

— Ba nu o să faci asta, spuse el, trăgând-o și mai aproape.

— O să-ți mănânc ficatul pentru asta, pufni ea, în timp ce parfumul lui continua să-i ațâțe simțurile.

A ce mirosea oare?

— Mai întâi va trebui să mă prinzi.

Tănăra își dori să nu fi observat cum acea voce profundă, muzicală, era încălzită de umor. Orice posibil răspuns mândros se stinse într-o furie șocată, atunci când el își lipi obrazul de șuvița de păr care-i cădea ei pe față.

— *Au revoir*, domnișoară Barrett, îi șopti el la ureche, respirația lui gâdilându-i nervi pe care nu știa că-i avea.

Apoi bărbatul o împinse tare. Când își recăpătă echilibrul, tânăra observă că el trântise ușa și o închisese din exterior cu cheia pe care o luase probabil când

deschisese zăvorul.

— Să nu îndrăznești să cauți prin casă, diavole! strigă ea, începând să lovească ușa. Însă ușile casei parohiale erau din stejar și abia se mișcară sub asaltul ei. Să nu îndrăznești!

Pufnind, tânăra se opri și-și lipi urechea de ușă, disperată să-și dea seama ce punea bărbatul la cale. Auzi un zgomot îndepărtat, ca și cum cineva ieșise pe ușa din față. Oare prezența ei îl descurajase? Nu-și imagina de ce. Din prima clipă, fusese în avantaj.

Strânse din pumni și lovi lemnul, amintindu-și cum o atinsese obrazul lui când o ținuse atât... atât de indecent.

Indecent părea un termen prea slab ca să descrie senzațiile pe care le activase bărbatul când o prinsese ca pe un miel gata de tuns. La fel ca animalelor, și ei urma să i se fure ceva. N-avea cum să-l oprească pe răufăcător să ia ce voia. Nimeni nu avea să-i dea drumul până când tatăl și mătușa ei nu se întorceau de la duce și cine știe când avea să se întâmple asta. Pastorul Ezekiel Barrett adora să-și petreacă timpul cu nobilii. Ar fi stat acolo până dimineața dacă Sedgemoor nu-l dădea afară. Avea să fie nevoită să iasă pe fereastră, așa cum intrase răufăcătorul.

Lacrimi de frustrare îi înțepau ochii. Oricât de irațional era, simțise căldura care radiase din corpul tâlharului, când fusese lipit de ea. Era ca și cum o atinsese. Nu se mai temea, cel puțin nu pentru ea. Dacă nemernicul ar fi vrut s-o rănească, ar fi avut numeroase ocazii. Principala ei reacție, acum că teama și fascinația dispăruseră, era dezgustul de sine. Se purtase ca o fraieră, exact ca femeile fricoase pe care nu le suporta. Doar avusese un pistol. De ce nu-l forțase să iasă din casă?

Tăcerea se prelungi. Ce făcea hoțul? Avea să mai rămână ceva în casă când termina? Tânăra se uită la birou și îi mulțumi lui Dumnezeu că singurul obiect cu adevărat valoros nu fusese observat. Pentru un hoț care se furișase în casă, nu avea spiritul de observație prea dezvoltat, cu toate că i se păruse un bărbat inteligent. Sau, adăugă ea cu o furie reînnoită, impertinent. Chiar și așa, orice profesionist

ar fi luat imediat obiectul auriu.

Ceva aterizase pe covor, lângă fereastra deschisă. Curioasă și emoționată, Genevieve luă lumânarea de pe birou și o ridică. Pe jos se afla cheia.

Uimită și înfuriată, se grăbi spre fereastră, dar întunericul și frunzișul des al ulmului îi obstrucționau priveliștea. În depărtare, cineva începu să fluiera. O melodie veche și veselă.

„Over the Hills and Far Away”. Se gândi că era potrivit pentru un hoț pe fugă. Nu că ar fi dat dovadă de vreo urmă de panică. Din nou, încrederea lui o derută. Muzica dispăru în timp ce bărbatul se pierdu în noapte.

Cu mâinile tremurânde, Genevieve ridică cheia și o ținu în fața ochilor. Un lucru deloc important aruncă fiecare alt gând în vânt. În sfârșit identificase mirosul care o tachinase când o ținuse în brațe.

Lămâiță.

Capitolul 2

Richard își bău brandy-ul și își odihni capul pe spătarul fotoliului de piele din biblioteca de la Leighton Court. După intrarea prin efracție în casă, avea nevoie disperată de o băutură. Masca neagră era atârnată de un raft. Se simțise ca un saltimbanc când o purtase, dar se dovedi că fusese o decizie înțeleaptă. După șase luni de investigații, își găsisse comoara.

— Are bijuteria, după ce a ezitat să le spună agenților mei dacă i-a lăsat-o mătușa Amelia. Când m-am cățarat pe singura fereastră deschisă pe care am găsit-o, se afla foarte clar pe birou.

— Nu e nevoie s-o iei personal.

Camden Rothermere, ducele de Sedgemoor, se ridică din fotoliul similar ca să-i umple din nou paharul lui Richard. Pe sub șuvița brunetă, ochii verzi ai ducelui sclipiră cu un umor pe care numai prietenii săi îl vedeau.

În acel moment, Richard ştia că profitase de acea prietenie. Numai în virtutea ei s-ar fi retras cineva pe această moşie obscură ca să-şi susţină amicul, când ar fi putut să se bucure de deliciile reşedinţei din Derbyshire. Casa lui Cam din Little Derrick îi oferea lui Richard o bază în zonă. Numele lui Cam avea să-i dea ocazia să se prezinte localnicilor.

Cam şuieră nerăbdător.

— De ce naiba nu ai furat-o chiar atunci, când era în faţa ta? Făceai treaba repede, te întorceai la ale tale şi eu puteam să merg în nord, ca să supraveghez recolta de la Fentowick.

— Nu e frumos să o fur, bătrâne, nu e frumos.

Un zâmbet uşor apăru pe buzele lui Richard, în timp ce cu mâna liberă mângâia urechile câinelui său. Sirius, de o rasă nedefinită, dormea pe podea, lângă scaun, cu botul lung odihnindu-se pe labele din faţă. Nu se bucurase că ratase distracţia din acea seară.

— O să-i dau ocazia să mi-o vândă mai întâi. Dacă o fur, nu pot s-o arăt în lume ca să demonstrez că eu sunt moştenitorul şi că societatea înaltă ar face bine să mă respecte.

Richard vorbea mai relaxat decât cereau circumstanţele. Până în acea seară, văzuse bijuteria numai în schiţele în culori de apă din documentele familiei. Impulsul de a lua aurul şi bijuteriile fusese puternic, dar jaful din acea seară nu fusese decât o misiune de recunoaştere.

Agenţii lui o abordaseră pe domnişoara Barrett de mai multe ori pentru a cumpăra bijuteria, dar niciunul nu reuşise s-o facă să admită că avea afurisitul artefact. Nici nu confirmase şi nici nu negase asta, deşi toate pisteleduceau la casa parohială din Little Derrick. Jaful din acea seară fusese o ultimă încercare de a afla dacă mergea mai departe cu planul care şi el recunoştea că părea sărit de pe fix.

Furia care-l cuprinsese în sala de bal a lordului Packham îi afectase zilele. Obţinerea bijuteriei devenise o

călătorie de a-și demonstra valoarea unei lumi nerăbdătoare să-l reducă la un escroc.

— Mă bucur că nu trebuie să adaug jaful pe lista ta de infracțiuni.

Cam îl fixă pe Richard cu privirea.

— O să încerc mai întâi s-o conving.

Bău din brandy-ul excelent al prietenului său, plăcerea cu care-și reamintea de fiica vulcanică a pastorului concurând cu furia care mocrise în el timp de șase luni. Mai mult. Întreaga sa viață.

— Mă rog, domnișoara Barrett avea un pistol.

Cam râse surprins.

— Serios? Bravo ei! Chiar mă întrebam dacă o s-o cunoști pe misterioasa domnișoară Barrett când tatăl și mătușa ei se aflau la cină fără ea, dar era prea târziu să te avertizez că de fapt casa parohială nu era goală. Îți jur că pastorul vorbește îngrozitor de mult. Chiar dacă tu ai fost amenințat cu arma, seara mea a fost mai proastă.

— Îți rămân dator.

Richard își întinse picioarele lungi pe covorul turcesc albastru cu roșu. Îl copleși o oboseală plăcută.

— Chiar că da. Deși trebuie să recunosc că Leighton Court e un loc atrăgător. Ar fi trebuit să vin mai repede să verific moștenirea unchiului Henry după ce a dat ortul popii anul trecut. Cam se relaxă pe scaun. Deci fata bătrână școlită a fost cum ți-ai imaginat? Avea pielea urâtă? Umerii rotunzi? Nimic interesant în decolteu? Se uita chiorâș, de la răsfoitul atâtor cărți prăfuite?

Un val de apreciere masculină pură îi încălzi sângele lui Richard. Corpul pe care-l ținuse în brațe avea cu siguranță un decolteu impresionant.

— Domnișoara e... interesantă, spuse el gânditor, apoi încetă să-l mai mângâie pe Sirius pe cap.

Câinele mormăi ușor când nu mai avu parte de atenție.

— Mai mult ca sigur că e, dacă ți-a arătat pistolul ca să termini cu prostiile. Să-nțeleg deci că o să continui cu planul ăsta.

Richard zâmbi, reamintindu-și de fata care-l privise cu răceală. În loc de o fată bătrână uscată, dăduse peste o amazoană magnifică, înaltă. Blondă. Ochi argintii sclipitori, care îi făcuseră arșice așteptările deloc flatante.

Cam întrerupse tăcerea lungă.

— Richard?

— Mda?

— Nu mai tot ofta după ea. Înțeleg că e frumoasă. Răspunde-mi.

— Sigur că o să continui. Richard se ridică și, fără invitație, își reumple paharul. Îi arată carafa lui Cam, dar prietenul său cumpătat dădu din cap. Nu am de ales. Aș putea să merg prin tribunale și să demonstrez că mătușa Amelia nu avea niciun drept legal să îi dea bijuteria domnișoarei Barrett, dar procesele durează foarte mult și nu știi niciodată ce vor decide judecătorii. Domnișoara Barrett nu vrea să se înțeleagă cu oamenii ei, nici după ce aceștia i-au spus că aș da 10 000 de guinee¹ pe bijuterie.

— E clar că banii nu o impresionează.

— Dar ceva tot o va impresiona, iar eu o să descopăr ce anume. Din fericire pentru mine, tatăl ei acceptă studenți care plătesc. Trebuie să mă infiltrtez în casă și să profit de ocazie. Toată lumea are un preț – sunt sigur c-o să-l aflu și pe al fetei.

Cam tot nu părea convins.

— O să știe ce vrei în clipa în care o să-ți audă numele.

Richard zâmbi cu subînțeles în timp ce se rezemă de șemineu.

— Fă cunoștință cu Christopher Evans, un diletant bogat din Shropshire.

Tonul lui Cam fu neutru.

— Vrei să spui seducție.

Pentru o clipă, ideea de a se bucura de farmecele de vikingă ale lui Genevieve Barrett îl ameți pe Richard, dar în cele din urmă încuviință reticent.

---

¹ Veche monedă britanică, a cărei valoare era de o liră și 1 șiling (21 de șilingi). A fost retrasă la începutul secolului al XIX-lea.

— Nu e cazul să fii atât de dezaprobat, bătrâne. O s-o înmoui cu puțin flirt, dar nu o s-o ruinez. Nu vreau să-i fac rău, indiferent cât m-a dus cu zăhărelul în legătură cu locul unde se află bijuteria. O să-i ofer câteva săptămâni de atenție masculină și o pungă plină cu bani, apoi o s-o părăsesc cu un zâmbet și având bijuteria în buzunar.

— E posibil ca o femeie care te amenință cu pistolul să nu fie ușor de cucerit.

Richard ridică din umeri.

— Știu destule cât să farmec o tânără inocentă de la țară. O să-mi mănânce din palmă cât ai zice pește.

— Dacă seara asta e un indiciu, sunt șanse mari să te muște de mână. Vorbești ca un filfizon, chiar aș vrea să te văd în acțiune.

Râsul lui Richard avea o nuanță acidă.

— Pot să fiu fermecător atunci când vreau. Dumnezeu, am învățat lecția asta acum mulți ani. Ignoranța mea amiabilă ca reacție la insulte m-a salvat de numeroase bătăi de la dragii mei colegi.

Ridică din umeri, amintindu-și de toate torturile pe care prietenul lor, Jonas Merrick, care era și el bastard, le suportase la Eton pentru că era prea rigid ca să se bage în joc. Ei bine, Jonas fusese cel care răsese la urmă cu un an înainte, când fusese numit viconte de Hillbrook. Richard avea de gând să râdă și el ultimul, și doar ca să-i irite pe cei din elită, prin etalarea legendarei bijuterii Harmsworth pe sub nas.

Cam nu păru impresionat.

— Nimic nu o să schimbe circumstanțele nașterii tale.

— Poate că nu, spuse el cu o amărăciune pe care nu o mai dezvăluise altcuiva. Dar dintre toți, tu cu siguranță înțelegi nevoia de sfidare.

Detaliile obscure ale concepției lui Cam fuseseră ținta și mai multor bârfe decât conceperea lui Richard. Mama lui Cam, ducesa, își împărțise favorurile între soțul ei și fratele mai mic al acestuia. Nimeni, inclusiv ducesa, nu știa care Rothermere fusese tatăl fiului ei. Un scandal de o asemenea amploare, la cele mai înalte niveluri, avea

tendința să se repete.

Pe tot parcursul vieților lor, Richard și Cam plătiseră pentru păcatele părinților. La Eton, cu Jonas, legaseră o prietenie bazată pe adversitate. Până de curând, Jonas mersese pe drumul lui. Dar prietenia dintre Cam și Richard nu fusese afectată, în ciuda plăcerii lui Richard de a-i scandaliza pe pudici și a decenței exemplare a lui Cam. Într-un rar moment de contemplare, Richard concluzionează că prietenul lui se străduia să ajungă la nivelul faimoșilor săi părinți, dovedindu-se demn de titlul pe care-l avea.

Însă, în ciuda traiului său haotic, Richard avea motive să fie recunoscător pentru prietenia aceasta stabilă. Un exemplu concret era că loialitatea îl adusese pe Cam, chiar dacă obiectase, la această mică moșie din Oxfordshire.

— Orice victorie o să fie pur simbolică, spuse Cam.

— Simbolurile pot fi puternice. Zâmbi când se ridică de pe scaun. Haide, Cam. Lasă-mă să am o ultimă aventură înainte ca viața să devină plictisitoare. În următorul sezon, am de gând să mă prezint ca un bărbat căsătorit respectabil. E momentul să fiu la casa mea și să am copii cu o virgină al cărei pedigree impecabil o să restaureze parte din reputația pătată a clanului Harmsworth.

Cam nu părea prea fericit.

— Căsătoria cu o femeie pe care o iubești poate fi o aventură.

— Iubire, dragă prietene? Râsul lui Richard era plin de cinism. Am de gând să am un mariaj la modă. Fără atașamente. Tot ce cer de la o soție e un moștenitor legitim.

— Te subestimezi. Dacă e vreun bărbat care să merite un mariaj fericit, tu ești acela.

Richard se foi incomod. Asta era problema cu prietenii vechi. Vedeau dincolo de limitele civilizate, spre anumite cotloane din sufletul unui bărbat pe care nu voia să le viziteze niciodată.

— La naiba, Cam, nu credeam că o să aud sentimentalisme de la tine.

Expresia lui Cam rămase gravă.

— Nu pot să nu invidiez ce au Jonas și Sidonie. E un om mai bun datorită ei. Mă face să cred că merită să urmez dragostea, indiferent de riscuri.

Richard nu era destul de naiv cât să respingă iubirea pură dintre Jonas și soția lui, nici bucuria pe care acesta o găsisese în fiica lui, atunci când devenise tată.

— Jonas e un norocos. Dar Sidonie e una la un milion. Nu aş paria nici doi bani pe şansa de a găsi o femeie ca ea.

Dar în timp ce Richard stătea în biblioteca opulentă a lui Cam, atât de diferită de camera dărăpănată în care pătrunsese mai devreme, nu putu să nu se gândească la altă femeie. Apriga, isteţa şi surprinzător de atrăgătoare Genevieve Barrett, cu limba ei ascuţită, ochii cenuşii sfredelitori şi corpul ei voluptuos. După escapada din acea seară, se trezi anticipând zilele ce aveau să vină cu o nerăbdare care l-ar fi uimit în acea după-amiază. Încercarea de a o convinge pe fiica pastorului să îi dea bijuteria Harmsworth promitea să fie una foarte amuzantă.

Capitolul 3

Mai întâi, Genevieve observă câinele.

Stătea lângă fereastră, cu privirea pierdută afară şi cu broderia ignorată în poală. Salonul pastorului avea vederea spre o alee laterală ce dădea în drumul care venea de la Oxford. În colţul opus al camerei, mătuşa ei văduvă încerca să-l distreze pe lordul Neville Fairbrother, care venise să-l viziteze pe tatăl tinerei. În acea după-amiază, pastorul era cu un enoriaş şi, spre regretul lui Genevieve, lordul Neville hotărâse să aştepte în loc să se întoarcă la conacul lui din apropiere, Youngton Hall. Deşi nobilul finanţase îndeletnicirile academice ale tatălui ei, fata nu-l plăcea. Ceva din privirea lui îi făcea pielea ca de găină, iar prezenţa lui apăsătoare te făcea să nu poţi respira când se afla în aceeaşi cameră.

Când un câine de o rasă nedefinită apăru pe alee,

Genevieve se îndreptă de spate, surprinsă. În Little Derrick, câinii vagabonzi nu aveau parte de o primire caldă. Animalul se așează și se uită în urmă, spre colțul casei. În câteva momente, își făcu apariția un faeton de o eleganță rar întâlnită prin părțile acestea.

Curiozitatea o ținu pe Genevieve lipită de fereastră. Pe capră stătea un bărbat, care purta o haină frumos croită și o pălărie înclinată la un unghi specific crailor. Cu o atingere ușoară, acesta controlă perechea de cai maro care trăgea vehiculul galben cu negru.

Ce-l aducea pe acest om în Oxfordshire? Probabil se pierduse. Aleea îngustă ducea numai spre grajdurile casei parohiale. Niciun bărbat cu stil nu ar fi fost interesat de casa lor umilă. De fapt, nu-și imagina de ce un bărbat cu stil ar fi avut o asemenea potaie. Nomazii care campau lângă râu ar fi urât un asemenea câine, însă era evident din lătratul bucuros al animalului că-i aparținea conducătorului faetonului.

Faetonul și cailor săi spectaculoși, urmați de câinele mai puțin spectaculos, dispărură după peretele care înconjura grădina din spate. Bănuia că omul avea să-și descopere greșeala în curând și să se întoarcă.

Genevieve așteptă ca bărbatul și câinele lui să reapară. O mică dramă care să puncteze o după-amiază plictisitoare. O după-amiază care ar fi fost mai puțin plictisitoare dacă lordul Neville nu i-ar fi afectat îndeletnicirile academice. Avea planuri să-și schimbe viața, și prezența lordului îi afectase progresul.

Când faetonul nu se întoarse imediat, ridică acul cu un oftat. Nu era chiar talentată la brodat, dar îi dădea o scuză să evite să vorbească cu vizitatorul lor.

Dorcas, menajera lor, deschise ușa, având în mână o bucată dreptunghiulară din carton. Mătușa Lucy încercase s-o obișnuiască să pună cărțile de vizită pe o tavă, dar Dorcas nu vedea rostul acestui lucru. Până acum, Dorcas câștigase mereu acel război.

— Mă scuzați, domnișoară, dar pastorul are un vizitator.

Mătușa Lucy se ridică să ia cartea de vizită împăturită, apoi i-o dădu lui Genevieve. *Christopher Evans*. Numele nu însemna nimic pentru ea.

— I-ai spus că tata nu e acasă?

— Da, domnișoară, dar vrea să aștepte. Dorcas se înroși. Este atât de chipeș, domnișoară. Superb. Și un gentleman.

Fără să vrea, Genevieve se uită la lordul Neville. Acesta nu încercă să-și ascundă dezaprobarea față de reacția lui Dorcas.

— Spune-i omului să facă o programare.

Cât de mult i-ar fi plăcut lui Genevieve să-i amintească acelui arogant să fie atent la manierele lui, dar tatăl ei nu ar fi iertat-o niciodată pentru că i-ar fi îndepărtat sponsorul. Venitul pastorului și munca academică acopereau cheltuielile esențiale, dar luxul venea datorită sprijinului lordului Neville.

— E posibil să fie ceva important.

— Așa e. Mătușa Lucy ignoră spusele lordului. Te rog să-l inviți pe domnul Evans în salon.

Genevieve așeză broderia într-o parte. Se ridică și aranjă cutele fustei ei verzi. Bărbatul care intră în cameră era conducătorul faetonului, așa cum se așteptase. Nu își imagina însă ce treabă putea să aibă un asemenea bărbat cu tatăl ei.

Deși lui Dorcas îi lipsea rafinamentul, nu era nimic în neregulă cu vederea ei. Domnul Evans era, într-adevăr, chipeș. Remarcabil de chipeș chiar.

— Bună ziua, domnule Evans. Sunt domnișoara Warren, cumnata pastorului.

— La dispoziția dumneavoastră, domnișoară Warren.

Domnul Evans se aplecă peste mâna mătușii Lucy, iar Genevieve observă admirația mătușii.

— Vă rog să scuzați deranjul. Aseară, la Sedgemoor, pastorul a fost destul de amabil încât să-mi spună să vin în vizită.

Noaptea trecută, pastorul mersese la altă cină la Leighton Court. Când se întorsese, îi povestise despre toată

atenția pe care o primise de la duce și invitații lui.

Vocea nou-venitului era liniștitoare, educată și ciudat de familiară. Genevieve se încruntă în timp ce încerca să-și amintească unde se întâlniseră. Spre deosebire de viața tatălui, a ei nu era plină de cunoștințe noi. Singurul străin pe care-l întâlnise de curând fusese hoțul misterios din seara primei vizite a pastorului la conac.

Gânduri pe jumătate formate îi alergau prin minte și îl studie pe străin. Domnul Evans avea aceeași înălțime ca și hoțul, dar nu și părul său auriu. Părul acestui bărbat era de un șaten șters. Părul era singurul lucru plictisitor de la el. Fața îi era distinsă. Maxilarul ferm și hotărât. Hainele remarcabil de elegante, deși se îmbrăcase pentru zona rurală.

Ce naivă fusese, să-și imagineze vreo asemănare. Ducele de Sedgemoor nu ar fi găzduit un hoț. Încă era agitată după intrarea prin efracție a bărbatului.

— Nu a pomenit nimic de vizita dumitale, spuse Genevieve fermă. Domnul Evans se întoarse spre Genevieve și ochii lui de un albastru-închis, senini precum cerul, o cercetară din cap până-n picioare. Lordul Neville o inspecta într-o manieră similară la fiecare întâlnire. De data asta însă, în loc de aversiune, simți un fior de conștientizare feminină. Fiecare nerv i se încordă, avertizând-o. Pe bărbatul ăsta scria prădător.

— Nu e un moment bun? Pot să vin în altă zi.

O expresie întrebătoare apăru pe fața domnului Evans, iar Genevieve realizează că acesta îi interpretase greșit încruntătura. Se pare că nu numai menajera avea un comportament social ciudat în casa parohială. Culoarea îi aprinse obraji.

— Domnule Evans, sunt...

O furtună de zgârieturi și șuierături îi înecară răspunsul. Hecuba, bătrâna ei pisică neagră, sări pe umărul lui Genevieve, își înfipse ghearele în el, apoi se aruncă pe raftul cu farfurii de porțelan. Câinele lătră o dată, după care se așeză la picioarele stăpânului său.

— Dumnezeuule!

Lordul Neville sări în spate. Mătușa Lucy tresări și se făcu mică pe scaunul ei. Domnul Evans, care până acum i se păruse un domn destul de apatic, se mișcă cu o viteză impresionantă ca să salveze farfuria din porțelan Delft, albastru cu alb, pe care Genevieve o urâse mereu.

— O să-l scot pe Sirius afară, spuse el calm, dându-i farfuria.

Câinele o privi cu reproș. Animalul se purtase perfect, așa că se simți ca o trădătoare când încuviință.

— Ar fi mai înțelept.

— Dar mai întâi o să-ți salvez pisica.

— Hecubei nu-i plac bărbații, spuse Genevieve repede, dar domnul Evans se întinsese deja după ea.

Spre uimirea ei, Hecuba sări în brațele lui la fel de repede ca un pescăruș care se aruncă în mare după un hering.

— Observ, spuse el solemn.

Cumva, Genevieve știa că, în spatele atitudinii sale serioase, bărbatul râdea de ea.

— Cât de ciudat! spuse ea, distrasă momentan de la haos.

Chiar și de la o jumătate de metru depărtare, Genevieve auzi torsul încântat, când bărbatul mare și suplu o băgă pe Hecuba în haina lui maro. O salvase pe Hecuba când era pui și băieții din vecinătate încercau să-i dea foc la coadă. De atunci, pisica nu suportase atingerea unui alt bărbat.

Cu o blândețe care o impresionă pe Genevieve, domnul Evans îi dădu drumul pisicii. Reticența acesteia de a pleca de lângă noua ei iubire se auzea clar. Bărbatul îi făcu un semn câinelui.

— Haide, Sirius. Afară.

Genevieve încă nu-și revenea după reacția ei stranie la văzul acelor mâini capabile și pricepute care îi manevraseră pisica. Se aplecă peste Hecuba și speră că nimeni nu observase că Genevieve Barrett, care de obicei nu era impresionată de nimic, era, fără doar și poate, afectată.

„Cine e bărbatul ăsta?” Domnii cu o astfel de prestanță nu ajungeau niciodată în orbita ei. Sau a tatălui ei. Cu excepția ducelui de Sedgemoor, dar acesta era atât de departe de lumea ei, că nici nu putea fi considerat un muritor de rând. Chiar dacă lordul Neville era de văză, îi lipsea strălucirea nou-venitului.

— Lasă-l pe Sirius să rămână.

Își blestemă tonul lipsit de elan. Ce naiba era în neregulă cu ea? La 25 de ani, trecuse bine de vârsta chicotelilor. Însă domnul Evans avea un efect extraordinar asupra ei. O făcea să se simtă ca și cum lumea din jurul ei îi scăpase de sub control. Și făcuse asta cu o ușurință pe care o ura.

Bărbatul o privi și râsul din ochii lui o făcu din nou atentă la ce se întâmpla. Își îndreptă spatele ca să oprească un val de amețeală. Domnul Christopher Evans era mult prea fermecător pentru binele lui.

Sau al ei.

— Mulțumesc. E foarte bine dresat.

Ca și cum voia să demonstreze asta, pocni din degete din nou și Sirius veni lângă el.

Genevieve fu din nou uimită de contrastul dintre clasa bărbatului și înfățișarea nu tocmai flatantă a câinelui.

— Permite-mi să fac prezentările.

Speră că domnul Evans nu observase tremurul din vocea ei, dar avea senzația că bărbatul știa ce efect avea asupra femeilor vulnerabile, printre care se pare că se număra și ea.

— El este prietenul tatălui meu, lordul Neville Fairbrother.

Genevieve nu putu să nu observe contrastul dintre trăsăturile tăioase ale lordului Neville și eleganța evidentă a domnului Evans.

— Sper că sunt și prietenul tău, Genevieve, pufni lordul Neville. Bărbatul i se adresează străinului cu un aer de superioritate. Evans.

— Lord Neville.

— Iar eu sunt Genevieve Barrett. Te rog, ia loc,

domnule Evans.

Mătușa ei renunțase la îndatoririle de gazdă și se holba la vizitator.

— O să rog să vină cu ceaiul.

— Mulțumesc.

Cu un zâmbet, bărbatul se așeză pe scaunul de lângă mătușa ei. Așa cum promisese, câinele se purtă perfect și se așeză lângă el, fără să se uite la Hecuba.

— Tata este plecat să-și îndeplinească datoria de pastor.

Genevieve se retrase pe scaunul de lângă fereastră, ținând-o în continuare în brațe pe Hecuba.

Bărbatul zâmbi și inima lui Genevieve, care aproape revenise la ritmul ei normal, tresări din nou. Chipeș? Domnul Christopher Evans, oricine era, era de-a dreptul frumos.

— Nu contează. Speram să cunosc mai mulți oameni din vecinătate.

Genevieve se înfioră, sub impresia unui avertisment supranatural. Nu suna bine. Nu suna bine deloc. Suna ca și cum nu era pur și simplu în trecere. De obicei nu era la mila instinctului animalic, dar fiecare părticică din ea insista că domnul Evans nu era ce părea, în clipa în care bărbatul vorbise, inima ei știuse că era un mincinos. Și mai exact ce făcea în Little Derrick?

— Nu o să găsești divertisment aici, spuse lordul Neville tăios în timp ce se așeză pe scaun.

— Lord Neville, nu sunteți prea amabil.

Genevieve se încordă la replica mătușii ei.

— Ba din contră. Bărbatul abia dacă își ascunse bătaia de joc din ton. Dincolo de cercul nostru academic, sunt puține lucruri interesante.

— Excelența Sa a recomandat frumusețile pitorești ale acestui colț din Oxfordshire. Domnul Evans se concentrează pe Genevieve cu o intenție pe care nicio intelectuală nu o putea interpreta greșit. Nu a exagerat.

Replica o făcu să roșească, la naiba! Încercă să susțină privirea domnului Evans, dar emoțiile o dădură de

gol și se uită pe fereastră, își dădu deja seama că bărbatul era foarte priceput la flirt. Chiar și când singura femeie din apropiere era înalta și ciudata Genevieve Barrett, cu degetele ei pătate de cerneală.

O mângâie pe Hecuba. Pisica mieună și se eliberă. Ignorând câinele, se duse și se așeză în poala domnului Evans.

Acele mâini capabile începură imediat să mângâie pisica neagră. Genevieve își suprimă o altă reacție inconfortabilă.

Un zornăit de pe aleea lăturalnică îi atrase atenția.

— A venit tata.

— Excelent, spuse lordul Neville. A promis că-mi arată manuscrisul trimis de Carruthers.

— Am auzit că e minunat.

Entuziasmul domnului Evans putea fi comparat cu al celui mai pasionat expert medievist.

Șocată, Genevieve îi susținu privirea.

— Ești anticar, domnule Evans?

Dubiul din întrebarea ei o făcu pe mătușa să se încrunte. Biata mătușă Lucy! Trăise în casa parohială încă de la moartea surorii ei, în urmă cu 15 ani, și în cea mai mare parte a timpului încercase să își educe nepoata. Cu foarte puțin succes, fu Genevieve nevoită să recunoască.

Deși zâmbi, domnul Evans răspunse destul de politicos.

— În așa companie, aș ezita să mă descriu astfel.

„Ești mult prea uns cu toate alifiile, domnul meu.”

Tatăl ei dădu buzna în cameră și astfel Genevieve nu mai trebui să răspundă modestiei false a oaspetelui lor.

— Lord Neville! Ce plăcere neașteptată!

Apoi se întoarse și vorbi cu o bucurie reală, care îl făcu pe lordul Neville să scâncească.

— Și domnul Evans! Dacă știam că o să vii în vizită, mi-aș fi amânat treburile. Mi-a făcut așa mare plăcere discuția noastră de aseară. Ți-au dat ceai? Nu? Dumnezeuule, ce părere o să-ți faci despre noi? Că suntem niște sărăntoci, probabil.

Pastorul nu era o prezență tăcută. Vocea lui se lovi de pereți și făcu câinele să tresară. Tatăl lui Genevieve traversă camera și dădu mâna cu domnul Evans cu un zel ce o umplu de resentimente pe tânăra care nu era prea încântată de nou-venitul din casa lor. Tatăl ei era un bărbat cu o reputație internațională, oricât de nedorită era. Nu trebuia să se dea în spectacol în fața unui nobil.

Oftă și-și dori ca domnul Evans să se ducă de unde venise. Putea deja să prevadă conflictul dintre el și lordul Neville și nu avea chef să facă față unei alte isterii a tatălui ei.

Pentru o clipă, Genevieve își văzu tatăl din perspectiva unui străin. Înalt, încăruntit, distins, cu un aer distras care arăta că mintea îi era fixată pe lucruri mai importante. La un moment dat crezuse asta. Acum, oricât de mult îl iubea, cu o afecțiune încăpățânată care niciodată nu dispărea, nu putea să controleze răceala care se strecurase în relația lor. Tatăl ei arăta ca un profet din Vechiul Testament, dar în adâncul lui, era un bărbat egoist și slab.

Dorcas alese acel moment ca să aducă tava cu ceai. Salonul mic deveni incomod de aglomerat. Îndreptându-se spre masă, menajera dansă în jurul pastorului. Genevieve roși când văzu niște lapte sărind din urcior. Domnul Evans chiar avea să-i considere niște țăranoi. Apoi își reaminti că nu dădea doi bani pe ce credea domnul Evans.

Genevieve reuși să servească ceaiul fără să-l verse peste cei din cameră, fie ei animale sau oameni. Lordul Neville îi atrase tatăl într-o discuție cu subiect academic. Mătușa ei îl prinse pe domnul Evans într-o conversație despre frumusețile locale. Genevieve se retrase pe scaunul de lângă fereastră și își luă broderia din nou.

Inspiră adânc și se strădui să se calmeze. Era absurd să lase o față atrăgătoare să o afecteze atât de mult. Mereu se considerase imună la atracțiile masculine. Cu siguranță bărbații din cercul tatălui ei excelau doar la capitolul intelect. Reacția ei la domnul Evans însă nu avea nimic de-a face cu intelectul, iar asta o sperie.

— Ce priveliște fermecătoare, să văd o domnișoară care coase.

Sceptică, Genevieve își ridică privirea. Domnul Evans se rezemă de cadrul ferestrei, privind-o. În brațele lui, Hecuba părea de-a dreptul fascinată.

— Îmi place să mă țin ocupată, domnule Evans.

Nu-și îndulci vocea. Bărbatul trebuia să știe că nu toată lumea din casa parohială din Little Derrick era gata să se așeze cu burta în sus ca să fie mângâiată. Însă acea imagine, cu ea stând întinsă în fața lui, așteptând să fie mângâiată, fu atât de reală, că se înroși. Speră că bărbatul nu observase asta.

Când domnul Evans o așeză pe Hecuba pe jos, pisica îi privi pe amândoi nemulțumită, apoi plecă. Bărbatul luă broderia de la Genevieve. Aceasta așteptă un compliment. Din motive pe care nu le știa încă, bărbatul părea hotărât să o fărmece.

Se lăsă liniștea, iar Genevieve îndrăzni să-l privească. Expresia bărbatului nu dădea nimic de gol.

— E un bujor, spuse ea.

Bărbatul zâmbi, dar nu râse.

— Da... văd.

— Serios?

Genevieve își luă broderia și o inspectă îndeaproape. Nici măcar ea, care știa ce trebuia să reprezinte, nu reușea să discearnă subiectul.

Fără să fie invitat, domnul Evans se așeză pe scaunul de la fereastră. Își încrucișă brațele la piept și își întinse picioarele lungi peste covorul șters. Ea se îndepărtă pe ascuns.

— Dacă nu mă înșel, îl ajuți pe tatăl tău în munca lui.

Din păcate, bărbatul nu ar fi putut spune ceva mai probabil să o enerveze. Îl fixă cu privirea și începu să o doară stomacul din cauza unei supărări vechi.

— Sunt de ajutor, domnule, zise ea sec.

Lumina serii, care intra pe geam, nu prindea nici urmă de strălucire în șatenul părului lui. Hecuba se freca de gleznele lui și torcea, gata să explodeze. Genevieve

observă privirea lordului Neville din partea cealaltă a camerei și se concentrează din nou pe cusut. Speră că bărbatul nu credea că ea îl încurajase pe acest intrus decorativ. Și chiar dacă ar fi crezut asta, nu avea niciun drept să-i cenzureze comportamentul.

— Pastorul ți-a lăudat abilitățile aseară, la Leighton Court.

— Ești surprins să auzi de o femeie care-și folosește creierul? Întrebă ea cu o dulceață care ar fi enervat pe oricine o cunoștea.

Bărbatul oftă și îi aruncă o privire surprinzător de receptivă.

— Am senzația neplăcută că undeva am făcut un pas greșit cu tine, domnișoară Barrett.

Pentru o clipă, Genevieve îl privi în față și se întrebă de ce era atât de convinsă că bărbatul avea motive ascunse.

— Nici nu contează.

Avea să-i ignore comentariul. Până la urmă, nu avea să devină un punct stabil în viața ei. Chiar dacă rămânea în vecinătate, medievistii prăfuiți care locuiau în sat aveau să-l plictisească în scurt timp.

— Dacă te-am jignit din greșeală, te rog să-mi accepți scuzele.

La naiba cu el! Bărbatul se apropie de ea și își întinse brațul pe pervazul din spatele ei. Genevieve se încordă, își abandonează mândria și se duse spre colț.

— Domnule Evans, ești arogant.

Buzele bărbatului tresăriră.

— Domnișoară Barrett, ai dreptate.

— Te rog să păstrezi distanța.

Râsul lui se auzi grav și atrăgător.

— Cum pot să nu te ascult când ești înarmată?

Tânăra își dădu seama că ținea acul ca pe o sabie în miniatură. În ciuda iritării ei, absurditatea scenei o lovi și își înăbuși râsul. Băgă acul într-un bujor înflorit, care, din păcate, semăna cu un pui ars.

— Ți irosești atenția, domnule.

— Nu vreau să cred asta, spuse el cu o intensitate blândă, care o făcu să-l privească aproape oripilată.

Oare era o provocare? Și cum naiba putea să-i răspundă?

Din fericire, vorbi tatăl ei.

— Domnule Evans, lordul Neville vrea să vadă acel codex. Ești interesat?

Întrebarea pastorului întrerupse tăcerea apăsătoare. Domnul Evans clipi, ca și cum tocmai ieșise dintr-o transă. Genevieve își dădu seama că îi cercetase fața cu aceeași atenție cu care cercetase un document istoric.

Bărbatul se întoarse spre tatăl ei.

— Desigur, domnule. Ia-o înainte.

Fără distinsul gentleman și Sirius, salon părea părăsit. Ca și cum plecarea domnului Evans îi luase lumina. Genevieve privi spre locul unde mătușa ei se uita în spațiu, cu mâinile în poală.

— Ce bărbat minunat! spuse ea visătoare.

Genevieve își opri un mormăit și se ridică să ia ceștile cu ceai și să le pună pe tavă.

— Cu siguranță el are impresia că este.

Privirea mătușii Lucy era surprinzător de tăioasă.

— Pentru că te-a tratat ca pe o femeie și nu ca pe o carte mucegăită din biblioteca tatălui tău, nu ți-a plăcut de el.

— Nu fi naivă, mătușă. Genul ăsta de bărbat flirtează cu orice femeie din apropiere. Azi am fost tu, eu și Hecuba.

Când își auzi numele, Hecuba se frecă de gleznele lui Genevieve.

— E prea târziu ca să te revanșezi!

— Sper că o să vină în vizită în mod regulat, spuse mătușa. Mă tem că nu o să găsești niciodată un bărbat cu care să te căsătorești.

Șocată, Genevieve aproape scăpă tava.

— Mătușă! Nu fi absurdă! Chiar dacă mi-ar plăcea de domnul Evans, deși nu e cazul, pentru că e prea încrezut, nu vreau un soț. Am munca mea.

Era o ceartă bine-cunoscută. Mătușa ei era o femeie

convențională și nu suporta gândul că nepoata ei avea să moară necăsătorită, în ochii mătușii Lucy, orice bărbat cât de cât eligibil care se apropia de Genevieve era un posibil partener. Odată chiar îi sugerase lui Genevieve să se apropie de lordul Neville. Ce gând groaznic! Bărbatul era cu cel puțin 20 de ani prea bătrân pentru ea, avea un comportament de dictator și atingerea lui îi provoca repulsie.

— Munca nu o să-ți țină de cald noaptea. Mătușa Lucy făcu o pauză. Bănuiesc că domnul Evans ar fi foarte... cald.

Capitolul 4

Spre oroarea lui Genevieve și plăcerea Hecubei, domnul Evans rămase la cină. Tânăra căută cu atenție orice urmă de dispreț provocată de ospățul lor umil sau de faptul că luau cina devreme, după obiceiul de la țară. Tocmai de asta o afectă mai mult decât orice batjocură momentul când bărbatul își exprimă plăcerea legată de aranjamentele făcute și începu să mănânce cu poftă.

Ca de obicei, discuția se concentrează pe preocupările academice ale pastorului. În prezent, acesta era obsedat să demonstreze că tânărul prinț din Turn supraviețuise. Deși domnul Evans părea să fie fascinat de tatăl ei, Genevieve observă cum lordul Neville ridică, dezaprobat, o sprânceană. Acesta li se alăturase și el și acum stătea lângă ea. Slavă cerului să aveau o pulpă de berbec și era mâncare din plin, altfel planurile de a folosi resturile pentru plăcinte dispăreau cu fiecare îmbucătură luată.

— Ai de gând să stai mult pe aici, domnule Evans? întrebă ea când tatăl ei își ridică în sfârșit paharul cu vin, lăsând și pe altcineva să vorbească.

Domnul Evans, care se afla în dreapta tatălui ei, chiar lângă mătușă, îi zâmbi lui Genevieve cu un farmec exersat. Tânăra își imaginează că acel zâmbet provocase fiori multor femei. Din păcate pentru domnul Evans însă, Genevieve

Barrett era făcută dintr-un material mai dur. Sau cel puțin asta își dorea.

— Sper că da. Mă aflu în poziția norocoasă de a avea timp pentru a-mi urma pasiunile.

O licărire de derâdere în ochii lui arăta că bărbatul își dădea seama cum eforturile sale de a fi pe placul tuturor o iritau.

— Presupun că îl știi pe Sedgemoor? mormăi lordul Neville, care tăia carnea din farfurie ca și cum ar fi fost pielea domnului Evans.

Genevieve își imagina că prietenia domnului Evans cu Camden Rothermere îl enerva pe lordul Neville. Chiar dacă acesta respingea ceea ce numea frivolitatea care infecta societatea londoneză, tânăra își dăduse seama ce anume se afla în spatele batjocurii lui. Lordul nu era o companie strălucitoare și nu ieșea în evidență în afara cercurilor anticariatelor. Chiar și în cercurile academice, era mai degrabă respectat datorită familiei și averii sale și nu datorită intelectului. Cu toate că nu era un prost și avea o colecție magnifică, la care avusese privilegiul să contribuie și ea, lordul Neville era, în continuare, un diletant.

Domnul Evans bău din vinul roșu de calitate pe care lordul Neville i-l furnizase tatălui ei și răspunse cu un calm care, prin comparație, scotea în evidență morocâneala lordului.

— Am mers la școală împreună. Sunt mândru să-l numesc prietenul meu.

— De unde te tragi, domnule Evans?

Până acum, mătușa Lucy tăcuse. Faptul că locuia sub acoperișul casei fratelui ei însemna că trebuia să suporte discuții ezoterice, care nu o interesau câtuși de puțin.

— Evans e un nume galez, nu-i așa?

— Familia mea e în Shropshire. Poate am fost galezi la origine.

Tonul lui deveni mai cald când vorbi cu mătușa lui Genevieve.

— Un istoric amator entuziast nu ar investiga asta?

Genevieve nu știa ce spera domnul Evans să câștige

din asocierea cu tatăl ei, dar putea să parieze toți banii pe care-i avea că bărbatul nu era interesat de Evul Mediu.

Întrebarea ei nu îl tulbură. Tânăra ajunsese la concluzia că domnul Evans ar fi putut să-și păstreze calmul și dac-ar fi stat gol între liniile franceze și cel engleze de la Waterloo. Deși nu întâlnise niciodată un crai, ceva îi spunea că domnul Evans juca acest rol la perfecțiune.

Dacă era un crai, atunci poate planul lui era seducția. Dar ea cu siguranță era sub nivelul lui, și singura femeie sub 30 de ani din casă în afară de ea era Dorcas. Ideea unui foarte elegant domn Evans curtând-o pe menajera împrăștiată aproape o făcu să râdă.

— Sper că distinsul tău tată o să-mi ghideze cercetarea.

— Îți cauți un strămoș nobil? pufni lordul Neville, la care mătușa Lucy se uită urât. Vreun prinț galez?

Domnul Evans îi răspunse la fel de politicoasă ca întotdeauna.

— Nu suntem o familie de viță nobilă.

Dar Genevieve își dădea seama că provenea dintr-o familie bogată și asta nu doar din faptul că hainele pe care le purta erau ale unui bogătan. Era vorba și de siguranța lui, ca și cum era bine-venit oriunde pentru că era cine era. Bărbatul ăsta nu avusese niciodată vreun motiv să se îndoiască de el însuși.

— Și soția dumitale, domnule Evans? Întrebă mătușa Lucy, cu ochii plini de inocență.

Genevieve își lovi mătușa pe sub masă, sau cel puțin ăsta fusese planul ei. Domnul Evans pufni surprins și se foi pe scaun. Dumnezeule! Acum îi arătase că avea manierele unui cioban beat. Probabil se făcuse roșie la față.

— Nu sunt căsătorit, doamnă Warren. Poate o să descopăr niște domnișoare minunate în Oxfordshire. Apoi zâmbi cu subînțeles. Bineînțeles, nu există femei care să fie mai minunate decât cele două de la această masă.

— Domnule, ne flatezi, chicoti mătușa Lucy.

Fusese o fată drăguță, toată lumea din Taunton vorbise despre ea. Deși Genevieve nu băgă în seamă

fleacurile spuse de domnul Evans, nu se putea supăra pe mătușa ei, care dorea doar să retrăiască triumfurile tinereții ei. Soldatul cu care se căsătorise murise în decursul unui an, în campania peninsulară. Mătușa Lucy era făcută să aibă grijă de o mulțime de copii și să își răsfete atent soțul. În schimb însă, ajunsese să fie companioana unui frate excentric și egoist și a fiicei lui neîndemânatică.

— În niciun caz, doamnă Warren. Domnul Evans își ridică paharul. Pentru frumoasele mele gazde!

— Ce prostii! îl întrerupse tatăl ei, cu lipsa lui de sensibilitate. Lucinda e prea bătrână pentru asemenea complimente. Face 50 de ani.

Genevieve se luptă să nu-i răspundă.

— Frumusețea adevărată nu are vârstă, spuse domnul Evans ferm.

Licărirea de furie din ochii lui albaștri atenuă ostilitatea lui

Genevieve, dar nu o făcu să aibă mai multă încredere în el. Nu reușea să-și dea seama de ce un bărbat care părea pregătit să meargă la un banchet regal stătea cu ea la masă.

*

Lui Richard îi plăcu seara mai mult decât se așteptase, deși întâlnirea din urmă cu patru zile cu frumoasa Genevieve ar fi trebuit să-l pregătească pentru asta. Ideea unui flirt relaxat în timp ce o convingea să-i vândă bijuteria Harmsworth îl atrăgea din ce în ce mai mult.

Până și discuțiile academice i se păruseră interesante. La Oxford, fusese un student haotic. Viața îi oferea prea multe alte tentații distractive unui tânăr prezentabil cu o avere imensă. Dar se pare că reținuse mai mult de la cursurile de istorie decât crezuse inițial.

Reputația academică a doctorului Barrett era un puzzle. Înainte ca Richard să-și pună planul în aplicare, citise câteva dintre articolele pastorului. Erau istețe și incisive, dezvăluind o minte de o imaginație și subtilitate

uimitoare. După mai multe ore petrecute în compania lui, niciunul dintre acele adjective nu se potriveau cu impresia pe care și-o făcuse Richard despre pastorul din Little Derrick. Richard observă și o nuanță de conflict între pastor și fiica lui. Despre ce era vorba oare? Și cum îi putea afecta asta planurile?

În timp ce se prefăcea că ascultă, își studia companionii. Pentru un sat obscur de la țară, erau o adunare interesantă. Mătușa era fermecătoare și încerca, în mod evident, să îl apropie cât mai mult de Genevieve. Lordul Neville nu aprecia competiția și îi aruncă mai multe priviri posesive tinerei nepăsătoare. Se întrebă de ce doamna Warren nu promova acea uniune. Toți din clanul Fairbrother erau dezgustător de bogați, inclusiv nepotul acestui bărbat, marchizul de Leath. Lordul Neville era prea bătrân pentru Genevieve, altfel ar fi fost un soț de invidiat. Cel puțin asta spunea bunul-simț. Lui Richard i se întoarse stomacul pe dos când se gândi la frumusețea și spiritul lui Genevieve la mila rinocerului îngâmfat.

Se retraseră în salon pentru ceai. Richard începu o conversație cu doamna Warren. Mătușa Lucy îl plăcea. Ca și pisica Hecuba, care ura bărbatii, dar torcea în poala lui. Sirius era legat afară și plângea. Ce păcat că fiica pastorului era la fel de departe de a toarce pe cât era Richard de Pekin. Nu știa ce făcuse ca s-o enerveze, dar tânăra îl privea ca și cum se aștepta ca el să-i fure argintăria. Nu îl recunoscuse ca fiind tâlharul din urmă cu câteva zile. Purtase mască în acea noapte, părul lui avea o culoare diferită și Sedgemoor garantase pentru el.

Richard chiar fusese surprins de cât de ușor îl acceptase toată lumea ca fiind bogatul domn Evans, din Shropshire. Nu era obișnuit să întâlnească oameni care să nu reacționeze, atunci când se făceau prezentările, la scandalul legat de nașterea lui. Era atât plăcut, cât și iritant, deoarece îi reaminti din nou de barierele pe care statutul lui de bastard le pusese între el și lume.

— Genevieve, lasă cărțile alea prăfuite și ajută-mă să-mi sortez lâna, strigă doamna Warren.

— Tata vrea să-mi arate documentul ăsta.

Genevieve nu se mișcă de la masa unde ea, lordul Neville și pastorul studiau un manuscris.

— Mâine. Îți neglijezi oaspetele.

Richard observă sclipirea din ochii doamnei Warren. Știa care era planul ei și aceasta știa că el își dăduse seama. Și Genevieve știa, dar nu putu ignora cerința mătușii ei, fără să fie obraznică.

O privi pe Genevieve apropiindu-se. Înainte să vină în această casă, Richard se întrebese dacă îi idealizase cumva frumusețea, dar nu trebui să se uite decât o dată la acea față frumoasă, severă în prezența lui, și știu că era o comoară care merita dezgropată. O piatră prețioasă care rivaliza cu bijuteria Harmsworth. În acea după-amiază, fusese zeița rece. Acum, la lumina lumânărilor, era numai aur și umbră.

Ce păcat că era o femeie respectabilă! Onoarea era mai importantă decât seducția. Însă cu toate minciunile pe care le spusese, onoarea lui devenea mai neînsemnată cu fiecare oră.

— Mai vrei ceai, domnule Evans? Întrebarea rece a lui Genevieve îl făcu să-și dorească să se înfioare dramatic.

— Te rog, domnișoară Barrett.

Doamna Warren se întoarse spre el.

— Erai în Little Derrick când s-a întâmplat evenimentul de săptămâna trecută?

— Mătușă, sunt sigură că domnul Evans nu e interesat de trivialitățile locale, spuse Genevieve.

— Dimpotrivă, sunt numai urechi.

— Genevieve a înfruntat un hoț! Anunțul doamnei Warren primi o privire ironică de la nepoata ei. A salvat-o numai faptul că a tras în tâlhar!

Richard se uită cu admirație exagerată lui Genevieve.

— Dumnezeuule, domnișoară Barrett, ești Boadicea renăscută.

Tânăra își strânse buzele în timp ce îi mai puse ceai. Căldura fremătă în venele lui când își aminti cum o ținuse în brațe. Fusese moale și parfumată. Părul îi alunecase pe

piele, ca mătasea. Hecuba scoase un miorlăit când îi simți vintrele întărindu-se. Richard mângâie pisica și încercă să se controleze.

— Bărbatul a fost un laș. Când și-a dat seama că era cineva acasă, a fugit cu coada între picioare.

„Ce rușine, domnișoară Barrett! Se pare că nu sunt singurul mincinos din casă.”

— Nu-i așa că fata mea e curajoasă?

Pastorul îl lăsă pe lordul Neville la masă.

— În niciun caz, tată, spuse Genevieve incomod. I-am spus bărbatului să plece și s-a dus. Probabil își dăduse deja seama că nu avem nimic care să merite furat.

Foarte bine că se simțea incomod, doar îi mințea pe cei apropiați. Chiar dacă întâlnirea nu mersese așa cum dorise Richard, Genevieve nu-l speriasse.

— Ești o eroină, spuse doamna Warren. Eu aș fi leșinat îngrozită în brațele lui.

Richard fu încântat să vadă că tânăra roșise. Nu leșinase, dar fusese în brațele lui. În acel moment, se gândise să o sărute. Clar dorise asta.

— Sunt sigură că nu ai fi făcut asta, mătușă. Nu era un specimen impresionant. Slăbănog și pe jumătate înfometat. Și Hecuba ar fi putut să-i facă față. Se uită la Richard. Ești bine, domnule Evans?

Richard își dădu seama că își pusese cana pe farfurie cu zgomot. Dorința de a o strânge de gât, după ce o săruta apăsător, se intensifică. Vocea însă îi rămase neschimbată.

— Perfect, mulțumesc, domnișoară Barrett. Tocmai mi-am dat seama cât de târziu e.

Ca și cum ar fi confirmat că nu era deloc târziu, ceasul de pe hol bătu ora nouă.

— Trebuie să pleci?

Doamna Warren, nu nepoata ei, fu cea care întrebă. Expresia nepoatei arăta că ar fi fost fericită dacă bărbatul pleca din casa parohială și ar fi fost și mai fericită dacă pleca de tot din vecinătate.

„Nu obținem mereu ce vrem”, se gândi Richard când se ridică.

— Da, trebuie. Vă mulțumesc, doctore Barrett și doamnă Warren, pentru ospitalitatea voastră. Lord Neville. Făcu o plecăciune spre Genevieve. La dispoziția dumitale, domnișoară Barrett.

— Ești sigur că nu vrei să rămâi? Grăjdarul nostru a plecat deja. Nu e nicio problemă să facem un pat.

Doamna Warren îl privi ca și cum avea harta către Țara Făgăduinței. Biata Genevieve, dacă mătușa ei supunea fiecare vizitator de sex masculin la asemenea manevre de peșit, nu era de mirare că era irascibilă.

Trebuia să se regrupeze, să scape de influența surprinzător de puternică a lui Genevieve. Și ceva îi spunea că strategia lui avea de câștigat dacă pleca.

— Mă descurc cu trăsura mea.

— Dacă insiști. Pastorul nu-și ascunse dezamăgirea.

— Genevieve, însoțește-l pe domnul Evans la plecare, spuse doamna Warren.

Tânăra își puse ceaiul jos, dezamăgită.

— Foarte bine. Domnule Evans?

— Domnișoară Barrett.

O luă de braț când se ridică.

Genevieve se încordă la atingerea lui și în clipa în care trecură prin ușă, se eliberă din strânsoare.

— Nu sunt decât trei pași.

*

Nu suporta faptul că se pierduse cu firea. Mereu se considerase mai presus de slăbiciunile feminine. De plăcerea de a spiona un bărbat chipeș, aranjat și dichisit. Însă chiar și acum, era dureros de conștientă că vărsase cerneală pe mânecă și că nu se mai pieptănase de dimineață. În comparație cu hainele perfect croite ale domnului Evans, se simțea ponosită și neîngrijită și nelalocul ei.

Închise ușa, pentru ca Hecuba să rămână în salon. Domnul Evans se opri pe hol. Locul niciodată nu păruse atât de mic. Bărbatul se întoarse spre ea, nedumerit.

— De ce nu-ți place de mine, domnișoară Barrett?
Genevieve nu se putu abține și râse.

— Nu a existat niciodată cineva care să nu te placă?
Richard avu grația să pară ușor rușinat.

— Dacă spun nu, o să par un nemernic.

— Deși nu a existat niciodată o persoană care să nu te placă, nu-i așa?

Bărbatul ridică din umeri.

— De obicei nu persoane tinere de sex feminin.

Genevieve zâmbi.

— Îmi imaginez.

Bărbatul se apropie. Cu greu, tânăra se ținu tare pe poziție, deși instinctul ei feminin țipa să fugă.

— Aș vrea să fim prieteni.

Acum era rândul ei să fie nedumerită.

— De ce?

— Tatăl tău nu ți-a spus?

O senzație de dezastru i se prelinse pe spinare.

— Ce să-mi spună?

— Pastorul m-a invitat să studiez cu el. Mă mut mâine din Leighton Court și vin aici.

— O, nu!

Genevieve își dădu seama că vorbise tare abia după ce pe fața lui se citi amuzamentul.

Nici un alt bărbat nu o făcuse să înroșească așa și nici nu o provocase să spună lucruri așa idioate. Și prietenia lor abia începuse.

Ideea se a sta sub același acoperiș cu el o făcea să i se strângă stomacul. Cu toate astea, Genevieve fusese groaznic de obraznică și trebuia să recunoască faptul că domnul Evans acceptase totul cu amuzament.

— Îmi pare rău.

Bărbatul își luă pălăria din cuier.

— Poate o să mă placi mai mult după ce ne cunoaștem mai bine.

Și poate vacile aveau să cânte arii de Rossini, însă Genevieve își ținu gândul doar pentru ea. Oare învăța să fie discretă? Va fi nevoită s-o facă, dacă domnul Evans avea să

devină oaspetele ei. Își blestemă tatăl pentru impetuozitatea lui și nu pentru prima oară. Dar el era stăpânul casei și se aștepta ca femeile să-i asculte mofturile. Lucrarea de care se ocupa devenea mai urgentă cu fiecare zi care trecea.

— Cât o să stai? Întrebă ea cu rigid.

Ceva din zâmbetul domnului Evans o făcu să facă un pas în spate. Avea să se simtă mai puțin prosteste dacă putea identifica un singur element din stilul lui care o enerva. Asta până când el îi zâmbi așa cum o făcea acum. Arăta ca un tigru înfometat care se uita la un cotlet de miel. Prin vene îi curgeau emoții și inima îi bătea haotic.

— Cât e nevoie, spuse el încet.

Își lăasă pleoapele în jos, ceea ce îi oferă un aer tulburător.

În cea mai mare parte a seriei, interpretase invitatul perfect. Însă în numai o secundă, se transformase într-un bărbat care clar voia să seducă.

Își spuse că lăsase spaima pe care o trăise cu jaful să o transforme într-o paranoică. Cu siguranță interpretase totul greșit. O femeie plictisitoare, intelectuală, trecută de prima tinerețe nu putea atrage un asemenea Adonis.

— Nu mai flirta, spuse ea ferm. Faci asta doar pentru că nu mai e o altă femeie pe aici.

De data asta, bărbatul râse. Sunetul era atrăgător. Deschis. Plin de bucurie. Sincer.

— M-ai învins, domnișoară Barrett. Cum să te farmec, dacă mă pui la punct în fiecare moment?

Genevieve nu îi zâmbi, deși plăcerea lui clară îi înmuie inima.

— Nu vreau să mă farmeci, domnule Evans.

— Mătușa ta mă place.

Genevieve pufni.

— Mătușa mea place orice bărbat care respiră și e necăsătorit.

La naiba cu el, nu ar fi trebuit să râdă din nou. Privirea ei nu făcu nimic să-i atenueze amuzamentul.

— Cu cât suntem singuri mai mult, cu atât mai aprig o

să vrea să vadă inelul tău pe degetul meu.

Bărbatul se rezemă de un stâlp și o privi ca și cum s-ar fi distrat de minune. Era convinsă că asta și făcea. Probabil că bărbatul nu mai avusese de-a face cu o femeie atât de stângace de la prima lui lecție de dans. Printre motivele pentru care o enerva atât de mult era faptul că se simțea groaznic de stângace în prezența lui.

— Vorbești de căsătorie cu disprețul unui crai, spuse el sec.

— Tu ar trebui să știi.

Bărbatul își ridică o sprânceană.

— Nu sunt decât un gentleman de la țară care își urmează interesele intelectuale.

— Nici măcar eu nu sunt atât de necoaptă încât să cred asta.

— A, spuse el încet. Deci nu e vorba că nu mă placi, ci că nu ai încredere în mine.

Genevieve se retrase până când se lovi de perete. Pentru o clipă haotică, își dori să fi petrecut mai puține nopți cu cărțile ei și mai multe la balurile locale. Era complet depășită de comportamentul acestui bărbat cu maniere elegante.

— Nu se poate să fie ambele?

Bărbatul se apropie și mai mult.

— Așa e?

Tânăra îl privi, inima bătându-i cu putere. Nu fusese sărutată niciodată. Până în acel moment, nu observase această lipsă. În acel moment, avea o senzație oribilă, cum că zilele când nu fusese sărutată erau numărate. Poate avea să se termine chiar în acea secundă. Se întrebă de ce ideea mai mult o entuziasma decât o scandaliza. Ar fi trebuit să vrea să îi dea o palmă.

— Te rog să pleci. Își blestemă tonul aspru. Mătușa Lucy o să dea anunț la ziar că ne căsătorim dacă nu mă întorc în bibliotecă în următoarele cinci minute.

— Nu ești pe ultima sută de metri, nu-i așa?

Culoarea îi nuanță obrajii și vorbi cu fermitate.

— Nu, deloc. Nu sunt interesată în mariaj.

— Domnișoară Barrett, mă șochezi.

Tânăra se încruntă și apoi își dădu seama că bărbatul înțelesese greșit. În mod deliberat.

— Sunt o intelectuală, nu o curtezană, zise ea.

Bărbatul chiar se apropiase mai mult sau imaginația îi juca feste? Dumnezeu s-o ajute. Bărbatul avea să se mute în casa parohială. O așteptau ore întregi de tortură. Cum avea să supraviețuiască?

— Ce păcat! Bărbatul se îndreptă și își aranjă pălăria. Pe mâine, domnișoară Barrett!

„Și pe poimâine”, se gândi ea disperată. Tatăl ei primise un lup în stână.

Genevieve se îndreptă, reamintindu-și că era isteasă și puternică și nu fusese niciodată victima strategiilor unui bărbat. Nu că adorația de la distanță cu care o priveau studenții anteriori ai tatălui ei s-ar fi putut compara cu așa ceva.

Tânăra vorbea cu convingere.

— Nu văd cum te-ai putea distra alături de un pastor de la țară și fiica lui.

Oare confundase focul subit din ochii lui?

— O să te anunț dacă sunt plictisit.

— Ce vrei, de fapt, domnule Evans? întrebă ea.

Bărbatul făcu un pas în spate și făcu o plecăciune cu un aplomb pe care-l invidie. Probabil confundase acea licărire scurtă, intensă, de dorință sexuală. Inspiră adânc și relaxă banda invizibilă din jurul pieptului ei.

— Domnișoară Barrett, la un moment dat credeam că știi, dar acum? Acum jocul s-a schimbat. Își atinse pălăria cu o încredere în sine care îi reaminti de ce o enerva. O seară plăcută!

Bărbatul ridică o lumânare cu un gest care îi declanșă o amintire. Undeva, cândva de curând, văzuse un bărbat ca el aprinzând o lumânare într-o cameră întunecată. Dar în toată agitația ei, nu reușea să-și dea seama unde și când.

— O seară bună, domnule Evans!

Își dori să fi părut mai stăpână pe ea. Dumnezeuule, bărbatul nu o atinsese, nu se apropiase de ea. Cu toate

astea, era împrăștiată ca o lăptăreasă îndrăgostită. Trebuie să se ducă repede sus și să se îngroape într-o lectură aridă. Ceva pe atât de plictisitor pe cât îi promisese domnului Evans că avea să fie șederea lui la casa parohială.

Însă rămase mai mult pe hol după ce bărbatul plecă. Nu se mișcă până când nu îi auzi trăsura îndepărtându-se.

Capitolul 5

Odată ce Richard se mută în dormitorul înghesuit din spate, ideile lui de a-și petrece zilele flirtând cu Genevieve Barrett se evaporară sub realitatea vieții din casa parohială. Doctorul Barrett era încântat să aibă un asistent care plătea generos pentru acest privilegiu și un ascultător pentru teoriile lui fără sfârșit. Lucy Warren era o companie mai agreabilă și îi făcea remarcabil de multe destăinuiuri despre nepoata ei. Însă Richard stătea în principiu ca să-și sporească cunoștințele despre tot ce ținea de Evul Mediu, așa că nu putea să petreacă prea mult timp cu mătușa fără să ridice suspiciuni despre interesele lui legate de istorie. Lordul Neville venea în vizită în fiecare zi și era o prezență incomodă, care îl evita pe Richard.

Deși începuse să îi cunoască pe ceilalți locuitori ai casei parohiale, domnișoara Barrett îi scăpa printre degete. Ca și orice șansă de a lua bijuteria Harmsworth de la ea. Dacă Richard nu ar fi văzut bijuteria când intrase prin efracție în casă, ar fi avut dubii că artefactul chiar se afla acolo. Nimeni, nici măcar domnișoara Barrett, nu pomenise nimic de ea.

După trei zile frustrante, în care o întâlnise numai la masă și în care învățase mai multe decât ar fi vrut să știe vreodată despre Prințesa din Turn, Richard apelă la măsuri drastice.

Deschise încet ușa cămăruței de sus, unde o întâlnise prima oară pe Genevieve. Era atât de devreme, încât cerul era încă întunecat, în oraș, vedea deseori răsăritul, dar la

finalul unei nopți de distracție, nu la începutul unei zile de lecții. Pe covorul uzat, lumina lumânării forma un cerc în jurul femeii care scria ceva, aplecată deasupra biroului.

Rămase fără aer, uimit din nou de frumusețea ei. Genevieve stătea puțin întoarsă, dezvăluindu-și profilul. Un nas drept, roman. O bărbie fermă. Genele îi erau coborâte spre pomeții înalți, căci se concentra prea mult ca să-l vadă pe cel care o observa. Mâneca rochiei ei din rips uzat îi cădea de pe umăr, dezvăluind breteaua cămășuței. Un șorț cu dungi proteja partea din față a rochiei.

În lumea strălucitoare a lui Richard, frumusețea feminină nu era o raritate. Însă această fiică de pastor tulburător de isteță era cea mai minunată femeie pe care o văzuse vreodată.

Pentru o clipă, simți o împunsătură că nu o curtase sub numele lui propriu. Dar atunci Genevieve l-ar fi urât pe superficialul Sir Richard Harmsworth. La naiba, nici pe Chris Evans nu-l plăcea chiar atât de mult.

Fără întreruperea lui Sirius, ar fi privit-o o eternitate, dar probabil lăsase deschisă ușa de la dormitor. Sirius se strecură pe lângă el și se duse la birou.

— Bună. De unde ai venit?

Genevieve vorbi cu o căldură pe care nu i-o arătase niciodată lui Richard, la naiba! Când își ridică privirea, tresări. Apoi expresia i se răci. Spre regretul lui Richard, tânăra își acoperi umărul palid.

— Domnule Evans.

— Domnișoară Barrett.

La această oră, nu se gândi decât că amândurora le-ar fi fost mai bine în pat. Patul lui, mai exact. Nu că dorința lui l-ar fi ajutat câtuși de puțin. Faptul că dorea o femeie castă nu promitea decât frustrare.

— M-ai luat prin surprindere.

— Ești agitată?

Tânăra ridică din umeri.

— Puțin, de când ne-au spart casa.

Vinovăția îl înjunghie. Genevieve fusese atât de puternică atunci când îl înfruntase pe hoț, adică pe el, că nu

se gândise că tinerei chiar îi fusese frică.

Mascându-și vulnerabilitatea, Genevieve îl mângâie pe Sirius în spatele urechilor. Era ridicol să fie gelos pe un câine, dar exact asta simțea Richard.

— Cum de ești treaz?

Trilul unei ciocârlii izbucni afară, confirmând ora deloc civilizată. Richard se hotărî să fie sincer. Mă rog, pe cât de sincer putea fi un bărbat cu un nume fals.

— Mă eviți.

Tânăra nu îl privi.

— Prostii.

— M-am mutat acum trei zile și abia dacă am vorbit.

— Ești aici ca să lucrezi cu tata.

Tonul ei sec arată că avea dubii legate de devotamentul lui față de studiu. Ce fată isteță!

Mormăind, Sirius se întinse sub pervaz.

— Tu ești mai plăcută privirii.

Genevieve își țuguie buzele. Expresia nu părea să interzică ceva, ci mai degrabă părea că voia să-l sărute. Gândul transformă lumina blândă a zorilor într-o flacără vie.

Richard închise încet ușa și păși în camera cu pereții plini de rafturi cu cărți. Volume și documente acopereau fiecare suprafață plană. Dezastrul era înduioșător. Restul casei era într-o ordine perfectă. Când intrase prin efracție, nu observase împrejurimile. Femeia îi acaparase toată atenția. Femeia și bijuteria Harmsworth.

Genevieve își puse jos tocul.

— Trebuie să o ajut pe Dorcas cu micul dejun.

Bărbatul nu se mișcă.

— Dorcas încă doarme.

— O să trezim pe toată lumea dacă vorbim aici.

— O să vorbesc încet.

Casa parohială era veche. Bănuia că fusese construită în secolul al XVII-lea. Pereții și ușile erau atât de groase, că nu intra niciun sunet. După ce o blocase pe Genevieve înăuntru, abia îi auzise protestele.

— Nu se cade să fim singuri. Tânăra se ridică în picioare, mișcând cana cu apă de pe birou. La naiba!

Bărbatul se aplecă în față, ca s-o prindă de mână. Pielea ei era caldă și îi simți parfumul de dimineață. Flori și femeie.

— Lasă-mă pe mine.

— Nu, o să repar eu.

Degetele pătate de cerneală tresăriră în protest, fără să facă contact.

Când îi dădu drumul, auzi răsuflarea ei de ușurare. Privirea tinerei era fixată pe un obiect de aur de pe biroul aglomerat. Faptul că abia acum își dăduse seama că bijuteria Harmsworth se afla acolo demonstră cât de mult îi distrăgea de fapt tânăra atenția. Obiectul putea fi luat, dacă avea cât de cât curaj.

Nu avea însă.

— Sper că apa nu a stricat nimic.

Își scoase batista din haină și șterse apa scursă. Slavă Domnului că fusese puțină în cană.

— Doar niște notițe la care lucrez.

Genevieve îl dădu la o parte și luă o cârpă mototolită de pe podea. Cu ea, șterse foaia pe care scrisese. Cernaala se întinse, iar ea aruncă cârpa într-un colț, apoi oftă.

Se lumina de ziuă din ce în ce mai mult cu fiecare clipă. Încă puțin și nu mai avea nicio scuză să o rețină. Richard se întrebă, nu pentru prima oară, dacă ar fi considerat-o la fel de fascinantă în cazul în care nu ar fi fost ostilă. Apoi își aminti de frumusețea ei senină de la lumina lumânării. L-ar fi atras orice făcea. Ceva din ea îl făcea să se simtă viu.

Oare era faptul că Genevieve îl privea ca pe un bărbat, nu ca pe notoriul bastard Harmsworth? Sau era ceva mai mult?

Se uită în jur, relaxat.

— Ce faci aici?

Genevieve îi aruncă o privire suspicioasă când bărbatul ridică un teanc de hârtii și se rezemă de birou.

— Ce-ți pasă?

Îi păsa mai mult decât își putea imagina. Cu coada ochiului, Richard observă bijuteria Harmsworth, care

străluccea în nuanțe de roșu, albastru și auriu. Strategia pe care o urma îi sugera o abordare pe ocolite pentru a-și atinge adevăratul interes. Adevăratele interese. Magnetismul lui Genevieve devenise cel puțin la fel de puternic ca și dorința de a obține prețioasa moștenire de familie.

Îi întâmpină provocarea cu o privire fermă.

— De ce ești așa de secretoasă?

Tânăra se așeză pe scaun și privi încruntată pagina udă.

— Îți place să lucrezi cu tata?

— Da, spuse el, deși nu era chiar adevărat.

Îi plăcea să-și reamintească latina și greaca, dar pastorul nu era forța intelectuală pe care o indica reputația sa. Richard nu observase încă la el strălucirea care se întrevedea în articolele lui.

— Credeam că tu ești asistenta lui.

— Sunt.

O expresie imposibil de citit apăru pe fața ei minunată.

Richard surprinsese o oarecare atitudine distantă între pastor și fiica lui, dar acum era sigur de existența ei. Genevieve încă nu se alăturase sesiunilor lui cu doctorul Barrett. Dintr-odată, acest lucru i se păru mai semnificativ decât faptul că ea evita compania unui oaspete.

Bărbatul ridică o foaie acoperită cu un scris apăsător, aproape masculin.

— Pune-o jos!

Genevieve se grăbi spre birou și trase, fără folos, de hârtie.

— Te rog, lasă-mă să văd!

Bărbatul păși într-o parte și începu să citească, apoi se încruntă. Puse foaia jos și o luă pe următoarea. După câteva minute, le așeză pe toate pe birou și își ridică privirea, șocat.

— Tu ești!

Tânăra se încruntă, pufnind enervată din cauza comportamentului lui. Richard era încântat că Genevieve

nu încerca să-l farmece. Femeile se străduiau mereu să-i intre în grații, oricât de infamă era reputația lui.

— La ce naiba te referi?

— Nu doctorul Barrett e mintea sclipitoare, ci fiica lui. Tu scrii articolele.

Genevieve pâli și se dădu în spate, lipindu-se de birou. Strânse într-o mână manuscrisul distrus, mototolind pagina umedă într-o minge.

— Nu fi absurd! Sunt o simplă femeie.

Bărbatul râse, amuzat cu adevărat.

— Țsta e primul lucru sfios pe care l-ai spus.

— Orice articol scris în casa asta e publicat sub numele tatălui meu.

— Totul e munca ta.

Bărbatul o privi cum încerca să nege adevărul. Însă inteligența și percepția ascuțită demonstrate în articole și care îi lipseau pastorului erau clare de la primul rând.

— Hai, nu are rost să negi. Știu că tu ești intelectualul aici.

Îi trecu brusc prin minte întrebarea dacă putea folosi această informație împotriva ei, ca să obțină bijuteria. Oare Genevieve i-ar vinde obiectul prețios în schimbul păstrării acestui secret? Amână gândul pentru mai târziu, deși își recunosc reticența de a recurge la un asemenea șantaj. Era ridicol când întregul scop al acestei mascarade era să afle secretele tinerei.

— Nu am calificarea necesară.

— În afara unui creier cât al Sfântului Pavel. Și a unei vieți petrecute printre intelectuali.

Richard era impresionat de ce realizase tânăra fără a fi avut parte de educație oficială. Ignorând rezistența ei, bărbatul ridică mâna cu care ea strângea foaia udă și o sărută. Pentru prima oară, nu căuta să fie seducător.

— Poți să negi cât vrei, dar nu o să te ajute la nimic. Sunt uimit, domnișoară Barrett.

Genevieve îi aruncă o privire nesigură pe sub gene. Poate altă femeie ar fi flirtat, dar Richard ajunsese la concluzia că Genevieve Barrett nu învățase niciodată

tehnicele surorilor ei lumești.

Când îi dădu drumul, tânăra începu să rupă hârtia, cu mâinile muncind febril în dreptul șorțului ei.

— Nu poți să împărtășești nimănui suspiciunile tale. Ar putea să distrugă reputația tatălui meu.

După ce ridică câteva cărți de pe scaun, Richard mută un scaun de lângă perete la birou. Praful se ridică și el strănută. Sirius tresări, surprins, din locul în care dormea. Richard se așază și o cercetă cu o admirație evidentă.

— Inteligența ta ar trebui să fie recunoscută.

Cu o voce lipsită de expresie, tânăra se retrase să ia loc în spatele biroului.

— Tata s-a oferit să mă treacă drept co-autor după ce împlinesc 21 de ani, dar asta nu s-a întâmplat încă.

Tonul neutru atent ales de Genevieve arăta că subiectul era unul dureros. Nu era de mirare că-și ura tatăl. Fiind un bărbat care știa câte ceva despre trădarea părinților, Richard o înțelese.

— Oamenii mai mult ca sigur că suspectează ce se întâmplă.

— N-ar avea de ce.

În ochii lui Genevieve, Richard citi cât de nemulțumită era tânăra că îi descoperise secretul atât de repede.

— Am știut din clipa în care am citit acea primă pagină.

— Presupun că a fost o presupunere norocoasă.

— Poate avem o conexiune specială, domnișoară Barrett.

Expresia ei nu se luminează defel.

— Nu mai flirta. Treaba e serioasă.

Bărbatul râse încet și apoi se rezemă de spătar.

— Crede-mă, flirtul e o treabă serioasă. Apoi se schimbă la față. Probabil că Fairbrother bănuiește ceva.

Lordul Neville încerca să-l facă pe Richard să se simtă ca un intrus. Își dădu imediat seama că bărbatul își proteja teritoriul, întrebarea era însă care era teritoriul lui? Interesele intelectuale? Pastorul? Fiica periculos de naivă a pastorului? Sau toate trei?

O licărire cinică luminează ochii lui Genevieve.

— Lordul Neville e interesat de colecția lui, nu de intelect.

„O opinie interesantă, una care n-ar fi pe placul lordului”, se gândi Richard cu satisfacție.

— Nu poți să te ascunzi pentru totdeauna în umbra tatălui tău.

Umerii tinerei se relaxară și aceasta răspunse prompt. Poate ușurarea de a împărtăși adevărul cu cineva, chiar și cu el, o încuraja la confidențe.

— O să public un articol despre bijuteria Harmsworth sub numele meu.

Dumnezeule! Nu era de mirare că nu voia să vândă artefactul. Richard abia scăpă fără să se înece din cauza șocului.

Încercă să se poarte ca și cum această revelație îi trezea doar o ușoară curiozitate.

— Ce anume?

— Asta. Arată spre obiectul auriu, ca și cum Richard avea nevoie de ajutor să-l localizeze. Descoperirile mele ar trebui să pună lumea pe jar, sau cel puțin acea secțiune a lumii intelectuale interesată de anglo-saxoni.

Tonul ei deveni sec când realizează că acest domeniu ezoteric rareori atrăgea publicul mai larg.

Ridică bijuteria, cu mâini sigure, aproape neatentă. Stomacul lui Richard se încordă, de la impulsuri contradictorii. Dorința de a o prinde de mână pe fată. Dorința de a lua bijuteria.

— O doamnă în vârstă, minunată, mi-a dat-o. A fost o discipolă a lui Mary Wollstonecraft și, până la tine, singura persoană care a ghicit că am scris majoritatea lucrărilor publicate de tata. E o moștenire de familie.

La naiba, cu siguranță că era! Și nu una pe care Amelia, vicontesa de Bellfield, putea să o dea pur și simplu. Richard își scrâșni dinții, abținându-se să îi spună lui Genevieve că bijuteria îi aparținea de fapt lui.

— Probabil a ținut la tine.

Richard speră că vocea lui nu suna atât de sugrumată

și în urechile lui Genevieve. Răbdare, își aminti el. Răbdare. Avea să ia bijuteria de la ea la momentul potrivit.

— Am iubit-o foarte mult. Admirația lui Genevieve pentru Lady Bellfield era evidentă. Era o intelectuală cunoscută și avea o colecție impresionantă de cărți și antichități.

— S-ar zice că ar fi fost cazul să păstreze ceva atât de valoros în familie.

— S-a certat cu familia Harmsworth. Actualul baron nu îi plăcea deloc. Un scandal de familie îl făcea nepotrivit pentru titlu.

Richard se înfioră, împotriva voinței lui. Cea mai groaznică revelație era că rușinea nu avea să dispară niciodată. Îi luase mult să-și dea seama, dar în fine înțelesese că nici nu se va întâmpla, indiferent cine avea bijuteria Harmsworth. Asta nu îi diminuea însă hotărârea de a duce obiectul la Polliton Place, casa din Norfolk a familiei. Aparținea capului familiei Harmsworth. Iar acesta era el, chiar dacă era bastard sau nu.

Mereu îi plăcuse de mătușa Amelia, în ciuda reputației ei înfricoșătoare. Fusesse un șoc să descopere că Richard era un bastard. De atunci nu-l mai acceptase. O furie veche îi acapară stomacul. Furie și rușine.

Din fericire, Genevieve studia bijuteria, nu reacțiile lui.

— Asta a fost o condiție a moștenirii. Strănepotul lui Lady Bellfield, Richard Harmsworth, să nu obțină în niciun caz bijuteria.

S-o ia naiba pe mătușa Amelia pentru că intervenise!

— Nu cred că executorii te-ar judeca dacă ai vinde-o.

Richard încercă să pară neinteresat. Genevieve îi aruncă o privire întrebătoare, care îi arată că eșuase. Deloc surprinzător. Inocența sinceră căzuse victimă batjocurii la care fusese supus în copilărie.

— Presupun că ai obține un preț bun.

— E ciudat că spui asta. Acum câteva luni, Sir Richard a descoperit că am bijuteria și m-a tot bătut la cap s-o vând.

— Pe un preț avantajos?

Îi oferise o avere. Așteptase ca să vadă dacă vreo sumă avea s-o facă să se răzgândească. Cel puțin acum înțelegea de ce agenții lui eșuaseră. Pe de-o parte admira loialitatea lui Genevieve față de mătușa Amelia, pe de alta blestema această complicație.

— Banii nu păreau să fie o problemă. A fost ciudat când Lady Bellfield a dat de înțeles că Sir Richard nu era interesat de istoria familiei.

„Nici nu știi, draga mea.”

— Bijuteria e foarte frumoasă.

— Și se spune că are și o mare putere. Există un mit cum că Alfred cel Mare a prezentat-o unui strămoș al neamului Harmsworth pentru c-a deturnat o tentativă de asasinat din partea vikingilor. Bijuteria a fost lăsată moștenire în clanul Harmsworth, din tată în fiu, confirmându-le dreptul de moștenitori. Sunt foarte multe astfel de povești în familiile cu vechime. Țsta e un element fascinant al cercetării mele.

— Poate ar trebui s-o vinzi. Cu o licărire critică în ochi, Richard cercetă camera dezordonată. Gândește-te ce ai putea să faci cu banii.

Tânăra ridică din umeri.

— Îi datorez lui Lady Bellfield mai mult în schimbul generozității ei.

La naiba, de ce trebuia să fie atât de corectă?

— A interzis vânzarea obiectului?

Dacă era așa, atunci avea să fie nevoit să fure bijuteria. Ceea ce însemna că nu va putea s-o etaleze niciodată în public. Cu fiecare moment care trecea, căutarea lui devenea din ce în ce mai complicată.

— E a mea necondiționat, atât timp cât nu i-o vând lui Richard Harmsworth sau moștenitorilor săi. Făcu o pauză. Sper că articolul o să creeze oportunități pentru mine. Nu aş vinde bijuteria decât din necesitate.

Ușurarea îl copleși pe Richard. Încă mai avea șanse să o cumpere.

— Odată ce articolul tău o să fie publicat, oamenii vor ști că tu ai scris lucrările tatălui tău.

Iritarea se citi în privirea ei.

— Munca tatălui meu a fost dedicată în întregime epocii renascentiste. Nu e recunoscut ca un specialist al Evului Mediu timpuriu. Orice similarități de stil vor fi puse pe seama faptului că a fost profesorul meu.

Richard nu mai putu rezista și se întinse după obiect.

— Pot s-o văd?

Mâna ei se înfășură în jurul bijuteriei, ca și cum nu avea încredere în intențiile lui. Dumnezeu, instinctele fetei erau perfecte.

— E foarte fragilă.

— O să fiu atent.

Avea mai multe motive să respecte bijuteria decât orice alt bărbat din Anglia.

Tânăra oftă și Richard crezu că avea să-l refuze. Dar, după o ezitare, îi dădu obiectul.

El începu să respire greu și își lăsă privirea în jos, ca să-și ascundă entuziasmul posesiv. Aurul era cald de la mâinile ei. Ce senzație intimă, ca și cum îi atingea ei pielea în locul unui metal fără viață. Bijuteria era neașteptat de grea, ca și cum purta greutatea secolelor. Richard se trezi că era surprinzător de emoționat. În sfârșit, își revendicase dreptul la numele Harmsworth.

Se ridică și păși spre fereastră, ca să inspecteze obiectul la lumină. Picioarele îi tremurau. Voia și să scape de privirea cercetătoare a lui Genevieve. Nu trebuia să ghicească importanța momentului.

Desenele pe care le văzuse cu obiectul nu îi făceau dreptate. Bijuteria avea o lungime de aproximativ 12 centimetri. Un mâner de aur, cu forma unui dragon, susținea un oval din aur care conținea imaginea emailată a unui sfânt cu ochi mari, întunecați, ca desenul unui copil. Era veche de o mie de ani. Frumoasă, ciudată, unică. Era convins că smălțurile albastre și roșii erau la fel de vii ca în ziua când fuseseră realizate.

Aici, în Oxfordshire, trecutul i se părea la fel de fascinant ca prezentul. Dar când atinse această legătură tangibilă cu generații de Harmsworth, simți ceva din

pasiunea lui Genevieve pentru istorie. Nevoia de a proteja acest talisman era cea mai puternică emoție pe care o simțise vreodată. Își înfășură mâna în jurul relicvei. Fiecare atom din corpul lui se revoltă la ideea de a o da înapoi.

Se forță să se uite spre femeia pe care o voia aproape la fel de mult pe cât voia bijuteria.

— Nu ar trebui să o ții închisă într-un seif sau la bancă?

Genevieve păru tulburată.

— Am nevoie de ea pentru munca mea.

— E articolul atât de important cât să riști pierderea acestui artefact unic?

— Întregul meu viitor depinde de el. Richard nu avu niciun dubiu că tânăra tocmai își dezvăluise sufletul. Dacă o să-mi creez o reputație independentă, pot să mă susțin ca anticar și să fac tot ce fac acum pentru tatăl meu. Ți-am spus că nu o să mă căsătoresc niciodată, un soț n-ar face decât să mă limiteze, așa că am nevoie de un venit.

Richard bănuî, din ce nu spunea tânăra, că aceasta își dorea și o viață departe de pastor.

Oricât de inoportun era, nu putu să nu o admire pentru că refuzase să vândă bijuteria agenților lui. Zece mii de guinee ar fi ajutat-o să stea la casa ei pentru tot restul vieții.

— Doctorul Barrett știe de planurile tale?

Vinovăția îi umbri trăsăturile.

— Nu i-am spus încă.

— Nu o să-l bucure concurența.

Genevieve își ridică privirea, cu o rugămintă în ochii argintii.

— Vreau să-i prezint totul când e deja terminat. Făcu o pauză. Probabil crezi că sunt nebună.

Bărbatul îi zâmbi și se apropie.

— E momentul să revendici ce ți se datorează.

— Mulțumesc.

Tânăra se înroși și se uită la modul în care el ținea bijuteria ca și cum viața lui depindea de asta. În acel moment, oricât de nebunesc părea, Richard chiar credea că

lucrurile stăteau așa.

Genevieve continuă:

— Sunt surprinsă că hoțul de săptămâna trecut nu a luat bijuteria. Pe lângă importanța istorică, e din aur. M-am tot gândit la ce spera să găsească. Oricine își dă seama că nu există bani în casă, așa că de ce să intre prin efracție? Bijuteria e cel mai valoros obiect pe care-l avem. Însă în afara familiei și a avocaților lui Lady Amelia, singura persoană care suspectează că e aici e Sir Richard Harmsworth. Dacă Sir Richard a trimis hoțul după bijuterie, atunci acesta probabil a văzut-o. Era foarte clar pe birou.

— Poate a fost orbit de frumusețea ta.

Richard nu glumea în întregime, deși blestema istețimea fetei, pentru că ajunsese la concluzia că jaful fusese vina lui.

Tânăra îi aruncă o privire care îl reduse la tăcere.

— Nu era chiar un hoț priceput. Nu ne-a lipsit nimic după fuga lui. La naiba! Ce greșală stupidă! Ar fi trebuit să ia ceva neînsemnat de jos. Un hoț care pleca cu mâinile goale ridica întrebări nedorite. Acum însă era prea târziu.

— Ai fi preferat să jefuiască locuința?

— Nu fi absurd!

Părea să se simtă incomod. Oare își amintise și ea momentul încântător când o ținuse aproape de el? Lui Richard îi bântuia visele.

— Mi-l vinzi mie? O să dublez oferta lui Sir Richard.

În cameră se lăsă tăcere. Până și inima lui părea să se fi oprit. Ochii cenușii se ațintiră șocați asupra lui, iar mâinile puse pe birou se strânsură pumn.

Răspunsul ei păru să vină după o eternitate.

— Nu e de vânzare.

Ușurarea lui nu avea sens. Doar era acolo pentru bijuterie. Să cumpere artefactul după numai câteva zile ar fi fost o victorie importantă. Sau cel puțin așa ar fi trebuit.

Richard se obligă să continue negocierile.

— Evident, ai putea să-l păstrezi până când îți termini articolul. Tânăra dădu deja din cap.

— Mulțumesc, dar nu.

Astfel, jocul continuă. Richard încercă să-și spună că era dezamăgit, chiar dacă nu credea că era adevărat. Trecuse foarte mult timp de când întâlnise o femeie captivantă ca Genevieve Barrett. Nu era pregătit să o abandoneze.

Privirea ei se ascuți.

— Poți să-mi dai bijuteria înapoi, te rog?

Părea o trădare. Când îi dădu obiectul, mâna lui o atinse pe a ei. Tânăra tresări, ca și cum atingerea lui ar fi ars-o. Căldura îl copleși pe Richard.

Privirea ei o întâlni pe a lui, iar Richard citi circumspecție în ochii ei.

— Oferi mai mult decât valorează bijuteria.

Bărbatul ridică din umeri și se uită la ea.

— Când vreau ceva, merg cât de departe trebuie ca să obțin acel lucru.

Tănăra păli.

— Mă sperii când spui asemenea lucruri.

Nerăbdarea lui amenința să o pună pe fugă. Dacă nu era atent, avea să piardă și femeia, și bijuteria. Devenea din ce în ce mai incomod să-și amintească faptul că numai un bădăran se juca cu reputația unei femei.

Chiar dacă era un bastard, nu era un bădăran. Cel puțin nu încă.

— M-ai înțeles greșit. Pur și simplu îmi place să am un lucru frumos în posesie.

De fapt, două lucruri frumoase. Adoptă un aer inocent când se îndepărtă de birou.

— O să merg să călăresc înainte de micul dejun.

— Am încredere că nu o să împărtășești nimic din ce am discutat.

Nu era surprinzător că regreta confidențele făcute.

— Ai promisiunea mea. Zâmbetul lui lipsit de griji nu șterse dubiul de pe fața ei. Ne vedem mai târziu, domnișoară Barrett.

Dincolo de nonșalanța etalată, gândurile lui erau tulburate. Nu reușise să-și controleze nici emoțiile intense provocate de atingerea bijuteriei. După această dimineață,

știa mai multe despre bijuterie și știa mai multe despre Genevieve, dar tot ce aflate îi îngreuna parcursul.

Capitolul 6

În timp ce toată lumea stătea în salon înainte de cină, Genevieve îl privea neclintită pe domnul Evans din locul ei de lângă fereastră, așa cum ar fi privit o cobră. Bărbatul juca o prostioară de joc de cărți cu mătușa ei, care i s-ar fi închinat și fără ambițiile ei clare de a-l căsători cu nepoata.

La 10 minute de la plecarea lui din birou, Genevieve își dăduse seama de greșeala făcută. De ce fusese atât de directă? Nu avea încredere în domnul Evans. Nu avusese încredere în el din clipa în care îi văzuse chipul prea atrăgător. Acum bărbatul știa că ea era autoarea și îi cunoștea și dorințele pentru viitor. Neglijența ei o lăsa la cheremul lui. Oare bărbatul avea să folosească ce aflate împotriva ei?

Ani întregi de devotament nerecunoscut pentru tatăl ei o învățaseră că ultimul lucru pe care-l voia era să fie la mila altui bărbat. Tocmai de asta nu avea de gând să se căsătorească vreodată. Voia să-și folosească talentele pentru propriile scopuri. Oricine i-ar fi fost soț, avea să se aștepte de la ea să accepte rolul de ajutor pe care-l avusese prea mult timp și față de tatăl ei cel egoist. Faptul că domnul Evans ghicise că ea era autoarea articolelor nu era la fel de apăsător ca supunerea în fața unui soț, dar el tot putea încerca să-i influențeze alegerile. Acum că i se arăta libertatea la orizont, nu suporta acest gând.

Pastorul și lordul Neville făceau schimb de opinii la o masă acoperită cu volume in-folio. Genevieve presupunea că erau achizițiile lordului. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că acesta își împărtășea colecția cu familia Barrett. Însă bunăvoința ei față de binefăcătorul tatălui său era limitată. De la sosirea domnului Evans, lordul Neville devenise omniprezent, ca un rinocer morocănos care-și

apăra teritoriul. Dacă nu se împiedica de unul din gentlemeni, se împiedica de celălalt. Voia ca amândoi să dispară.

Avusese o săptămână dificilă. Abia reușise să accepte că se confruntase cu un hoț fermecător, dar groaznic de ineficient. Presupunea că trebuia să fie recunoscătoare că sosirea domnului Evans îi distrăgea atenția. Nu mai tresărea când vedea vreo umbră, în schimb, tresărea la auzul unei anumite voci baritonale.

Domnul Evans se uită spre locul în care se așezase ea ca să coasă, în spatele lui Genevieve, geamul era deschis, în speranța că se va simți măcar un pic de briză. Luna septembrie se arătase anormal de sufocantă și aerul din salon era îmbâcsit. Sau poate de vină era înghesuiala din cameră. Mătușa și tatăl ei, lordul Neville, domnul Evans. În plus, mai erau și Sirius și Hecuba.

Iritată de căldură, Genevieve își aranjă șuvițele rebele care-i evadaseră din coc. Domnul Evans continuă s-o privească. Privirea lui avea oare o licărire de conspirație? Sau era de fapt o proiecție a conștiinței ei vinovate? Secretul muncii tatălui ei nu era doar al ei. Nu avea niciun drept să-l dezvăluie unui străin.

Când pastorul o invitase pe Genevieve, atunci în vârstă de 15 ani, să adune niște notițe despre bisericile locale într-un articol, ea profitase de șansa care i se dăduse. Orice adolescentă cu dorința de a avea realizări intelectuale era flatată de o asemenea cerință. Mai ales Genevieve Barrett, care nu avea mamă și își dorea atenția tatălui ei. Fusesse și mai entuziasmată când lucrarea scrisă de ea apăruse într-un jurnal.

Așa că înșelăciunea continuase și se îngroșase, până când munca lui Genevieve intensificase faima pastorului și orice sugestie venită din partea ei de a-i recunoaște aportul la articole îl făcea să se bosumfle ca un copil.

Resentimentele ei deveniseră mai puternice pe parcursul ultimului an, când își dăduse seama că tatăl ei era mulțumit ca acest aranjament să dureze la nesfârșit.

Apoi Lady Bellfield îi dăduse bijuteria Harmsworth, iar

prin cercetarea ei descoperise informații interesante și potențial explozive despre obiect. Șansa de a fi independentă de tatăl ei devenise în sfârșit o realitate și avea de gând să profite din plin de ea. Când îi spusese domnului Evans că viitorul ei depindea de bijuteria Harmsworth, nu exagerase.

Dar oricât de dură se străduia să fie, acea tânără pierdută încă se mai ascundea în sufletul ei. Chiar și acum, când era atât de furioasă pe tatăl ei că ar fi putut să-l strângă de gât, tot îl iubea. Nu voia să-i distrugă reputația, oricât de nejustificată era. Voia doar să-și revendice munca și să o folosească drept bază pentru o viață proprie.

Cum de recunoscuse domnul Evans atât de repede că ea era autoarea? În spatele manierelor lascive se ascundea o minte ascuțită, dar nimeni nu ar fi zis că cel mai nou învățăcel al tatălui ei era un specialist academic. O premoniție a dezastrului o străbătu, iar domnul Evans o făcea la fel de precaută ca o vulpe în sezonul de vânătoare.

Se certă din nou pentru că se lăsase pradă de dimineață acelor ochi albaștri sinceri, zâmbetului exersat și vocii care îi încălzea sângele. Domnul Evans îi făcuse pe toți să danseze după propriile lui reguli. De ce o fi fost ea singura persoană din casă care vedea asta?

Înfipse acul în broderie cu o sălbăticie care amenința să-i distrugă bujorii umflați. Nici mătușa și nici tatăl ei nu îi ascultaseră sugestiile, cum că domnul Evans ar fi trebuit să se mute înapoi la Leighton Court. Când Genevieve insistase că nu avea încredere în modul în care domnul Evans intrase în viețile lor, amândoi îi spusese că nu era rezonabilă. Mătușa ei chiar o acuzase că era geloasă pentru că domnul Evans monopolizase atenția pastorului. Cât de ironic fusese să audă asta, când Genevieve lucrase din greu să se îndepărteze de tatăl ei.

— Elefantul tău crește repede, domnișoară Barrett.

Domnul Evans își abandonase jocul de cărți și traversase camera ca să stea lângă ea, privindu-i broderia cu o expresie întrebătoare. Sirius se așeză la picioarele stăpânului său. Lui Genevieve îi plăcea de Sirius și își dorea

ca stăpânul lui să fi fost la fel de plăcut.

— Știi foarte bine că e o grădină de bujori, domnule Evans, spuse ea rece.

După dimineața petrecută împreună, ar fi preferat ca el să stea la distanță, și nu numai fizic.

Tonul ei rece îi atrase atenția mătușii, fără să primească însă vreun reproș. Poate mătușa Lucy observase în sfârșit că eforturile ei de pețitoare erau inutile.

Domnul Evans rămase neafectat. Bineînțeles.

— Asta explică rozul. Mă gândeam poate că elefantul era jenat.

— Domnule, nu ai maniere, spuse ea, apoi se aplecă peste broderie, nu înainte însă de a observa un licăr de amuzament în ochii lui.

Era un bărbat foarte chipeș, dar când râsul îi lumina fața, era irezistibil. Până și ea, care nu avea încredere în nimic din ce ținea de el, simțea inima bătându-i mai repede.

— Sincere regrete, domnișoară.

Genevieve știa că nu-i părea rău, așa că nu îi primi scuzele. Continuă să coasă furioasă la floarea centrală, care, acum că se uită cu atenție, chiar semăna cu un elefant cu burta mare. Un elefant cu burta mare care roșise. La naiba cu domnul Evans!

În ciuda lipsei de încurajare, domnul Evans nu părea că ar vrea să plece. Se așeză fără a fi invitat. Era destul de isteț cât să-și dea seama că n-ar fi primit niciodată o astfel de invitație.

— E evident că ochii îmi joacă feste.

Era îmbrăcat normal, dar chiar și o fată de la țară ca ea observase croiala impecabilă a hainelor. Mereu o făcea pe Genevieve să simtă un fior. Noaptea trecută, tânăra se surprinsese împodobindu-și rochia din muselină galbenă cu broșa de argint a mamei ei. O pusese la piept înainte să-și dea seama ce făcea. Cu niște vorbe deloc demne de o domnișoară, aruncă broșa pe măsuța de toaletă.

— Evident.

Refuză să-i dea satisfacția de a se muta. Din păcate,

asta însemna că rămânea mult prea aproape de piciorul lui lung și suplu, îmbrăcat în pantaloni din piele de căprioară, pe care îl întinsese la câțiva centimetri de al ei. Ghetele lui erau atât de strălucitoare, că își putea vedea chipul oglindit în ele. Cum de se îngrijea atât de bine fără ajutorul unui valet?

Absent, domnul Evans îl mângâia pe Sirius pe cap. Încă o dată, tânăra se minună de contrastul dintre perfecțiunea vestimentară a bărbatului și câinele ciufulit. Înainte să-și reamintească de faptul că pretențiile domnului Evans doar erau alimentate de curiozitate, vorbi.

— Câinele dumitale nu se potrivește cu aerul pe care îl afișezi, domnule Evans.

Observă că bărbatul se încruntă și, pentru o clipă, nu mai fu bărbatul imposibil de aranjat de care se temea, ci o persoană mult mai fascinantă. Apoi expresia dispăru și bărbatul era din nou o persoană ale cărei motive le simțea în fiecare atom al corpului.

— Dimpotrivă, domnișoară Barrett. Este mult prea bun pentru o canalie ca mine.

Asta putea să creadă.

— Mi te imaginez mai degrabă cu un câine de vânătoare sau un mops.

Râsul lui grav îi vibră prin vene lui Genevieve, ca o furtună îndepărtată. Nu voia să fie conștientă de el ca bărbat, dar devenea din ce în ce mai dificil să se prefacă. Era clar că un element profund feminin și, prin urmare, încă necunoscut din interiorul ei îl plăcea foarte mult pe domnul Evans.

— Un... mops? Ce lovitură! M-ai lovit în amorul propriu, domnișoară. Văd că te răzbuni pentru elefant.

— Cel puțin un câine cu pedigree.

La pomenirea pedigree-ului, o expresie tulburată îi întunecă privirea.

Genevieve nu-și putu imagina de ce. Doar era evident de familie bună.

— Pedigree-urile sunt supraestimate.

Ea se încruntă. Conversația părea ușor iritată, cu

accente de flirt la suprafață, dar simțea că în profunzime se ascundea ceva care îl măcina. De ce tăcuse brusc când auzise de pedigree?

— Când ai devenit stăpânul lui Sirius?

Bărbatul zâmbi mai natural, confirmând instinctele ei, cum că discuțiile despre descendență îl deranjau.

— Nu sunt sigur că sunt stăpânul lui. Poate colegul. E cu mine de trei ani. A apărut aproape de moșia mea, hotărât să rămână. Mă bucur. E o companie bună. Și e prea isteț pentru cineva ca mine.

Fără voia ei, ostilitatea lui Genevieve se mai atenuă. Era dificil să disprețuiască puternic un bărbat care ținea atât de mult la câinele lui. Își reaminti însă că bunătatea domnului Evans față de animale nu îl făcea deloc mai de încredere.

Bărbatul își ridică privirea de la Sirius spre fața ei, observând relaxarea expresiei. Fără protecția ei obișnuită, inima i se opri în loc. Întregul corp îi vibra datorită prezenței lui. Rămase fără cuvinte. Nu putea decât să privească. Și să admire. Niciodată nu fusese atât de conștientă de frumusețea unui bărbat. Trăsăturile perfecte ale feței lui, albastrul întunecat al ochilor, corpul înalt și puternic, toate îi topeau rezistența. Domnul Evans era un bărbat periculos de seducător. Cu atât mai periculos dacă avea parte de această reacție, în ciuda suspiciunilor ei.

O privi cu atenție.

— Ce e, domnișoară Barrett?

— Eu...

Trosnind puternic, rama broderiei se rupse în două. Bărbatul se încruntă și se întinse după mâna ei.

— Genevieve...

Dumnezeule, nu îl putea lăsa să o atingă. Nu când era atât de tensionată. Blestemându-și reacția care o dăduse de gol, se retrase înainte ca el să o atingă.

Mătușa alese chiar acel moment pentru a se ridica și a o lua pe Hecuba din locul unde dormea. Orologiul de pe hol anunță ora șase.

— Poate ar trebui să ne mutăm în sufragerie.

Genevieve reuși cu greu să se înfrâneze să nu o ia la fugă pe ușă. Era în stare de orice ca să scape de domnul Evans și de acel interval terifiant în care atracția o transformase într-o țicnită.

Mândria o făcu să-și îndrepte spinarea și insistă că nu avea de ce să se teamă. Apoi riscă și se uită în spate. Domnul Evans stătea pe scaunul de lângă fereastră și expresia lui în timp ce o privea îi făcu stomacul să tresalte. Crezuse că purtarea ei haotică avea să-l surprindă. Însă el nu părea șocat. Arăta ca un bărbat care pusese ochii pe un premiu pe care voia să-l câștige. Arăta ca un bărbat care era pregătit să investească orice ca să obțină ce voia. Părea invincibil.

Un alt fior o străbătu pe spate și o forță să-și mute privirea. Se revoltă la posesivitatea pe care o citise pe fața lui. În timp ce un entuziasm de neiertat și neacceptabil se profila în partea de jos a abdomenului, își aminti că, deși era o intelectuală, era totuși femeie. Iar latura feminină reacționa la Christopher Evans în moduri care nu aveau nimic de-a face cu intelectul.

Bărbatul își lăsă privirea în jos, ascunzându-și triumful. Genevieve se întoarse și-l văzu pe lordul Neville, care o privea cu o dezaprobare evidentă. Se înroși și simți cum vinovăția o sugrumă. Ca și cum fusese prinsă dansând goală într-o tavernă sau sărutând un bărbat căsătorit într-o biserică. Dumnezeu, chiar toate mișcărilor ei erau observate?

Într-un puseu vulcanic, traversă holul. Lordul Neville o urmă. Când o luă de braț, la cât de sensibilă era momentan la bărbații autoritari, îi urî pe loc aerul de proprietar. Încercă să se retragă, însă bărbatul o strânse și mai tare. Șocată, se uită în sus. Ușa de la salon se închise, cu domnul Evans și Sirius înăuntru. În față, dincolo de scări, lumina de la sufragerie abia ajungea în acest colț întunecat. Pentru o clipă, expresia lordului Neville i se păru amenințătoare.

Ce idioată fusese! Era evident că nu era atât de împăcată cu jaful de săptămâna trecută precum crezuse. Deși probabil trebuia să dea vina pe domnul Evans, și nu pe

hoț, pentru agitația ei. Îl cunoscuse pe lordul Neville cea mai mare parte a vieții ei. Nu-l plăcea în mod deosebit, dar niciodată nu o rănise. Cu toate astea, își dorea ca bărbatul să-i dea drumul. Și să nu o mai tot urmărească. Uitase cât de solid era până când acesta se apropie de ea.

— Nu-mi place tânărul acela, spuse el încet. Are un mod alunecos de a fi.

— Tata îl place.

Se întrebă de ce nu i se alăturase lordului Neville în a-l face pe domnul Evans de batjocură.

Lordul zâmbi acru.

— Tatăl tău e un naiv. Iar domnul Evans îl flatează.

Și ea se gândise la asta, dar încă era reticentă să fie de acord.

— Nu cred că domnul Evans are intenții rele.

Ce minciună! Când venea vorba de domnul Evans, nu era sigură de nimic, decât de faptul că o transforma într-o toantă.

— Dar nu știm asta sigur, nu-i așa? Colțurile buzelor cărnose ale lordului Neville coborâra. Nu are niciun drept să-ți folosească numele de botez.

Culoarea din obraji i se intensifică. Spera că umbrele îi ascundeau rușinea.

— S-a întâmplat numai o dată...

— Te insultă. Și are la degetul mic întreaga casă.

Iritarea o făcu să se îndrepte, iar de data asta, când trase, bărbatul îi dădu drumul.

— Insinuezi că e ceva între mine și domnul Evans?

Vocea ei era atât de rece, că de fiecare cuvânt păreau să atârne țurțuri.

Chiar și pe întuneric, observă șocul lordului Neville la reacția pe care i-o provocase sfatul lui bine intenționat, dar inoportun.

— Genevieve, ești o femeie virtuoasă. Nu te învinovățesc câtuși de puțin. Orice mișcare greșită e numai vina acestui gentleman.

Scuza nu o îmbună.

— Milord, nimic din toate astea nu te privesc.

Iar acum îl ofensase.

— Un bărbat cu principii trebuie să vorbească atunci când vede o femeie pe care o... respectă riscând să se facă de râs.

Grija lui i se păru arogantă lui Genevieve. Doar era un coleg de-al tatălui ei, nu un membru al familiei.

— Lord Neville...

Din fericire pentru relația cu binefăcătorul tatălui ei, ușa se deschise și domnul Evans ieși cu Sirius lângă picior. Salonul avea ferestrele îndreptate spre vest, deci era doar o chestiune de geografie faptul că soarele care apunea îl lumina ca pe un sfânt într-un tablou.

Nu știa ce văzuse domnul Evans, dar bărbatul se opri și corpul lui înalt radie pericol. Sirius stătea alert lângă piciorul stăpânului său.

— Domnișoară Barrett, te simți bine? întrebă el încet.

Cum domnul Evans stătea cu spatele la lumină, lui Genevieve îi era greu să-i citească expresia. Vocea lui era fermă și părea protectoare. Sau așa i s-ar fi părut, dacă ar fi avut încredere în sinceritatea lui. Chiar și așa, se lupta cu un val trădător de căldură.

Lordul Neville era în apropiere.

— Ai întrerupt o conversație privată, domnule.

Oare își imaginase sau domnul Evans se relaxă în mod deliberat?

— Eu mă duc la cină, milord.

Cei doi nu se înțelegeau, însă în acea seară, Genevieve se întrebă pentru prima oară dacă nu cumva antipatia reciprocă avea să se transforme în ceva mai puternic. Ceva care se apropia de ură. Mereu îl considerase pe lordul Neville un personaj dominant. Dar acum, bărbatul mai în vârstă fu cel care se întoarse și se duse în sufragerie.

— Să înțeleg că te-a avertizat în privința mea.

Domnul Evans păși pe hol, destul de isteț cât să o înghesuie. În acel moment, ea se gândi că era în stare să-l lovească pe următorul bărbat care încerca s-o intimideze cu mărimea lui fizică.

Genevieve își privi salvatorul, recunoștința ei

evaporându-se.

— Nu ar trebui?

Așteptă ca domnul Evans să se prefacă a nu înțelege cuvintele ei, dar îl judecă greșit. Bărbatul se apropie destul de mult cât să-i vadă jumătatea de zâmbet în umbră.

— Te emoționez, domnișoară Barrett?

Foșnindu-și fusta, tânăra se întoarce și se îndreaptă spre sufragerie.

— În niciun caz, domnule.

Așteptă ca bărbatul să conteste o afirmație despre care amândoi știau că nu e adevărată. Dar el îi făcu doar semn să meargă în față, cu o relaxare care o atrase și o înfricoșă în același timp.

Capitolul 7

Richard se trezi speriat. Stând întins în patul său simplu, ca de chilie, încercă să își dea seama ce îl deranjase. Totul era învăluit în tăcere. Lumina lunii se revărsa prin fereastra deschisă. Noaptea era sufocantă și dormise gol, însă hainele îi erau la îndemână pe scaunul Windsor. Ușa îi rămăsese deschisă, ca să intre aer.

Sirius era întins sub pervaz, blana lui fiind pierdută în umbre. Ochii lui mari și negri licăriră. Ceva alertase și câinele.

Richard auzi o ușă care scârțâi pe coridor, apoi foitul cuiva care cobora pe scări. Din camera de lângă se auzea sforăitul pastorului. Dorcas dormea în pod. Ceea ce însemna că plimbărețul nocturn era doamna Warren sau, și mai fascinant, Genevieve.

Atent ca să nu facă patul să scârțâie, Richard se ridică și se întinse după pantaloni și cămașă. Pe o asemenea căldură, chiar și hainele ușoare păreau să-i limiteze mișcărilor. Când își puse ghetele, auzi zgomotul ușii de la bucătărie. Persoana care plecase era ușoară ca o nimfă a pădurii.

Se duse la fereastră. Jos, o persoană învăluită într-o pelerină închisă la culoare intră în grădina din spate, pășind pe o alee îngustă între varză și salată. Silueta era anonimă, dar cunoștea foarte bine acea grație. Nu-i aparținea lui Lucy Warren, care era o femeie între două vârste.

Nu, altcineva se plimba pe câmpurile din Oxfordshire în această noapte liniștită.

O urmări pe Genevieve mergând spre grajduri. Dacă tânăra s-ar fi uitat în sus, l-ar fi văzut. Însă aceasta rămase concentrată pe treaba ei, oricare ar fi fost. Luna aproape plină îi lumina calea.

Deci unde se ducea încântătoarea domnișoară Barrett?

Se întâlnea cu un iubit? Gândul îl înjunghie. Niciodată nu întâlnise o femeie atât de puțin conștientă de feminitatea ei. Asta nu făcea decât să întărească provocarea, laolaltă cu inteligența și hotărârea ei de a nu-l plăcea, oricât de mult încerca să o farmece. Respecta rezistența lui Genevieve. Cu toate că în acea seară, în salon, pentru o clipă, atracția dintre ei scăpase de sub control. Acum avea de înfruntat posibilitatea neplăcută că farmecul lui eșuase pentru că interesul ei era asupra altcuiva.

La naiba cu asta!

În câteva clipe, o urmări afară din casă. Alături de el, Sirius mergea tăcut, ca o fantomă.

Richard deschise încet poarta, apoi își dădu seama că ținta gândurilor lui dispăruse. Nu o mai vedea. Afară ar fi trebuit să fie mai răcoare, dar aerul era în continuare greoi, ca o pătură umedă. Cu un gest nerăbdător, își dădu părul la o parte de pe frunte și se aplecă să-i șoptească lui Sirius în ureche.

— Găsește-o. Du-te după Genevieve.

Sirius o luă spre zidul înalt din cărămizi care separa grajdurile de moșia alăturată, Leighton. Dând din coada stufoasă, câinele pătrunse prin poarta ruginită care atârna din balamale. Richard simți că pășise pe un tărâm de basm când trecu dincolo de florile sălbatice înfășurate în jurul

bazei porții.

Sirius îl aștepta pe drumul care ducea spre pădure. După ce văzu că stăpânul lui îl urma, o luă înainte. Era mai dificil să înainteze pe sub copaci. Richard se descurcă însă, în timp ce era cu ochii pe Sirius. Din fericire, aleea era bine bătătorită, indicând că cineva, poate Genevieve, o folosea în mod regulat.

Era și mai răcoare. Îl înconjura mirosuri noi. Frunze. Frunziș verde. Pasul încrezător al lui Sirius arăta că Genevieve era în continuare înainte.

Asta dacă Sirius nu era pe urmele unui iepure.

Drumul se termină atât de abrupt, că Richard aproape căzu în poiană. Își blestemă cămașa prea albă și se ascunse la umbra unui stejar. Inspiră adânc, iar inima îi bătea cu putere. Apoi inspiră din nou adânc, în timp ce un sentiment intens de ușurare îi slăbi genunchii.

Genevieve nu se întâlnea cu un iubit, ci voia să înoate.

În timp ce lovea apa, fiecare val surprindea lumina lunii, făcând ca iazul să capete o suprafață argintie. Niciun bărbat cu o urmă de poezie în suflet nu putea să nu admire această imagine.

Richard nu știa cât de mult stătuse acolo, uimit și captivat. Ceva din calmul ei îi arăta că făcea asta des, probabil de când era mică.

Tânăra nu se uita agitată după intruși, deși sigur reprezentau un risc. Dar cine ar fi trecut pe acolo la o asemenea oră? Niciun braconier cu capul pe umeri nu își încerca norocul pe una dintre moșiile lui Sedgemoor.

Fără să fi avut nimic limpede în minte, Richard dădu ocol lacului, rămânând în întuneric, dorind să vadă fără să fie văzut. Când se împiedică de un tufiș, zâmbi cu anticiparea unui lup.

*

Genevieve înotă spre mal. Iazul izolat din pădurea lui Sedgemoor își arătase magia din nou. Se simțea mai bine.

Mai aproape de cea care fusese înainte de tâlhărie și înainte ca totul să se răstoarne cu sus-n jos.

La scurt timp după ce ea și tatăl ei ajunseseră în Little Derrick, începuse să vină aici în secret. Era o copilă de 10 ani care își jelea mama, încercând să facă față unor împrejurimi necunoscute și unor oameni necunoscuți. În cei 15 ani de atunci, nu întâlnise pe nimeni în timpul sesiunilor ei de înot de la miezul nopții. Uneori, credea că era singura persoană de pe pământ care știa de existența lacului.

În acea seară, avusese nevoie cu disperare de liniștea lacului. Evenimentele din timpul săptămânii îi tulburaseră sufletul. Și teama de a se întâlni cu domnul Evans, plus amintirile jafului eşuat, o limitaseră la camera ei în fiecare noapte de când bărbatul se mutase cu ei în casă. În această căldură opresivă, se întinsese pe patul ei, urmărind o mie de gânduri inutile care-i alergau prin minte. Ar fi putut să lucreze, dar ce își dorea cu adevărat era libertatea.

Stătuse mai mult decât plănuise, dar nu voia să iasă din apa mătăsoasă. Se ridică în picioare și ajunse la mal, unde-și lăsase hainele și prosopul.

În pădure se auzi un zgomot, iar ea se opri, atentă. Dintr-odată, simți că o durea stomacul fiindcă fusese neglijentă și venise acolo, în timp ce un tâlhar era liber prin zonă. Doar pentru că nu fuseseră probleme mai bine de o săptămâna nu însemna că era în siguranță să se plimbe prin pădure.

— Cine e acolo?

Nu suportă tremurul din vocea ei.

Se îndreptă spre haine, întrebându-se dacă ar fi fost mai înțelept să alerge spre copaci. Dar nu putea să stea goală afară până la răsărit. Un alt foșnet îi făcu inima să bată cu putere. Ce bine-ar fi fost dacă și-ar fi adus pistolul, dar acesta era în biroul ei, împreună cu bijuteria Harmsworth.

Cercetă frenetic întunericul, dar umbrele o învinseră. Luminată de lună în poiană, era complet vulnerabilă.

Un animal își făcu apariția la câțiva metri depărtare. Era atât de șocată, că avu nevoie de câteva secunde ca să

recunoască silueta lui Sirius. Ușurarea o făcu să fie la un pas de leșin.

— M-ai speriat. Făcu un pas în față, ca să-și ia hainele, cu o încredere mai puternică. Cum de ai scăpat de infernalul tău stăpân?

Ajunsesese să respecte inteligența lui Sirius. Dacă acesta i-ar fi răspuns, nu ar fi fost câtuși de puțin șocată. Într-o asemenea noapte, animalele puteau să vorbească și broaștele puteau să se transforme în prinți.

Căutându-și prosopul, nu-și găsi decât rochia. Uimită, îngenunche, pipăind zona. Își ridică apoi capul.

— Sirius, mi-ai mâncat prosopul? Dacă da, o s-o pun pe Hecuba pe tine.

— Nu da vina pe Sirius, se auzi o voce familiară din spate.

Genevieve se încordă oripilată, apoi simți prosopul căzându-i pe umerii goi.

*

— Dumnezeuule...

Genevieve respiră, înfricoșată, umilită și furioasă. Pe ea și pe maleficul domn Evans. Se ridică pe picioarele care îi tremurau și își înfășură bucata de bumbac în jurul corpului. Era însă prea târziu, așa cum își dădu și singură seama. Se întoarse scandalizată.

— D... de cât timp ești aici?

Bărbatul o privea de la câțiva metri depărtare. Era înalt. Suplu. Relaxat la exterior. Însă asta nu o păcălea. Era la vânătoare și amândoi știau asta.

— De destul de mult timp.

Răspunsul calm al domnului Evans n-o făcu deloc să se liniștească.

— Nu aveai niciun drept...

— Bineînțeles că nu. Dar provoc orice bărbat cu sânge în vene să te abandoneze în lumina lunii, domnișoară Barrett..

Era atât de naivă. Cea mai rea parte, chiar în timp ce

rușinea o copleșea, era că bărbatul acesta îi distrusese sanctuarul. Chiar dacă nu mai vedea niciodată o persoană acolo, nu va mai putea să se simtă în siguranță. Îi furase sursa de fericire, la fel cum tatăl ei îi furase munca. În acel moment, îl ura pe domnul Evans.

Îi privi rapid fața, expresia lui arogantă fiind clară în lumina lunii, își mușcă buza, în timp ce furia întrecu rușinea. Niciun bărbat nu o mai văzuse goală. Era ca un viol.

— Domnule, nu ești un gentleman!

— Domnișoară Barrett, poți mai bine de atât! Râsul lui îi provocă tinerei fiori pe spinare. O femeie cu vocabularul tău poate să ofere una sau două insulte arhaice.

— Ei bine, ești un pârdalnic care se strecoară prin spatele oamenilor. E mai bine?

— Mult mai bine.

Mâinile lui Genevieve se strânseseră în jurul prosopului, în timp ce se îndrepta spre rochia ei. Plictisit de conversație, Sirius se pierdu printre umbre.

— Asta e o glumă pentru tine, nu-i așa? zise ea, în timp ce încerca să-și controleze lacrimile. Aș vrea să pleci acum.

— Nu mai pot repara ce am stricat.

Genevieve se aplecă, apoi se îndreptă, iar în mâna care îi tremura avea rochia.

— Ha, ha. Ce amuzant!

Furia ei nu-l atingea deloc, ca apa care curge de pe penele unei găște. Genevieve tremură. Stând așa, cu apa picurând de pe ea și cu spatele la iaz, o briză ușoară flirta în jurul ei.

— Recompensa acestui pârdalnic a fost o femeie goală frumoasă.

Obrajii ei amenințau să ia foc. Era foarte greu să fie indignată când purta doar un prosop minuscul.

Încercă să-și recapete controlul, deși dorința de a-l lovi până când era vânăt și însângerat era din ce în ce mai mare.

— Te rog să pleci, domnule Evans.

— Nici caii sălbatici nu m-ar putea pune pe fugă, domnișoară Barrett. Bărbatul se apropie. Având în vedere că relația noastră a avansat în această seară, nu poți să-mi spui Christopher?

— Pot să te numesc un șobolan care-și vede doar propriul interes, spuse ea rece.

Bărbatul rămase la câțiva metri depărtare, dar tot părea prea aproape. Genevieve făcu încă un pas nesigur în spate, prin iarba care îi zgâria picioarele goale.

— Nu ți-e frig?

— Nu pot să mă îmbrac cu dumneata de față!

Trăsăturile lui se vedeau în alb și negru la lumina lunii.

— Aș putea să-ți promit că nu o să mă uit.

— Ai putea să dai dovadă de onoare și să pleci.

Genevieve încercă să pară sfidătoare. Era cel mai groaznic lucru care i se întâmplase vreodată. Și nu avea pe cine să dea vina pentru această catastrofă decât pe ea însăși. Cum putuse să riște și să meargă la înot când știa că domnul Evans o urmărea peste tot?

— Sau aș putea pur și simplu să mă întorc cu spatele.

Lucru pe care îl și făcu.

Pentru o clipă, tânăra îl privi. Nu putea să aibă încredere în el, dar nici nu putea să stea acolo, îmbrăcată numai într-o bucată de material. Lăsă prosopul umed să cadă pe jos și își trase peste cap rochia veche, închizând-o cu mâini tremurânde.

— Pot să mă întorc?

— Da, zise ea posacă, deși era mai supărată pe ea însăși decât pe el.

Bărbatul doar urmase instinctele naturii sale. Ea însă ar fi trebuit să știe mai bine de atât.

— Te simți mai bine? Întrebă el neutru, cu toate că modul în care privirea lui se plimba peste corpul ei o făcea să se simtă goală din nou.

Genevieve rezistă impulsului de a se acoperi cu mâinile.

— De ce m-ai urmărit?

Răspunsul nu era însă un mister. Bărbatul flirtase cu ea de la început. Chiar și fără ca Genevieve să iasă în evidență, bărbatul profita de orice ocazie ca să o prindă singură.

— Credeam că te întâlnești cu un iubit.

Afirmația lui o făcu să se încrunte, uimită.

— Nu am un iubit, spuse ea repede, înainte să-și aducă aminte că nu era treaba domnului Evans ce făcea ea.

Bărbatul ridică o sprânceană, într-un mod care o făcu să tremure.

— Dacă tata ar ști că mă urmărești...

— Ai de gând să-i spui? Întrebă el, ca și cum răspunsul ei nu conta cu adevărat.

— Da.

Deși cum ar fi putut? Oricine ar fi spus că și-o căuta cu lumânarea când mergea în pădure. Oricine ar fi avut dreptate.

Ceva periculos licări în ochii domnului Evans. Respirația i se opri lui Genevieve în gât. Încercă să facă un alt pas în spate, dar ajunsese în lac. Șocul apei reci în jurul gleznelor o făcu să suspine. Se împiedică atunci când degetele goale i se scufundară în nămol. Domnul Evans se grăbi să o ia de braț și să o salveze de la o posibilă căzătură.

— Ai grijă!

Bărbatul vorbi încet. Genevieve își dădu seama că mereu făcea asta. Era incredibil câtă putere avea o voce șoptită.

— Dă-mi drumul.

Nu suporta faptul că rămânea fără aer în preajma lui. Nu suporta încrederea relaxată a strânsorii lui și căldura pe care o emana. Nu suporta modul în care sfârcurile i se întăriseră în corsaj. Stângace, își ridică fusta deasupra apei. Încercă să se elibereze, dar strânsoarea lui rămase fermă.

— Având în vedere că oricum o să fiu spânzurat?

Genevieve simți un junghi de spaimă și genunchii i se clătinară.

— Ce... ce vrei să spui?

Bărbatul era mereu cu ochii pe ea, dar de data asta, privirea lui părea diferită. De data asta, era ca și cum o marcaseră și și-o revendicaseră pentru sine într-un mod primitiv.

— Vreau să te sărut.

— Nu poți.

Deși dacă nu o costa decât câteva sărutări ca să scape din acest dezastru, ar fi trebuit să fie recunoscătoare.

— Ba da, zise el cu zâmbetul pe buze, acel zâmbet care mereu îi făcea inima să bată cu putere.

De această dată, inima ei bătea și mai puternic. De la teamă, își spuse ea. Clar nu de la anticipare.

— Nu... nu o să te las.

Un alt râset. Cald și ușor amuzat. Bărbatul își ridică mâna și făcu un pas în spate.

— Atunci, te rog, întoarce-te la casa parohială.

Tânăra se încruntă, fără să iasă din apă.

— Pur și simplu?

— Pur și simplu!

— Îți doresc o noapte bună, domnule Evans, zise ea rece.

Încă nu avea încredere în el, dar era disperată să plece.

Ignorându-i mâna întinsă, ieși din lac. Scăpase nevătămată din această întâlnire. Ceea ce era mai mult decât merita. În timp ce era cu ochii pe el, se îndreptă spre copaci, tivul umed lovindu-i gleznelor.

Aproape ajunsese în pădure, când bărbatul vorbi.

— Mare păcat.

Tremurând, Genevieve se întoarse. Lumina lunii îl transformase într-o statuie de argint și abanos. Supraviețuise 25 de ani fără să observe splendoarea masculină, dar ceva din domnul Evans îi făcea inima să bată cu putere. Din nou și din nou. Chiar dacă era putred pe dinăuntru, era incredibil de distins.

O tăcere greoaie se așternu între cei doi, iar pielea lui Genevieve tremură cu o dorință pe care refuză să o examineze. Siguranța avea prioritate. Însă tot stătea în

umbre. Parfumul nopții îi umplu nările, ciudat de seducător.

Într-un final, curiozitatea câștigă.

— De ce e păcat?

Bărbatul își înclină șoldul, silueta lui având o eleganță care făcu pulsul tinerei să o ia razna.

— Că ești atât de lașă, draga mea.

— Nu sunt draga ta, spuse ea automat.

— Eu sugerez un flirt ușor și tu te retragi la cărțile tale și la bătrânii plicticoși. Mare păcat, domnișoară Barrett! Aveam altă impresie despre tine.

„Te tachinează. Nu vrea decât să te apropie de el. Pleacă acum, cât mai poți.”

— Nu am nicio intenție să fiu ruinată, spuse ea rece, în timp ce o senzație complet opusă frigului îi curgea prin vene.

— Ai cuvântul meu că o să mă opresc la sărutări. O cercetă atent. Ai fost sărutată vreodată?

Dumnezeule! Genevieve se simți euforică atunci când imagini interzise îi inundară mintea trădătoare.

— Domnule Evans, am 25 de ani. Ar fi foarte trist dacă nu aș fi fost.

Tânăra ezitase prea mult. Trăsăturile lui se ascuțiră și privirea ardea. Dumnezeu s-o ajute, bărbatul ghicise lipsa ei de experiență.

Deși asta părea un motiv de rușine doar în compania lui. Își simțea rochia ca fiind invizibilă. De acum, nu avea să uite vreodată că domnul Evans o văzuse ca nici un alt bărbat vreodată.

Așteptă un comentariu batjocoritor, însă bărbatul doar încuviință, ca și cum ar fi confirmat o teorie.

— Aha.

Ce însemna asta?

„Fugi. Fugi.”

— Au fost bărbați care au vrut să mă sărute, spuse ea defensivă, foindu-se, însă nu reușise să-și convingă picioarele să o ducă departe de această conversație inconfortabilă.

— Sunt sigur de asta, spuse el.

Genevieve se așteptase la un ton ironic, dar nu simți nici urmă de așa ceva.

— Eu însă nu am vrut să-i sărut.

— Asta e posibil să se schimbe când o să descoperi cât de plăcut poate să fie un sărut.

— Cu tine?

Dorise să pară sarcastică, dar cuvintele fură doar pline de curiozitate.

Bărbatul ridică din umeri. Părea enervant de sigur pe el însuși când își încrucișă mâinile la piept.

— De ce nu? Am ceva talent și ești în siguranță.

— Îi spuse păianjenul muștei.

Tânăra se tot foia, oprindu-se doar când văzu cât de atent o cerceta el. Expresia bărbatului arăta că știa mai multe decât ea. Bineînțeles că da. Doar el era un crai și ea o fată bătrână intelectuală care nu fusese sărutată niciodată.

Dintr-odată, asta părea motiv de regret.

Vocea lui deveni mai profundă, pentru a o ademeni.

— Nu există o parte din tine care să vrea ca un bărbat să te atingă plin de dorință?

Vocea lui era magică. Acea atracție ușoară o făcu să se gândească la toate lucrurile minunate și fără precedent pe care el i le-ar fi făcut dacă i-ar fi dat voie. Chiar dacă nu avea experiență, un instinct din ea insista că bărbatul nu se dădea mare când susținea că știa să sărute.

Dumnezeule, probabil o putea duce până în rai și înapoi fără să încerce măcar. Gândul era și incitant, și terifiant. Începu să-și dorească să-i fi încurajat pe tinerii care arătaseră interes față de fiica intimidantă a pastorului. Domnul Evans nu o considerase niciodată intimidantă. Bănuia că domnului Evans foarte puține lucruri i se păreau intimidante.

Se pregăti să-i spună acestui cuceritor să o lase în pace. Însă alte cuvinte ieșiră la suprafață.

— Asta e un simplu exercițiu intelectual. Nu sunt atrasă de tine.

— Am înțeles, zise bărbatul zâmbind.

Tânăra ieși în zona luminată de lună. Probabil arăta complet necuviincioasă în rochia ei lejeră, fără nimic pe dedesubt. O parte din ea protesta împotriva propriilor intenții. Însă fascinația și da, atracția, o țineau pe loc.

După câteva încercări de a spune ceva, vocea ei se auzi cu o fermitate satisfăcătoare.

— Arată-mi.

Capitolul 8

Dumnezeu să-l ierte, era un diavol! Richard se juca cu Genevieve și știa că o să câștige, fiindcă dacă apela la curiozitatea ei, nu dădea niciodată greș.

Un gentleman ar fi lăsat-o să plece neatinsă. Un gentleman nu ar fi spionat-o pentru început.

Însă, așa cum evidențiasse și ea, el nu era un gentleman.

Și nu era nici orb. Se considera un tip blazat, obișnuit cu frumusețea feminină. Însă momentul în care Genevieve ieșise din apă, învăluită numai în lumina lunii, îi făcuse inima să bată cu putere. Era cea mai splendidă ființă pe care o văzuse vreodată. Nu putea renunța la ocazia de a explora atracția dintre ei.

Și mai șocant era că nimeni nu o sărutase vreodată pe această femeie unică. Ce aveau oare bărbații din Oxfordshire? Niciunul nu avusese destul curaj cât să transforme toată atitudinea ei în ceva în folosul lor?

Richard Harmsworth era dispus să se ridice la nivelul provocării.

Poate dublul înțeles i s-ar fi părut mai amuzant dacă nu ar fi fost consumat de dorință. Imaginea cu ea goală avea să-l bântuie pentru totdeauna. Închise ochii și văzu fiecare curbă strălucitoare, sânii plini, curba grațioasă a taliei. Picioarele foarte, foarte lungi. Picioare care i s-ar fi înfășurat în jurul spatelui când o pătrundea.

Doar că Genevieve era virgină. Și fiica unui pastor. Și

după ce el pleca, ea avea să fie nevoită să înfrunte bârfele din sat. Nu era una dintre cuceririle lui din Londra. Trebuia să-și amintească asta. Era dificil însă când dorința îl străpungea.

— Ești bine, domnule Evans? întrebă ea.

El se strădui să îndepărteze imaginea corpului lui pătrunzând-o. Intensitatea ar fi speriat-o. Trebuia să fie fermecător, superficial. De ce era așa greu? Doar își petrecuse întreaga viață prefăcându-se că era un tip leneș, calm, căruia îi păsa de foarte puține lucruri, cu atât mai puțin de disprețul societății față de statutul lui de bastard

Bărbatul vorbi cu o relaxare neconvingătoare.

— Bineînțeles. De ce nu aș fi?

— Ai gemut. Tonul ei era sec. Mă întrebam dacă nu ai mâncat poate ceva ce ți-a picat prost.

Abstenența îi picase prost. Mai ales când ținta lui era o tânără atrăgătoare, cu limba ascuțită. Era atâta liniște în noapte, că auzi pașii ușori ai lui Genevieve în timp ce se apropia. Se luptă cu impulsul de a o acapara. „Controlează-te, omule. Controlează-te!”

— Genevieve, ești absolut minunată.

Admirația îi făcu vocea să sune răgușit.

Bătaia genelor ei trădă o timiditate care îl emoționează la fel de mult ca sfidarea ei.

— E o rochie foarte veche.

Sir Richard Harmsworth, care era un exemplu al modei, ar fi trebuit să urască rochia ponosită, dar frumusețea lui Genevieve transforma rochia uzată. Bărbatul întinse o mână și nu fu surprins să vadă că aceasta nu era fermă. Simți un avertisment îndepărtat de la creier, cum că risca, cu această femeie, detașarea care îl proteja de emoții. Dar cum putea să asculte asta, când ea stătea atât de aproape?

— Vino aici, șopti el, luând-o de mână.

Pielea ei era rece de la înot. O trase încet aproape.

Ea înaintă ezitant. Timiditatea ei liniști bestia înfometată din el, prin urmare tandrețea veni natural când o luă de talie. Inocența ei părea prețioasă și fragilă. La fel

de prețioasă și, fragilă ca și bijuteria Harmsworth. Inima lui acoperită cu o armură grea se umplu de dorință și atingerea lui deveni ușoară, confirmând ce dăduse de gol privirea. Tânăra nu purta nimic sub rochie.

— Sunt sigură că asta e o greșeală.

Corpul ei își pierdu din rigiditate și își lipi rotunjimile de mâna lui.

— Sunt sigur că nu e.

Asta nu era însă complet adevărat. Era un maestru al seducției. Nu-și amintea primul sărut. Prima partidă de sex urmasse la scurt timp după. Însă această anticipare delicată, ce-l cutremura, îl făcu să se simtă ca un băiat cu iubita lui. Ridică mâna pe care o luase și o așeză peste inima lui. Prin cămașa subțire de batist, atingerea ei topi orice rămășiță de chibzuială.

Tânăra experimentă și își flexă mâna, iar inima lui o luă razna.

— Ești atât de cald.

— Lasă-mă să te încălzesc.

Ea își înclină fruntea, până când privirea strălucitoare o întâlnește pe a lui. Ce citi bărbatul în ochii ei nu fu o surpriză. Trepidații. Întrebări. Curaj. Și altceva. Ceva ce dorise să vadă din clipa în care se cățăraseră pe geamul ei, în urmă cu mai bine de o săptămână.

Dorință.

Își imaginase că atunci când avea să o sărute pe Genevieve, avea să fie nerăbdător să o revendice. Însă nu asta simțea acum, când îi ținea trupul înalt, tremurător, în lumina lunii, și se uita la fața ei frumoasă. Poate noaptea chiar era magică. Sau femeia era, ceea ce era mult mai ușor de crezut.

*

Genevieve nu se mișcă, în timp ce buzele domnului Evans se plimbară peste ale ei. Contactul scurt îi trimise fiori. În secunda dintre acel sărut și următorul, mintea ei se umplu de o mulțime de impresii. Înălțimea lui, căldura lui,

puterea reținută din brațele lui. Textura buzelor lui. Parfumul lui masculin.

O sărută cu o hotărâre și o feroare care îi înmuiară genunchii. Pierdută, amețită, se prinse cu o mână de umărul domnului Evans, ca să nu-și piardă echilibrul. Acea primă tentativă de sărut îi oferise un mic indiciu despre ce avea să urmeze. Era ca o furtună.

În spatele ochilor închiși, întunericul era mai intens decât o noapte fără stele. Un întuneric fierbinte. Un întuneric atrăgător. Mâna ei îi strânse cămașa, peste bătaile frenetice ale inimii lui. Scânci plină de dorință, aproape de buzele lui.

Bărbatul gemu din nou, un sunet care răsună nu numai în urechile ei, ci și în oase, și apoi își strecură limba între buzele ei. Tânăra se încordă, surprinsă, și încercă să se retragă.

— Deschide-te pentru mine, Genevieve, șopti el, în timp ce o săruta pe nas, obraji și frunte.

Era ca și cum săruta un copil, doar că era atât de hotărât, încât nu putea fi vorba despre inocență.

— Ne-am sărutat, se bâlbâi ea, puțin conștientă de ce spusese. Poți să-mi dai drumul.

— A naibii idee! Bărbatul îi prinse fața între mâinile sale puternice. Ța nu a fost un sărut.

— A părut să fie un sărut. Încercă să pară stăpână pe ea, dar nu reuși.

Nu putu să-l învinovățească pe domnul Evans, care îi răspunsese amuzat.

— De unde ai putea tu să știi, mielușica mea?

O sărută din nou. De data asta, invazia limbii lui nu mai păru atât de străină. Un fior o străbătu pe Genevieve, întărindu-i sânii și oprindu-i-se între picioare. Se foi, ca să mai scape de presiunea din ce în ce mai mare.

Senzația nu era incomodă, ci doar... ciudată.

Un sărut era uimitor de intim. Chiar dacă mintea îi spunea că domnul Evans reprezenta o problemă, se simțea în siguranță aproape de corpul lui mare și puternic. În siguranță, dar și curajoasă și la limita unei descoperiri

minunate. Era ca și cum ar fi intrat într-o secțiune interzisă a bibliotecii.

Ar fi trebuit să-i fie frică, dar nu-i era. Atingerea lui era inexplicabil de familiară, de parcă ar mai fi atins-o înainte. Ca și cum locul ei era în brațele lui. Ca și cum așteptase toată viața ca acest bărbat să o sărute.

Oferindu-și gura, cedă ceva din sufletul ei. Experiența fu copleșitoare, prea complexă pentru a fi analizată. În schimb, alunecă într-o plăcere catifelată, în care buzele ei o atrăgeau cu ce era o experiență uimitoare, pe care până și o începătoare ar fi recunoscut-o.

Tânăra îl copie și își mișcă ușor limba. De data asta, geamătul domnului Evans exprimă satisfacție. Ce comunicare remarcabilă reușea fără cuvinte.

Încurajată, limba ei alunecă peste a lui, apoi, mai îndrăzneț, alunecă între buzele lui, gustându-l așa cum o gusta și el. La început, activitatea părușe ciudată, dar nu mai era așa.

Domnul Evans își înfipse mâinile în părul ei și o ridică, schimbând plăcerea. De data asta, ea fu cea care gemu. După ce explorează fiecare centimetru al gurii ei, o atrase cu mușcăături delicioase. Genevieve adora gustul lui bogat. Îl urmă, în căutarea mai multor sărutări care-i topeau sufletul.

Era vag conștientă de faptul că domnul Evans îi mângâia șoldurile. Tresări când mâinile lui o atinseră pe fund.

O cuprinse un fior de pericol.

În timp ce fusta ei se ridica, briza îi mângâie picioarele goale. Minteă încercă să-i trimită semnale de avertizare. Domnul Evans îi promisese un sărut care să o scoată din ignoranță, însă întâlnirea lor începuse să depășească acele limite.

Ca și cum i-ar fii confirmat acest gând, el o trase mai aproape. Oricât de lipsită de experiență era, nu era toantă. Și trăise la țară toată viața ei. Nu putea să confunde acea duritate care pulsa și era lipită de abdomenul ei.

Se dădu în spate.

— Nu.

Nu era sigură că el o auzise. Sau dacă o auzise, dacă o băgase în seamă. Teama o sugrumă. Apoi, spre ușurarea ei, el îi dădu drumul și fusta îi căzu până la glezne. Domnul Evans respira greoi, dar altfel nu părea afectat.

Pe de altă parte, Genevieve simțea că abia supraviețuise furtunii. Pentru un moment, inima ei trădătoare îi tresări sperând că sărutul lui implicase și sentimente, nu numai tehnică. Apoi își aminti că era mai în siguranță dacă nu era așa.

Dintr-odată, expresia lui deveni umilă.

— Îmi cer scuze, domnișoară Barrett. Ai avut dreptate să mă oprești.

Tânăra gâfâia și încă tremura. Cum putuse să fie atât de toantă și să lase lucrurile să meargă așa departe? Cum putuse să înceapă totul?

Fantomele sărutărilor lor îi bântuiau buzele și mintea lui Genevieve. Se aștepta ca acele fantome să o bântuie mult timp. Cu mult după ce domnul Evans o uita.

Pentru prima oară, înțelesese adevărata amploare a nechibzuinței ei. Avusese încredere în onoarea lui și, din fericire, nu o dezamăgise. Dar după ce simțise această plăcere, ușa spre dorință nu se închisese atât de repede pe cât sperase.

— Trebuie să plec.

Ca și înainte, nu se mișcă.

— Da.

Să-l ia naiba! Acel răspuns monosilabic nu ar fi trebuit să sune ca o invitație să stea și să exploreze lumi noi. Se aplecă în față, pentru un alt sărut, înainte să se întoarcă înapoi la realitate și să se oprească. Dorința pe care o simțea pentru acest bărbat o speria, ca și posibilitatea ca el să dezvăluie lumii scăparea ei.

— Nu poți să spui nimic despre asta.

Buzele lui se întinseră într-un zâmbet sec.

— Credeam că aveai de gând să-i spui tatălui tău, ca să mă dea afară din casa parohială.

Să recunoască faptul că domnul Evans o prinsese înotând goală pe moșia Sedgemoor? Să recunoască faptul

că îl sărutase pe domnul Evans? Dumnezeu, nici nu voia să se gândească la asta.

— Nu.

— Mulțumesc, spuse el încet.

Tăcerea continuă. Genevieve știa că amândoi retrăiau acele momente amețitoare. Trebuia să plece, înainte ca el să se întindă după ea. Sau înainte ca ea să sară pe el și să-l implore să o sărute din nou, fără să se mai oprească vreodată.

— Noapte bună, domnule Evans.

Era o nebunie să i se mai adreseze atât de oficial, dar avea nevoie disperată să stabilească o distanță între ei.

Când bărbatul nu avea o atitudine de superioritate, avea un zâmbet frumos.

— Noapte bună, domnișoară Barrett.

Dumnezeule, ce era în neregulă cu ea? Tânjea după ea ca și cum era o fetiță de 12 ani. Se îndreptă și încercă să se încrunte, așa cum făcea de obicei ca să-i blocheze farmecele. Doar că bărbatul nu încerca să fie șarmant. Era șarmant. Iar ea avea mari probleme.

— La naiba cu asta! zise el.

O prinse strâns de umeri. Înainte ca tânăra să poată protesta sau fugi, nu c-ar fi încercat asta, o luă în brațe și o sărută apăsător.

Acel sentiment inexplicabil de familiaritate reveni. Înainte să aibă timp să-l examineze, bărbatul îi dădu drumul și plecă printre copaci, cu Sirius pe urmele lui.

Genevieve stătea tremurând acolo unde o lăsase. Luna alunecase în spatele unui nor și noaptea devenise întunecată și singuratică. Inspiră adânc parfumul masculin. Înțepător. Acru.

„Lămâiță...”

Capitolul 9

Domnul Evans era hoțul nepriceput al lui Genevieve.

În dimineața următoare, când tânăra încercă să lucreze în biroul ei, revelația continuă să o uimească. Nu-i venea să creadă că-i luase atât de mult ca să-și dea seama. Indiciile fuseseră mereu acolo, înălțimea. Eleganța subtilă. Vocea frumoasă. La naiba cu el, încrederea pe care o afișa în preajma femeilor. Deși atunci fusese mascat, iar acum își vopsise părul. Șatenul acela șters mereu păruse nelalocul lor pe un bărbat atât de spectaculos.

Acum înțelegea de ce fiecare instinct o alertase din prima clipă în care bărbatul intrase în salon. Nu era de mirare că atingerea lui i se păruse mereu familiară. Nu era o afinitate mistică. Bărbatul o ținuse aproape de el când o dezarmase.

Noaptea trecută se întorsese prin pădurea întunecată, hotărâtă să-l denunțe pe domnul Evans. Cât de mult ura hoții! Tatăl ei petrecuse ultimii zece ani furându-i munca, fără nicio remușcare. Acum, primul bărbat care o sărutase se dovedise a fi și el un hoț.

Însă oricât de mult o durea trădarea lui, uimirea întrecea furia. Deși îl putea numi hoț, până acum nu-i furase nimic, decât liniștea sufletească și câteva sărutări. Nu reușea să-i ghicească motivele pentru care plecase cu mâinile goale și apoi se prezentase la casa parohială.

Ce voia? Era mai bine să-i descopere scopurile înainte să-l expună? Chiar dacă îl acuza, ce dovezi avea? Cum putea să recunoască faptul că fusese destul de aproape de domnul Evans ca să-i recunoască parfumul?

Voia bijuteria Harmsworth? Era singurul lucru care merita furat. Dar foarte puțini oameni știau că artefactul era la ea. Doctorul Partridge de la muzeul Ashmolean, care se gândea să-i publice articolul. Tatăl ei era atât de concentrat pe prinții lui, că nu era sigură că își amintea de moștenirea lui Lady Bellfield.

„Sir Richard Harmsworth...”

Sosirea domnului Evans făcea parte din recuperarea bijuteriei? Tresări când își aminti că domnul Evans se oferise să cumpere bijuteria. O voia pentru el sau pentru Sir Richard?

Dacă domnul Evans lucra pentru Sir Richard, de ce nu furase bijuteria când spărsese casa? Probabil o observase. După ultimele zile, era convinsă că privirea lui înșelător de leneșă observa aproape tot. Chiar dacă o trecuse cu vederea în acea noapte, i-o pusese chiar ea în mână ieri.

Și care era locul lui Sedgemoor în puzzle? Îl prezentase pe domnul Evans ca pe un prieten vechi. Ducele făcea parte din plan? Dacă da, de ce?

Oftă frustrată și dădu la o parte nerăbdătoare jumătatea de pagină scrisă. Avea atâtea întrebări și niciun răspuns care să aibă sens.

Din acel moment, avea să poarte bijuteria cu ea. În plus, nu vor mai fi sărutări. Niciodată.

Oricât de necesară era decizia, o făcu să urle. Pentru că secretul pe care avea să-l ia cu ea în mormânt era că adorase sărutările domnului Evans. Oricât de mult își dorea să îl taie cu cuțitul de unt, niciodată nu se simțise atât de vie ca atunci când se aflate în brațele mincinosului.

— Aici ești. Te cheamă tatăl tău.

Era atât de concentrată pe domnul Evans, că avu nevoie de un moment ca să-și dea seama că bărbatul din ușă era Neville Fairbrother.

— Milord.

Fu surprinsă să-l vadă, căci bărbatul nu se mai aventurase niciodată la etaj.

— Nu trebuia să vii să mă aduci.

În ciuda primirii reci, bărbatul se apropie.

— Mereu m-am întrebat unde dispari în fiecare zi.

Genevieve nu putu să nu compare mersul lipsit de grație al bărbatului cu pânda ca de tigru a domnului Evans. Fiecare mișcare a domnului Evans arăta că acesta era un crai. Deci ce spunea mersul lordului Neville? Că simțea că are drepturi asupra tuturor persoanelor și lucrurilor din casa parohială?

Confirmând parcă acest gând neplăcut, lordul Neville ridică bijuteria Harmsworth de pe birou. Tânăra își opri impulsul de a o lua înapoi. Știa foarte bine că lordului Neville îi plăcea să achiziționeze.

Tatăl ei, care profitase de expertiza lui Genevieve, achiziționase numeroase *objets d'art* pentru colecția sa.

— Dumnezeule, ce e asta? Lordul Neville întoarse bijuteria, astfel încât ochii de rubin ai dragonului străluceau în lumina care inunda camera. E din secolul al XII-lea?

Dorința de a i se confesa lordului Neville era chiar mai mică decât în ce-l privea pe domnul Evans. Ciudat, având în vedere că lordul Neville era binefăcătorul familiei ei, iar domnul Evans era acolo sub motive false.

— E bijuteria Harmsworth.

Pentru ochiul ei educat, designul relicvei aparținea unei perioade mai timpurii, dar aflase de mai mult timp că lordul Neville se prefăcea să știe mai multe decât știa de fapt.

— Legenda familiei este că Alfred cel Mare i-a dat-o unui strămoș.

Lordul Neville își strânse mâna pumn. Genevieve se înfrână din a-l ruga să aibă grijă.

— Atunci secolul IX. Ce caută aici? Și de ce nu mi-a oferit-o tatăl tău?

„Pentru că știam că o s-o vrei în clipa în care o s-o vezi.”

— E a mea, zise ea scurt. Am moștenit-o de la un prieten.

— Familia Harmsworth a devenit lamentabil de subredă. Se zvonește că actualul baron e bastardul unui îngrijitor de grajduri.

— Nu știam că ești la zi cu bârfele, Lord Neville.

Bărbatul ridică din umeri, fără să-și ia ochii de la bijuterie. Tânăra își strânse mâna în jurul mapei de piele. Își dorea cu ardoare să îi ia obiectul din mână.

— Evident, nu fac asta. Mă concentrez pe lucruri mai importante, însă scandalul a fost subiect de discuție de ani întregi.

Tonul sarcastic al lordului Neville o făcu să se situeze de partea lui Sir Richard, oricare erau planurile lui. Cât de groaznic, ca toată lumea să vorbească despre ceva ce nu putuse controla.

— Poți să-mi dau bijuteria înapoi? Se ridică de la birou. Fac o schiță după ea.

Bărbatul roți artefactul.

— Cât vrei pentru ea?

Tânăra îi privi fața pătrată. Lăcomia îi lumina ochii.

— Nu e de vânzare.

— Haide, domnișoară dragă, prețul nu e o problemă. Spune o cifră.

Când domnul Evans îi spunea dragă domnișoară, nu-i plăcea. Când lordul Neville îi spunea așa, voia să-l lovească cu călimara de cerneală.

— Lady Bellfield mi-a lăsat mie bijuteria. O s-o păstrez mereu în memoria ei.

— O să plătesc 10 000 de guinee.

„Dumnezeule...”

— Asta e o avere, spuse ea uimită.

Era aceeași sumă pe care o oferiseră reprezentanții lui Sir Richard. Refuzase dublul de la domnul Evans. Poate trebuia să organizeze o licitație. Ar fi fost asigurată pe viață.

— Pentru ceva atât de rar, cine se mai uită la preț?

Amuzamentul ei dispăru. Lumina tăioasă din ochii lordului Neville o înfricoșă. Sau poate era încordată, după ce se aruncase în brațele unui nemernic. Își întinse mâna.

— Te rog să-mi dai bijuteria. Nu aș vrea să o strici.

— Știu cum să manipulez obiecte prețioase, spuse el, ofensat. Sunt un colecționar faimos.

Unul care pusese ochii pe comoara ei. Îi observă lăcomia.

Cu o reticență vizibilă, bărbatul îi dădu bijuteria. Genevieve rezistă impulsului de a ascunde relicva în sertar, departe de ochii lui lacomi.

— Deci îmi accepți oferta?

10 000 de guinee îi puteau schimba viața pentru totdeauna.

— Ți-am spus că nu e de vânzare.

— 15 000.

Tânăra dădu din cap.

- Nu e vorba despre bani.
- Totul e o chestiune de bani.

Bărbatul se aplecă pe birou și o prinse de braț. Nu o rănea, dar tinerei îi era greu să se elibereze. Atingerea lui o îngrozea de fiecare dată.

- O să-ți ofer 20, dar asta e oferta finală.
- Milord.

— 20 000 de guinee și promisiunea de a-ți păstra secretul. Oroarea o inundă pe Genevieve. Oare lordul Neville o văzuse cu domnul Evans noaptea trecută? Gândul o îmbolnăvi cu umilință.

— S-secretul? Se bâlbâi ea, blestemându-și frica din voce.

Lordul Neville părea mai satisfăcut ca oricând. Ceva ce Genevieve crezuse că era imposibil.

- Nu face pe timida cu mine, domnișoară Barrett.

Dumnezeule, probabil o văzuse la lac. Rușinea o făcu să tacă în timp ce-l privea.

- Știi că tu scrii articolele tatălui tău.

Ușurarea stupidă o ameți și fu aproape recunoscătoare că o ținea să nu cadă din picioare. Abia după aceea își dădu seama că și asta era un dezastru. Dacă se afla cine era adevăratul autor al articolelor, tatăl ei avea să fie distrus și batjocorit. Uneori se întreba dacă încă își mai iubea tatăl, în ciuda egoismului lui, dar junghiul de teamă îi răspunse.

- Ce... ce prostii!

Râsul lordului Neville o înfioră.

— Nu te sinchisi să negi. Am știut de ani întregi. Dacă vrei să convingi lumea că nu ești decât o asistentă umilă, ar trebui să nu-ți mai exprimi părerile la cină.

Doi oameni știau acum secretul lucrărilor tatălui ei. Cât de ironic era faptul că binefăcătorul tatălui ei amenința să dezvăluie adevărul, și nu bărbatul pe care-l suspectase că era un șarlatan!

Își adună curajul și îl privi așa cum ar fi privit mătușa ei un gândac de bucătărie.

- Chiar dacă e adevărat, nu poți să folosești această

informație ca să mă desparți de bijuteria Harmsworth.

— Nu? se miră el, cu o privire cercetătoare.

— Te pretezi la șantaj, milord? întrebă ea tăios.

— În niciun caz. Strânsoarea brațului ei se intensifică.

Doar îți spun că e în interesul tău să-mi vinzi bijuteria. Locul comorii e într-o colecție impresionantă, nu ascunsă într-un sertar, într-o casă parohială dărăpănată.

„Gândește, Genevieve, gândește.”

— Dacă... dacă dezvălui că tata nu e autorul articolelor, riști să pici prost, milord, fiind binefăcătorul lui.

Tânăra observă o licărire de neplăcere în ochii lordului, căruia nu-i plăcuse niciodată să i se opună cineva.

— Nu o să pic mai prost decât pastorul, draga mea. Până la urmă, am un nume important, care mă va salva să nu ajung de râsul lumii.

— Ai probleme, domnișoară Barrett?

Chiar dacă domnul Evans era un escroc, tânăra își simți inima tresărind la auzul întrebării. Bărbatul arăta minunat, așa cum stătea în ușă, înalt și puternic. Era îmbrăcat pentru călărie. Într-una din mâinile înmănușate legăna amenințător o cravașă.

— Care e treaba ta, Evans? întrebă lordul Neville.

— Niciuna, spuse domnul Evans încet, intrând în birou.

Aruncă o privire la modul în care lordul Neville o strângea pe Genevieve de braț. Sub acea privire albastră calmă, lordul Neville se retrase. Genevieve inspiră și se lăsă pe scaun.

Lordul Neville îi aruncă o privire disprețuitoare domnului Evans, după care se întoarse spre Genevieve.

— Nu pot să stau liniștit, știind că un asemenea artefact valoros nu e protejat. Dacă lași bijuteria Harmsworth în grija mea, o s-o țin în siguranță până când te hotărăști să scapi de ea.

Adică până când se hotăra să i-o vândă. Genevieve nu era atât de naivă cât să nu înțeleagă. Oare greșea dacă nu-i dădea bijuteria? 20 000 de guinee erau mai mulți bani decât avea să vadă într-o viață întreagă. Și dacă era de

acord, secretul tatălui ei avea să fie în siguranță. Dar fiecare atom din ea se revolta la gândul de a-i da lordului bijuteria.

— A fost în siguranță până acum.

— Nu chiar, dragă domnișoară. Cum rămâne cu hoțul care a spart casa?

Cât de mult își dorea să nu-i mai spună dragă domnișoară! În mod deliberat, nu se uită la domnul Evans.

— L-am pus pe fugă.

— Data viitoare e posibil să nu mai fii atât de norocoasă, spuse lordul Neville.

Tânăra se ridică.

— Trebuie să mă aranjez înainte să cobor.

Era o respingere. Bineînțeles că bărbatul știa că Genevieve rareori se preocupa de cum arăta înainte să se vadă cu tatăl ei. Pentru o clipă, nu fu sigură că lordul avea să plece. Dar o privire aruncată domnului Evans păru să-l convingă că, pentru moment, planurile lui de a obține bijuteria nu aveau să se materializeze.

Tânăra simți un val reticent de recunoștință că domnul Evans nu fusese izgonit ca un hoț ce era. În acel moment, prezența lui era singura barieră dintre ea și lord. Durerea din braț îi arăta că atunci când lordul Neville voia ceva, nu era mereu atent cum obținea lucrul respectiv.

— O să mai vorbim despre asta după ce te mai gândești, spuse lordul.

Ar fi putut să-i spună că nu era nevoie să o amenințe și mai mult. Era conștientă că lucrurile nu aveau să se oprească aici. Bărbatul era obișnuit să obțină orice voia și pusese ochii pe bijuterie.

Lordul Neville se întoarse spre ușă.

— Vii, Evans?

— Trebuie să mă spăl. Miros ca un grajd, spuse el pe un ton prietenos, deși privirea îi rămase cercetătoare.

— Așa e. Sprâncenele lordului Neville se ridicară când auzi cât de direct fusese domnul Evans. Bărbatul îi aruncă o ultimă privire tinerei. Genevieve, ești naivă din foarte multe puncte de vedere. Ai face bine să ai preocupări mai lumești.

Datorită domnului Evans și lordului Neville, devenea din ce în ce mai puțin naivă, cu fiecare clipă care trecea.

— Nu o să mă răzgândesc, milord.

— Mai vedem noi. Evans, încheie el cu o plecăciune rece adresată celui din urmă.

Ignorând atitudinea reținută a lui Genevieve, domnul Evans intră și se rezemă de colțul biroului ei.

— Ce voia bătrânul?

— Bijuteria Harmsworth.

Îl fixă cu privirea. Bărbații! Ar fi fost fericită ca toată specia lor să fie aruncată în canalul Bristol și să danseze în timp ce aceștia se înecau sub valuri.

Încă nu-l iertase pe domnul Evans că plănuise să fure bijuteria, însă nu-și imagina de ce nu o luase, dacă chiar o voia. Până la urmă, bijuteria fusese în sertarul biroului ei până în acea dimineață. Un bărbat cu inițiativa domnului Evans nu s-ar fi lăsat oprit de o încuietore.

— Și pe tine, bineînțeles.

Tânăra pufni iritată și își împinse scaunul în spate, lipindu-l de perete. Era imposibil să uite că bărbatul o văzuse goală. Umiliința îi atinse o coardă sensibilă. Când se gândea că în urmă cu numai câteva clipe, se bucurase de apariția lui.

— Nu fi absurd!

Bărbatul ridică din umeri.

— Și eu sufăr de aceeași maladie, deci o recunosc și la alții.

— Aș prefera să nu vorbim despre seara trecută.

Un zâmbet vag îi apăru pe buze. Bărbatul se uită în jos, la locul în care degetele lui lungi se jucau cu coupe papier-ul din argint al lui Genevieve. Îl plimba în stânga și în dreapta. În sus și în jos.

— Îmi imaginez.

— Deci nu s-a întâmplat niciodată, spuse ea fermă.

Bărbatul încă zâmbea. Încă legăna cuțitul pe birou.

— Nu e chiar atât de simplu, domnișoară Barrett.

Genevieve își strânse pumnii. Cât de mult voia să-l lovească!

- Bineînțeles că este. Un gentleman ar...
- Tu ai spus că nu sunt un gentleman.
- Chiar nu ești.

Bărbatul o analiză, ochii lui de un albastru întunecat strălucind cu umor. Și dorință. Pulsul tinerei o luase razna când o salvase de lordul Neville. De atunci nu se calmase și privirea aceea luminoasă nu ajuta deloc.

— Tăios.

Vocea lui deveni mai profundă în timp ce se juca cu mânerul cuțitului și încerca să-l balanseze. Acțiunea era inexplicabil de sugestivă.

— M-ai lăsat cu ochii-n soare, domnișoară Barrett. Abia dacă am reușit să dorm.

Tânăra se uită agitată spre ușă. Dacă lordul Neville auzise asta, atunci avea încă o informație cu care să o șantajeze.

— Eu am dormit buștean.

Bărbatul o fixă cu privirea.

— Minți.

— Tata vrea să mă vadă.

Genevieve blestemă tremurul din voce.

— Încă fugi?

Refuză să recunoască.

— O zi bună, domnule Evans!

Bărbatul se aplecă în față și o strânse de mână astfel că ea nu mai putu face nicio mișcare, lăsând cuțitul să cadă pe birou.

Tânăra scânci uimită.

— Locul ăsta nu e departe de ochii lumii.

— Asta înseamnă că putem stabili o întâlnire departe de ochii lumii?

— Nu, nu înseamnă asta.

Tânăra își trase mâna furioasă. Cât de mult voia să îl denunțe, să-i spună că era un mincinos și un hoț, dar o urmă de prudență îi reaminti că, în acel moment, domnul Evans era cea mai bună apărare împotriva lordului Neville.

— Ce păcat!

Bărbatul nu părea abătut. Bineînțeles că nu. Totul era

un joc pentru el. Dacă uita asta, avea să aibă probleme.

Căldura îi cuprinsese brațul de care o ținea, reamintindu-i că avea deja probleme. Și când se gândea că, la un moment dat, cea mai mare problemă a ei fusese să-și facă o reputație academică separată de cea a tatălui ei. De atunci, înfruntase hoți, sărutări și șantaj, nobili lacomi... în plus, mai era și atracția pentru canalii care o studia ca și cum i-ar fi citit fiecare gând.

Probabil chiar putea. Nu credea că domnul Evans era un novice când venea vorba de femei.

— Te rog, dă-mi drumul. Dacă ne vede cineva...

— O să te întâlnești mai târziu cu mine?

— Nu.

— Atunci trebuie să te sărut acum.

— Ba nu, nu trebuie, spuse ea supărată. Apoi, oroarea ororilor, auzi pași pe scări. Teroarea îi făcu inima să bată și mai puternic. Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi drumul!

— Cum vrei!

Bărbatul îi ridică mâna și i-o sărută. Contactul fu atât de rapid, că abia îl observă. Atunci de ce pielea încă îi frigea după ce îi dăduse drumul?

— Ești acolo, Genevieve? Doctorul Mitchell a scris din Glasgow, cu o nouă pistă pentru descoperirea prințului.

Tatăl ei intră în birou, arătându-i scrisoarea.

— Aici erai, domnule Evans. Speram să te găsesc și pe dumneata. O să te intereseze asta.

Inima lui Genevieve fu pătrunsă de o presimțire observând plăcerea lui sinceră când își văzu studentul. Tatăl ei se atașase de domnul Evans. Nu era surprinzător. Doar bărbatul era chitit să facă tuturor pe plac. Dar ce avea să se întâmple când înșelătoria vizitatorului lor avea să iasă la suprafață, așa cum sigur avea să se întâmple? Oricât de furioasă era pe tatăl ei, tot era fiica lui. Nu suporta gândul că putea cineva să-l rănească. Iar în acel moment, tatăl ei era în pericol, atât din partea domnului Evans, cât și a lordului Neville.

— Excelent, doctore Barrett.

Domnul Evans se rezemă de peretele cel mai

îndepărtat. Se mutase fără grabă înainte de apariția tatălui ei.

Genevieve își ascunse un oftat. Cea mai sigură alegere era să-l evite pe domnul Evans, așa cum făcuse și în primele lui zile acolo. Dar acum, că îl recunoscuse ca fiind hoțul care-i intrase în casă, trebuia să fie cu ochii pe el. Iar cât domnul Evans era acolo, lordul Neville nu putea să pună presiune pe ea.

Simți că viața ei se transformase în haos și puse pe ascuns bijuteria Harmsworth în buzunar, apoi se ridică. În seara aceea, când rămânea singură, avea să coasă la jupă un buzunar pentru bijuterie. Nu avea să mai iasă la înot, din cauza domnului Evans.

Ocoli biroul.

— Mergem jos, tată? Lordul Neville o să se întrebe unde te-ai dus.

Îi veni să vomită când pronunță numele lordului Neville.

— Bineînțeles, draga mea, bineînțeles.

Tatăl ei se îndreptă spre ușă. În spatele lui, ochii albaștri ai domnului Evans îi întâlneau pe ai ei. Își amintea de sărutările lor. La naiba cu el, și ea își amintea.

Capitolul 10

În următoarele două nopți, amintirea sărutărilor inocente ale lui Genevieve îl tortură pe Richard, care nu putea să doarmă. Însă prada lui învățase să fie atentă. Deși vremea continua să fie neobișnuit de caldă, tânăra nu se mai strecură la înot. Cum însă el era și lipsit de scrupule, și optimist, ținea ușa deschisă ca s-o audă dacă ar fi ieșit pe ușă.

Când se alătură familiei după cină, era foarte conștient că mai avea încă foarte mult de tras ca să o fărâmece să-i dea bijuteria. Genevieve stătea la locul de lângă fereastră și cosea la broderia ei grotescă. Lângă ea,

Hecuba ocupa spațiul pe care voia să-l revendice Richard. La masă, pastorul și Fairbrother cercetau un pergament. Doamna Warren tricota în scaunul ei obișnuit.

Fairbrother, care în ultimele zile fusese mai omniprezent decât oricând, observă manevrele lui Richard spre Genevieve și se ridică să intervină. Însă doamna Warren îl opri pe lord cu o întrebare. Cu o reticență prost ascunsă, Fairbrother se opri ca să-i răspundă, lăsându-l pe Richard liber să o încolțească pe Genevieve. Doamna Warren putea să-l învețe pe Napoleon strategii.

— Bujorii tăi încă înfloresc, domnișoară Barrett, șopti el, rezemându-se de cadrul ferestrei.

— Domnule Evans, te rog. Tânăra își ridică privirea și roși. Bujorii mei sunt treaba mea.

Bărbatul râse încet. Minunat! Probabil încă se mai gândea la sărutările lor dacă remarca i se păruse indecentă.

— Doar îți admiram talentul la brodat.

Tânăra îi aruncă o privire sceptică. Nu o putea învinovăți. Elefantul făcuse niște căței deformați. Sau poate meduze.

Bărbatul o luă pe Hecuba în brațe când se așează. Primirea caldă a pisicii contrastă cu circumspecția stăpânei ei.

Genevieve înfipse cu subînțeles acul în broderie, ceea ce îl făcu să spună „au”. În timp ce tânăra dădea să se ridice, o atinse pe braț. Nu o prinse, dar Genevieve se opri, tremurând.

O, da, clar își amintea de sărutările lor.

Richard îi dădu drumul.

— Știu că nu vrei să vorbești cu mine...

— Corect, domnule Evans.

Tonul ei era destul de agresiv și temperamentul îi dădu ochilor ei o strălucire aparte.

Bărbatul continuă ca și cum ea nu-l întrerupsese.

— Dar dacă nu stai, lordul Neville o să te monopolizeze.

Deși Genevieve nu se relaxă, se așează pe scaun.

— Ai impresia că prefer compania ta în defavoarea lui?

— Nu-i așa?

Spre dezamăgirea lui, singurele momente când accepta prezența lui Richard erau acelea când era Fairbrother prin preajmă. Nu era flatant să fie tratat ca răul cel mai mic.

Tânăra îi aruncă o privire nemulțumită.

— Ești insuportabil.

Bărbatul zâmbi. O insultă de pe buzele ei voluptuoase era mai excitantă decât lingușirile unei alte femei. Dacă nu era atent, avea avea să se îndrăgostească de Genevieve Barrett.

Și nu asta era planul. Trebuia să fie o aventură scurtă, urmată de o vânătoare serioasă pentru o soție potrivită.

— Absolut.

— Și îngâmfat.

Bărbatul auzi cum Genevieve încerca să nu râdă.

— Probabil.

— Și nu ai principii.

— Mergi cam departe.

Tonul lui arăta că deși era de acord, nu avea să recunoască niciodată asta.

— Nu știu de ce îmi bat capul cu tine.

— Sunt amuzant? zise el plin de speranță, în timp ce o mângâia pe Hecuba.

Noaptea trecută, fusese rândul lui Genevieve să toarcă. Trecuse prea repede.

— Nu, asta nu e posibil, spuse ea sec.

— Progresezi.

Genevieve nu își ridică privirea.

— Dacă am mâinile ocupate, nu te strâng de gât.

Bărbatul își lăsa capul pe spate și râse. La naiba, era minunată! îi plăcea să vorbească cu ea aproape la fel de mult pe cât îi plăcea să o sărute.

Râsul lui Richard atrase atenția. Hecuba obiectă la auzul zgomotului și sări pe jos. Pastorul tresări, ca și cum cineva îl înjunghiasc cu ceva ascuțit. Doamna Warren păru

încântată, în timp ce Fairbrother îl privea de parcă s-ar fi hotărât să-l omoare. Richard își puse un zâmbet relaxat pe față și îl fixă cu privirea pe groaznicul lord.

— Mă bucur că te amuz, domnule Evans.

Domnișoara Barrett mai execută o cusătură la partea dorsală a elefantului. Oricât de mult încerca, nu reușea să deslușească afurișii de bujori.

— Și eu, domnișoară Barrett, îi replică el serios.

— Oamenii ne ascultă, bombăni ea, aplecată peste broderie.

— Nu-ți face griji. Sunt atent la reputația ta. Făcu o pauză. Mai mult decât tine, având în vedere ce te-am prins făcând în urmă cu trei nopți.

Tânăra se încruntă când privi în sus.

— Nu ai niciun drept să-mi cenzurezi comportamentul, domnule Evans. Nu ești nici tatăl, nici fratele și nici soțul meu. Ești un străin pe care l-am întâlnit întâmplător.

— Care ar vrea să fie mai mult, spuse el.

Genevieve își arcui sprâncenele și tonul ei deveni înțepător.

— Iubitul meu clandestin? Sunt încântată.

— Ai grijă, domnișoară Barrett. Așa cum ai spus, nu suntem singuri.

Culoarea îi acapară obrazii și Genevieve se uită prin cameră. Doamna Warren și Fairbrother încă îi priveau cu atenție. Pastorul se întorsese la citit.

— Mă faci să uit de mine.

— Asta și sper, șopti el, apoi expiră iritat. La naiba, nu pot să vorbesc cu tine aici.

Zâmbetul ei indica triumf.

— Asta e ideea generală.

— Deci unde pot să vorbesc cu tine?

— Nicăieri, zise ea. Nu pari să înțelegi, ceea ce e ciudat, pentru că nu ești complet prost.

De data asta, bărbatul nu-și opri răspunsul.

— Au.

Tânăra continuă, ca și cum acesta nu spusese nimic.

— Nu vreau să te văd când suntem singuri. Dacă aș

avea de ales, aş prefera să nu te văd deloc. În ciuda întâlnirii deloc neplăcute de noaptea trecută, nu îmi place de tine, domnule Evans. Aş prefera să-ţi îndrepti atenţia asupra studiilor. Şi dacă te întorci de unde ai venit, fii sigur că nu o să-ţi duc dorul. Se opri ca să respire. Sper că am fost destul de clară.

— Bravo.

Fairbrother se aşezase lângă ea. Dumnezeu, ce prost s-ar fi simţit lordul dac-ar fi aflat detaliile mai picante ale discuţiei! Richard încercă să zâmbească, deşi îi venea să-i dea un pumn bărbatului.

— Milord...

Era evident că Genevieve nu observase apropierea lordului Neville.

— Mă bucur să aud că l-ai pus la punct pe parvenitul ăsta. Îşi întinse braţul. Aş vrea să-ţi vorbesc în privat, dacă se poate. Tatăl tău a spus că putem să folosim biblioteca.

— Suntem în mijlocul unei conversaţii, spuse Richard pe un ton delicat, observând cum pălise Genevieve.

Fairbrother îl privi ca pe un vierme care tocmai ieşise din salată.

— Ai stat mai mult decât era cazul, Evans.

— Asta nu stabileşti tu, nu-i aşa? întrebă el.

— Terminaţi amândoi. Genevieve îşi puse broderia pe scaun. Milord, sunt sigură că domnul Evans o să ne ofere intimitate aici.

Fairbrother zâmbi.

— Tatăl tău a insistat să vorbim singuri.

— Foarte bine.

Reticenţa ei vizibilă când se ridică îi dădu speranţă lui Richard.

Tânăra ignoră braţul lordului şi se îndreptă spre uşă cu mersul dezinvolt şi legănat pe care Richard îl admira atât de mult. Lordul o urmă, după ce îi aruncă o privire arogantă rivalului său. Lăsat în urmă, pe scaunul de la fereastră, Richard se gândi la semnificaţia jubilariei lui Fairbrother. Genevieve nu suporta că domnul Evans o transformase într-o femeie pe care nu o recunoştea şi nu o

plăcea. Nu suporta că îi făcea sângele să fiarbă. Nu suporta că o făcea să se simtă vie, ca și cum petrecuse ultimii 25 de ani îngropată în cărțile ei, ca o prințesă adormită dintr-un basm. O prințesă care aștepta ca prințul chipeș să vină pe calul lui alb și să o sărute, trezind-o la viață.

Domnul Evans era chipeș. Nu era un prinț. Mai degrabă un geniu malefic.

Zgomotul ușii de la bibliotecă atunci când se închisese o trezi din gândurile ei. Tânăra se uită în sus de unde se afla, în mijlocul camerei.

— Milord, te rog să deschizi ușa.

Lordul Neville îi ignoră cererea și se îndreaptă spre ea.

— Am vorbit cu tatăl tău în după-amiaza asta.

Tănăra se încruntă.

— Ai amenințat că-l expui?

Zâmbetul lordului Neville nu-i calmă agitația.

— Nu aș fi atât de direct.

La naiba cu el, auzise cuvântul „încă” la sfârșitul propoziției.

— Nu tata deține bijuteria, ci eu.

— Modestia ta e întrecută numai de frumusețea ta, Genevieve.

Tănăra, care acum era cu adevărat îngrijorată, se dădu în spate. Tonul lui îi făcu părul să i se ridice pe ceafă.

— Nu o să vând bijuteria Harmsworth.

— Fată dragă, în momentul de față sunt interesat de cu totul altă comoară. Spre consternarea ei, bărbatul se așează într-un genunchi și o luă de mână. Mai mult ca sigur că știi cât de mult îmi doresc să fii soția mea.

— Milord...

Șocul îi opri răspunsul în gât. Stomacul i se întoarse pe dos. Tânăra se rugă frenetic ca domnul Evans să intre în cameră și să facă o remarcă enervantă.

Lordul Neville se încruntă.

— Înțelegerea noastră a fost clară de ani întregi.

Cu o smucitură disperată, Genevieve se îndepărtă până când se lovi de biroul acoperit de cărți al tatălui ei.

— Sunt flatată de oferta ta...

— Consimțământul tău o să mă facă cel mai fericit bărbat din lume.

Bărbatul nu aștepta ca Genevieve să termine de vorbit. Niciodată nu o făcuse. Un obicei de neacceptat la un soț.

Ce naiba făcuse ca să-l facă să creadă că se aștepta la căsătorie? Apoi își dădu seama că momentul ales pentru cererea în căsătorie nu era o coincidență. Lordul Neville era îngrijorat de interesul domnului Evans și o revendica. Și dacă se căsătorea cu el, lordul avea să pună mâna pe bijuteria Harmsworth.

Însă se purtase frumos cu tatăl ei. În ciuda șantajului, merita politețe.

— Îmi pare cu adevărat rău, milord, dacă te-am făcut să crezi că te-am considerat mai mult decât asociatul tatălui meu.

Bărbatul se încruntă și se ridică în picioare. Atitudinea lui tandră degeneră în agresivitate.

— Ce înseamnă asta?

Deși îi separau câțiva metri, tânăra se lipi de birou.

— Înseamnă că îți mulțumesc pentru propunere, dar nu pot s-o accept.

Furia lordului Neville se intensifică.

— Te aștepți să-ți fac curte? Ce fel de joc e ăsta?

Dacă un bărbat voia să se căsătorească cu ea, se aștepta la mai mult decât la o propunere abruptă care implica deja consimțământul ei. Probabil avea și o latură romantică, oricât de des își repeta că îi trecuse timpul.

— Nu e niciun joc. Sunt sigură că mă cunoști mai bine de atât.

Bărbatul înaintă într-o manieră amenințătoare, care îi întoarse stomacul pe dos lui Genevieve. Dintr-odată, biblioteca părea un loc înghesuit.

— Știu că ai trăi în sărăcie fără mine și ești o muiere nerecunoscătoare dacă te aștepți să-ți îndeplinesc toate mofturile. Și nu uita că pot să distrug reputația tatălui tău cu un singur cuvânt.

Dezgustată, tânăra îl fixă cu privirea.

— Mă șantajezi ca să mă căsătoresc cu tine?

— Șantaj e un cuvânt urât. Și o faptă și mai urâtă.

Genevieve se îndreptă, temperamentul ei alimentând o nechibzuință pe care știa că era posibil să o regrete.

— Poți să spui cui vrei.

Bărbatul se încruntă, deși Genevieve citi surprinderea în ochii lui.

— Poate chiar asta o să fac. Când viața tatălui tău o să fie distrusă, amintește-ți că tu ești vinovată.

Tânăra simți cum indignarea îndepărta orice urme de frică.

— M-ai cerut în căsătorie. Te-am refuzat. Întâlnirea asta a luat sfârșit.

Cu un foșnet al fustei, se îndreptă spre ușă. În ciuda indignării la comportamentul lui posesiv, lui Genevieve încă nu-i venea să creadă ce se întâmplase. De când plănuiise asta? Sângele îi îngheță când se gândi că lordul Neville își petrecuse ani întregi imaginându-și-o în patul lui.

Bărbatul o prinse de braț și o trase mai aproape. De data asta, nu-i păsa de vânătăi. Sângele îi inundase obraji și mirosul lui de bărbat înfierbântat o ameți.

— Nu pleca de aici! N-am terminat cu tine.

Tânăra se opri.

— Milord, ești sub acoperișul tatălui meu și obligat să te porți discret.

Gura lui se contorsionă cu dispreț.

— Ar trebui să îngenunchezi cu recunoștință că un bărbat de nivelul meu se uită la tine. Sunt un Fairbrother și tu ești o nimeni.

Oare situația putea să se înrăutățească?

— În cazul ăsta, sunt uimită că te-ai coborât atât de mult încât să mă iei în considerare să-ți fiu soție, spuse ea pe un ton dulce otrăvitor.

— Mă cobor, madam. Bărbatul își apropie fața transpirată de a ei. O să trec cu vederea lipsa de politețe și o să revin cu propunerea în câteva zile. Până atunci, gândește-te la consecințe.

Tânăra se eliberă. Brațul ei scăpă din strânsoarea

lordului. Genevieve se îndreptă cu spatele spre ușă și pipăi febril după clanță.

— Nu te tachinez, zise ea nesigură. Răspunsul meu e nu.

— Băiatul ăla ridicol ți-a afectat gândirea. Un rânjel îi distorsionă gura cărnosă. Dacă-ți imaginezi că are altceva în minte decât ruinarea ta, ești mai naivă decât credeam.

— Domnul Evans nu are nimic de-a face cu refuzul meu, zise ea încordată, ținând și mai strâns mânerul.

Bărbatul râse disprețuitor.

— Nu o să accept rămășițele lui.

— Depășești limitele bunelor maniere, spuse ea.

— Să știi că nu o să te aștept pentru totdeauna.

— O să aștepți atunci pentru totdeauna, răspunse ea, dezgustată de aroganța lui.

Lordul nu avea să creadă că Genevieve nu se juca cu el înaintea unui inevitabil da. Ce bine ar fi fost dacă tatăl ei ar fi avertizat-o! Apoi un gând oribil o lovi, cum că tatăl ei probabil credea că ea aștepta cu nerăbdare să devină Lady Neville Fairbrother.

— Ascultă-mă cu atenție, legat de nemernicul ăla care-ți tot dădea târcoale. Mireasa mea o să fie virgină. Asta nu e negociabil.

Dezgustată, Genevieve se întoarse cu spatele la el. Voia să plângă.

— O seară bună, milord!

Tânăra plecă, deși bărbatul continua să protesteze. Închise cu grijă ușa în urma ei, doar pentru că tentația de a o trânti era prea puternică. Se lipi de ușă, promițându-și că avea să plângă când ajungea în cameră.

Dacă lordul Neville dezvăluia adevărul despre faptul că ea scrisese articolele, tatăl ei nu avea s-o ierte niciodată. Nu era oarbă nici în privința faptului că un bărbat cu conexiunile pețitorului ei putea să-i pună punct carierei.

Ce naiba avea să facă?

— Genevieve?

— Dumnezeuule...

Domnul Evans, cu ochii lui cercetători, era ultima

persoană pe care voia s-o vadă în acel moment.

— Te simți bine?

Părea îngrijorat, nu ca nemernicul seducător care îi distrusese pacea. Nu avea încredere în acea voce. După ultima jumătate de oră, nu mai avea încredere în niciun bărbat.

Tânăra se întoarce spre el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă în pace!

Lacrimile o dădură de gol, iar ea alergă la etaj. Domnul Evans rămase jos, observând în tăcere fuga ei rușinoasă.

Capitolul 11

— La naiba, omule, de ce durează atât?

La întrebarea nerăbdătoare a lui Cam, Sirius își ridică privirea din locul unde stătea. Richard își aranjă prosopul pe umeri și privi neconsolat pe fereastră la ploaia care acoperea grajdurile somptuoase de la Leighton Court. Părul lui era ud și mirosea de la pasta folosită ca să-l transforme din blondul lui natural în șatenul pe care-l ura. Picături reci îi curgeau pe gât. Ura această parte a farsei. Vopsitul părului îl făcea să se simtă ca un afurisit de amant.

Cam nu terminase.

— Nu te pregătești pentru o viață de asistent al pastorului. Când te-am ajutat să pui la cale totul, nu am crezut că o să te ajut cu această păcăleală mai mult de o săptămână. Absența ta a fost observată în oraș. Presupun că nu vrei să devii un asemenea mister, încât oamenii să înceapă să întrebe de tine în toată țara. Asta ar putea să scoată adevărul la iveală.

Richard contemplă dimineața mizerabilă. Se simțise rău de când Genevieve fugise de el plângând, în urmă cu trei nopți. Ardea de nerăbdare să fie alături de ea. Orice spuneau regulile de bună conduită, i se părea greșit să-i ignore supărarea.

Cam mormăi.

— Răspunde-mi, te rog. Ți-ai pierdut și limba, nu numai mințile în văgăuna asta uitată de Dumnezeu?

Richard râse sec și își privi în sfârșit prietenul. Cam stătea drept lângă masa de marmură.

— Care era întrebarea?

— Dumnezeule, ești îndrăgostit, nu-i așa? Cam lovi masa. Femeia aia ți-a întors mintea pe dos. Mereu ai fost atât de cinic când venea vorba de dragoste. Cum au decăzut cei puternici...

Negându-și sentimentele, Richard simți un junghi în stomac.

— Prostii, amice.

Cam pufni. Richard își blestemă prietenii vechi, care nu-l credeau când afișa detașare.

— Trebuie să o întâlnesc pe Genevieve Barrett. Când mă gândesc că te-a îngenuncheat o intelectuală cu maniere. Nu credeam că o să apuc să văd vreodată ziua asta.

Richard se simți cuprins de un frison. Era o vreme prea răcoroasă ca să stea în cămașă, cu părul ud.

— Tu și imaginația ta bogată. Mă asigur doar că fac totul ca la carte.

— Ce anume? Să furi bijuteria sau virtutea fetei?

Strânse din buze, cu o nerăbdare care i-ar fi uimit pe cei care credeau că Richard Harmsworth își păstra cele mai profunde reacții pentru croitor.

— Nu pot s-o fur. Cum aș putea să etalez bijuteria dacă fac asta? Situația e mai complexă decât credeam.

Speră că prietenul lui nu observase că nu comentase despre planurile legate de virtutea lui Genevieve. Rolul de gentleman devenea mai dificil în fiecare zi. Mai ales după ce o sărutase.

— Deci cât mai durează? Ducele se încruntă nemulțumit. Sunt sigur că te-ai săturat de amuzamentele rurale.

Richard doar își arcui sprâncenele. Dacă ar fi știut Cam cât de minunate erau sărutările lui Genevieve, nu ar

mai fi luat în derâdere viața rustică.

— Fac progrese.

Cam făcu un gest de dezgust.

— Nu prea s-ar zice.

Își dori să îi fi putut povesti lui Cam despre munca lui Genevieve pentru tatăl ei. Însă prietenul său doar l-ar fi bătut la cap să folosească informația pentru a obține bijuteria. Richard nu era sigur de ce nu profitase de singurul secret pe care-l descoperise, în fine, în afară de faptul că tânăra avea o pasiune pentru înotul în pielea goală, sub clar de lună. Poate amenințarea nerostită din atitudinea lui Fairbrother față de ea îl oprea. Era șocant la vârsta lui să descopere că dincolo de atitudinea lui nonșalantă se afla un cavaler în armură.

— Am o abordare mai subtilă.

— Asta chiar că e ceva nou.

Putea să blocheze aluziile lui Cam, dar timpul pe care-l petrecea gândindu-se la Genevieve era deranjant. Ca să nu mai pomenească și de instinctele protectoare nefamiliare. Instincte protectoare nepotrivite. Până la urmă, voia să o înmoaie ca să-i dea bijuteria, nu să o protejeze de pericole pentru tot restul vieții ei.

Avea o premoniție că acele instincte protectoare aveau să-i afecteze planurile. La naiba, deja o făcuseră. După ce tânăra alergase plângând la etaj, căutarea lui se oprise.

Imaginea acelei nopți îi reaminti că nu era acolo doar ca să fie certat și să-și vopsească părul.

— Ce știi despre Neville Fairbrother?

— Unchiul lui Leath? Cam se încruntă. Nu apare în societate. Are o proprietate la câțiva kilometri depărtare. Youngton Hall. Se spune că e plin ochi de comori. Am concurat cu el pentru acel Tițian din biblioteca casei Rothermere. Nu i-a picat prea bine faptul că a pierdut.

— Așa e el.

— Îmi imaginez că are buzunarele pline. Toți cei din familia Fairbrother sunt așa.

— Ai auzit ceva nefavorabil despre el?

Cam ridică din umeri.

— Nu am auzit prea multe.

— Poți să afli?

Pe fața lui Cam se citi amuzamentul reticent.

— Amice, mai am și eu o viață, dincolo de strategiile tale nebunești.

— Întreabă în stânga și-n dreapta. Nu îți cer să-ți riști viața.

— De ce?

— De ce nu-ți cer să-ți riști viața?

Cam îl fixă cu privirea.

— Nu. De ce ești dintr-odată atât de interesat de fiul mijlociu al unui marchiz?

— Nemernicul o vrea pe Genevieve.

Și mai mult, o făcuse să plângă. Pentru asta, merita să-i dea una în rinichi.

Cam râse.

— Minunat. Nu numai că intelectuală nu se pune pe tavă, dar are și un alt pețitor. Dumnezeu, o să termini escapada asta cu coada între picioare.

Richard avu o senzație teribilă că vorbele lui Cam erau justificate, înota în ape adânci și, în clipa de față, se îneca.

— Pastorul mi-a spus că Fairbrother a cerut-o în căsătorie acum trei zile și Genevieve a refuzat.

— Serios? Amuzamentul lui Cam fu înlocuit de calcule. Fiica unui pastor, care nu are bani, este cu o treaptă prea jos pentru un Fairbrother, chiar și pentru un fiu mijlociu. Sunt destul de sus în ierarhie.

— Nu îl place.

— Asta vine de la tine.

— Are prea multă minte ca să suporte prostiile nemernicului ăluia.

Richard așteptă un comentariu sarcastic de la prietenul său, însă acesta îl privi încruntat.

— O femeie rezonabilă ar fi acceptat. E un pas important în lume.

— Nicio femeie rezonabilă nu s-ar căsători cu Neville

Fairbrother. E un bădăran.

— În comparație cu tine.

— Cel puțin nu sunt cu 30 de ani mai mare decât ea!

— Deci te gândești la căsătorie?

Șocat, Richard tresări, iar prosopul îi căzu. Căsătorie? Cu Genevieve? Dacă nu ar fi fost ținut în cameră cu o pastă care-i colora părul, ar fi ieșit pe ușă.

— Dumnezeule, vorbești prostii! Știi că trebuie să mă căsătoresc cu o femeie care poate restabili reputația numelui Harmsworth. O femeie cu o descendență extraordinară și fără interese îndoielnice.

Cam păru intrigat.

— Interese îndoielnice?

Richard își strânse buzele. Întrebarea prietenului său ar fi trebuit să-l amuze. În schimb, voia să îi dea lui Cam un pumn drept în nasul aristocratic.

— Domnișoara Barrett e o lady de o castitate impecabilă. Dar scandalul Harmsworth nu o să dispară niciodată dacă mă căsătoresc cu o intelectuală de condiție umilă care are tendința de a spune ce gândește.

— Ai cugetat bine la asta.

Râsul lui Richard sună indiferent.

— În niciun caz. Căsătoria e ultimul lucru la care mă gândesc. O să încep să-mi caut o soție când mă întorc în oraș.

— Când o să se întâmple asta? După Crăciun? Poți să te rupi de ademenitoarea Genevieve înainte? Te are la degetul mic și nici măcar nu te-ai culcat cu ea încă.

— E doar o infatuare trecătoare. Sunt aici pentru bijuterie.

Cam ridică din umeri.

— Nu vorbești despre bijuterie. Nu vorbești decât despre domnișoara Barrett și folosești cuvinte pe care nu le-am mai auzit de la tine.

Richard își reveni. Era ciudat cum, după ce șocul dispăruse, ideea de a se căsători cu Genevieve nu îi provoca oroarea la care se așteptase. Iar asta era cel mai înfricoșător lucru pe care-l recunoscuse față de el.

Tânăra niciodată nu-l plictisea. Ba era chiar prea palpitantă. Nu era obișnuit cu femei care să fie cu doi pași înaintea lui. Dacă nu era atent, mintea ei genială putea să-l întrecă.

Richard vorbi din adâncul sufletului.

— E prea bună pentru mine, Cam.

— Prostii.

— Chiar dacă nu e, e hotărâtă să nu se căsătorească și să se concentreze pe studii. A spus foarte clar că nu o să se căsătorească. Nu pot s-o învinovățesc. Un soț ar încerca să o limiteze. Nu e chiar docilă și nu-mi imaginez c-ar asculta indicațiile unui bărbat doar pentru că a jurat în fața unui pastor să-l asculte.

— Pare că te-a citit.

Chiar dacă era adevărat, nu avea să recunoască asta.

— E cu siguranță interesantă.

Era mult mai mult decât atât, dar expusese destul din această obsesie deloc bine-venită. Era perfect acceptabil să dorească o femeie, însă această dorință amenința să-i domine viața.

Expresia lui Cam deveni austeră.

— Richard, dacă te-ai hotărât că ești interesat de femeia asta pentru mai mult decât un flirt trecător, spune-i adevărul. Ai mințit deja până într-un punct în care e posibil să nu te ierte. Cu cât stai mai mult, cu atât sunt șanse mai mari să descopere că nu ești ceea ce pari.

Richard avu senzația că pielea îl strângea și căldura îi coborî în obraji. Cât de afurisit era acest prieten al lui, care-l făcea să se simtă ca un elev și să se agite cu vinovăție!

— Nu fi nemernic! Vezi semnificație acolo unde nu există.

Cam nu păru convins.

— Bineînțeles.

— Serios.

— Greșeala mea.

Richard îl fixă cu privirea, dar Cam se întoarse să se uite la ploaie, în loc să continue, ducele schimbă subiectul. Din păcate, alege unul și mai puțin plăcut decât frumoasa

Genevieve.

— Ai auzit că mama ta s-a întors din Paris? Sora mea, Lydia, a văzut-o la operă săptămâna trecută. Era fermecătoare într-o rochie care i-a făcut pe cei pasionați de modă să încerce să o prindă din urmă. Și era însoțită de doi francezi care erau cu cel puțin 20 de ani mai tineri decât ea.

Dumnezeule! Nu voia să se gândească la mama lui în acel moment. Niciodată nu voia să se gândească la mama lui.

— Nu, nu am auzit, spuse el cu o detașare greu obținută. Nu sunt atent la trucurile mamei mele.

Atât el, cât și Cam știau că mințea de înghețau apele. Însă faptul că-și amintise de greșelile mamei lui și de suferința pe care i-o provocaseră îi puse în perspectivă fascinația față de domnișoara Barrett. Probabil trebuia să-i mulțumească lui Cam, deși îi venea să-l ia la bătaie, ca să scoată insolența din el pentru că abordase acest subiect dureros.

Din cauza mamei lui, Richard își petrecuse întreaga viață construind ziduri de apărare împotriva unei lumi ostile. Un bărbat căuta probleme atunci când era vulnerabil. Dacă învățase ceva după toți anii în care blocase comentariile meschine, era că nu putea risca să simtă emoții mai profunde decât o baltă.

Domnișoara Barrett nu ar fi decât o altă femeie dintr-un șir lung de intrigi lipsite de sens. O femeie mai complexă și mai interesantă decât cuceririle lui obișnuite. O femeie pe care acum nu-și imagina cum ar fi putut să o părăsească după câteva săptămâni. Dar era sigur că această infatuare avea să treacă. Nu avea să lase o cicatrice în inima lui bine păzită.

La naiba! Cam avea să-l acuze că protesta prea mult.

Capitolul 12

— Excelența Sa cea afurisită știe prea multe pentru propriul său bine, îi spuse Richard lui Sirius când se

îndreptau spre casa parohială.

Descoperise scurtătura când o urmărise pe Genevieve în acea noapte și o folosisese în mod regulat.

Avea nevoie de timp ca să gândească, așa că îl conduse pe Palamon în loc să-l călărească. Se prefăcuse că toate comentariile lui Cam nu îl afectaseră, dar ducele îl cunoștea mai bine decât oricine altcineva și era clar că prietenul lui se temea de consecințele acestei mascarade.

În jurul lui Richard, copacii ofereau o combinație impresionantă de roșu, galben și verde, cuprinși fiind de toamnă. Soarele proaspăt răsărit lumina ușor iarba. Sus, norii care se strângeau pe cer îi aminteau de broderia lui Genevieve. La naiba, probabil era îndrăgostit, deși nu voia să recunoască asta. Până și broderia ei deformată i se părea frumoasă.

Drumul coti spre iazul lui Genevieve. Își aminti cum arăta ea ridicându-se din apă, iar imaginea îl duse cu gândul la Venus, chiar dacă era un clișeu. Încă îi chinuia visele.

— Genevieve nu e ca alte femei. Însă nu înseamnă că treaba asta nu e importantă.

Sirius îl privi cu o expresie care-i amintea de scepticismul lui Cam.

— E mai deșteaptă decât majoritatea femeilor cu care am avut de-a face. Trebuie să fiu în formă maximă ca să-i fac față.

Însă ce voia să spună când zicea să-i facă față? Evident, să obțină bijuteria. Sau se referea la sărutări? Mai mult decât sărutări? Înghiți, ca să-și umezească gura uscată la gândul de a o seduce pe Genevieve, cu virtutea ei cu tot.

Diavolul îi șopti în ureche și el încercă să nu-l asculte. Genevieve nu avea de gând să se căsătorească. Oare Richard avea să o ruineze dacă explora atracția dintre ei?

Vocea lui deveni aspră.

— E pe jumătate acolo. Mai mult chiar.

Sirius nu clipi.

— Taci, bombăni Richard. Ce știi tu?

Sirius dădu din cap și o luă înainte.

— Nu ești un confident prea bun, strigă Richard după el. Dacă nu o să faci o treabă mai bună, nu prea merită să te mai păstrez.

Sirius lătră și sări într-un tufiș. Richard se încruntă și o luă după el. Îl conduse pe Palamon înainte, întrebându-se ce îi atrăsese atenția lui Sirius.

Cu gândurile în altă parte, la sărutările lui Genevieve, se apropie de ultima cotitură de pe alee înainte de curtea din fața grajdului. Zgomotul unor picioare care alergau îl opri.

Un corp voluptuos, înmiresmat și despletit, se prăbuși în brațele lui și îl dezechilibră. Richard dădu automat drumul hamurilor și își strânse brațele în jurul atacatorului. În spatele lui, Palamon pufni și se îndepărtă.

— Ce faci...

— Dă-mi drumul!

Genevieve se zbătu, gâfâind. Parfumul ei, de femeie caldă și flori zdrobite, îl ameți. O ținu strâns, chiar dacă se zvârcolea.

— Domnișoară Barrett, ce s-a întâmplat?

Deși ar fi trebuit să-i dea drumul, nu putea să trimită comanda de la creier la mâini. Nu era de mirare. Tot sângele din corpul lui se scurgea spre un singur organ.

— Dă-mi drumul, idiotule! Scapă!

— Cine?

Tânăra mormăi și se eliberă, alergând dincolo de el. Avea în mână o mătură. Ce naiba se întâmpla?

— Domnișoară Barrett? Genevieve?

O privi dispărând printre copaci. Dori să o urmeze, însă-și aminti că nu putea să-l lase pe Palamon singur. Îl apucă de ham.

— O să am eu grijă de el, domnule Evans.

Bătrânul grăjdar Williams apăru lângă el.

— Ce naiba a apucat pe toată lumea?

— S-au întâmplat multe în după-amiaza asta. Domnișoara Barrett s-a întors de la vizitele ei și i-a surprins pe hoți. E a doua oară când casa parohială a fost spartă într-o lună. Nu știu ce se așteaptă să găsească. Din ce am

văzut, acolo sunt numai niște cărți vechi.

Ce naiba? Și Genevieve alerga după intruși înarmată numai cu o mătură? Femeia asta nu avea minte? Îl cuprinse panica.

Își lăasă calul pe mâna grăjdarului și o luă la fugă. Ce haos! Nu era înarmat, dar pe de altă parte, nici nu-și imaginase că nu era singurul răufăcător din vecinătate. Era clar că greșise.

— Genevieve, așteaptă!

La naiba, unde era? Încercă să o audă, dar pădurea rămase tăcută. Apoi Sirius lătră și Richard o luă în acea direcție. Speră că Sirius o găsisse pe Genevieve. Câinele era aproape la fel de curajos ca și fata.

Richard petrecuse dimineața negând orice gânduri bune legate de această femeie. Senzația amară și grețoasă din stomac îi demonstra că era un mincinos. Simplul gând că i s-ar fi atins chiar și un fir de păr îl făcea să vrea să omoare pe cineva.

Richard pufni și ajunse într-o poiană. Genevieve era în continuare înaintea lui, alături de Sirius.

Bărbatul fugi înainte, ca să o apuce de talie, și aproape fu lovit cu mătura în cap din cauza asta.

— Genevieve... Domnișoară Barrett, e în regulă. Sunt eu. Rich... Christopher Evans.

Dumnezeule, ar face bine să nu-și piardă cumpătul, altfel se trăda.

Vocea lui nu o calmă.

— Dă-mi drumul, nemernicule!

Sirius, care îi simțise entuziasmul, sărea în jurul lor, lătrând. Genevieve se zvârcolea în continuare. Dacă Richard se îndoise vreodată de forța ei, acum își primise răspunsul. Avu nevoie de toată concentrarea lui ca să o țină.

— Genevieve, liniștește-te, o să te rănești.

Râsul ei fu sălbatic și amar. Îngrijorat cu adevărat, Richard își înfășură brațele în jurul ei, lipindu-i corpul de al lui. Tânăra se zvârcoli și mai tare.

— O să țiș.

— Jos, Sirius!

— Lasă-mă în pace!

Încercă să-l lovească pe Richard cu mătura și, de data asta, bărbatul nu-și mai spuse că era accidental.

Îi auzi frica sinceră. Tânăra nu se mai temuse de el înainte, nici măcar când o prinsese goală. Informația îl tăie ca un cuțit. Uimit, își ridică brațele și se retrase.

— Te simți bine?

— Da, zise ea, în timp ce tremura din cauza furiei.

— Williams a spus că a fost un jaf la casa parohială.

Îndrăzni să facă un pas spre ea, însă tânăra ridică mătura.

— Nu mă atinge!

Șocat, Richard nu se mișcă, chiar dacă mătura era aproape de el.

— Nu sunt o amenințare.

— Ce știi despre jaf?

Vocea ei era tăioasă. Sirius chițăi și se lipi de Richard.

Șocul îl făcu pe Richard să se oprească. Îl acuza că el spărsese casa? Era posibil să fi ghicit că el era de fapt hoțul? Primul ei hoț. Acum însă se părea că erau infractori adevărați în acea zonă.

— Nimic. Am fost cu Sedgemoor toată dimineața. A venit aici pentru câteva zile.

Dacă nu ar fi fost convins că scuza lui era impecabilă, ar fi crezut că tânăra își dăduse seama care era planul lui. Îndrăzni să zâmbească, dar gestul nu fu primit cu căldură.

— Te rog, lasă mătura jos. Îmi dai emoții.

Pentru o clipă, ochii mari și cenușii îi priviră direct în suflet.

— Oricine a făcut asta știa că eu și mătușa Lucy eram plecate și este ziua în care menajera pleacă devreme.

— Dar pastorul era acasă.

Genevieve nu păru impresionată.

— Nu s-ar mișca din biblioteca lui nici dacă s-ar prăbuși casa în jurul lui.

Tânăra oftă și se rezemă de mătură. Cel puțin nu mai părea pregătită să-l omoare. Părea să fie un progres

important. Richard nu știa de ce era atât de supărată pe el. Poate pentru că o oprise să-i prindă pe hoți.

Tânăra continuă.

— Domnișoara Meacham nu se simțea destul de bine cât să primească vizitatori, așa că doar i-am lăsat coșul și am plecat. Am intrat prin spate și am observat că ușa de la bucătărie era deschisă.

— Mi s-a părut ciudat, având în vedere că servitorii erau plecați. Am strigat. Apoi am auzit un zgomot sus în birou.

— Așa că te-ai dus înăuntru.

Genevieve se îndreaptă la tonul lui dezaprobat.

— E ceva în neregulă cu asta?

Răspunsul lui cu siguranță nu avea să-i fie pe plac, dar trebuia s-o spună.

— Ești nechibzuită să te arunci în fața pericolului. Câți bărbați erau?

— Doi.

Furia lui avea un gust înțepător când își imaginează ce ar fi putut să se întâmple.

— I-ai recunoscut?

— Nu, i-am văzut foarte puțin. Au fugit.

— Și te-ai hotărât să îi urmărești înarmată numai cu o mătură?

Tânăra se înroși.

— Nu puteam să-i las să scape. Deși bineînțeles că exact asta s-a întâmplat. Ai văzut pe cineva în pădure?

— Nu. Dar tocmai înainte să te întâlnesc pe tine, Sirius a simțit ceva. Hoții ăia voiau bijuteria.

Tânăra se încruntă.

— Asta e o presupunere nechibzuită. Știu că tu o vrei, dar asta nu înseamnă că toată lumea o vrea.

— E cel mai valoros obiect din casa parohială, asta dacă nu există vreo comoară de care nu știu eu.

— Biblioteca e plină de manuscrise rare.

— Ceea ce necesită cunoștințele unui specialist. Cine știe că ai bijuteria?

Urmă o pauză lungă, ca și cum tânăra voia să

continue cearta. Apoi vorbi pe un ton neutru.

— Tatăl meu. Tu. Doctorul Partridge de la Ashmolean. Sir Richard Harmsworth. Avocații lui Lady Bellfield. Lordul Neville. Poate tata a pomenit ceva unui coleg. Are corespondențe internaționale extinse.

— E Fairbrother.

— Cu siguranță că nu. Tânăra se încruntă când se gândi la ideea lui Richard. Lordul Neville e un gentleman bogat, care are de protejat numele familiei. De ce să riște asta? Dacă fură bijuteria, nu ar putea s-o etaleze niciodată.

— Dar o vrea.

„Și pe tine.”

— S-a oferit să o cumpere. L-am refuzat.

— Și după aceea te-a cerut în căsătorie, Genevieve? Richard ar fi trebuit să-i spună domnișoara Barrett, dar când tânăra stătea în fața lui, frumoasă, tulburată și cu atâta nevoie de protecție, era Genevieve. Minunata, caldă și senzuala Genevieve.

Tânăra se încruntă, încrucișându-și brațele la piept.

— De unde știi asta?

Richard observă cum, datorită poziției în care stătea, sânii îi erau lipiți de rochia albastră.

— Pastorul mi-a spus.

— Tata nu avea niciun drept să împărtășească informația asta cu un străin.

Bărbatul simți un junghi când se auzi descris ca un străin.

— Când a descoperit lordul Neville că ai bijuteria? În dimineața în care l-am oprit să te înghesuie la colț?

— Nu făcea asta, zise ea fără urmă de convingere. Sau, mă rog, nu mai mult decât tine. Sugerezi că vrea să se căsătorească cu mine doar ca să obțină bijuteria?

— Nu.

Richard văzuse cum se uita lordul la Genevieve. Cu dorință și un aer deranjant de proprietate.

Tânăra îl privi neîncrezătoare pe Richard, ca și cum se aștepta să spună mai multe. El își dădu seama că ar fi trebuit să întrebe de bijuterie. La naiba, cam avea dreptate

că își amestecase prioritățile.

— Hoții au găsit-o?

— Nu.

Richard își spuse că era mai ușurat de faptul că bijuteria era în siguranță decât cu privire la Genevieve, însă nici măcar el nu credea asta.

— Au căutat în biroul tău. Asta nu-ți spune că erau cu ochii pe bijuterie?

— Dacă ai impresia că nu am observat coincidența sosirii tale cu infractorii care ne-au invadat casa deloc excepțională, aș zice să te gândești mai bine, domnule Evans.

— Mă acuzi de ceva, domnișoară Barrett? întrebă el, dintr-odată sătul să tot dea târcoale subiectului.

Dacă Genevieve îl recunoscuse ca fiind hoțul, trebuia să spună asta.

Tânăra îl fixă cu privirea și el se întrebă dacă avea de gând să-l denunțe. Atunci ce avea să facă? Dacă niște bărbați lipsiți de scrupule spărseseră casa, ea era în pericol. Nu putea să o abandoneze, indiferent ce minciuni îi turnase lui Cam despre faptul că nu era implicat emoțional.

— Nu acum.

Ăsta nu era un răspuns.

Cu un foșnet al fustei, tânăra plecă cu mătura în mână. Când era enervată, mersul ei avea un legănat care îi încingea sângele lui Richard. Era o creatură atât de pasională. Încercă să reziste impulsului de a o prinde din urmă și de a îndrepta toată acea pasiune spre el.

Însă ea continuă să se îndepărteze. Înaltă. Cu spatele drept. Pregătită să înfrunte o lume a bărbaților și să câștige. Ar fi trebuit să arate absurd, însă arăta puternică și curajoasă și frumoasă, dincolo de cele mai sălbatice vise ale lui. Iar după incidentul de azi, îngrozitor de vulnerabilă.

Se părea că Richard Harmsworth nu era singurul care observase frumusețea lui Genevieve și comoara pe care aceasta o păzea. După ziua de azi, avea o sarcină mai importantă decât să ia bijuteria de la ea. Acel lucru putea să aștepte până la Judecata de Apoi, dacă trebuia.

Siguranța lui Genevieve nu putea.

Capitolul 13

După ce auzise povești total neconforme cu realitatea despre mulțimi dezlănțuite, lordul Neville intră în casa parohială și nu se calmă nici după ce Genevieve minimaliză drama. Bărbatul insistă să intre la pastor, în bibliotecă.

Genevieve îl urmă, deși, cum era o simplă femeie, nu i ceru nimeni părerea. Mătușa ei rămase afară, în schimb li se alătură domnul Evans. Genevieve crezuse că lordul Neville avea să obiecteze, dar până și acesta părea să dea înapoi în prezența altui bărbat.

Genevieve se așează aproape de șemineu. Se bucura de căldura focului în acea după-amiază răcoroasă. Sau poate frigul venea de la faptul că o frăție de infractori îi invadase casa. Pentru a doua oară.

Oare domnul Evans avea dreptate? Ce se întâmplase era din vina lordului? Sau, așa cum părea mai plauzibil, era din vina domnului Evans, ca și data trecută?

Deși acceptase povestea domnului Evans că fusese cu Sedgemoor, acesta ar fi putut foarte ușor să angajeze pe cineva să jefuiască casa parohială. Hoții îi umblaseră prin birou, dar, din nou, nimic nu lipsea. Din fericire, bijuteria era în siguranță, cusută de jupa ei.

Când domnul Evans o prinsese în pădure, fusese atât de aproape să dezvăluie că îl identificase ca fiind hoțul. Acuzația i se înfiripase pe buze. Până când își aminti bariera pe care o crea acesta între ea și peșitorul care o șantaja. În acel moment, nu știa în cine să aibă încredere. Cel mai puternic instinct al ei era să nu aibă încredere în nimeni, să tacă și să caute indicii despre adevăr.

— Nu are cum să fie ușor, având în vedere că nu aveți casa protejată. Lordul Neville vorbea din mijlocul încăperii care adăpostea biblioteca, de parcă ar fi fost proprietarul casei. Dumneata și Genevieve trebuie să vă mutați la

Youngton Hall până când huliganiiăștia sunt prinși.

Domnul Evans rămase un observator tăcut. Sirius stătea lângă el, părând să urmărească fiecare argument.

— Și cum rămâne cu enoriașii mei? întrebă pastorul, pe un ton tremurător, din spatele biroului. După prima spargere, fusese agitat, dar incidentul din acea zi îl înfricoșase.

Lordul îi ignoră întrebarea cu un gest al mâinii.

— Dacă o să fie nevoie de dumneata, pot să-ți trimită mesaj. O să te aduc pentru slujba de duminică.

— Nu sunt sigur.

Tatăl ei nu era un pastor activ pentru congregația lui și, de obicei, profita de ocazia de a fi alături de aristocrați. Dar după evenimentele din acea zi, Genevieve știa că abandonarea casei pentru a se duce într-un loc străin, chiar și unul atât de luxos ca Youngton Hall, l-ar fi tulburat.

— E datoria mea să rămân, dacă hoții vor invada zona.

Lordul Neville oftă, cu o nerăbdare prost ascunsă, și strânse dragonul de argint din capătul bastonului. Genevieve cunoștea foarte bine obiectul, o copie elaborată a sculpturii din catedrala Lincoln. Niciodată nu-i plăcuse. Figura grotescă părea îmbibată de răutate.

— Atunci trimite-o pe Genevieve la mine.

Tânăra se pregăti să refuze. De la propunerea lui, lordul Neville o tratase cu ciudă, punctat cu o solitudine care o sufoca. Cel puțin nu o mai șantajase din nou, dar Genevieve avea senzația incomodă că doar trăgea de timp. Tânăra prefera să fie ținta resentimentelor și nu a griii lui, mai ales dacă aceasta devenise mai evidentă în apropierea domnului Evans.

— Nu se cade, milord, spuse tatăl ei. Vizitele dumitale la Little Derrick nu ridică întrebări pentru că ești aici cu scopuri academice, dar dacă Genevieve stă în casa dumitale? Ca om al lui Dumnezeu, nu pot să accept asta, oricât de inocente ți-ar fi motivele.

Genevieve nu era atât de sigură în privința motivelor lui inocente. Spre iritarea ei, nu putu să ignore insinuările

domnului Evans despre lord.

Zâmbetul lordului Neville emana superioritate.

— Te înșeli, doctore Barrett. Reputația fiicei dumitale este foarte importantă și pentru mine. Bineînțeles că aș primi-o cu drag și pe doamna Warren...

— Nu te las singur, tată.

Genevieve nu suporta faptul că lordul Neville vorbea despre ea ca și cum n-ar fi fost prezentă. Maniera lui bombastică o făcea și mai recunoscătoare că nu se gândise niciodată să se căsătorească cu el, sau cu orice alt bărbat.

Lordul Neville era de neînduplecat.

— Genevieve, prudența insistă...

— Domnișoara Barrett are dreptul să decidă unde stă sau unde se duce, milord, spuse domnul Evans, tonul lui plăcut și relaxat indicând că era hotărât ca părerea lui să fie luată în considerare.

— Asta nu te privește pe tine, Evans, răbufni lordul.

De când Genevieve îi refuzase propunerea, nivelul lui de politete față de domnul Evans era minim.

— Dimpotrivă, iau ce s-a întâmplat foarte personal.

Ca întotdeauna, domnul Evans nu dădea de gol prin ton sau expresie că ura nepolitețea celui alt bărbat. Ca întotdeauna, detașarea lui îl făcea pe lordul Neville să pară un huligan terorist.

— Poate ar trebui să rămân până trece pericolul.

Lordul îl fixă pe domnul Evans cu privirea.

Sperietoarea ei se rezema de poliță cu o apatie exagerată, care ar fi amuzat-o pe Genevieve dacă nu ar fi fost atât de stresată.

— Dumnezeule, locul o să fie mai aglomerat decât Tattersall în ziua de licitație.

— Milord, nu avem o cameră potrivită pentru dumneata.

Genevieve se uită la domnul Evans. Acesta exagerase cu hainele.

Mai ales că știa că acea haină frumos croită ascundea mușchi care ar face de rușine și un hamal. De dimineață, se luptase ca un demon când o prinsese și nu păruse un efort

prea mare pentru el.

— Acum știm că trebuie să fim atenți. Cu Williams, tata și domnul Evans, ar trebui să fim în siguranță.

Doar că avea impresia că domnul Evans era vulpea în cotețul lor de găini.

Lordul Neville se bosumflă.

— Un angajat bătrân, un intelectual nedemn și un filfizon delăsător. Mă scuzați dacă nu mi se pare un aranjament potrivit.

Genevieve văzu că filfizonul abia își opri un zâmbet. Tatăl ei se strădui să se ridice în picioare.

— Milord, poate sunt un intelectual nevrednic, dar îmi protejez oamenii.

Lordul Neville își dădu probabil seama că întrecuse limita. Făcu o plecăciune în fața pastorului, atât de scurtă că fu aproape jignitoare, și apoi în fața lui Genevieve.

— Sfatul meu nu e ascultat. Nu pot decât să spun că oferta mea pentru a vă acorda sprijin rămâne valabilă.

— Rămâi la cină, milord? întrebă pastorul.

Lordul Neville încă își plângea de milă că nu reușise să o aducă pe Genevieve la Youngton Hall.

— Nu în seara asta.

— Minunat, milord, spuse domnul Evans, cu o bucurie deliberată. Un bărbat de vârsta dumitale ar trebui să fie atent să nu răcească pe seară.

Genevieve îl privi pe lordul Neville cum se înfrână ca să nu dea un răspuns înțepător la această replică impertinentă. Doar pentru că-l studiase pe domnul Evans atât de bine, observase licărirea de satisfacție din ochii lui. Bineînțeles că era satisfăcut, reușise să-l îndepărteze pe lordul Neville pentru acea seară. Apoi se gândi din nou la ce diavol manipulator era bărbatul.

— Atunci o să plec, spuse lordul Neville cu părere de rău.

— O seară bună, milord!

Genevieve știa că pastorul nu era conștient de curenții întunecați din cameră. Curenți de ciudă, gelozie și neîncredere.

— Genevieve, poate ar trebui să-l conduci pe milord?

Tânăra și-ar fi supărat tatăl dacă ar fi protestat. De când acesta aflate că refuzase propunerea lordului, distanța dintre ei se adâncise, dar tot nu voia să-l supere și mai tare.

Domnul Evans făcu un pas în față.

— Permite-mi să-l conduc eu pe milord afară.

În urmă cu 10 minute, voia să-l sugrume. Cât de ciudat era acum că voia să-l îmbrățișeze pentru că o salvase de o discuție cu lordul Neville.

— Am ceva să-i spun lui Genevieve, zise lordul Neville.

— Ce e cu toată agitația asta? Nu o suport, se plânse tatăl ei. Genevieve, du-te cu lordul Neville. Vreau ca domnul Evans să rămână cu mine. Mă ajută prezența lui.

Genevieve încuviință reticentă și o luă spre ușă. O privire aruncată domnului Evans îi refăcu curajul. Ceva din postura lui îi spuse că avea să se grăbească să-i sară în ajutor dacă stătea prea mult afară.

„De când începuse să se bazeze pe domnul Evans să o salveze?”

Așa cum se așteptase, lordul continuă discuția odată ce erau singuri.

— Insist să vii la Youngton Hall pentru propria ta protecție.

— Hoții nu au fost violenți.

Tânăra se îndepărtă cât de mult îi permitea spațiul strâmt. De când cu încercarea stângace a lordului să o șantajeze și propunerea lui grosolană, abia îi suporta compania.

— Încă. Făcu o pauză. Ești o femeie încăpățânată.

Tânăra ridică din umeri, neafectată de critică.

— Sunt o femeie cu ambiție proprie. Nu am de gând să mă supun voinței unui bărbat.

Așa îi reaminti ce soție nepotrivită ar fi fost pentru un gentleman de rangul lui, nu doar ca statut, ci și din punctul de vedere al comportamentului. Unghiul maxilarului lui arăta că el nu-i luă în serios afirmația.

— Poți să fii învățată, draga mea.

— Ca un cal sălbatic?

Răspunsul ei sarcastic nu îl amuză. Observa de mult timp lipsa de umor a lordului Neville. Domnul Evans avea un simț al umorului foarte dezvoltat. O calitate care nu ar fi vrut să i se pară atât de atrăgătoare.

Lordul Neville se încruntă.

— Dă-l pe Evans afară. Nu are intenții bune.

Tânăra bănuia că acesta era adevărul.

— Tatălui meu îi place de domnul Evans.

Lordul Neville dădu din cap dezgustat.

— Tatăl tău trăiește în propria lui lume. Dacă nu ar fi făcut-o, te-ar fi protejat mai bine.

Indignarea îi crescuse, dar încercă să mențină o urmă de politețe. Oricât de mult nu-l plăcea pe lordul Neville, aceasta avea influență asupra familiei ei.

— Milord, cu toată generozitatea și grija dumitale, astfel de subiecte nu te privesc.

Bărbatul nu se retrase. Nu o făcuse niciodată. Mereu avea impresia că avea dreptate. „Ca majoritatea bărbaților”, se gândi ea, acidă. Se întrebă dacă domnul Evans ascundea un huligan dincolo de exteriorul său atrăgător.

— Având în vedere naivitatea tatălui tău, mă consider ca un părinte. Un tânăr neînruit, aflat sub același acoperiș, îți pătează reputația. Pentru cei puri, toate lucrurile sunt pure, așa că sunt sigur că nu știi bârfele.

Obrajii ei erau roșii de supărare. Și o urmă de rușine. Până la urmă, dacă cineva ar fi intrat în pădure în urmă cu mai multe nopți, ar fi găsit o mulțime de subiecte despre care să vorbească.

— Dacă te consideri tatăl meu, milord, sunt surprinsă că m-ai cerut în căsătorie.

— Mi-ai luat cuvintele prea literal.

— Serios? Tânăra se îndreptă. Discuția promitea să devină o ceartă inutilă. Casa este plină de supraveghetori. Mătușa mea, tata, servitorii, toți pot să stea mărturie că nu s-a întâmplat nimic nepotrivit între mine și domnul Evans.

Lordul Neville avu grația de a părea puțin jenat.

— Nelinıştea mea e legată de comportamentul domnului Evans. Până la urmă, ce știi despre el?

Cel puțin că era un mincinos.

— Știu că e prietenul ducelui de Sedgemoor. Știu că se poartă foarte frumos cu tata și cu mătușa. Știu că de dimineață a alergat după hoți fără să se gândească la siguranța sa.

Acum că-l apăraseră pe domnul Evans, își dădu seama că bărbatul avea mai multe calități admirabile decât simțul umorului. Calități care erau mult mai atrăgătoare decât aroganța lordului Neville. Domnul Evans era inteligent și îi vorbea ca și cum și ea era. Îi plăceau animalele. Era surprinzător de interesant. Săruta ca un vis.

„O nu, nu te gânde la asta.”

Lordul Neville răsuflă cu dinții strânși.

— Nu are niciun rost să vorbesc cu tine. Ești oarbă când vine vorba de interesele tale. Mă tem că acest om te-a fermecat.

— Nu fi absurd! Încercă să pară împăciuitoare, deși inima i-o luase razna. Știi că îmi place să contrazic și că opoziția dumitale doar mă face să-l apăr pe domnul Evans.

Era un avertisment, asta dacă lordul Neville îl înțelegea. Dar mesajul trecu pe lângă urechile lui.

— Ai fost sălbatică prea mult timp. Bărbatul făcu o pauză, ca și cum realizase că nu era în favoarea lui să o critice. Își îmbună vocea. Cel puțin dă-mi bijuteria Harmsworth, ca să am grijă de ea.

Tânăra se încruntă.

— Nimeni în afară de asociații mei cei mai apropiați nu știe că o am.

— Infractorii au surse pe care oamenii corecți nici nu și le pot imagina.

— Nu au găsit-o încă. Bijuteria e în siguranță.

Singurul mod în care cineva putea s-o fure era să o lovească și să îi ridice fusta. Hoții puteau să caute în casă mult și bine.

— Ești sigură? Unde e?

La naiba cu domnul Evans și bârfele! La naiba cu lordul Neville, care se purta ca un ticălos. În urmă cu o săptămână, în urmă cu câteva zile, i se confesase. Acum îl mințea.

— Există o nișă secretă în biroul meu. Singurul moment când bijuteria își părăsește locul e când lucrez la ea.

— Poți să lucrezi la Youngton Hall.

Vocea ei deveni mai dură.

— Prefer să stau cu tata și mătușa.

Și cu domnul Evans, deși nu spuse asta.

Nu era nevoie s-o facă. Lordul Neville îi citi gândurile. Ochii lui luceau de furie și tonul îi deveni glacial.

— Cum vrei. Până nu o să fii de acord să devii soția mea, nu am nicio autoritate asupra ta.

Cu greu se abținu să-i spună că niciodată nu îi va oferi această onoare.

— Trebuie să-i anunț pe cei din bucătărie că nu rămâi la cină.

Îl văzu pe lordul Neville gândindu-se să se răzgândească, dar făcu un pas înapoi și îi întinse mâna înaintea ca acesta să vorbească. Abia aștepta o noapte fără prezența sufocantă a lordului Neville. Era ciudat. Suspecta motivele domnului Evans, dar dacă ar fi trebuit să rămână blocată într-o cameră cu unul dintre bărbați, nu l-ar fi ales pe lordul Neville. Asta spunea destul de multe despre intelectul cu care se mândrea.

— O seară bună, milord!

Bărbatul îi luă mâna în palma sa cărnoasă. Pentru o clipă, Genevieve deveni sufocant de conștientă de dimensiunea și puterea ei. Ani întregi, lordul fusese o figură distantă, unul dintre asociații tatălui ei. De la cererea în căsătorie însă, devenise o realitate fizică neplăcută care o agita.

— Tot pot să-mi impun autoritatea.

Era aproape de șantaj. Tânăra se încordă și încercă, fără succes, să se elibereze.

— Nu o să mă înduplec în fața amenințărilor, spuse ea

rece.

— Mai vedem.

Lordul Neville făcu o plecăciune și, pentru prima oară, îi sărută mâna.

— O seară bună, Genevieve!

Lordul se întoarse și plecă. Dorința de a-și șterge mâna de rochie era copleșitoare. Dacă se gândise chiar și pentru un moment să se căsătorească cu lordul Neville, reacția pe care o avusese la atingerea lui promitea o viață mizerabilă.

Capitolul 14

În ciuda jafurilor, a intrigii din jurul bijuteriei Harmsworth și a scandalului iminent legat de autoritatea ei, Genevieve refuză să-și schimbe rutina. Asta le-ar fi oferit forțelor care luptau împotriva ei prea multă putere. În dimineața de după spargere, se ocupă de îndatoririle legate de parohie. Sătenii erau obișnuiți ca fiica pastorului să se ocupe de nevoile lor zilnice, în timp ce doctorul Barrett rămânea în izolare academică.

Îi luă aproape o oră ca să-și dea seama că avea o umbră. Ca de obicei, Sirius dădu jocul de gol. Tânăra ieși din casa domnișoarei Brown, unde vorbise despre florile de la biserică, și fu întâmpinată de câine.

— Bună, Sirius.

Tănăra păși în stradă și îl mângâie. Nu era sigură ce părere avea despre domnul Evans, dar nu putea nega faptul că avea un câine foarte simpatic. Îl apucă pe Sirius de zgardă. Nu avea să-și perturbe programul de dimineață dacă îl ducea acasă.

— Nu ar trebui să te plimbi prin sat.

Sirius o fixă cu privirea, ca și cum avea dubii legate de decizia ei de a-l lua. Motivul acestei mirări se materializă curând, căci în spatele câinelui, Genevieve văzu un bărbat înalt, suplu.

Dumnezeule, chiar nu putea să scape de domnul Evans? Acum știa cum se simțeau vulpile în sezonul de vânătoare. Iritarea îi înfioră pielea, când observă mersul vioi și ochii sclipitori de sub pălăria așezată cu stil. Bărbatul era îmbrăcat pentru Mayfair, nu pentru Little Derrick.

Tânăra îi dădu drumul lui Sirius și se îndreptă, fără să zâmbească.

— Nu ai treabă cu tatăl meu? Ceva legat de Eduard al IV-lea?

Buzele lui se mișcară involuntar.

— Afurisiții ăștia de Eduarzi, sunt atât de mulți! Aproape la fel de răi ca Henricii. Cum de ține pasul cu toți oamenii ăștia morți?

Nu se lăsă păcălită de lenea intelectuală pe care o afișa el.

— Ce faci aici? Întrebă ea pe un ton sever.

Niciodată nu-l mai întâlnise în sat. De obicei, se putea baza pe niște clipe de liniște când gentlemanul lucra cu tatăl ei în fiecare dimineață. Se pare însă că nu și în această afurisită de dimineață. Strânse mai puternic coșul cu provizii pentru săracii parohiei.

Bărbatul ridică din umeri.

— Voiam să iau niște aer proaspăt.

— Bineînțeles, răspunse ea sarcastic, în timp ce se îndrepta spre următorul enoriaș de pe listă, doamna Meacham, cu artrita și problemele ei de vedere.

Domnul Evans i se alătură.

— Permite-mi mie să iau asta.

Genevieve se gândi să obiecteze, apoi se hotărî că, având în vedere că tot o urmărea la fiecare pas, dacă el voia să ducă coșul greu, măcar atât putea să facă.

— Aici.

O altă tresărire a acelor buze. Când se gândea că în ziua anterioară îi lăudase simțul umorului. Nu avea niciun drept să râdă de ea. Cel puțin ea nu era un hoț.

— Nu ar trebui să stai cu ducele în loc să-ți petreci timpul în Little Derrick?

Bărbatul îi aruncă o privire întrebătoare.

— Știi, domnișoară Barrett, ăsta e un drum public și sunt perfect liber să îl folosesc fără permisiunea ta.

— Dar mă urmărești pe mine.

Bărbatul râse încet.

— O întâlnire întâmplătoare.

— Și eu sunt popă. Acum că ajunsese la casa doamnei Meacham, întinse mâna după coș. Ne vedem la casa parohială.

Bărbatul se uită la fațada pe jumătate acoperită cu scânduri.

— A, draga doamnă Meacham. Cred că a primit ieri o scrisoare de la fiul ei, din marină. O să aibă nevoie să i-o citească cineva.

Genevieve fu șocată. Nu știa că bărbatul se infiltrase în sat. Ce plănuia acum?

— De unde știi?

— Am citit în globul meu de cristal.

— Nu fi absurd! Și te rog să pleci.

Bărbatul încă părea vesel. Bineînțeles că era vesel. Își dăduse seama în urmă cu mult timp că activitatea lui preferată era să o împungă pe ea. Asta când nu intra în case pe geamurile domnișoarelor.

— I-am promis c-o s-o vizitez în dimineața asta.

Genevieve îl privi, ignorând modul în care domnișoara Smith îl privea pe chipeșul domn Evans de pe partea cealaltă a drumului.

— Când te-ai întâlnit cu doamna Meacham? Niciodată nu iese din casă.

Bărbatul ridică din nou din umeri.

— Eu și pastorul am vizitat-o alaltăieri. Făcu o pauză. Nu a părut să o deranjeze.

— Sunt sigură de asta.

Artrita nu afectase abilitatea doamnei Meacham de a aprecia bărbații chipeși.

Înțelegerea afectuoasă din zâmbetul domnului Evans era aproape la fel de enervantă ca și felul în care o tachina. Genevieve avea o senzație oribilă că bărbatul vedea dincolo de exteriorul ei rece, până la fetița confuză

dinăuntru. Fata căreia îi plăcuse să îl sărute. Fata care se întrebase dacă putea să-l convingă să o facă din nou.

Fata pe care nu voia s-o bage în seamă, nici măcar în miez de noapte, când stătea trează, neliniștită și tânjind după păcate.

Tânăra scoase un sunet de nemulțumire și abia se abținu să nu bată din picior. Numai domnul Evans era capabil să o enerveze în așa hal.

— Ai face bine să intri.

Bărbatul își dădu pălăria jos și bătu la ușă.

— Mulțumesc.

Genevieve îl privi iritată.

— De parcă aş putea să te țin departe.

De data asta, domnul Evans îi zâmbi, iar tânăra fu uimită de felul în care îi lumina chipul. Mereu fusese conștientă de înfățișarea lui excepțională. Cumva, aceasta părea să facă parte din înșelătoria lui. Dar din când în când, frumusețea lui masculină o lovea cu forța unui fulger în timpul furtunii.

— Bineînțeles că nu poți să mă ții departe, spuse el încet. Nu ți-ai dat încă seama de asta, Genevieve?

Înainte să obiecteze la faptul că-i folosise numele de botez, înainte să găsească un răspuns la întrebarea lui incomodă, ușa se deschise și menajera doamnei Meacham îi invită înăuntru. Sirius păși după stăpânul său, simțindu-se ca acasă, la fel ca la casa parohială.

*

— A, domnișoară Barrett, domnule Evans, cât de draguț din partea voastră să veniți în vizită.

Doamna Meacham încercă să se ridice, dar Richard se grăbi să o ia de mână. Femeia se așeză din nou pe scaun, cu un scâncet ascuns.

— Și Sirius. Ți-am păstrat un os de la cina de aseară.

— Nu e de mirare că e prietenul tău pe viață, spuse Richard zâmbind.

Îi plăcea de această văduvă. Îi plăcea curajul ei,

demnitatea și căldura cu care-l primise. Nu-i plăcea privirea speculativă pe care i-o arunca lui Genevieve, dar știuse că atunci când o escorta pe fiica pastorului, avea să provoace bârfe în sat.

Sub privirea precaută a lui Genevieve, Richard citi scrisoarea importantă de la Charles Meacham.

— Totul e bine pe mare. Vreți un joc rapid de pichet? înainte să o însoțesc pe domnișoara Barrett la următoarea întâlnire?

— Joci? întrebă Genevieve cu dezaprobare.

— Mai întrebi? spuse doamna Meacham.

— În scurt timp va trebui să-mi amanetez cămașa, adăugă Richard.

Doamna Meacham chicoti.

— După ultimul meu triumf, îmi datorezi jumătate de oră de citit.

— Așa e. Domnișoară Barrett, poți să aștepți?

Richard observă că Genevieve voia să răspundă că nu, dar încuviință reticentă. Doamna Meacham era și una dintre preferatele ei și deseori rămânea de vorbă cu ea. O plecare bruscă doar ar fi stârnit interesul văduvei.

Richard se îndreaptă spre masa acoperită cu cărți.

— Cred că eram la capitolul 15 din *Ivanhoe*. Dumnezeule, cât de insipid e!

— Prea insipid după aventurile lui Charles în Indiile de Vest, spuse doamna Meacham. Am ceva mai bun. Nepoata mea mi-a trimis ziarele din Londra.

O altă calitate pe care o admira la doamna Meacham era că, în ciuda artritei, a problemelor de vedere și a sărăciei, continua să fie interesată de ce se întâmplă în lume.

— Astea o să ne placă amândurora.

Însă se dovedi că nu fu chiar așa. Ziarele erau vechi de câteva luni și despre înalta societate. În acea perioadă, Richard Harmsworth tatonase piața mariajelor, evaluând actuala recoltă de debutante, pentru o potențială soție. O soție cu un pedigree perfect, care să curețe petele de pe numele Harmsworth.

Numele Harmsworth care apăruse des în ziare, chiar dacă deghizat în mod neadecvat „Harmsworth”. Se părea că acțiunile lui îi erau familiare doamnei Meacham, deoarece discuta despre el ca și cum era un nepot năzdrăvan.

Teama lui că ceva din ziare îi putea expune identitatea dispăru. Din fericire, artiștii care făceau schițe pentru publicații nu erau la fel de corecți ca reporterii. Mai multe imagini susțineau că-l înfățișează, dar nici măcar cei mai buni prieteni ai lui nu l-ar fi recunoscut. Observă cu amărăciune că felul în care se îmbrăca era mult mai important decât bărbatul care era. Își cultivase cu atenție imaginea, dar realizarea tot era incomodă.

— Bietul Sir Richard, oftă doamna Meacham, după o listă destul de lungă și enervant de precisă cu tinerele cu care dansase la balul surorii lui Cam. Unul dintre servitorii din acea noapte luase probabil mită și luase notițe. O să se stingă vreodată scandalul?

— Lordul Neville a menționat ceva despre nașterea lui, spuse Genevieve.

Să-l ia naiba! în ciuda aluziilor pe care i le făcuse mătușa Amelia, Richard sperase că Genevieve nu avea să afle de ilegitimitatea lui. Dar chiar și în Little Derrick, numele lui era pătat.

Doamna Meacham se aplecă nerăbdătoare.

— E un bastard, draga mea. Nimeni nu știe cine e tatăl lui.

Pe Richard îl mânca pielea, cu un amestec familiar de umilință și furie. Și mai rău de data asta, pentru că Genevieve aflase povestea josnică și asta într-un loc unde fusese primit cu brațele deschise.

Genevieve se încruntă, ca și cum ar fi pus informațiile cap la cap.

— Dar pare să fie acceptat peste tot.

Expresia doamnei Meacham rămase avidă și Richard observă o urmă din frumusețea pe care o avusese la un moment dat.

— E bogat și chipeș, iar baronul anterior l-a

recunoscut drept moștenitor, chiar dacă toată lumea știe că e un bastard. Se zvonește că e în căutarea unei soții, ca să recupereze prestigiul familiei.

Femeia se uită la Richard, care se lupta cu dorința de a arunca foile cu scandalul în foc.

— Domnule Evans, tu te-ai mișcat în societate. L-ai întâlnit pe Sir Richard? Potrivit ziarelor, e prieten bun cu Sedgemoor.

La naiba, ce putea să spună? Atenția lui Genevieve era fixată asupra lui, în timp ce-i aștepta răspunsul. Atitudinea ei indica ostilitate. Poate pentru că Richard Harmsworth îi voia comoara. Oare ce ar fi făcut dacă ar fi aflat că Richard Harmsworth voia mult mai mult de la ea?

— Nu, nu ne-am întâlnit. Asta nu era chiar o minciună, deși suna ca una. Richard aruncă disprețuitor ziarul. Din ce am auzit, e un individ meschin.

Genevieve continuă să-l privească. El speră că tânăra nu vedea dincolo de răspunsul lui detașat, ca să observe cât de furios era în sinea lui. Nu avea niciun motiv să creadă că era altcineva decât Christopher Evans, dar tot se foi sub privirea ei căutătoare.

— Mie mereu mi s-a părut atât de elegant, spuse doamna Meacham. Un fanion al modei și al manierelor.

Genevieve nu părea impresionată.

— Pare un risipitor frivol.

Richard nu se putu abține să nu scâncească, oricât de adevărată era afirmația ei. Tânăra se încruntă la el, chiar în timp ce doamna Meacham îi descria colorat aventurile și flirturile din trecut. Toate detaliile doar conturată și mai clar portretul lui de risipitor.

— Un bărbat trebuie să facă mai multe cu viața lui decât să învețe să lege o lavalieră la perfecție, spuse Genevieve.

Oricât de mult își dorea Richard să se apere, stomacul i se încordă de rușine. Când se hotărâse să fie gentlemanul perfect în societate, se ridicase mai presus de noroiul paternității lui. Dar acest Phoenix își abandonase respectul de sine în cenușă.

Capitolul 15

Genevieve văzu cu uimire că modul în care domnul Evans fusese primit de doamna Meacham se repetă peste tot în Little Derrick. Mereu presupusese că gentlemanul își petrecea zilele cu tatăl ei sau călărind un pur-sânge gri care părea nelalocul lui în grajdurile lor umile.

Se plimbă pe singura stradă a satului, trecând de câteva magazine și de tavernă. În spatele ei era Sirius, iar în spatele acestuia, fluierând și arătând groaznic de mulțumit de el însuși, venea domnul Evans, legănând pe braț coșul ei, acum gol. Se mișca de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Ceea ce nu era adevărat. Acele articole despre escapadele lui Richard Harmsworth îl supăraseră. Observase cum mușchii obrazilor îi tresăriseră și o scânteiere în ochii albaștri. Reacția lui o intrigase.

Ceea ce dădu naștere altor dubii. O îngrijorase să vadă cum un bărbat în care nu avea încredere își făcuse prieteni în sat, dar cum putea să le învinovățească pe doamnele locale pentru că deveniseră victimele farmecelor domnului Evans? Până și Genevieve îl considera șarmant, asta când uita că era un șarpe amenințător. Voia cu disperare să-și mențină furia, și numai pentru că asta o împiedica să tânjească după sărutările lui. Sau cel puțin asta trebuia să facă.

Se opri la St. Catherine s. Doamna Brown îi dăduse niște scaune brodate ca să înlocuiască mobila uzată din biserică.

— O să dureze numai câteva minute, îi spuse ea bărbatului din spatele ei. Ia-o înainte, te rog.

Tânăra nu așteptă un răspuns, ci intră, inspirând aerul răcoros cu aromă de tămâie. Se uită în sus, la vitraliul pictat care o înfățișa pe Sfânta Ecaterina. Din gloria ei roșie și aurie care îi amintea de bijuteria Harmsworth, sfânta o privea dezaprobator.

— Nu pot să mă abțin. Mă enervează, bombăni Genevieve. Toată lumea o să vorbească despre noi.

Chiar și în biserică, se simțea înghesuită, incapabilă să scape de domnul Evans. Și, mai rău, nu putea scăpa de gândul constant care îi făcea pielea de găină și îi încingea sângele.

Până azi, în ciuda insinuărilor lordului Neville, avea dubii că și cei mai avizi bârfitori credeau că domnul Evans era interesat de fiica intelectuală a pastorului. Acum însă, fiecare cucoană cu instinct de pețitoare avea să fie atentă să nu-i scape un anunț.

— Poți să-ți folosești influența ca să-l faci să plece?

„Înainte să fac ceva ce o să regret. Înainte să uit că e un mincinos, înainte să-l las să-mi fure inima, precum și orice altceva pe care a pus ochii. Înainte să-și lase amprenta atât de adânc pe sufletul meu, încât să nu-l mai pot uita.”

Fața sfintei rămase rece, neatinsă de grijile muritorilor. Asta simțise și Genevieve odată. Înainte ca domnul Evans să-i întoarcă lumea pe dos. Voia să se întoarcă la perioada în care știa exact cine era și ce voia. Acum era prinsă între vechea ei dorință de independență și impulsul de a explora plăcerea senzuală pe care o oferea domnul Evans, indiferent cât de dezastruoase ar fi fost consecințele.

Își dădu boneta jos și se plimbă prin biserica goală. La cât de mult îi plăcea trecutul, spațiul din piatră mereu o calmase. Încă din secolul XI, oamenii din Little Derrick veniseră aici pentru alinare și sfaturi și pentru a marca ocaziile importante. Azi însă, nu găsi nici alinare, nici sfaturi, iar sosirea domnului Evans era o ocazie pe care nu o putea marca public.

Cum nu găsi nicio cale care să o scoată din dilemă, oftă și se ridică. În doar câteva minute, înlocui vechile scaune cu cele noi. Domnișoara Brown era o artistă cu acul

și munca ei făcea de rușine eforturile lui Genevieve. Se întrebă dacă avea curajul să prezinte perna cu bujori în biserică. Asta era intenția ei, dar era convinsă că avea să câștige mai multe puncte în rai dacă o ardea și împrăștia cenușa în grădina cu legume.

Îi luă prea mult să scoată cele câteva flori ofilite din aranjamentul de duminica trecută. Știa că se ascunde. Însă de la sosirea domnului Evans, își pierduse multe dintre sanctuare. Biroul. Lacul. De acum înainte, de fiecare dată când mai avea să pășească în Little Derrick, avea să vadă umorul din ochii lui și să-i audă vocea caldă, baritonală.

Nu era corect. Înainte de apariția lui, fusese mulțumită. Știa deja că atunci când el avea să plece, ceea ce era inevitabil, domnul Evans avea să o lase fatal de tulburată. O făcuse să-și dorească lucruri pe care nu le avusese niciodată. O făcuse să-și urască viața îngustă din acest sat izolat. O făcuse conștientă de corpul ei, într-un mod extrem de nepotrivit pentru o femeie care stătea în biserică.

Genevieve se uită la altarul din piatră, spunându-și că putea să-i reziste. După ce își publica articolul, dacă totul mergea conform planului, lumea avea să-și piardă interesul pentru bijuteria Harmsworth și totul avea să se întoarcă la normal. Nu trebuia decât să se țină pe poziții și să reziste mai mult decât domnul Evans, care era un om răbdător. Și unul bun la suflet, așa cum observase reticentă când acesta vizitase bătrânele singure împreună cu ea. Însă cu siguranță avea să se plictisească de acest sat în scurt timp.

O trecu un fior. În biserică era frig și, oricât de mult ar fi vrut, nu putea sta acolo toată ziua. Voia să lucreze câteva ore. Aproape terminase articolul. Mâine mai avea o ultimă vizită la doctorul Partridge, de la muzeul Ashmolean, și era pregătită să facă ultimele modificări.

Posibilitatea de a scăpa de casa parohială și de sat și, mai presus de orice, de chiriașul problematic din dormitorul din spate, era la fel de ademenitoare ca un chei pentru un vas în derivă. Poate de la distanță, avea să privească lucrurile altfel.

O zi departe de domnul Evans. Abia aștepta.

Îi zâmbi Sfintei Ecaterina și își puse boneta. Sfânta fusese generoasă până la urmă. Cu pași chiar mai ușori decât în noaptea în care o surprinsese domnul Evans la iaz, ieși din biserică și traversează curtea. Ca pentru a o face și mai optimistă, norii se îndepărtară și soarele lumină iarba.

Se apropie de cavou legănându-și fustele, asigurându-se că suferințele ei nu aveau să dureze o eternitate. Viața avea să se întoarcă la ritmul ei blând, echilibrat, și avea să uite nebunia care o posedase când sărutase un crai sub lumina lunii.

După lumina strălucitoare de afară, întunericul din cavou o orbi pentru moment. Dar din păcate, nu o și surzi.

— Mă întrebam când o să te strecuri din nou afară, ți-a luat atât de mult.

Fericirea instantanee se dizolvă și senzația că era vânată reveni. Clipi, ca să se obișnuiască cu întuneric, și îl văzu pe domnul Evans. Acesta stătea pe banca de lemn care se întindea de-a lungul micii clădiri de piatră. Sirius stătea într-un colț, aproape de stăpânul său, nemișcat ca o statuie, pe un mormânt medieval. Domnul Evans avea în brațe coșul ei gol.

— Ai așteptat, spuse ea sec și făcu un pas în spate, deși știa că nu putea să-l evite.

Slavă Domnului, biserica se afla la capătul mai liniștit al satului și singurii care-i treceau pragul erau fie pastorul, fie enoriașii.

Bărbatul își înclină pălăria în față.

— Bineînțeles.

— Aș fi preferat să nu o fi făcut.

Bărbatul ridică încet o mână și își dădu pălăria pe spate. Privirea îi era stabilă și vocea serioasă.

— Domnișoară Barrett, văd că trebuie să-mi exprim direct scopul. Presupuneam că o femeie deșteaptă ca tine putea să-mi ghicească intențiile.

Înima i-o luă la galop, ca un cal de curse. Asta doar la auzul „intențiilor”, în condițiile în care știa că acestea erau cele mai rele posibile.

— Încerci să-mi ruinezi reputația. Oricine vede asta.

Genevieve speră că bărbatul nu-i auzise tremurul din voce. Zâmbetul șăgalnic apăru din nou pe chipul lui.

— Bineînțeles. Făcu o pauză. Și să te protejez.

Șocul o ținu nemișcată, ca un stâlp de sare. Pentru scurt timp, nu mai păru creatura decorativă căreia încerca din răspuțeri să-i reziste, ci un bărbat pe care se putea baza.

— Ce?

Richard se ridică în șezut și își fixă picioarele pe podea, aplecându-se în față, ca să-și legene mâinile împreunate între coapsele lui puternice.

— Casa parohială a fost spartă de două ori. De fiecare dată, ținta a fost biroul tău. Cineva caută bijuteria. Cineva nemilos și determinat.

„Da, tu.”

Genevieve se luptă cu dorința de a-i spune că știa că măcar una din acele spargerii era provocată de el. Dar tot era curioasă care era scopul lui. Odată ce-l acuza, bărbatul avea să fie cu garda sus. Poate chiar avea să plece, lăsând-o la mila lordului Neville.

— Mă lași să o păstrez pentru tine?

Genevieve se retrase spre peretele cel mai îndepărtat. Oare protecția lui era o altă farsă ca să pună mâna pe bijuterie?

— Nu.

— Atunci o să-mi spui unde e?

— Nu.

Pe fața lui se citi regretul.

— Îmi pare rău că nu ai încredere în mine.

Replica lui atinse o coardă sensibilă, iar Genevieve pufni.

— Îmi imaginez.

Domnul Evans avea o expresie serioasă.

— Te rog să îmi ascuți avertismentele. Pentru bărbați ca Fairbrother, posesia e totul. Bijuteria ar fi micul lui secret murdar și ar obține și mai multă plăcere din această comoară ilicită decât dacă ar anunța pe toată lumea că

este în posesia lui.

Tânăra voia cu disperare să-l contrazică, însă din păcate, în ultimele zile, precauția ei față de lordul Neville se transformase în frică și antipatie.

— Nu o să pună mâna pe ea. Vocea ei se înăspri. Bijuteria e a mea. Știi de ce e importantă pentru mine.

Domnul Evans se îndreptă, cu spatele lipit de perete, și o privi.

— Eu în continuare aș fi fericit să o cumpăr. Sau dacă i-ai vinde-o lui Sir Richard, sunt sigur că te-ar lăsa să o ții până termini cercetarea. Având în vedere legătura de familie, ar aprecia să confirme istoricul bijuteriei.

Genevieve aproape râse. Domnul Evans era atât de deștept, manipulator și viclean. Și se înșela în privința bijuteriei. Aproape îi spuse adevărul despre artefact, doar ca să-l pună la punct. Apoi își aminti ce descoperire promitea să ofere articolul ei, genul de descoperire care lansa o carieră strălucitoare, așa că își opri impulsul.

— Sunt sigură de asta.

Bărbatul se încruntă la auzul tonului ironic, dar nu reuși să-i citească gândurile.

— În ciuda prostiilor pe care le-ai auzit de dimineață, e posibil să fie un om rezonabil. Sedgemoor îl cunoaște.

— Bijuteria nu e de vânzare.

Nu putea să accepte bani pe ea.

— Atunci voi fi companionul tău până când trece pericolul.

— Mă tentezi să vând bijuteria, spuse ea sec.

Bărbatul nu zâmbi.

— Genevieve, chiar cred că pericolul e serios.

Dacă el era în spatele celei de-a doua spargerii, și asta era presupunerea logică, atunci ea nu credea asta. Suspiciunea ei că domnul Evans lucra pentru Sir Richard sporea în fiecare zi. Însă în ciuda tuturor schemelor lui de a o speria să-i dea bijuteria angajatorului său, știa că domnul Evans nu avea s-o rănească.

Înghiți, ca să-și umezească gâtul.

— Nimeni nu o să mă atace în mijlocul satului.

— Poate că nu. Dar nu ești mereu în mijlocul satului, nu-i așa?

Obrajii ei luară foc. Aluzia la plăcerile ei de la miezul nopții îi umplu vocea de resentimente.

— Nu am mai fost la lac.

Zâmbetul care luminează fața bărbatului îi făcu inima să bată cu putere, oricât de corupt era.

— Aș vrea să o fi făcut.

— Credeam că îți faci griji pentru siguranța mea când sunt singură.

Pleoapele se lăsară peste ochii strălucitori, iar zâmbetul lui căpătă subînțeles. Un subînțeles care intensifică pulsul lui Genevieve.

— Cine spune că ai fi singură?

Tonul lui mătăsos i se infiltră prin piele. Se simțea ca și cum ar fi luat-o în brațe, așa cum o făcuse și lângă lac. O fierbințeală deloc convenabilă îi apărură în stomac.

— Nu mai flirta, spuse ea pe un ton tăios, în timp ce în sinea ei se topea într-un sirop cald.

Zâmbetul lui deveni mai profund și, odată cu el, reacția ei lichidă.

— Nu pot să mă abțin. Îmi tot repet că o să fiu puternic, apoi te încrunți la mine ca și cum nu știi dacă să mă lovești sau să mă săruți și mă prinzi din nou în mreje. Ar trebui să-ți fie milă.

Buzele lui Genevieve se luptară cu impulsul de a zâmbi.

— Mi-e milă de orice femeie care-ți ascultă prostiile.

Bărbatul se rezemă de peretele de piatră din spatele lui și închise ochii, cu o agonie teatrală.

— Niciodată nu crezi că sunt sincer.

Tânăra se îndreptă spre stradă, parțial pentru că impulsul de a sări pe el și de a-l implora să o sărute din nou era atât de copleșitor.

— Niciodată nu ești.

— Uneori sunt.

Richard se ridică, lăsând coșul să cadă pe jos. În spațiul închis, tânăra deveni foarte conștientă de înălțimea

lui. El coborî vocea și, în ciuda acuzațiilor ei de lipsă de sinceritate, ceva din ea se deschise la acel glas baritonal persuasiv.

— Genevieve, vorbesc serios. Ai grijă de tine. Nu aș suporta să ți se întâmple ceva.

Genevieve își spuse că seducția era pentru el un mod de a obține ceva. Bijuteria. Și dacă reușea să se și culce cu ea, ăsta era un bonus. Mintea ei recunoscuse adevărul. Corpul ei voia să se lipească de silueta lui înaltă, ca un material călcat cu fierul fierbinte pe masa din bucătărie.

Se întoarse să plece, dar bărbatul o prinse repede de mână.

Tânăra încercă să-și adune rezistența pe care o mai avea și să scape.

— Nu-mi spune Genevieve.

— Nu pot să mă adresez unei femei pe care am sărutat-o cu domnișoara Barrett. E împotriva legilor naturii.

Genevieve se încruntă.

— Prefer legile societății, domnule.

Bărbatul râse încet.

— Ba nu, ipocrită mică ce ești! Ești perfect mulțumită să le încalci când îți convine.

Tânăra se uita în jur frenetic și abia îl asculta.

— Te rog. Dacă ne vede cineva, reputația mea o să fie distrusă. Știu că ai impresia că am trecut de vârsta scandalului, dar ăsta e un sat mic și oamenii vor spune că între noi e ceva.

— Ceva chiar e între noi sau ai de gând să negi și asta?

— La naiba cu tine, domnule Evans! Dă-mi drumul.

— Christopher.

Tânăra se opri din zvârcolit și îl privi șocată.

— Nu pot să-ți spun Christopher.

Bărbatul zâmbea în continuare.

— Bineînțeles că poți. Trei silabe. Un nume englezesc plăcut. Chris-to-pher. Repetă după mine.

Bunăvoința pe care era dispusă să i-o arate pentru scurtă vreme îngâmfatului domn Evans se evaporă. Cât de

mult își dorea să-l fi împușcat când avusese ocazia!

— Nu vreau să-ți spun Christopher. Nu vreau să-ți spun în niciun fel, decât să-mi amintesc de tine că ai părăsit zona.

Bărbatul tresări.

— Ești crudă.

Tânăra își coborî vocea și injectă indignare în ton.

— Dacă nu vrei să-mi dai drumul, o să mă strecor în camera ta când dormi și o să te sufoc cu perna.

Senzualitatea se citi pe fața lui. Bărbatul arăta ca și cum voia să o sărute. Cum avea să reacționeze dacă o făcea?

— Dacă vii în camera mea, o să facem ceva mult mai plăcut decât o crimă.

— În clipa asta, uciderea ta îmi oferă mai multă bucurie decât îți poți imagina.

Râsul lui avea o urmă de admirație.

— Ce femeie macabră!

Era prea mult.

— Termină, spuse ea cu vocea tremurândă. Fie-ți milă și termină.

Spre uimirea ei, bărbatul îi dădu drumul.

— Nu mă port ca un gentleman.

— Nu, zău.

Genevieve își frecă încheietura. Nu o rănisese, dar pielea delicată o gâdila de la atingerea lui. Devenea din ce în ce mai sătulă de bărbații aroganți care o bruscau.

Domnul Evans își aranjă pălăria într-o parte, devenind un gentleman în societate, și nu un pețitor impulsiv.

— O să te însoțesc la casa parohială.

— Chiar ai de gând să-mi urmezi fiecare pas? întrebă ea. O să ne înnebunești pe amândoi.

Bărbatul întinse brațul și îi oferă un zâmbet ce conținea secrete pe care ea se înfrână să le exploreze.

— Sunt băiat mare. Pot să fac față.

— Nu sunt sigură că eu pot.

Tânăra îi acceptă reticentă brațul. Sigur i se păruse că la contact, căldura lui radie spre ea.

— În scurt timp, nici măcar nu o să mai observi când sunt prin preajmă.

Cât de mult îşi dorea ca asta să fi fost adevărat! Însă, deşi nu suporta lipsa lui de principii, tot era conştientă de fiecare respiraţie a lui. Era ca un blestem groaznic din basme. Şi singura persoană care avea s-o sărute era această canalie seducătoare cu motive îndoielnice.

Dumnezeu s-o ajute!

Capitolul 16

În dimineaţa următoare, Richard aştepta în trăsura lui. Soarele încălzea prea puţin atmosfera, iar el era bucuros că-şi luase şi paltonul. Cu toate că asta nu îl proteja mai deloc de privirea rece a lui Genevieve când aceasta păşi în curtea din faţa grajdurilor.

— Domnule Evans...

— Bună dimineaţa, domnişoară Barrett. O să avem o călătorie plăcută până în Oxford.

În semn de salut, bărbatul ridică mânerul biciului la pălărie. Tânăra arăta cu adevărat minunat. Se străduise să se îmbrace elegant, iar pelerina de catifea verde-închis şi boneta cu funde verzi îi veneau foarte bine. Chiar dacă hainele ei erau vechi de câteva sezoane, nu-şi putea imagina că ar fi putut critica cineva modul în care cădeau pe formele ei voluptoase, nici modul în care culoarea lor bogată îi transforma pielea mătăsoasă în satin. Mai ales cu iritarea care îi nuanţa obrajii cu roz.

— Eu o să am parte de o călătorie plăcută până la Oxford, spuse ea tăios. I-am cerut lui Williams să pregătească trăsura.

— Eu şi Williams am vorbit aseară.

Tănăra îşi strânse buzele. Temperamentul ei i se părea atrăgător lui Richard. Deşi trebuia să recunoască faptul că erau puţine lucruri la Genevieve care nu-l înfierbântau. Chiar şi când ea şi tatăl ei purtau o discuţie

aprinșă despre istoria medievală, Richard nu se putea abține să nu-și imagineze cum ar fi fost s-o simtă sub el.

— Nu aveai niciun drept să-mi contramandezi ordinele.

Richard frână, deși caii lui erau prea bine dresați ca să o ia la fugă. Se dădu jos și își întinse mâna înmănușată.

— Eu o să te duc la Oxford.

Așa cum se așteptase, vestea o irită. Tânăra se întoarse spre grajd.

— Williams o să pregătească caii pentru trăsură.

— Atunci o să te urmez. N-ar fi o prostie?

— În cazul ăsta, nu o să mă duc.

— Foarte bine, zise el în timp ce se retrăgea. Pot să te apăr mai bine de aici.

Genevieve se opri, fără să se întoarcă. În vocea ei se auzea resentimentul.

— Ești cel mai enervant bărbat din lume, domnule Evans.

— Așa este, domnișoară Barrett.

Era un caz pierdut. Chiar și când îi spunea domnișoară Barrett o dorea. Poate pentru că suna atât de oficial și de cuviincios, din moment ce o văzuse goală. Însă nu voia să se certe cu ea tot restul drumului.

— Ești atât de hotărâtă să ai ultimul cuvânt încât să întârzii la întâlnire?

Tănăra se întoarse încet și buzele ei se curbară într-un zâmbet triumfător.

— Nu se cuvine să petrecem ziua singuri.

El îi răspunse la zâmbet. Foarte rar se întâmpla ca tănăra să-i zâmbească. Nu îi păsa câtuși de puțin de motivele ei.

— Țin la reputația ta.

Ca și cum ascultase conversația, ceea ce probabil se și întâmplase, la cum îi știa Richard pe băieții de 11 ani, tânărul George Garson ieși în fugă de la grajduri. Făcu o plecăciune în fața lui Genevieve.

— Bună dimineața, domnișoară Barrett. Sunt pregătit, domnule Evans, zise tânărul, care se urcă în

compartimentul trăsurii.

— Unde e Sirius?

Surprinderea și exasperarea apărură pe fața tinerei.

— E legat în grajduri și nu e prea fericit. Dar nu poate să alerge până în Oxford și George stă pe locul lui.

— Băiatul o să fie în siguranță?

— Desigur. Eu am creat compartimentul, chiar am stat acolo o dată sau de două ori înainte să îl pun pe Sirius.

Un mic rid apăru între sprâncenele lui Genevieve în timp ce se uită la Richard, la trăsura amenajată și la George.

— George, mama ta știe că o să fii plecat toată ziua?

Băiatul îi răspunse cu un zâmbet lipsit de griji.

— Da, domnișoară. Domnul Evans i-a promis o coroană și un șiling pentru mine în plus.

— Ce norocos ești!

— Furia ta o să-l lase pe George fără un șiling?

Expresia ei încruntată arată că nu o convinsese.

— Cuvântul „furie” e foarte slab pentru ce simt, spuse ea dulce, dar strânse mai bine geanta și se apropie de trăsură.

— Ce bine ar fi fost dacă ai fi avut un pistol la îndemână, șopti el când o luă de braț ca să o ajute să se urce în vehicul.

Era un nemernic pentru că observase cum mișcarea fustei dezvăluia o gleznă senzuală.

— De unde știi că nu am?

Genevieve luă loc și mângâie amenințător geanta de piele.

— Cum rămâne cu bijuteria Harmsworth?

Genevieve îi aruncă una din privirile ei, pe sub gene, care indicau secrete.

— E în siguranță.

— Ca și tine, milady.

Bărbatul îi zâmbi și trecu în partea lui a trăsurii. Apoi se așeză lângă ea.

Era o senzație plăcută să-i simtă șoldul cald lângă al lui prin mai multe straturi de haine.

— Dii, le spuse cailor.

Îndreptă vehiculul spre sat.

Genevieve se întoarse surprinsă.

— Țsta nu e drumul spre Oxford. Ar fi trebuit să facem stânga după alee.

Trăsura trecu pe lângă ruinele macabre ale abației Derrick. Fundația cisterciană fusese distrusă în timpul Reformei și, cu toate că Genevieve o explorase ore întregi, nu îi plăcuse niciodată locul.

— O iau pe drumul cel lung, zise el calm.

*

— Uraaa! strigă George, care le făcea cu mâna tuturor.

Domnul Evans încetini și puse caii să defileze. La naiba cu el! Devenea din ce în ce mai dificil să nu îl placă.

În ziua când piața era deschisă, satul era plin și Genevieve surprinse zâmbete de la oamenii care se opreau să privească. Poate George nu îndeplinea cele mai stricte standarde ca supraveghetor, dar nu observă nici urmă de reproș pe fețele pe lângă care treceau.

George strigă cel mai tare când ajunse în dreptul mamei lui văduve și al celor trei surori mai mari, care ieșiseră din casa lor ca să-l vadă pe bărbatul casei în toată gloria lui. Domnul Evans ridică biciul, pentru a saluta familia, care clar avea nevoie de banii pe care i-i dăduse lui George pentru faptul că îi acompania astăzi. Genevieve observă că toate cele trei fete roșiseră fiindcă erau în centrul atenției. Bineînțeles. Domnul Evans era un bărbat care făcea toate femeile să simtă fluturi în stomac. Chiar și pe cele înțelepte și cu bun-simț, precum Genevieve Barrett.

Doar că acum, când stătea lângă un bărbat incredibil de chipeș care își ghida vehiculul stilat pe lângă oameni pe care-i cunoscuse toată viața ei, nu se simțea ca o femeie înțeleaptă și cu bun-simț. Se simțea ca o prințesă. Și realiză exact cât de periculos putea fi domnul Evans când voia ceva.

Parada dură numai câteva minute, chiar și în ritmul lent stabilit de domnul Evans. Little Derrick fusese numit „mic” pe bună dreptate. Odată ce ajunseră la periferie, Richard întoarse trăsura spre Oxford și grăbi pasul.

Genevieve nu mersese niciodată cu o trăsură înaltă. Crezuse că avea să fie îngrozită, dar domnul Evans conducea atât de bine, încât trăsura înainta lin. În primele câteva minute, se ținu de scaun, de teamă că o să se răstoarne. Bărbatul nu spuse nimic despre emoțiile ei, dar îi aruncă o privire sardonică atunci când nu se mai ținu strâns la fiecare hop.

— Haide, spune-ți părerea, zise el sec, fără să-și mute atenția de la drum.

— Poftim?

Apucă geanta mai strâns.

— Că a fost o prostie să-i dau lui George momentul lui de glorie.

Genevieve își ridică fruntea și îl privi direct.

— Ce te face să crezi că dezaprob?

— Expresia ta încruntată. Și să fim serioși, foarte rar ești de acord cu ce fac.

— Mi s-a părut minunat și foarte impresionant. Tânăra riscă și îi dădu un răspuns onest. Ești un om ciudat, domnule Evans. De fiecare dată când am impresia că te înțeleg, mă derutezi.

— Nu sunt prea multe de înțeles, bombăni el.

Tânăra nu-l mai văzuse roșind până acum. Îl studiasse la fel de mult pe cât studiasse documente istorice. Doar că engleza veche și latina nu aveau mistere pentru ea. Iar acest bărbat, cu generozitatea lui haotică și motivele secrete, o lăsa perplexă.

— Ești nedrept cu tine însuși.

Zâmbind în secret, tânăra se întoarse să admire peisajul. Nu suportase modul în care el preluase controlul asupra expediției ei. Însă în clipa în care-și dăduse seama că bărbatul făcuse efortul de a-i aduce puțină bucurie unui băiețel și familiei lui, inima ei se topi. Poate era mincinos și un Don Juan, dar exista ceva bun în el. Putea să parieze

bijuteria Harmsworth pe asta.

*

Genevieve termină întâlnirea cu doctorul Partridge mai repede decât se așteptase și pe o notă încurajatoare. După luni de negocieri, acesta acceptase să-i publice lucrarea cu numele ei, în ciuda lipsei de calificări oficiale. Avea date la care trebuia să trimită materialele pentru a fi verificate și tipărite. Întregul proiect se concretizase într-un mod diferit față de ce își imaginase lucrând în biroul ei.

Păși sub porticul impresionant al muzeului cu un mers vesel și un entuziasm care-i fierbea în vene. Viața oferea posibilități. Și dreptate, după ani întregi în care tatăl ei își asumase munca ei. Nici măcar amenințările lordului Neville și ale oricui spărsese casa parohială nu îi strica starea.

— Arăți remarcabil de mulțumită de tine.

Încet, Genevieve se întoarce și îl văzu pe domnul Evans rezemat de una dintre coloanele ionice. Pentru câteva clipe minunate, uitase de domnul Evans. Comentariul lui îi reaminti că în acel moment, viața ei nu era un marș simplu spre succes, ci o navigare printre influențe întunecate și complicate.

Încercă să se țină cu dinții de fericirea pe care o simțise când doctorul Partridge îi elogiase intelectul. În scurt timp, domnul Evans avea să plece. Munca ei rămânea cu ea mereu.

— Da, a mers bine.

Bărbatul zâmbi și se îndreptă, după care se apropie de ea. Hainele lui erau simple, dar croite și purtate cu un stil care ieșea în evidență, chiar și aici, în cosmopolitanul Oxford.

— Mă bucur.

Tânăra încercă, dar nu găsi niciun subînțeles în răspunsul lui.

— Mulțumesc.

— Permite-mi să iau eu asta.

— Nu...

Prea târziu. Bărbatul îi luă geanta din mână cu o mișcare lină, dar competentă, care îi reaminti de modul în care o dezarmase în birou. În acea clipă, când soarele strălucea și domnul Evans o privea ca și cum ar fi. Fost cea mai frumoasă femeie din Oxford, era surprinzător de recunoscătoare că nu îl împușcase.

Bărbatul îi aruncă o privire precaută.

— Relaxează-te. Îți promit că nu o să fug cu bijuteria.

Aceasta era în siguranță în jupa ei. Așa că se mulțumi doar să-i ceară să aibă grijă cu geanta.

Richard făcu semn cu bastonul lui din abanos, cu capăt de aur.

— E o zi frumoasă. Ne plimbăm?

Genevieve se încruntă.

— Ar trebui să mergem acasă. Mi-am terminat treburile.

Bărbatul încă zâmbea. Tânăra își dori să nu o fi făcut. Acel zâmbet se juca cu rațiunea ei. Richard întinse brațul spre ea.

— Atunci e timpul pentru plăcere.

Genevieve îl privi precaută. Cuvântul „plăcere” declanșa amintiri fierbinți de când îl sărutase.

— Nu am încredere în plăcere.

Zâmbetul lui se intensifică.

— Vrei să spui că nu ai încredere în mine.

— Și asta. Tânăra se uită în jur. Unde e George?

— La grajdul pe care-l folosesc pentru trăsura mea. Vor fi cu ochii pe el.

— Iubește caii.

Domnul Evans ridică din umeri.

— E un băiat bun. I-aș da un loc de muncă la moșia mea, dar i-ar frânge inima mamei lui dacă ar pleca din Little Derrick.

Uimită, tânăra se uită la el. Era atât de șocată, că nu observă când bărbatul o luă de braț și o escortă pe trepte, spre Broad Street.

— I-aș da eu ceva de făcut pe lângă Williams, dar în momentul de față nu putem să acceptăm și alți angajați.

— Având în vedere îndatoririle suplimentare ale lui Williams cu caii mei, poate George ar putea să vină după ce termină școala. Făcu o pauză. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta dinainte.

Genevieve aprecie că bărbatul nu aminti că, dacă vindea bijuteria Harmsworth, putea umple întreaga casă parohială cu angajați.

— Ești amabil.

Genevieve avu o suspiciune groaznică, cum că domnul Evans chiar era un tip de treabă. Într-un mod deloc teatral, modest, care contrasta cu atitudinea lui amiabilă și farmecul urban.

După colegiul Magdalen, mulțimile se mai răriră. Tânăra continuă să-l țină de braț, deși nu mai era strict necesar. Ba chiar se bucură când corpul lui îl atinge pe al ei.

— Genevieve?

O cuprinse un val de plăcere când își auzi numele rostit de el. Renunțase să-i mai repete să-i zică domnișoara Barrett. Începea să se simtă prostesc să îi tot spună domnul Evans.

— Ce zici, facem așa?

Din tonul lui, tânăra bănuie că nu era prima oară când puneă acea întrebare. La naiba, se mai și înroșise.

— Ce anume?

Căută ironia familiară, dar expresia lui emana afecțiune. Asta în timp ce privirea leneșă din ochii lui albaștri confirma anticiparea dintre ei.

— Dacă mama lui o să fie de acord, o să-l plătesc pe George câteva ore pe săptămână, sub supravegherea lui Williams.

Doamna Garson avea să fie încântată de bani și de ocazia care i se dădea lui George de a avansa. Genevieve nu credea că avea să refuze. Chiar dacă ar fi vrut asta, când domnul Evans avea să se uite la doamna Garson cum se uita acum la Genevieve, femeia și-ar fi vândut copilul turcilor fără să clipească. Genevieve își impuse din nou să fie atentă la stratagemile acestui bărbat. Dar acolo, pe

acea stradă însorită, cu pasul lui lung care se potrivea cu al ei și vocea lui gravă care îi trimitea fiori secreți pe șira spinării, barierele ei căzură.

— E o idee bună.

— Bun, deci așa rămâne, zise el zâmbind.

Tânăra realizează că în acea zi se produsese un alt miracol. Reușise să aibă o discuție civilizată cu domnul Evans despre o situație care îi privea pe amândoi, fără urmă de ostilitate sau aluzii.

În fața lor, râul strălucea. Mantaua din catifea, potrivită pentru plecarea de dimineață, îi încingea pielea acum. Ar fi dat orice pentru o cană de ceai. Presupunea că domnul Evans voia să spună că aveau să se plimbe kilometri întregi. Luase la pachet un mic dejun cu chifle și brânză, pe care le mâncaseră pe drum. Un alt semn de atenție. Acea zi abunda în astfel de detalii. Dar de la masa improvizată trecuse destul de mult timp.

Richard o opri sub o salcie. Tânăra aprecie umbra și se uită în jur. Adora Little Derrick, dar era minunat să viziteze acest oraș aglomerat, plin cu negustori, vânzători și studenți.

Un băiat cu un coș mare se apropie de ei.

— Poftim, domnule Evans. Așa cum ați comandat.

— Mulțumesc, Tait. O să-l aduc înapoi înaintea de apus.

Bărbatul așează coșul greoi pe o barcă lungă de lemn, pe care

Genevieve abia acum o observă în apropiere.

— Ai plătit pentru toată ziua. Și ce zi minunată este! Nu pot să mă gândesc la un mod mai bun de a te bucura de ea decât pe râu, cu o domnișoară frumoasă.

— Asta zic și eu, spuse domnul Evans.

— Domnișoară.

Bărbatul își ridică mâna la pălărie și se întoarse să plece, fluierând.

— Domnule Evans? zise ea încet. Ce faci?

Bărbatul zâmbi în timp ce așează geanta ei și bastonul lui lângă coș.

— În Little Derrick nu suntem niciodată singuri.

— Iar ăsta e un lucru bun.

Tânăra își încrucișă brațele la piept și îl privi cu o dezaprobare care părea, mai mult decât oricând, falsă.

— Crezi?

Tânăra îl studie de sub borul bonetei. Genevieve își spuse că bărbatul o manipulasese din nou, dar nimic nu opri felul în care se simțea. Deși nu voia să recunoască asta, nevoia de a fi singură cu el o torturase și pe ea. Aici, în Oxford, erau șanse mici să îi pârască cineva în Little Derrick.

— Și o să fii cuminte?

Buzele lui se curbară în acel zâmbet afurisit.

— Dacă o să fii prea energic, barca o să se răstoarne. Ești în siguranță.

În sufletul ei să dădea o luptă între entuziasm și nesiguranță. Dacă se ducea cu el, avea s-o sărute? O urmărea senzația teribilă că avea să se simtă dezamăgită dacă nu o făcea.

— Pe onoarea ta?

— Pe onoarea mea.

Genevieve îl privi și se întrebă de ce ea, sincera și dificila Genevieve Barrett, avea ocazia să petreacă o după-amiază fermecată cu acest superb exemplar masculin. Richard îi întâmpină privirea, ca și cum i-ar fi ghicit deja decizia.

Bineînțeles că ghicise. Îi observă ezitarea, dar și curiozitatea senzuală. Curiozitatea senzuală câștigă.

— Foarte bine, domnule Evans. Ai un pasager.

Capitolul 17

Richard refuză să admită cât de tare îi bătu inima când Genevieve acceptă. Pusese la cale acest plan noaptea trecută, când rămăsese treaz și se lupta cu impulsul de a-i invada patul. Somnul nu mai ajunsese pe la el de când o sărutase și nevoia suplimentară de a fi atent la intruși nu

ajutase.

Știa foarte bine orașul Oxford. El și Cam fuseseră studenți aici. Fusese simplu să facă rost de barcă și de coșul pentru picnic. Tait fusese un complice bine plătit la aventurile din tinerețe ale lui Richard.

— O să-ți fie prea cald cu haina.

Genevieve desfăcu pelerina verde.

— A fost un cadou de la Lady Bellfield. I-am spus că e prea extravagantă pentru o simplă fiică de pastor, dar o ador.

Nesiguranța ei când era departe de cărți trezi în el o tandrețe mai tulburătoare decât dorința.

— Nu ești o simplă fiică de pastor. Al naibii tremur din voce. Ești o femeie frumoasă, atrăgătoare.

Richard se așteptă la un răspuns tăios, dar spre surprinderea lui, Genevieve zâmbi cu o plăcere timidă.

— Mulțumesc.

Richard îi luă haina de pe umeri. Sub pelerina ei spectaculoasă, rochia tinerei era un auriu pal care o prindea. De obicei purta decolteuri înalte, potrivite pentru fiica unui pastor, dar această rochie îi evidenția sânii voluptuoși. Era evident că era cea mai bună rochie a ei, lucru care îl impresionă de asemenea. Majoritatea femeilor din cercul lui aveau atâtea haine, că niciodată nu reușeau s-o aleagă pe cea mai bună.

Într-o sală de bal londoneză, decolteul ei modest nu ar fi fost subiect de discuție. Aici însă, când era singur cu ea, reacția lui Richard la acea pantă de piele albă îl străbătea ca o mie de tunuri care trăgeau în același timp.

Genevieve îl privi când îi așeză haina împăturită în barcă. Apoi, Richard își dădu și el haina jos și se aplecă să ridice bățul lung din lemn de la picioarele lui. Se duse la pupă, găsindu-și imediat echilibrul.

Când o ajută pe Genevieve să urce la bord, tânăra îl strânse de mână, se simți scăldat de soare și lumea se opri în loc. Un avertisment îi țiuu în minte. Zidurile lui de apărare, întărite de ani întregi de combatere a batjocurii cu un zâmbet nepăsător și o postură elegantă, cădeau

periculos de repede. Își înăbuși neliniștea și o ajută să se așeze la proră, pe pernele de satin pe care îl pusese pe Tait să le cumpere. Nuanțele bogate de roșu și albastru îi reaminteau de bijuteria Harmsworth.

Își aduse aminte imediat de experiența lui de vâslit. Genevieve își dădu jos boneta, cu o mână atinse apa și un zâmbet vag îi apăru pe buze. Își întinse picioarele de-a lungul bazei înguste a bărcii, lăsând să i se vadă gleznele. Expresia ei fericită când închise ochii și își ridică fața spre soare îl făcu să o dorească așa cum nu dorise pe nimeni înainte, chiar dacă era vorba numai de un sărut.

Poate că era atât de înfierbântat pentru că îi gustase pasiunea. Nevoia de a o săruta din nou creștea ca lava înăuntrul unui vulcan. Richard se uită la râu, privirea lui fiind concentrată deasupra capului ei. Dumnezeu, dacă ar fi continuat să o privească, avea să sară pe ea. Și nu voia să riște ca barca să se răstoarne.

— Nu am fost niciodată pe o barcă. Genevieve întrerupse tăcerea din ce în ce mai încărcată, în timp ce studia modul în care degetele ei lăsau linii în apă. E foarte plăcut.

În ciuda stării lui de surescitare, Richard zâmbi.

— Cu plăcere.

Tânăra îl privi cu coada ochiului. Era incredibil de seducătoare. El își opri un mormăit.

— Nu îți mulțumeam.

— O fată frumoasă ca tine ar fi trebuit să fie pe râu de sute de ori.

Tânăra își șterse mâna de fustă. Pentru scurt timp, materialul se mulă pe curba subtilă a abdomenului și excitația îl lovi din nou. Era incredibil cum și cea mai inocentă mișcare îl aprindea.

— Sunt asistenta tatălui meu. Nu am timp pentru flirturi, domnule Evans.

Se mai liniști când o auzi spunându-i „domnule Evans”. Avea să-i spună Christopher înainte să se termine ziua, chiar dacă era și ultimul lucru pe care-l făcea. Își opri dorința de a o auzi spunându-i Richard. Christopher Evans

avea mai multe șanse la farmecele domnișoarei Barrett. Realitatea dură era că toate minciunile lui Richard Harmsworth îl scosese ră pe acesta pentru totdeauna din favorurile ei.

— Tatăl tău a menționat că au mai fost și alți tineri care au stat ca mine, să studieze. Sunt sigur că unul dintre ei te-a invitat pe râu.

Voia să facă să dispară nota nostalgică din zâmbetul ei.

Vocea ei era joasă, ca și cum ar fi mărturisit ceva rușinos.

— I-am cam speriat pe acei tineri.

Richard se opri cu greu să comenteze că era un lucru bun. Tânăra avea nevoie de un iubit pe seama ei, nu de un amator.

— Dacă nu erau măcar pe jumătate îndrăgostiți de tine, nu merită să fie numiți bărbați.

Buzele ei se țuguiau ca să ignore complimentul, pe care în mod clar îl considera extravagant.

— Tata nu și-a încurajat studenții să flirteze.

Hmm. Mai mult ca sigur că pastorul prefera ca fiica lui să se concentreze pe studiul care îi asigurare faima.

Richard localizează cu ușurință circuitul din Cherwell, unde când era student adusesese multe fete nerăbdătoare. În cei 12 ani de atunci, sălciile de peste apă se îngroșaseră, oferind cotlonului ascuns mai multă intimitate.

Ceea ce îi convenea de minune.

Înfipse bățul în albia râului și îndreptă barca printre ramurile înfrunzite. Razele lungi și aurii ale soarelui intrau prin frunziș și o luminau pe Genevieve, ca și cum era pe scenă. Richard era mereu conștient de frumusețea ei. Dumnezeu, era atât de copleșit de dorință, că era conștient de tot ce ținea de ea. Însă în lumina pală, era absolut uimitoare.

Genevieve se ridică și se uită în jur cu circumspecția pe care Richard spera să i-o împrăstie până la sfârșitul plimbării cu barca.

— Domnule Evans, locul ăsta e plin de intenții

specifice unui crai.

Richard nu-și opri zâmbetul cu subînțeleș.

— Ești o fată atât de deșteaptă. Este reconfortant.

— Ai spus că nu o să-ți permiti libertăți.

Bărbatul ridică din umeri.

— Voiam să spun că nu aș cere mai mult de un sărut sau două.

— Potrivit dicționarului lui Christopher?

— Exact.

În loc să-l pună la punct, Genevieve se rezemă de perne și îl privi cu o expresie imposibil de citit.

— Speram că mai întâi o să mă hrănești. Nu aș vrea să leșin într-un moment critic.

Urmă o tăcere copleșitoare.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet arogant, pe care Richard nu-l mai văzuse înainte.

— Pisica ți-a mâncat limba, domnule Evans?

El tuși și încercă să vorbească. Unde dispăruse cuceritorul Richard Harmsworth? Acest Christopher Evans era un individ stângace.

— Dacă leșini, nu o să fie de la lipsa mâncării.

O licărire de tachinare se aprinse în ochii ei argintii.

— Sper să-ți respecti promisiunile.

Dumnezeu să-l ajute, și el spera asta. În acel moment, cea mai importantă sarcină părea să fie să o sărute pe Genevieve.

— Luăm prânzul? Întrebă ea plină de speranță, când deveni dar că bărbatul nu avea răspunsuri istețe.

Tânărul se îndreptă și râse, simțindu-se cel mai norocos bărbat din lume.

Confuzia domnului Evans era delicioasă. Cu un amestec amețitor de entuziasm și emoții, Genevieve îl așteptă să îi accepte invitația. Toată ziua, între ei doi se simțise o vibrație. De când renunțase la ostilități, dansase pe muzica unei simfonii de nevoie nerostită.

Bărbatul își ținu însă promisiunea și îngenunche să deschidă coșul, dezvăluind un ospăț. Pui, salată, pâine prăjită, brânză cremoasă și mere roșii. Chiar și o sticlă de

șampanie. Nimeni nu făcuse un asemenea efort pentru ea.

În coș erau și farfurii aurite și pahare din cristal. Domnul Evans organizase un picnic cu stil. Îi umplu farfuria și i-o dădu, împreună cu un șervețel, înainte să își pună și lui de mâncare. Genevieve așteptă ca bărbatul să se așeze lângă ea la prora, dar el fu mai subtil de atât.

Odată ce turnă șampanie, se rezemă de pupă.

— În cinstea ta, domnișoară Barrett!

— Și a ta, domnule Evans!

Tânăra se strâmbă în timp ce bulele îi explodau în gură.

— O!

Bărbatul zâmbi.

— O zi cu experiențe noi.

Tânăra se încruntă.

— Am mai băut vin înainte.

— Nu și șampanie. O să-ți placă după ce te obișnuiești.

Stomacul ei fu străbătut de un fior șocat. Richard nu se referea numai la șampanie.

Îi plăcea mai mult vinul. Era sec, rece și îi lăsa un gust minunat de măr pe limbă. Mai luă o gură, apoi puse paharul jos. Abia după ce termină tot ce avea în farfurie își dădu seama că domnul Evans o privea.

Bărbatul se rezemă, cu paharul de șampanie în poală. În cămașa lui și cu părul ciufulit, arăta minunat de răvășit.

— Nu ești șocată.

— Of, Doamne! Genevieve nu se putea preface că nu înțelegea. Ar fi putut, dar ar fi părut grețos de sfioasă. De ce să fiu șocată, pentru că ai avut planuri cu subînțeles? Nu.

Bărbatul zâmbi și o dorință familiară îi acapără abdomenul lui Genevieve. Trebuia să fie atentă cu șampania. Avea un efect dăunător asupra voinței.

Bineînțeles, de vină era numai șampania.

Tânăra se uită la paharul din mână, care era pe jumătate plin. Clar avea nevoie de și mai mult alcool ca să se simtă atât de... amețită. Își ridică privirea, simțindu-se

mai curajoasă ca oricând în viața ei liniștită.

— Mi-a plăcut să te sărut.

Deși expresia lui rămase serioasă, amuzamentul bântuia în ochii lui albaștri.

— Și mie mi-a plăcut să te sărut.

— Asta pare un loc sigur unde să încercăm din nou. Genevieve făcu o pauză. Dacă vrei. Își așează jos paharul de șampanie și își aranjă fusta cu un gest nesigur. Nu mă înțelege greșit. Vreau să mă săruți. Nu vreau să...

Richard ridică o sprânceană.

— Să te ruinez.

Obrajii tinerei luară foc.

— Nu am obiceiul să negociez...

— Plăcerea?

— Pot să-mi termin și singură propozițiile, mulțumesc, zise ea. De când ne cunoaștem, mi-am dat seama că am ratat... experiențe. Experiențe pe care te afli în poziția unică să mi le oferi.

De data asta, Genevieve fu sigură că văzu râsul indecent din ochii lui.

— Mă simt de parcă aș fi la un interviu pentru o slujbă. Ar trebui să ofer referințe?

Genevieve nu zâmbi.

— Nu o să mă căsătoresc niciodată, așa că niciun soț nu o să poarte pică unui escroc chipeș pentru câteva sărutări. Și am încredere în discreția ta.

Pentru un moment dureros, își dori să poată avea încredere în mai mult decât abilitatea lui de a tăcea. Bărbatul nu spuse nimic, tocmai când voia să-l audă vorbind. Își imaginase că avea să accepte să-l sărute și acesta avea să profite de ocazie.

— Domnule Evans, uite cum funcționează o conversație. Eu vorbesc și tu răspunzi, zise ea iritată.

Acea privire deranjant de receptivă se concentrează asupra ei.

— Mă gândesc, spuse el, apoi umplu din nou ambele pahare și începu să mănânce.

Genevieve mai bău din șampanie, sperând că asta o

să-i calmeze nodurile din stomac. Nu o făcu însă. La un moment dat, suspansul deveni insuportabil.

— Doamne ferește să te forțez să faci ceva ce nu vrei, zise ea.

Un zâmbet vag apăru pe fața bărbatului.

— Nu pot să intru într-un aranjament carnal cu o femeie care-mi spune domnul Evans.

— Nu e un aranjament carnal. Sunt doar câteva sărutări.

Zâmbetul lui se intensifică, de parcă s-ar fi gândit la lucruri dincolo de imaginația unei persoane inocente.

— Sărutările trebuie să fie carnale.

„Dumnezeule!” Un fior o străbătu când își aminti cum gura lui o răvășise pe a ei.

— O să mă săruți?

— O să-mi spui Christopher?

— Trebuie? Un zâmbet viclean apăru pe buzele ei. E atât de distractiv să te vâd cum fierbi când îți spun domnul Evans.

Îl tachinase? Richard își așeză paharul jos, scăpând vin peste margine.

— Vrajitoare ce ești!

Panica se aprinse în ochii lui Genevieve când el se aruncă în față, prinzând-o între brațele și picioarele lui.

— Ai grijă! strigă ea în timp ce barca se legănă.

— Care e numele meu?

Îi luă paharul de șampanie, vărsându-l peste pieptul ei în timp ce îl așeza neglijent în spatele lui.

— Domnul Evans, spuse ea sfidătoare, ridicându-se să se întindă pe perne, ca o fantezie orientală.

— Serios?

Făcu ce dorise să facă de când ea își dăduse jos haina. Sărută panta sânilor ei. Șampania adăuga o picanterie sublimă.

— Domnule Evans!

Genevieve își așeză o mână tremurândă pe pieptul lui. Prin cămașă, îi simțea atingerea ca și cum l-ar fi marcat cu fierul roșu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnișoară Barrett.

Bărbatul rezistă impulsului de a-i rupe corsajul. În schimb, își plimbă buzele de-a lungul gâtului ei, spre punctul sensibil care o făcu să tremure.

— Îi permiți asemenea libertăți unui bărbat căruia nu-i spui pe nume.

— Domnule Evans, ceri prea multe, scânci ea, arcuindu-se ca să se lipească de el.

Bărbatul o studie de sub pleoapele greoaie.

— Să mă opresc?

— Să te oprești?

Tonul lui Genevieve arăta că întrebarea lui nu avea sens. Privirea îi era tulburată de la confuzia senzuală.

Richard rânji. Era prea excitat ca să reușească să zâmbească. Ceea ce pentru imperturbabilul Richard Harmsworth însemna foarte mult.

— Cum mă cheamă?

Se întrebă de ce era atât de chitit pe asta. Până la urmă, Christopher nici măcar nu era numele lui adevărat. Dar în războiul pe care-l începuseră, numele lui de botez era începutul capitulării ei.

— Ești atât de încăpățânat.

Nevoia îi întunecă privirea.

— Râde ciob de oală spartă. Bărbatul o analiză nerăbdător. Mă lași să te sărut, dar mi te adresezi ca și cum tocmai am fi făcut cunoștință la afurisitul de Almack's?

— Nu-mi spune că o să mă duci înapoi la Magdalene Bridge. Părea dezgustată, așa cum și trebuia. Ce fel de crai afurisit ești, domnule Evans?

„Domnule Evans? În continuare?”

— Știi cerințele mele.

Genevieve scoase un sunet jos, ca o pisică din fața căreia tocmai dispăruse mâncarea, și se sprijini pe coate.

— Continuă, Christopher.

Capitolul 18

Expresia lui Christopher se transformă, iar pe fața lui se citea o anticipare animalică. O trepidație palpitantă o străbătu pe Genevieve când el o trase în brațe. Apoi orice urmă de rațiune dispăru când o sărută.

Nu era nici urmă din tandrețea pe care și-o amintea. Era o cerință impetuoasă. Șocul o ținu nemișcată, apoi un val întunecat de excitație o copleși. Gemu și își îngropă mâinile în părul lui des și moale.

Prima oară când se sărutaseră, fusese neatinsă. Acum își despărți buzele pentru invazia lui. Limba lui o mângâie pe a ei, declanșând o fierbințeală neliniștită în abdomen. Înainte de Christopher, nu mai dorise niciun bărbat. Habar n-avea că experiența putea să fie atât delicioasă, cât și frustrantă. Avu o senzație de cădere, apoi pernele deveniră alunecoase în spatele ei. Corpul lui lung se lăsă peste al ei, cuprinzând-o cu pasiune.

Pasiunea lui... Simți cum ceva tare o apăsa pe abdomen. Se arcui ca să testeze acea greutate fascinantă și o simți când îl auzi gemând aproape de buzele ei.

Timid, apoi cu încredere, își plimbă mâinile peste pieptul lui, în timp ce gura îi dansa cu a lui, avansând, retrăgându-se, tachinând, cedând. Era un ritm complex, ca la orice muzică. Mai dulce decât cea mai dulce muzică. Își coborî mâinile în josul cefei lui puternice, spre umerii lați. Îi adora umerii. Puterea lor. Grația. Modul în care creau propriul lor orizont.

Încurajându-i foamea amețitoare, își întoarse fața în sus spre el. Își înfipse degetele în jurul bicepsilor lui, iar apoi mâinile îi alunecară pe spatele lui, simțind mișcarea subtilă a mușchilor și a oaselor sub cămașa subțire. Se aventură mai jos, trasând linia spatelui. Un avertisment din depărtare o făcu să se oprească înainte să îl mângâie pe fundul lui masculin, oricât de mult își dorea să îl descopere în întregime. Și el o atinse. Nu o mai ținea atât de aproape, ca și cum s-ar fi așteptat să fugă. Amândoi știau că Genevieve nu avea de gând să plece nicăieri, decât să înainteze pe drumul plăcerii.

Tot corpul ei cânta. Gemu când își îndepărtă buzele de ale lui și își îngropă fața în umărul lui. Bărbatul abia întrecuse limitele decenței și deja se simțea copleșită. Parfumul lui o ameți. Acea afurisită de lămâiță care ar fi trebuit să miroasă a trădare, dar în schimb promitea bucurie. Sub acesta, era mirosul înțepător al foamei unui bărbat, surprinzător de familiar după acele momente de lângă lac.

Mâinile lui o apucară de umeri, mângâind-o prin fustă. Căldura se strânse între picioarele ei. Genevieve deschise ochii și văzu cum raze de lumină străpungeau frunzișul sălciei. Această zonă a râului era o lume privată, luminoasă, unde concepte precum păcatul și virtutea nu însemnau nimic. Nu exista decât plăcere, plăcere fără sfârșit.

Christopher își ridică fruntea și îi inspiră mirosul. Expresia lui feroce ar fi trebuit să o înspăimânte, dar nu făcu decât să-i hrănească excitația. În timp ce gura lui o posedă pe a ei, tânăra se imagină stând acolo pentru totdeauna. Nimic din domeniul academic nu se ridica la nivelul acestor palpitații. Când se gândea că pierduse atât timp învățând latină și greacă, când un doctorat în sărutări putea s-o facă atât de fericită!

Bărbatul se ridică peste ea, umerii lui blocând lumea.

— Asta nu e totul.

Mâinile îi alunecară pe gâtul lui. Acum că nu i se mai împotriva, putea să recunoască faptul că avea o față minunată.

— Arată-mi.

Richard o sărută pe sâni, făcând-o să tremure. Sfârcurile ei erau tari și pulsau. Nu știa ce voia, până când el îi trase corsajul mai jos și mușcă vârfurile excitate. Senzația o făcu pe Genevieve să scâncească. Era un sunet undeva între durere și plăcere.

— Christopher!

Când el îi apucă un sfârc cu buzele, dorința scăpă de sub control. De undeva departe, știa că trebuia să-l oprească. Câteva sărutări căzuseră într-o zonă gri, dintre

flirt și ruină. Faptul că-și etala sânii goi întrecea măsura.

Richard o sărută până când ea începu să se zvârcolească, mușchii ei încordându-se spre un final pe care nu și-l putea imagina. În timp ce continua să o sărute, Richard îi mângâie celălalt sfârc cu degetele lui lungi. Genevieve nu se simțise niciodată așa. Când el își săltă capul, tânăra tremură, ca și cum ar fi lovit-o o rafală puternică de vânt. Însă singura furtună care o lovea era dorința. Încercă să-și acopere pieptul cu mâinile.

Gâfâind, Richard o privi, susținându-se pe brațe.

— Ești atât de frumoasă.

Pentru prima oară în viața ei, crezu asta. Își linse emoționată buzele, în timp ce el o fixă cu privirea. Richard tremură și continuă, făcând-o să înțeleagă că o dorea cu foamea unui bărbat.

— Sărută-mă din nou, șopti ea, în timp ce se întrebă cine era femeia asta plină de dorințe.

Clar că nu era intelectuala Genevieve Barrett, care era entuziasmată numai de lucruri obscure din cărți obscure.

Richard zâmbi și alunecă de-a lungul corpului ei, ca să se odihnească pe pernele de lângă ea.

— Cu plăcere.

Genevieve se zvârcoli în spațiul îngust.

— Nu prea am loc.

Comentariul ei îl amuză. Privirea lui arăta că se gândea la desfrâu.

— E destul loc.

Se rezemă de pupă și îi trase corpul în poala lui. Un braț puternic se strecură în spatele ei și îi ridică mâna de la piept, sărutând-o.

— Permite-mi să te admir.

Cu mâna liberă, Genevieve încercă să își acopere cât de mult putea din piele. Din păcate, era ridicol de înzestrată și o palmă cu cinci degete nu îi era îndeajuns. Roși. Spera că până va termina cu acest desfrânat, va scăpa de acest obicei lamentabil.

— M-ai văzut.

— Oare te poți sătura de ceva bun?

Tânăra oftă nerăbdătoare și își trase corsajul peste sâni.

— Doar nu vrei să vorbim despre filosofie?

Bărbatul zâmbi și degetele lui se plimbară peste ale ei, într-o mângâiere care îi trimise furnicături în tot corpul.

— E posibil să-mi distragă atenția de la ce vreau să fac de fapt.

Îl simțea tare, lipit de șoldul ei. Genevieve se aventurase atât de aproape de a ceda, încât deși dorința lui o descuraja, o și încânta.

— Nu putem.

Se rugă ca el să nu-i fi auzit regretul din ton. Cum o atrăsese atât de repede la limită? Credea că avea să se bucure de câteva sărutări, apoi avea să-și vadă de treaba ei. Însă dorința o cuprinsese, făcând-o să-și dorească mai mult. Asta deși știa că mai mult era o greșeală.

— Știu.

În timp ce îi apăsă capul de pieptul lui, sub bărbie, își așeză o mână posesivă pe un sân. Își lipi buzele de tâmpla ei cu o tandrețe care risipi orice dubiu. Aproape.

Treptat, pasiunea se mai temperă, devenind un val ușor, în ton cu râul și briza care atingea salcia. Dansul haotic al luminii soarelui reflecta dansul haotic al inimii ei, până când și acesta încetini.

Genevieve nu-și imaginase niciodată că avea să stea întinsă în tăcere cu el, respirând ca și cum împărtășeau o viață. El o vâna mereu, făcând-o să stea mereu cu garda sus. În timp ce după-amiaza caldă trecea, Genevieve uită de timp, deși nu uită nici măcar pentru un moment în ale cui brațe stătea întinsă în armonie perfectă.

*

Tânăra se trezi într-o senzație de plăcere leneșă. În spatele ochilor închiși, era conștientă de lumina aurie. Ziua nu trecuse. Încet își deschise ochii, deși nu era sigură că voia să se întoarcă la lumea reală a responsabilității și

consecințelor. Christopher o studia cu o plăcere copleșitoare, în timp ce-și strecură mâna sub corsajul ei ca să-i mângâie sânii. Tânăra se mișcă și realizează că cealaltă mână a lui alunecase sub fusta ei.

O plăcere voluptuoasă ținu frica destul de departe cât să o poată ignora.

— Ce crezi că faci?

Bărbatul o sărută scurt, apoi reveni să o sărute mai apăsător.

— Profit, domnișoară Barrett.

Degetele lui urmăriră modelele elaborate de pe lenjeria ei. Cu fiecare mișcare, se aventura mai sus. Sexul ei tânjea după o atingere acolo unde niciun bărbat nu o mai atinsese vreodată. Alarma din depărtare deveni un tremur care urla. Cu toate astea, avu forța să se încordeze în brațele lui.

— Nu sunt Hecuba.

— Torci ca ea, îi șopti el în ureche, respirația lui deranjând câteva şuvițe de păr.

— Ai promis.

Bărbatul o privi ferm. Părea de încredere.

— Îți dau cuvântul meu că atunci când o să termin, o să fii la fel de pură ca acum.

— Du-mă înapoi în Little Derrick.

Disperarea i se aprinse în ochi.

— Nu încă. Te rog, nu încă.

Nevoia lui îi înjunghie inima lui Genevieve. Se simțea ca și cum ar fi stat pe o stâncă. Un singur pas nechibzuit și avea să cadă pe pietrele de dedesubt.

Făcu pasul.

— Sărută-mă înainte să mă răzgândesc, spuse ea emoționată.

Gura lui o acapără și lumea se scufundă într-un întuneric fierbinte. Când mâna lui se ridică mai sus, se ținu de umerii săi. Apoi mâna lui alunecă între coapsele ei. Atingerea căutătoare ajunse atât de aproape de centrul ei, că o făcu să-și apropie picioarele.

— O să-ți placă, șopti el.

— Sunt sigură de asta, zise ea ezitând. Dar asta nu înseamnă că e bine.

— O să mă opresc dacă-mi spui.

În ciuda fricii și a frustrării, Genevieve râse.

— Odată ce începi, nu o să vreau să te oprești.

Oftă și își desfăcu pantalonașii. Cu gândurile împrăștiate, el o sărută din nou. Apoi o mângâie prin deschizătura lenjeriei.

Tânăra se încordă, surprinsă.

— O.

Degetul lui mare atinse un punct care o făcu să tremure. Gemu pe buzele lui, în timp ce niște degete pricepute o mângâiau. Pielea ei părea prea strâmtă. Se mișcă, lipită de mâna lui, iar schimbarea presiunii pulsă prin ea. Umezeala fierbinte se strânse în palma lui și Genevieve își ascunse fața în cămașa lui, parfumul lui înțepător, de lămâie, amețind-o.

Dumnezeule, ce magie conțineau degetele lui! Corpul lui se încolăci peste ea, în timp ce continuă să o tachineze cu degetele. Tânăra se încordă când un deget alunecă în ea.

Îl apucă de mână.

— E o senzație ciudată.

„Ciudată. Înfricoșătoare. Minunată.”

— Nu te împotrivi, Genevieve, șopti el, în timp ce-și mișcă degetul pentru a obține o altă reacție de la ea. Nu mi te împotrivi.

Să accepte părea prea îndrăzneț. Să refuze însemna că el va opri această călătorie minunată.

Niciodată nu-și imaginase că un bărbat o va atinge așa. Mai ales unul care nu îi făcuse nicio promisiune, în afară de faptul că nu o va răni. Sub obrazul ei, inima lui o luase razna. Dacă nu ar fi fost afectat, ar fi fost mult mai ușor să-și aducă aminte că Genevieve mereu fusese castă.

Când ea nu spuse nimic, deoarece cuvintele coerente erau ceva prea complicat, își mișcă degetul înăuntru și în afară, stabilind un ritm. Brațul lui se strânse în jurul spatelui ei, aducând-o mai aproape. Genevieve stătea în poala lui,

deschisă pentru el.

Presiunea se adânci. Scânteii minunate îi aprinseră sângele. El o invadase cu două degete. Tandru, inevitabil, continuă să o pătrundă. Genevieve tremură și îl ținu și mai strâns de cămașă.

De data asta, când el se retrase, își ridică instinctiv soldurile ca să-l urmeze. Bărbatul își îngropă capul în părul ei, încurajând-o. Respirația lui sacadată îi umplu urechile în timp ce-i alimenta reacția. Aprinsese un foc în ea, un foc care se întetea din ce în ce mai mult, până când scăpă de sub control. Își scânci frustrarea în pieptul lui.

Dintr-odată, tortura se dizolvă într-o lumină orbitoare și corpul ei înflori de plăcere. Gemu surprinsă și se ridică spre acea mână pricepută, care o tortura.

Capitolul 19

Pe drumul spre casă, Christopher nu spuse mare lucru. Inițial, Genevieve fu recunoscătoare pentru asta. Tăcerea lui îi dădu ocazia să accepte ce făcuseră. Însă pe măsură ce înaintau, începu să se întrebe dacă desfrâul ei îl dezgustase. Pelerina îi acoperea rochia șifonată și Richard o ajutase să-și aranjeze părul, dar avea o suspiciune dureroasă cum că ceea ce se întâmplase pe râu era scris pe ea cu litere mari.

La mult timp după ce se lăsase pradă acelor senzații nepământestii, el o ținu strâns în brațe. O sărutase când Genevieve se întorsese înapoi pe pământ, dar nu și de atunci, iar zâmbetul lui când îi dăduse drumul ultima oară fusese forțat. Fără să spună mai nimic, împachetase restul mesei, apoi, în timp ce tânăra se așeză pe pernele care purtau mirosul corpurilor lor, îi ghidă înapoi spre Oxford.

Emoții contradictorii o cuprinseseră în timp ce privea crângul de sălcii în urmă. Surprindere. Rușine, deși nu atât de tăioasă pe cât ar fi trebuit să fie. Satisfacție.

Reacția ei la atingerea lui fusese o revelație.

Genevieve Barrett cea isteată și controlată dispăruse. Tânăra mai că nu leșinase în brațele lui. Chiar și acum, când stătea lângă el în trăsura elegantă, strălucirea exista în continuare. Adevărul înfricoșător era că adora atingerea lui. Voia să o atingă din nou. Și dacă o făcea, Genevieve avea senzația groaznică cum că acea întâlnire nu avea să se oprească la sărutări.

Îl luaseră pe George, epuizat și super entuziasmat, de la grajduri. Băiatul dormea acum în spatele lor, înfășurat într-un covor pe care Christopher îl scosese de sub locul câinelui. Un alt covor îi acoperea picioarele lui Genevieve. Seara nu era rece, dar temperatura mai scăzuse. Sau poate fusese prea preocupată în acea după-amiază ca să observe orice altă temperatură în afară de a ei. Își înclină capul sub bonetă și contemplă modelul cuverturii.

Oare la ce se gândea Christopher? Atitudinea lui nu oferea niciun indiciu. Avea o expresie impenetrabilă ca să îndepărteze oamenii. Acum o făcea pe ea să simtă asta și ura senzația. Cum George era atât de aproape, nu putea întreba. Așa că se gândi la nechibzuința ei.

Christopher luă colțul cu o viteză care părea periculoasă și Genevieve se ținu strâns de marginea scaunului. În față era o bucată dreaptă de drum, neaglomerată. Christopher le spusese ceva cailor, care se liniștiseră și mergeau la trap. Luă hățurile cu o mână și își scoase mănuașă de piele de la cealaltă mână cu dinții. Genevieve îl privi cu coada ochilor și se întrebă ce avea de gând să facă.

Bărbatul își strecură mâna goală sub cuvertura ei. Tânăra se încordă. Cu siguranță nu avea de gând să o seducă. George putea să se trezească în orice secundă.

Apoi simți senzația degetului mic al lui Christopher lângă al ei. O mângâiere, aproape accidentală. O atinse din nou.

Un contact nesemnificativ, însă îl simți. Într-un mod ciudat, la fel de puternic cum simțise și mângâierile îndrăznețe de pe râu.

Tulburarea ei se mai liniști. Se mai uită o dată la fața

lui. Era concentrat la drum, dar zâmbetul blând de pe buzele lui arăta că și el simțea legătura. Genevieve privi, fără să vadă nimic anume, peste urechile ridicate ale cailor, în timp ce o cuprinse căldura de la acea comunicare castă și inocentă.

Totul avea să fie bine. Totul avea să fie bine.

*

Richard opri în fața casei doamnei Garson la apusul soarelui. Coborî și se duse să îl ia pe George în brațe. Băiatul dormea tun. Nu fusese un supraveghetor prea bun.

Îl duse pe băiat spre casă și, înainte să ajungă la ușă, aceasta se deschise și doamna Garson se grăbi afară.

— Slavă Domnului că v-ați întors, domnule Evans. Și domnișoară Barrett. S-au întâmplat atât de multe.

— Ce anume, doamnă Garson?

Încet, bărbatul i-l dădu pe George mamei lui, în timp ce o senzație neplăcută i se cuibări în stomac. Ziua fusese perfectă. Simpla ei perfecțiune tenta soarta.

Doamna Garson începu o poveste derutantă despre niște străini care dăduseră buzna în casa parohială. Genevieve coborî din trăsură.

— Tata e bine?

— L-au legat pe pastor și l-au închis în biblioteca lui. Dumnezeu știe ce altceva s-a mai întâmplat.

— Dumnezeuule...

Cu un foșnet al rochiei, Genevieve se grăbi spre casa parohială.

Richard se urcă în scaunul birjarului și le făcu semn cailor, care porniră în viteză pe strada principală. Opri trăsura în spatele casei. Williams ieși în grabă.

— Domnule Evans, domnule Evans, deci ați auzit.

Richard aruncă hățurile grăjdarului și sări jos.

— Ce s-a întâmplat?

— Luasem calul pastorului și Dorcas făcea cumpărăturile. Nemernicii probabil au așteptat. L-au închis pe pastor și pe doamna Warren și au întors casa cu susu-n

jos.

La naiba! Richard ar fi trebuit să se asigure că locul era sigur înainte să plece la Oxford. Fusese prea preocupat să-și facă griji pentru Genevieve ca să fie atent la familia ei.

— Doctorul Barrett e rănit?

— E destul de tulburat.

Orice însemna asta.

— I-ai văzut pe intruși?

— Nu. Plecaseră înainte să ajung acasă. M-am dus să în vizită la sora mea după ce am lăsat calul. M-am întors abia acum jumătate de oră. Pastorul era copleșit de teamă când l-am eliberat.

Bietul doctor Barrett! Biata doamnă Warren! Trecuseră printr-o experiență cumplită. Richard îl bătu pe Williams pe umăr și îi spuse că era un tip de treabă, apoi intră în bucătărie.

În fiecare cameră prin care trecu era haos. Poze. Farfurii. Mobilă. Sute de cărți. Totul era împrăștiat. Din partea din față a casei, auzi voci ridicate.

Pe măsură ce se apropie de salon, vocile deveniră clare: pastorul se plângea, ca răspuns la întrebările urgente ale lui Genevieve. Și tonul răstit al lui Fairbrother. Richard ar fi trebuit să bănuiască faptul că Fairbrother avea să dea târcoale ca un vultur la un masacru.

— Deci sunteți de acord? spuse Fairbrother din centrul camerei, când Richard apăru în ușă. O să fac aranjamente ca oamenii mei să se mute mâine.

Richard abia dacă băgă în seamă bălmăjelile lui Fairbrother. În schimb, se uită după Genevieve. Azi, lângă salcie, tânăra revendicase cel puțin o parte din sufletul lui. Probabil chiar pe tot.

Acum stătea lângă tatăl ei, fiind atentă la acesta. Pastorul era aplecat, într-un scaun jos de lângă șemineu, cu un șal tricotat în jurul umerilor. Părea mic și fragil, mâna lui tremurândă fiind înfășurată în jurul unei cani. Pentru prima oară, Richard îl văzu ca fiind altceva decât o creatură absurdă cu un obicei neplăcut de a-și asuma ceva ce nu era al lui.

Mila îl sugrumă pe Richard. Mila și invidia. În ciuda păcatelor săvârșite de tatăl ei față de ea, Genevieve îl iubea pe bătrân, la fel cum își iubea și mătușa. Genevieve aparținea unei familii, ceva ce el nu avusese niciodată.

— Lasă-mă să te ajut, tată.

Genevieve îi ținu cana. Grija ei înduioșătoare îi umplu sufletul lui Richard de remușcare. La naiba, ar fi trebuit să împiedice asta!

— A fost cineva rănit?

Richard intră în cameră.

Doamna Warren zâmbi din scaunul ei obișnuit, deși părea afectată și cam palidă. Nu suportă să-și imagineze teroarea când intrușii îi vandalizaseră casa.

— Domnule Evans... am avut parte de adrenalină azi.

Bărbatul îi admiră spiritul și abilitatea de a glumi pe seama unui experiențe groaznice.

— Am auzit. Ești bine?

— Am câteva vânătăi. Ezekiel era în bibliotecă, așa că nu a trebuit decât să mă ducă acolo și să baricadeze ușa. Am tot țipat, dar nimeni nu ne-a auzit până nu s-a întors Williams.

Fiecare urmă de cavalerism din el se revoltă la modul în care fusese tratată femeia.

— Câți au fost?

Genevieve nu se uită încă la el. Richard spera că nu se simțea vinovată din cauza a ce făceau când se întâmplase tragedia.

— Am văzut trei. E posibil să fi fost mai mulți.

— I-ați recunoscut?

— Nu, purtau măști.

Din nou, doamna Warren răspunse. Genevieve continuă să-i șoptească încet tatălui ei.

— Și vocile? Erau localnici?

— Se pare că vorbeau ca niște londonezi, spuse Fairbrother.

Richard nici măcar nu urî faptul că îi răspunsese lordul cel arogant. Pentru a împiedica o recidivă, trebuia să știe tot.

Bijuteria era în siguranță? Nici nu-i păsa. În acel moment, recunosc că stătea acolo pentru Genevieve Barrett. Bijuteria Harmsworth devenise aproape irelevantă.

Stomacul i se întoarse pe dos. Dacă Genevieve ar fi fost aici, ar fi ripostat. Ar fi putut fi rănită.

„Doar că Genevieve nu a fost aici.”

Acest lucru i se păru semnificativ. Oricine plănuise asta știa de planurile celor din casă. Inevitabil, Richard se concentrează din nou la Fairbrother.

— Au luat ceva?

— La cum e casa în momentul de față, cine poate să-și dea seama? spuse doamna Warren.

— Dar nu s-au atins de bibliotecă?

— Ba da. O, ba da. Săracele mele cărți, spuse pastorul. M-au legat de un scaun, sălbaticii, și au trecut prin tot. Probabil s-a împrăștiat vorba despre descoperirile mele. Odată ce o să public descoperirile despre prinți, toată lumea o să fie șocată.

Richard avea dubii. Acești hoți căutaseră ceva cu o valoare mai tangibilă decât gloria academică. Oare o găsiseră? Genevieve încă nu-i vorbise și ceva din trăsăturile ei tensionate și palide îl opri să întrebe.

Doamna Warren se ridică și își așează mâinile în talie, ca și cum nu știa ce să facă cu ele.

— Nu putem să lăsăm casa așa. Se uită pe geam. Dumnezeu, ce vor?

Richard păși lângă ea, luând-o de braț. O mulțime de săteni venea pe alea din spate. Bărbatul ieși pe geam.

— Doamnă Garson, pastorul nu are starea necesară pentru vizitatori.

— Nu am venit în vizită, domnule Evans, zise văduva. Am auzit că e un haos total înăuntru. Și că tânăra Dorcas nu face mai mult decât să dea cu mătura. O să aranjăm casa și o s-o punem la punct cât ai zice pește.

Dumnezeule, lui Richard îi plăcea de acești oameni. Cu câteva excepții, precum Cam și Jonas, nu-și imagina că așa-zișii lui prieteni s-ar fi mobilizat altfel, ca să-l ajute când avea probleme.

— Domnule Evans, ar trebui să te duci acasă, spuse Fairbrother cu răceală. Cu haosul din casă și violența din jur, familia Barrett are nevoie de liniște.

— Nu, nu, nu domnul Evans, spuse pastorul, care își strânse șalul în jurul umerilor, în ciuda focului care ardea în șemineu. Hoții nu ar îndrăzni să mă amenințe cu așa un bărbat puternic în casă.

Richard așteptă un semn de aprobare de la Genevieve. Dar aceasta se întorsese ca să întetească focul. Bărbatul se încruntă. Ce se întâmpla?

— Au atacat azi. Fairbrother își lovi nerăbdător mânușile de coapse. Evans nu prea a fost de folos.

— Nu era aici, răspunse pastorul cu o energie neașteptată, apoi se uită la Richard. Te rog, spune că o să rămâi. Sunt convins că nu îndrăznesc prea mult dacă apelez la prietenia noastră.

Pentru o clipă arzătoare, privirea lui Genevieve se opri asupra lui. Dar când încercă să i-o susțină, ea se concentrează pe reumplerea căni.

— Bineînțeles că o să rămân, spuse el, ignorând pufnitul plin de dezgust al lui Fairbrother.

La naiba cu cât de atent era la Genevieve! Tânăra era întoarsă cu spatele, dar îi văzu umerii încordându-se. De ce nu se uita la el? Era ciudat, când în urmă cu nu mult timp îl implora să o atingă. Îi era rușine? Sau o supărase altceva?

Ce nătâng era! Bineînțeles că era tulburată. Casa ei fusese răvășită. Tăcerea ei nu era îndreptată împotriva lui.

— Perfect, spuse pastorul, iar conștiința lui Richard tresări la ușurarea ce umplu fața bărbatului.

Până la urmă, deși nu dorise niciodată să rănească, scopurile lui erau întunecate.

— O să le las pe doamne să intre.

Doamna Warren părea mai puțin tulburată acum, că avea o sarcină.

— Ba nu, fac eu asta, spuse Richard.

Când se îndreptă spre ușă, se întoarse rapid, doar ca să o surprindă pe Genevieve privindu-l în sfârșit. Fața ei era plină de ură.

Capitolul 20

— Lordul Neville are dreptate. Trebuie să îi spunem domnului Evans să plece.

Genevieve își împreună mâinile în dreptul taliei, ca să ascundă faptul că tremurau.

Era în după-amiaza de după jaf și tânăra stătea în mijlocul salonului, liberă în sfârșit de bărbați prădători. Lordul Neville își făcea propriile sale investigații. Christopher, după ce o urmărise ieri fără să aibă parte de încurajări, îl scosese pe Palamon la galop. Numai cu tatăl și mătușa ei prezenți, Genevieve profită de ocazie pentru a-l denunța pe bărbatul pe care-l învinovățea pentru problemele lor.

— De ce am face așa ceva, draga mea? Mătușa își așează tricotajul în poală. Încă era tulburată, dar mai calmă de când făcuse ordine în casă. Mă simt mai în siguranță cu el aici.

— Nu, nu, domnul Evans trebuie să rămână, spuse tatăl ei. Ce prostie e asta, Genevieve?

Tatăl ei încă tresărea și la cel mai mic sunet și începuse să închidă ușa de la bibliotecă. În acel moment, era lângă șemineu, învelit într-un șal.

Genevieve se forță să scoată acuzația pe care ar fi trebuit s-o facă de când Christopher o sărutase sub lumina lunii. Nu ar fi trebuit să fie atât de greu să-l identifice ca fiind răufăcătorul. Știa că fiecare cuvânt al lui era o minciună, însă inima ei recalitrantă încă jelea din cauza duplicității lui.

Ura de sine se intensifică. Cum putuse să-l sărute pe acel porc fără să-i simtă corupția?

Până acum, fusese dispusă să ia în considerare suspiciunile lui Christopher despre lordul Neville, dar acum își dădu seama că acuzațiile erau un mod isteț de a-i distrage atenția de la intențiile lui malefice. Dovezile

împotriva bărbatului care îi furase mințile cu sărutările lui erau copleșitoare. Acesta spărsese deja casa o dată.

Și ieri, o făcuse să stea mai mult în Oxford, în timp ce acoliții lui brutalizaseră un bătrân neajutorat și o femeie lipsită de apărare.

Cel mai rău, mâinile lui Christopher îi atinseseră corpul în timp ce avea loc jaful. Obrajii o înțepau din cauza rușinii. Era atât de naivă. Orice nătâng putea să vadă că un bărbat sofisticat precum Christopher Evans nu ar fi dorit niciodată o intelectuală stângace ca ea. Trebuia să existe un motiv ascuns pentru seducția lui.

— Domnul Evans e responsabil de spargeri.

Vocea ei tremura după prea multe lacrimi. Escrocul nu merita niciun minut din timpul ei, însă asta nu o împiedicase să se foiască toată noaptea.

Nu se așteptase ca familia ei să o creadă imediat, dar avu parte de un șoc neplăcut când își auzi mătușa râzând.

— Nu fi prostuță! E un gentleman, din cap până-n picioare.

Genevieve refuză să-și amintească momentele când acesta nu se purtase ca un gentleman. Și ea nu fusese o lady. Bărbatul o trădase. O dusesse în rai. Încă nu putea să împace aceste două lucruri. Stomacul ei era greu de la umilință și furie. Furie mai presus de orice. Cum putuse s-o atingă așa, în timp ce plănuia această infracțiune lașă?

— El a intrat prin efracție în noaptea când te-ai dus la Sedgemoor.

La naiba cu durerea ei! O făcea să sune ca o plângăcioasă, când trebuia să pară puternică și sigură pe ea.

— Prostii, spuse pastorul tăios. Bărbatul ăla era mascat, nu-i așa? Și tu ai descris un adevărat nemernic, însă domnul Evans are cele mai frumoase maniere. Mi se pare foarte urât, Genevieve, că pătezi reputația unui bărbat bun.

— Tată, zise ea neajutorată, în timp ce inima i se scufunda din cauza expresiei lui încăpățânată. Ai încredere în mine.

Când pastorul o privea astfel, nimic nu îi schimba părerea.

— Nu ți-a plăcut de domnul Evans de la început. Cine știe de ce. Acum, când știi cât mă liniștește prezența lui, vrei să îmi iei singura securitate. Tare păcat de tine, Genevieve, tare păcat.

— Domnul Evans era în Oxford cu tine când a avut loc jaful, spuse mătușa ei.

Lui Genevieve i se păru mai dificil de contracara motivul dulce din tonul ei decât ce îi spusese tatăl ei.

— Asta nu vi se pare suspicios?

Genevieve pur și simplu nu putea să admită că îl recunoscuse pe Christopher ca fiind intrusul, după ce acesta o sărutase.

Când el ieșise să călărească, căutase dovezi incriminatoare în dormitorul lui. Dar nemernicul avea foarte puține lucruri cu el și nu găsi nimic care să indice că el era răufăcătorul. În schimb, petrecuse prea mult timp inspirând aroma de lămâiță, care îi reaminti ce îi făcuse – de parcă avea nevoie să i se reamintească.

Mătușa ei nu părea convinsă.

— Dacă a fost cu tine, cum a putut jefui casa parohială?

— A angajat huligani. Cine a organizat asta știa că nu era nimeni care să protejeze locul.

Mătușa ei reîncepu să tricoteze, ignorând în mod evident suspiciunile lui Genevieve.

— Ar fi putut fi oricine care era în trecere prin Little Derrick. De ce ai crede că domnul Evans are intenții rele?

Intențiile lui erau rele în nenumărate moduri, pe care Genevieve nu voia să și le amintească. Roși.

— Îmi amintesc vocea lui din acea noapte.

Mătușa ei o privi ca și cum era nebună.

— După tot acest timp?

— Problemele noastre au început când a venit el, spuse Genevieve, deși realizase că nimic nu avea să-i convingă pe tatăl ei și pe mătușa Lucy că domnul Evans voia să le facă rău. Îi ponegrise farmecul fatal și înainte, dar

niciodată cu o asemenea virulență.

— E o coincidență.

În alte circumstanțe, ar fi bine-venit licărirea de autoritate a pastorului. De ieri, bărbatul fusese atât de afectat, că îi frânsese inima, orice păcate ar fi săvârșit de față cu ea. Nu vreau să mai aud niciun cuvânt împotriva lui.

— Tată...

— Sunt de acord cu tatăl tău, Genevieve. Vocea mătușii Lucy se împlânzi. Toți suntem supărați și tresărim și când vedem umbre. Dar asta nu înseamnă că ar trebui să tragi concluzii despre martori inocenți.

Christopher era un martor inocent la fel cum ea era o frumusețe în societate.

— Greșiți, zise ea sec.

Dezaprobară de pe fața tatălui ei încă o făcea să tremure.

— Fato, aș aprecia dacă ai ține pentru tine aceste idei nebunești. Dacă o să-l deranjezi pe domnul Evans cu prostiile astea, e posibil să se simtă ofensat și să plece.

Ceea ce ar fi în regulă, după părerea lui Genevieve. Aceasta își opri un oftat amar. O dureau faptul că propria familie refuza să o asculte. Durea aproape la fel de mult ca descoperirea că Christopher plănuse să o țină departe de casa parohială.

— Genevieve, spuse tatăl ei ferm, când tânăra nu-i răspunse. Vreau să-mi dai cuvântul tău că nu o să mai pomenesti niciodată de prostia asta.

Frustrarea se intensifică în ea, îndemnând-o să le spună exact de ce știa că domnul Evans era un fals. Dar curajul nu o ajută. Chiar și după ce-și expunea rușinea, cei doi probabil tot l-ar fi susținut.

Tânăra se îndreaptă și își privi tatăl, dorindu-și să se simtă furioasă, nu devastată.

— Îți promit că nu o să-l acuz pe domnul Evans.

Tatăl ei încuviință, vigoarea lui scurtă dispărând.

— Foarte bine. Nu o să mai vorbim despre asta.

Nu, nu aveau s-o facă. Din acel moment, Genevieve avea să caute dovezi necontestabile ale infracțiunilor lui

Christopher și să se roage ca nimeni să nu fie rănit în acest timp. Ea trebuia să apere casa parohială.

Dumnezeu s-o ajute!

*

— Mă urăște din tot sufletul.

Cu brațele încrucișate în fața căminului de marmură, Richard privea focul din bibliotecă.

Era aproape o ușurare să fie la Leighton Court, departe de tensiunea din casa parohială. Cel puțin în acea seară, era sigur că Genevieve și familia ei erau în siguranță. Datorită lui Cam, șase servitori înarmați supravegheau locul.

Era foarte îngrijorat pentru Genevieve, deoarece știa că lordul Neville nu terminase. După cele două încercări eșuate de a găsi bijuteria prin jaf, următorul pas logic ar fi fost să o amenințe pe ea. Problema era s-o convingă pe Genevieve că era în pericol. A doua problemă. Prima era s-o facă să-l asculte, în loc să-l trateze ca pe Satana.

— Contează chiar așa mult?

Jonas Merrick, viconte de Hillbrook, stătea în scaunul lui și își contempla paharul cu brandy.

Jonas le abandonase cu reticență pe îndrăgita lui soție, Sidonie, și pe fiica lor, ca să ia cina cu Cam și Richard.

— La naiba, da, contează! strigă Richard, iritat de tonul plictisit al prietenului său.

Se întrebă dacă putea să explice cum se simțea, fără să dezvăluie ce simțea cu adevărat. Toată viața lui încercase să-și ascundă vulnerabilitățile sub o fațadă nepăsătoare. Deși avea impresia că prietenii îl cunoșteau destul de bine cât să ghicească faptul că se întâmplaseră mai multe acolo decât un simplu flirt.

Ca și cum ar fi vrut să protesteze față de acea descriere, Sirius deschise un ochi din locul unde dormea, pe covorul din fața șemineului. Richard se aplecă și-l mângâie pe urechi.

— Știu că am stricat totul, amice. Nu e cazul să te uiți așa la mine.

— Niciodată n-am crezut că nu-ți vei putea folosi farmecul pentru a intra în grațiile unei femei și mai mult decât atât.

Cam, care mereu fusese gazda perfectă, se ridică pentru a reumple paharele prietenilor lor.

Trei fotolii se aflau în fața șemineului. Jonas stătea în stânga, fața lui brăzdată fiind ca o mască. Cam stătea pe scaunul din mijloc, urmărindu-l pe Richard cu o expresie enervant de atotcunoscătoare.

Prietenia de durată și efectele relaxante ale băuturii însemnau că Richard nu mai putea să pretindă că avea un interes impersonal față de siguranța lui Genevieve. Mai ales că voia să îi ceară ajutorul lui Jonas.

— Pentru tine, o femeie e la fel ca următoarea, spuse Jonas. Dacă asta îți rezistă, oricât de mare ar fi lovitura pentru vanitatea ta, o să găsești alta destul de repede.

Cam îl înțelegea mai bine decât oricine altcineva, chiar și decât Jonas.

— Cred că în cazul ăsta, Richard a descoperit că nici o altă femeie nu o să fie îndeajuns.

Dumnezeule, roșise. Ce naiba era în neregulă cu el?

— Cuvinte mari, amice.

Cam ridică o sprânceană cu subînțeles, deși spuse doar atât:

— Desigur.

Richard își încleștă pumnul.

— Știu precis că mă învinovățește pentru ultima spargere. Fie asta, fie se simțea foarte vinovată pentru ce făcuseră în Oxford. Când ar trebui să știe că nu i-aș pune niciodată familia în pericol.

Cam continuă să își țină sprânceana ridicată.

— Ar trebui?

— Da!

Richard se duse să se uite pe geam. Noaptea era furtunoasă, vântul mișca ferestrele. Nu semăna deloc cu briza pe care o simțise când o sărutase pe Genevieve lângă

lac.

Jonas, care auzise o versiune condensată a aventurilor lui Richard la Little Derrick, vorbi.

— Poate a ghicit că ești un impostor.

Richard dădu din cap.

— Dacă ar fi făcut-o, m-ar fi dat afară.

— Poate pur și simplu îți descurajează interesul, zise Cam din scaunul lui. Era o femeie virtuoasă.

— E o femeie virtuoasă, spuse Richard scurt, care se întoarse pentru a-și privi prietenii.

— Bun. Niciodată nu am fost de acord să ruinezi o fată care trebuie să-și țină capul sus într-un sătuc.

Richard simți cum obrazii îi luară foc, de parcă era un băiețel obraznic trimis în fața directorului. Cam mereu făcea ce trebuie. Omul nu era un călugăr, dar se rezuma la femei care nu aveau de suferit de pe urma atenției lui și, ca toate lucrurile pe care le făcea, își urmărea interesele sexuale cu moderație.

Richard putea să parieze că prietenul lui nu fusese niciodată atât de ahtiat după o femeie precum era el după Genevieve. Norocosul!

— Deci unde e bijuteria? întrebă Jonas.

Până când legitimitatea lui fusese confirmată, trăise în afara elitei societății, strângând o avere care ar fi fost pe placul unui împărat. Încă avea gândirea unui om de afaceri și nu a unui aristocrat.

Richard ridică din umeri.

— Nu mi-a spus. La naiba, nici nu vrea să se uite la mine. Având în vedere că nu pare să se teamă, presupun că e ascunsă pe undeva. Genevieve e în stare să fie mai isteată decât niște hoți. Inteligența ei o face de râs și pe a ta, Jonas.

Prietenul lui din copilărie râse încet.

— Nu credeam c-o să prind ziua când o să lauzi tu inteligența unei femei.

Richard oftă. Glumele prietenilor săi deveniseră obositoare. Se purtau de parcă s-ar fi culcat la întâmplare cu oricine purta fuste, deși când venea vorba de frumusețe

avusese standarde înalte în aventurile lui, chiar dacă nu și când venea vorba de inteligență.

Cam se ridică și înaintă spre el.

— Nu crezi că e momentul să renunți?

— La ce?

Prietenul lui ar fi trebuit să știe să-i ia în serios tonul periculos.

Bineînțeles că acesta nu dădu înapoi.

— La tot planul ăsta afurisit. Te-ai hotărât să iei bijuteria aia într-un exces de nervi. Ce o să se schimbe dacă pui mâna pe ea? Nu poate să-ți schimbe statutul de bastard.

Richard își încorda mâinile. Venită de la orice alt bărbat, acea remarcă ar fi invitat la un pumn în nas.

— Poate să confirme succesiunea.

Expresia lui Cam îi dădu de gol disprețul.

— Nimic nu poate să schimbe cele 16 luni petrecute de Sir Lecter Harmsworth în St. Petersburg înainte de nașterea ta.

— Ai grijă, șopti Richard.

Cam oftă.

— Îți pierzi timpul. Și te afunzi mai mult decât ar trebui, atât în detrimentul tău, cât și al locuitorilor din Little Derrick.

Richard se enervă. Știa că se purtase ca un nesimțit, dar nu se putu opri. Unde dispăruse sofisticatul care mersese în mii de săli de bal din Londra? Se simțise rupt în bucăți de când Genevieve îi întorsese spatele.

Câtă dreptate avusese să se teamă de puterea ei. Deși teama lui nu îl împiedicase să se îndrăgostească. Ce ar fi spus prietenii lui dacă ar fi declarat acest sentiment? Probabil ar fi râs de s-ar fi prăpădit.

— Te rog să mă ierți, spuse el cu sarcasm. Nu aș vrea ca aventurile mele să-ți păteze reputația impecabilă, Excelență.

Cam nu se enervă. Niciodată nu o făcea. Să-l ia naiba! Richard își dorea ca, uneori, ceva să tulbure acea fațadă perfectă, să scoată niște pasiune aflată dincolo de bunele

maniere. Însă pe fața lui Cam se citi înțelegerea. Fir-ar să fie, nu voia ca prietenilor lui să le pară rău pentru el.

— Știi că nu asta e grija mea principală. Cam făcu o pauză. Deși da, cu cât șarada continuă mai mult, cu atât sunt șanse mai mari de dezastru și scandal. Pentru tine. Pentru doctorul Barrett. Pentru domnișoara Barrett. Pentru mine. Până la urmă, eu te-am prezentat vecinilor.

— Vreau bijuteria, scrâșni Richard printre dinți.

Jonas își privi prietenii.

— Nu faci mare lucru ca să o obții.

— Aș spune că nu face mai nimic, zise Cam.

Richard se foi incomod. Niciodată nu profitase de secretele pe care le aflase în casa parohială. Cam avea dreptate, la naiba cu el!

— Aștept momentul potrivit. În momentul ăsta, nu pot să fac nimic pentru că afurisitul de Fairbrother și-a postat un copoi acolo.

Resentimentul lui de la acea zi perfectă din Oxford doar fusese intensificat de sosirea bătașului Hector Greengrass. Fairbrother îl infiltrase pe Greengrass pentru a-i proteja pe rezidenți, dar Richard era convins că o făcuse ca să stea cu ochii pe Genevieve și pe Christopher Evans. Dar decizia fusese luată înainte ca Richard să poată obiecta. Greengrass dormea deasupra grajdurilor și își petrecea zilele ținându-se după Richard.

Pe lângă faptul că prezența omului îi împiedica toate încercările de a rămâne singur cu Genevieve, Greengrass i se păru lui Richard genul infractor. Era ca și cum aduseseră o pisică pentru a apăra gaura casei unui șoarece.

— Fii cu ochii pe Fairbrother, Richard. Expresia lui Jonas era serioasă. Cam m-a rugat să pun niște întrebări. Am auzit zvonuri deranjante despre practici istețe și bunuri furate.

Suna interesant.

— Ai auzit destule cât să pui autoritățile pe urmele lui?

Jonas ridică din umeri.

— Nimic substanțial, dar sursele mele au indicat că e

un bărbat cu gusturi scumpe și hotărât să obțină lucruri demne de un împărat.

Richard se încruntă.

— Nu pot s-o las pe domnișoara Barrett la mila escrocului.

— Ai foarte puține scuze ca să rămâi acolo, amice, spuse Cam.

— Dacă ai fi vrut bijuteria, ai fi avut-o până acum, zise Jonas tăios.

— O vreau.

— Nu destul de mult, răspunse Jonas.

Cam oftă.

— Nu te mai uita la mine ca un urs furios și vino aproape de foc. Ai nevoie de încă un pahar de băutură.

Richard nu acceptă invitația pe jumătate amuzantă a prietenului său. Referința la statutul său de bastard îl duruse. Sublimase cât de mult îi plăcuse să fie Christopher Evans, care era născut legitim.

— Ce poți să realizezi?

Privirea întunecată a lui Jonas trimitea un fior rece prin oamenii care nu-l cunoșteau sau care aveau motive să se teamă de el. Chiar și Richard, care se considera un om de onoare, își suprimă un fior când ochii prietenului său se opriă asupra lui.

— Probabil nu vrei să-ți dedici întreaga viață jucându-te de-a Romeo pe la țară?

Richard se încordă și își privi prietenul. Aceasta verbalizase gândul care i se strecurase în mine atâtea nopți când stătuse trează, visând la Genevieve care se afla la același etaj, dar totuși imposibil de departe.

— Aș putea să stau aici. De ce nu?

Cam mormăi, uimit.

— De ce nu? Există un milion de motive pentru asta. Ți-ai pierdut mințile.

Richard se întoarse încăpățânat spre duce.

— Ce motive? Spune-le. Spune unul singur.

Cam oftă din nou.

— Hai să începem cu faptul că nu ești Christopher

Evans, moșier din Shropshire. Ești Sir Richard Harmsworth și o să fii dat în vileag, mai devreme sau mai târziu. Până acum ai avut noroc că nu te-a recunoscut nimeni. Ai o viață adevărată în afara văgăunii ăsteia. Ai prieteni, familie și responsabilități pentru moșia ta. Ce o să creadă mama ta dacă disperi de pe fața pământului?

Pomenirea mamei lui provocă o ceață neagră în spatele ochilor lui Richard. Se părea că lui Cam îi plăcea să trăiască periculos. Încă avea șanse să primească acel pumn în gură.

— Mama are propria viață.

Cam nu renunță.

— Ceea ce nu înseamnă că o să accepte să disperi. Ai putea ajunge subiectul unei investigații criminale.

— Prostii. Nimănu, mai ales Augustei Harmsworth, nu o să-i pese dacă plec din Londra.

— Când eram la White's săptămâna trecută, absența ta era un subiect intens discutat. Nu ai cum să te aștepti să disperi din lumea civilizată fără ca oamenii să se întrebe unde naibii te-ai dus și de ce. Ba chiar se fac pariuri legate de locația ta.

— Pot să fac și eu niște bani din asta? întrebă Jonas, cu o licărire de amuzament întunecat, esențială felului său de a fi. Până la urmă, am informații din interior despre alunecosul baron.

Iritat, Cam se întoarce spre el.

— Dumnezeu, nu știu. Sunt sute de teorii despre unde ar putea fi. S-a înrolat în armată. A fugit cu o dansatoare de operă. A fugit pe continent, pentru că și-a ucis croitorul.

— Sykes a murit? întrebă Richard șocat.

Chiar ținea la croitorul lui, ceea ce era mai mult decât putea spune despre bogătașii frivoli care puneau pariuri pe locația lui.

— Din câte știu, nu. Dar înțelegerea generală e că numai o eroare vestimentară îl poate face pe Richard Harmsworth să omoare.

— Ha, ha, zise Richard sec. Și când te gândești că

așteptam cu nerăbdare o seară plăcută cu cei mai vechi prieteni ai mei.

Vocea lui Cam coborî, alarmată.

— Richard, mascarada asta nu poate să continue la nesfârșit.

Sfidarea din el se intensifică.

— Îmi place în Little Derrick. Sunt oameni buni, mai buni decât am întâlnit în societate, unde lumea mă vorbește pe la spate. Nimănui nu-i pasă de croiala lavalierii mele sau a hainei. La naiba, lumea îl place pe Christopher Evans! Mie îmi place de Christopher Evans. Niciodată nu am avut parte de asta cu Richard Harmsworth. Era un individ palid.

Expresia lui Cam se îndulci, dar tonul lui rămase necompromițător.

— Poate așa e, dar nu poți să-ți petreci viața ascunzându-te sub un nume de împrumut în cele mai adânci părți din Oxfordshire. Știi că nu poți.

— Ba nu, nu știu, spuse Richard încăpățânat. Asta înseamnă că ai de gând să mă expui ca impostor?

— Bineînțeles că nu. Cam oftă din nou și se întoarse spre Jonas.

Poți să-i bagi mințile-n cap?

Jonas ridică din umeri, apoi, în mod surprinzător, zâmbi, cu o licărire de viclenie.

— Știi, aș plăti bani buni să o văd pe Genevieve Barrett. Trebuie să fie o femeie excepțională.

Capitolul 21

Din șezlongul ei, Genevieve analiză împrejurimile. Ducele de Sedgemoor își invitase vecinii la cină și musafirii se strânseseră ca să înceapă seara. Până acum, nu trebuise decât să zâmbească, dar se simțea depășită.

Salonul Excelenței Sale de la Leighton Court probabil nici nu se compara cu camerele din casele lui mai mari.

Însă pentru o fată dintr-o casă parohială umilă, camera albă și aurie, cu oglinzile sale aurii, era uimitoare. Nu era de mirare că tatăl ei se întorsese de la prima lui vizită entuziasmat.

Bău din șampanie, amuzată că vinul scump părea aproape să facă parte din viața de zi cu zi. Oricare era părerea ei despre Christopher, acesta îi lărgise orizontul. Se foi în scaun când își aminti după-amiaza în care lumea ei se schimbase.

Îl ura. Sau cel puțin încerca s-o facă. Însă nimic nu îndepărta amintirile fierbinți din acea zi de pe râu. Ura faptul că, deși știa că era un mincinos și un hoț, corpul ei nu îl ura deloc. Ba chiar voia să facă totul din nou.

„Fă mai mult.”

Încercă să-și distragă atenția, analizându-i pe invitații lui Sedgemoor. Din locul unde stătea, în fața ușilor de la terasă, putea vedea pe toată lumea.

Erau o adunare disperată. Sedgemoor era îmbrăcat imaculat în alb și negru, iar Genevieve nu avea nevoie de vreun talent special ca să recunoască un bărbat care avea o putere neobișnuită. Se așteptase la asta. Nu se așteptase însă ca bărbatul să fie atât de chipeș, într-un mod rece, prea perfect. Ceea ce era probabil nedrept față de el, mai ales că o întâmpinase cu o aparentă plăcere.

Ducele vorbea cu un interes politic cu lordul Neville și tatăl ei. Mai exact, ducele asculta părerile pastorului despre prinți. Dacă Sedgemoor avea noroc, putea să scape de discuțiile complexe despre York și Lancaster înainte de desert.

Privirea ei se opri asupra lui Christopher. Acesta se rezema de peretele opus, cu o expresie tristă pe fața lui chipeșă. De când se întorseseră din Oxford, îi blocase fiecare tentativă de apropiere. Nu suporta și mai multe înșelăciuni. Ba mai rău, nu avea încredere în ea că putea să-i reziste.

Mai devreme, domnul Evans venise să îi vadă pe duce și pe lordul și doamna Hillbrook, despre care înțelesese că erau prieteni vechi de-ai lui. Și el era îmbrăcat în negru,

croiala impecabilă evidențiind cât era de atrăgător, în toate sensurile. Își purta hainele de calitate cu o eleganță care îl făcea de rușine chiar și pe Sedgemoor.

În afară de duce, singurii oameni pe care nu-i cunoștea erau familia Hillbrook. Chiar și în Little Derrick auzise de Jonas Merrick. Ziarele scriseseră despre arestarea lui pentru că-și ucisese verișorul, apoi de schimbarea miraculoasă a sortii lui când fusese declarat moștenitor legitim și viconte. Niște cicatrici oribile îi marcau trăsăturile saturnine. Doar uitându-se la ele, lui Genevieve îi venea să scâncească de compasiune.

Afecțiunea dintre acesta și soția lui, Sidonie, era palpabilă, chiar și pentru un străin.

Surorile Hadley-Childe, două fete bătrâne de la un conac din apropierea satului, completau grupul. Amândouă păreau uimite să se afle într-o asemenea companie impresionantă.

— Toată lumea îmi spune cât de deșteaptă ești. Lady Hillbrook se așează lângă Genevieve. Așteptam cu nerăbdare să te întâlnesc.

Genevieve îi zâmbi femeii cu părul închis la culoare.

— Asta nu are cum să fie adevărat.

— Crede-mă, este.

În comparație cu stilul lui Lady Hillbrook, Genevieve se simțea plictisitoare în rochia ei de satin, veche de cel puțin patru sezoane. Nici măcar când o luase de la croitor nu atrăsese privirile cuiva.

— Când Jonas s-a întors ieri la Barstowe Hall și mi-a povestit despre femeia-geniu din Little Derrick, am fost curioasă. Intimidată, dar curioasă.

— Nu sunt atât de înfricoșătoare, spuse Genevieve râzând.

Vicontesa arătă spre locul în care Christopher vorbea cu mătușa lui Genevieve.

— Domnul pare să nu se simtă în largul lui lângă tine.

Genevieve se obligă să se uite din nou la Christopher, deși o durea mai puțin să pretindă că nu era acolo. Ca și cum i-ar fi simțit privirea, bărbatul întoarse capul, până

când ochii lui albaștri se contopiră cu ai ei. Era ridicol, dar tânăra se simți de parcă el traversase camera, o luase în brațe și o sărutase. Căldura o inundă.

Se încruntă la el și bărbatul întoarse capul, dar nu înainte ca Genevieve să observe o urmă din ceva ce semăna cu durerea.

— Domnul Evans?

Se rugă ca tonul ei detașat să îi sune mai convingător lui Lady Hillbrook decât ei.

Privirea femeii era intensă.

— Așa îl cheamă? Am ratat prezentările.

Genevieve se încruntă.

— Credeam că îl cunoști.

Vicontesa păru stânjenită, apoi își ridică paharul, pentru a-și ascunde fața.

— De ce ai crede asta?

— A menționat că niște prieteni vechi de-ai lui stau la Leighton Court. Probabil m-am înșelat.

Deși familiaritatea lui Christopher cu lordul Hillbrook arăta că erau cunoștințe vechi.

— Soțul meu are multe contacte de afaceri.

Probabil asta era explicația, asta dacă Christopher și lordul chiar erau prieteni. La naiba cu omul ăsta! O făcea să aibă suspiciuni legate de toată lumea.

— Din motive inexplicabile, stă cu tatăl meu ca să afle mai multe despre istoria medievală.

Femeia păru uimită.

— Credeam că și tu ești pasionată de subiect.

Genevieve zâmbi.

— Sunt. Dar niciodată nu am crezut că un asemenea bărbat ar evita agitația societății ca să afle mai multe despre istoria medievală.

Văzându-l pe Christopher în acest cadru aristocratic, era clar că acesta se simțea în largul lui cu elita. Genevieve încercă să nu-și aducă aminte cât de relaxat fusese el în preajma doamnei

Garson, a lui George și a tuturor celorlalți din sat. Mereu știuse că el și Sedgemoor erau prieteni, ceea ce încă

i se părea ciudat. Dacă Christopher era un hoț viclean, cum de reușise să se strecoare în cercuri care-i includeau pe cei mai puternici nobili ai Angliei? Dacă avea un plan împotriva lui Sedgemoor, atunci își asuma un risc imens. Sedgemoor putea fi un dușman periculos.

— Poate are mai multe nuanțe decât crezi.

— Mă îndoiesc. Roși, când își dădu seama că se dăduse de gol în fața unei străine. Ai mai fost în această parte a țării?

Lady Hillbrook dădu din cap, acceptând cu grație schimbarea subiectului.

— Nu. Dar Jonas și Excelența Sa sunt prieteni buni, așa că a trebuit să venim în vizită când eram în apropiere de Wiltshire. Sper că fiica mea, Consuela, o să se adapteze și o să putem vizita o parte din zonă.

Slavă Domnului, pomenirea Consuelei o salvă pe Genevieve de alte discuții legate de Christopher. Dar în timp ce asculta anecdotele unei mame devotate, i se ridică părul de pe ceafă. Se întoarse rapid și îl prinse pe Christopher când ieșea. Și îl văzu pe lordul Neville fixând-o cu privirea.

În ciuda nopții calde și a faptului că se afla în siguranță în salonul ducelui, pe Genevieve o trecu un fior. Se întoarse înapoi spre Lady Hillbrook, în timp ce neliniștea îi lăsa un gust amărui în gură.

*

Spre dezgustul lui Genevieve, Christopher stătea lângă ea la cină, iar lordul Hillbrook în dreapta ei. La capătul îndepărtat al mesei din mahon, Lady Hillbrook făcea pe gazda.

Genevieve așteptă o expresie de triumf la manevra lui de succes, dar expresia lui Christopher era serioasă când se așeză pe scaun. Tânăra nu avea încredere în ce vedea. Nu avea încredere în el.

— Acum va trebui să vorbești cu mine, șopti el.

— Aș putea să mă concentrez pe mâncare, pufni ea.

Nu are cum să fie atât de lipsită de gust ca tine.

Christopher își strânse buzele, iar vocea lui reveni la tonul leneș pe care Genevieve îl ura.

— Stai liniștită, domnișoară. Sedgemoor oferă un ospăț pe cinste. Până și limba pe care mi-o mușc acum e delicioasă.

— Foarte amuzant, spuse ea sec.

— Se spune că sunt un tip isteț. O să te prăpădești de râs până la sfârșitul nopții.

— Sunt sigură de asta.

— Sau ai putea să nu mă mai tratezi ca și cum am o boală contagioasă și să-mi spui ce te deranjează.

Își coborî apoi vocea. Tânăra blestemă modul în care vocea lui baritonală moale o copleșea de parcă ar fi fost catifea pe pielea ei.

— Ce s-a întâmplat, Genevieve? Ce te-a făcut să treci de la tors la mârâit într-o fracțiune de secundă?

Era o lașă pentru că evita să-l înfrunte cu suspiciunile ei, dar nu putea să aibă încredere în emoțiile ei nestăpânite. Posibilitatea de a țipa din rărunchi sau, și mai rău, de a plânge ca un miel după mama lui pentru că el o dezamăgise, îi întorcea stomacul pe dos.

Furioasă de cât de susceptibilă încă era, nu trebui să inventeze un răspuns rece.

— Nu te prefac că nu știi.

Bărbatul oftă, iar faptul că nu încerca să-și ascundă iritarea uzând de farmecul personal era semn clar că era deranjat.

— Nu e tipic pentru o femeie? Te aștepți ca bărbatul să-ți citească gândurile, apoi îl condamni la exil continuu când creierul masculin simplu nu poate să înainteze prin labirintul gândirii tale.

Tânăra îl privi cu venin.

— Mai încearcă, domnule Evans.

Bărbatul icni când auzi modul în care tânăra își scrâșnise dinții rostind formularea oficială.

Lordul Hillbrook se întoarse spre ea. Umilința îi arse obrajii lui Genevieve. Christopher părea să fi uitat că nu

erau singuri.

— Așteptam cu nerăbdare să te întâlnesc, domnișoară Barrett.

— Mulțumesc, spuse ea, apoi realizează că ochii întunecați ai bărbatului o studiau cu intensitate.

Acum că se mai obișnuise cu cicatricile lui, văzu dincolo de ele, la trăsăturile pline de inteligență și senzualitate.

— Am auzit că ești remarcabilă.

Surprinderea o făcu să vorbească mai sincer decât ar fi trebuit.

— Asta e foarte flatant, dar nu-mi imaginez de la cine. Excelența Sa m-a întâlnit abia în seara asta.

Un zâmbet apăru pe buzele lordului Hillbrook. Oare își imaginează că acesta se uită dincolo de ea, la Christopher? Cu coada ochiului, își văzu dușmanul uitându-se în vin, ca și cum acesta conținea cucută. Și ca și cum avea de gând să o bea.

Tânăra își mușcă buza și își spuse că nu îi păsa. Se întoarse înapoi spre lordul Hillbrook, deși era atât de supărată, că nu se putea concentra prea bine.

— Umbla o vorbă. Toți așteptam cu nerăbdare să te cunoaștem. Acum că am făcut-o, pot să spun că nu suntem dezamăgiți?

Era o conversație extrem de ciudată cu un străin. Înainte să poată răspunde, Christopher vorbi din spatele ei.

— Potolește-te, Jonas. Domnișoara Barrett nu o să-ți joace jocurile.

Lordul Hillbrook își ridică sprânceana la auzul obrăzniciei.

— Ești în poziția de a vorbi în numele domnișoarei?

Genevieve îi aruncă lui Christopher o privire fulminantă.

— Nu, nu e.

Tânăra își coborî vocea până la o șoptă, deși lordul Hillbrook era prea aproape ca să nu audă ce spunea.

— Ce naiba e în neregulă cu tine? Te porți ca un nebun.

— Înnebunit de niște ochi argintii, bombăni Christopher, care luă o gură mare de vin, apoi îi făcu semn servitorului să i-l reumple.

Genevieve se încruntă, întrebându-se cât băuse bărbatul.

— Atunci înnebunește în liniște, pufni ea și se întoarse cu spatele la el.

Apoi începu o discuție captivantă despre colecția impresionantă de antichități a lordului Hillbrook.

Cina era informală, cu conversații între toți cei prezenți la masă. Doamnele Hadley-Childe continuă să se poarte cât mai frumos posibil, dar în scurt timp deveni clar că Sedgemoor, Hillbrook și Christopher se știau prea bine ca să se ascundă în spatele formalităților, și că Lady Hillbrook era perfect capabilă să se descurce.

Genevieve se temuse de acea seară. Se temea să îl înfrunte pe Christopher și că ducele avea să aibă o atitudine insuportabil de superioară. Însă deși replicile lui Sedgemoor erau mai ciudate decât cele ale prietenilor săi, istețimea lui seacă oferea un contraargument fascinant. Spre surprinderea ei, când Lady Hillbrook se ridică, făcându-le semn femeilor să se retragă, lui Genevieve îi păru rău să îi lase pe bărbați singuri. Și în mare parte datorită lordului Hillbrook, nu avusese de-a face cu Christopher.

Mereu își imaginase că oamenii mondeni erau superficiali și egocentriци, însă ceea ce vedea era o dovadă de inteligență condimentată cu înțelepciune. Nu era nimic demn de dispreț la familia Hillbrook sau la ducele de Sedgemoor. În această companie, până și tatăl ei părea să se afle în avantaj. Numai lordul Neville rămăsese în afara cercului fermecat, chipul lui măsliniu exprimând dispreț. Aici, nu era superiorul social al celorlalți, cum era în casa parohială.

Până și Christopher renunțase la atitudinea lui posomorâtă și jucase un rol esențial în timpul interacțiunilor. Relaxarea lui în această companie grozavă nu îi atenuă furia, dar îi trezi curiozitatea. De ce un bărbat

care făcea glume cu un duce stătea în dormitorul ei dărăpănat?

Mai rău, o făcea să se simtă ca un șoarece de câmp. În casa parohială, înconjurată de cărți, tânăra putea să pretindă că erau egali. Aici, nu putu să nu se gândească la faptul că seducția lui avea ceva din regele Cophetua și micuța cerșetoare. Senzația nu era una plăcută. Christopher avusese dreptate în privința cinei excelente, dar ideea de a fi fata de la țară lângă un prinț întorcea *poulet à la perse în stomac*.

Cine era Christopher Evans? Relația dintre acești trei bărbați ascundea mai mult decât văzuse la prima vedere. Odată ce ducele garantase pentru Christopher, nimeni în afara lui Genevieve nu avusese întrebări legate de trecutul lui. Sedgemoor voia și el bijuteria Harmsworth? Începea să i se pară că întreaga lume plănuia să o fure. Se întrebă dacă ar trebui să dezvăluie adevărul șocant despre moștenirea de familie, chiar dacă asta i-ar fi pus în pericol lovitura academică.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse Christopher urgent când tânăra se ridică.

— Ba nu, nu trebuie, spuse ea.

Se întorsese la starea de la începutul cinei, certându-se cu Christopher Evans.

— Te rog, Genevieve.

Se întinse să o ia de mână, apoi își opri mișcarea.

— Nu am nimic de spus, domnule Evans, zise ea rece. De fapt, cel mai bun lucru pe care-l poți face este să pleci de dimineață.

El păli și, pentru o clipă, nu mai arată ca bărbatul chipeș și lipsit de griji pe care-l știa, ci ca o persoană capabilă de sentimente sincere.

— Nu vorbești serios.

— Ba da.

Dacă el pleca, nu avea să se mai simtă confuză, neliniștită și nefericită. Avea să redevină femeia care fusese, ocupată, productivă, cu un scop. Nu această creatură disperată, plină de dorință, pe care o crease el. De

la acea zi din Oxford, plină cu bucurie și trădare, abia mai suporta să trăiască cu ea însăși.

Îl privi încercând să verbalizeze un argument, însă apoi o privire aruncată la cei de la masă confirmă că discuția lor aprinsă atrăsese interesul celor prezenți. Se făcuse de râs. Era ultima picătură. Ieși din cameră, cu spatele drept, capul ținut sus și inima plină de tristețe.

După ce rămase în urmă, ca să termine un brandy pe care nu-l voia, Richard o luă spre holul de la intrare. Era trecut de miezul nopții. Seara fusese un succes și se terminase mult mai târziu decât de obicei. Toată lumea, cu excepția lui Genevieve, Lucy Warren și Fairbrother, era strânsă aproape de ușă.

— Rich... Christopher, ne întrebam unde ești.

Slavă Domnului că prietenul lui se corectase înainte să îl dea de gol!

Înainte să apuce să răspundă, doamna Warren ieși din sufragerie.

— Evantaiul meu nu era acolo. Sper că pe lordul Neville nu o să-l deranjeze să aștepte ca să caut din nou în sufragerie.

— Poți să vii cu trăsura, spuse pastorul. Genevieve și lordul Neville au plecat.

Cuvintele îl loviră pe Richard cu putere. Valuri reci de frică îi întorceau stomacul pe dos. De la bun început nu avusese încredere în Fairbrother. Văzuse cum se uita la Genevieve. Iar acum, afurisitul ei de tată o aruncase chiar în ghearele diavolului.

— Ezekiel, nu se cuvine, protestă doamna Warren.

— E peste drum și lordul e un prieten vechi de familie. Tu doar le-ai sta în drum, Lucy.

Era clar că pastorul nu renunțase la speranța ca fiica lui să se cupleze cu patronul său.

La naiba, la naiba, la naiba! Situația părea din ce în ce mai rea cu fiecare minut care trecea.

— Acum cât timp?

— Ce s-a întâmplat, Richard?

Sidonie uită să-i spună Christopher.

Acesta nici nu observă. Deja trecuse spre uşile deschise, pe lângă surorile Hadley-Childe, care făcuseră ochii mari.

— Trebuie să-i opresc.

Pastorul se încruntă.

— Tinere, lordul o ştie pe Genevieve de când era mică. Nu e nimic nepotrivit în faptul că am trimis-o acasă în compania lui.

— Acum cât timp au plecat? Întrebă Richard din nou.

Jonas răspunse.

— Acum câteva minute.

Richard îl bătu scurt pe umeri în timp ce trecu pe lângă el.

— Mulţumesc, dacă traversez parcul, o să-i prind înaintea să ajungă pe drum.

Servitorul care avea în grijă armele lui înaintă ca să i le dea. De la ultima spargere, Richard începuse să călătorească înarmat. Deşi, Dumnezeu să-l ierte, niciodată nu crezuse că o seară la Sedgemoor promitea pericol.

— De ce vrei să-i prinzi din urmă, domnule Evans? Întrebă pastorul. Şi ce e cu armele alea? Nu îmi place toată agitaţia asta. Nu îmi place deloc.

Privirea doamnei Warren se concentrează pe Richard îngrijorată.

— Ai motiv să te temi?

Având în vedere violenţa care escaladase şi care marcase fiecare încercare de a pune mâna pe bijuterie, bineînţeles că avea motive să se teamă. Minţi ca să o îmbuneze.

— Sper că nu.

Dar în timp ce se grăbi să ajungă pe alee, nu putu uita teama din ochii lui Genevieve după propunere. Iar Richard nu putea ignora nici faptul că nu el era vinovat de cele mai recente spargeri, iar asta îl făcea pe Fairbrother cel mai probabil vinovat. Bărbatul care îşi exprimase interesul nu numai faţă de bijuteria Harmsworth, dar şi faţă de fiica virgină, frumoasă şi periculos de inocentă a pastorului.

Capitolul 22

Fără compania mătușii Lucy, Genevieve nu ar fi fost niciodată de acord să meargă acasă cu lordul Neville, oricât de scurtă era călătoria. Chiar și însoțită de mătușa Lucy ar fi fost reticentă, dar tatăl ei se agitase atât de mult când obiectase, că într-un final capitulase, ca să nu îl facă de rușine.

Foindu-se cu jenă, se așează în fața lordului în trăsură. Servitorul închise ușa și lordul Neville bătu în tavan cu bastonul său, semnalizându-i lui Greengrass, care făcea pe birjarul, să pornească la drum.

Uimită, Genevieve se întoarse cu fața spre el.

— Cum rămâne cu mătușa?

— O să vină cu tatăl tău.

Senzația de incomoditate se transformă în teamă pură.

— Doar s-a dus înăuntru să-și ia evantaiul.

Bărbatul ridică o mână, ca să-i arate ce avea.

— Pe acesta?

În lumina lămpilor, zâmbetul lordului Neville era încrezut. O teroare pură o copleși pe Genevieve. Nu conta că-l cunoscuse pe lordul Neville toată viața ei. Nu conta că nu-i făcuse niciodată rău. Trebuia să iasă din acea trăsură chiar în acel moment.

— Oprește-te, spuse ea, în timp ce apucă mânerul ușii. Aș vrea să mă întorc la casa parohială cu tata și mătușa mea.

— E prea târziu.

Bărbatul rupse evantaiul în două și îl aruncă pe jos.

— Abia dacă am mers trei metri.

Nici cel mai optimist ascultător nu ar fi putut ignora amenințarea din chicotitul lui. Trăsura începea să prindă viteză.

— Suntem cu trei metri prea departe, draga mea.

— Nu sunt draga ta.

Inima îi bătea atât de repede, că era amețită.

Cu mâna tremurândă, împinse ușa și simți cum aceasta cedează. Se ridică în picioare, luptându-se pentru echilibru. Era periculos să sară, dar în acea clipă, prefera să-și asume riscul.

Ușa se deschise câțiva centimetri înainte ca lordul Neville să o apuce și să o închidă.

— Nu, nu, nu, Genevieve. O prinse brutal de încheietură. Am planuri pentru seara asta și printre ele nu se numără și să-ți rupi gâtul.

Încercând, tânăra încercă să se elibereze.

— Milord, mă sperii.

Bărbatul răsă din nou. Genevieve își dori să nu o fi făcut.

— M-ai momit într-un joc plăcut, dar probabil știai că o să ajungi să te căsătorești cu mine.

Ignorându-i rezistența, bărbatul o trase înapoi în scaunul ei, apoi se așează lângă ea. Greutatea lui o strivea, provocându-i vântăi.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni.

Bărbatul o prinse de cealaltă mână.

— Bineînțeles că vrei.

Tânăra încercă să pară calmă, rezonabilă. Să apeleze la orice urmă de bunătate din inima bărbatului. Deși în acel moment, avea senzația groaznică cum că Christopher avusese dreptate în legătură cu lordul Neville.

— Termină cu prostiile astea. Era dificil să pară severă, când inima îi bătea cu putere. Ți-ai făcut glumița.

— Asta nu e o glumă, draga mea. În seara asta o să-ți iau fecioria. Măine o să facem anunțul căsătoriei.

O oroare sufocantă îi îngreună vorbirea.

— Fă ce vrei, nu o să mă căsătoresc cu tine.

— O fiică ruinată a unui pastor, dintr-un sat mic, se confruntă cu un viitor sumbru. Mai ales când bărbatul respectiv e nerăbdător să îi izbăvească păcatul prin căsătorie.

— Căsătoria cu tine înseamnă un viitor sumbru.

Bineînțeles că nu o ascultă. Niciodată nu o făcea.

— Tu te-ai născut pentru mine.

Fațada ei controlată se prăbuși într-o avalanșă de teroare. Încercă să-l lovească, dar picioarele ei se îndoiră într-o parte și nu reuși să-l atingă.

— Nici vorbă.

Tânăra se îndreptă spre ușă, dar bărbatul o prinse și o trase peste genunchii lui. Când Genevieve încercă să-l lovească, acesta își înfășură brațele în jurul ei, blocând-o la pieptul lui. Niciodată nu se simțise atât de copleșită fizic. Mirosul lui înțepător o sufoca. Tânăra deschise gura și țipă.

— Termină cu astea, spuse lordul Neville neglijent și o lovi peste față.

Agonia explodează în Genevieve.

— Cum îndrăznești?

— Cum îndrăznești tu?

Dincolo de țiuitul din urechi, tânăra îl auzi inspirând.

— Cum îndrăznești să petreci timpul cu ticălosul de Evans? Cum îndrăznești să-ți fluturi genele și să-ți împingi pieptul la înaintare și să îi șoptești pe la colțuri?

Furia lui mocnită o umplu de teamă.

— Nu am făcut asta.

Bărbatul o apucă de umeri și o zgudui atât de tare, că o lovi cu capul de perete.

— Te-a avut.

— Dă-mi drumul.

Îl lovi cu pumnul în piept, dar era ca și cum ar fi încercat să distrugă un munte. Își înfipse unghiile în obrazul lui.

— La naiba! Mâță turbată!

Bărbatul îi prinse degetele și își folosi greutatea ca s-o forțeze într-un colț, lăsând-o fără aer. În timp ce se lupta cu întunericul, tânăra țipă până când bărbatul își înfipse gura peste a ei.

Era fierbinte și neclintit, ca un perete din piatră. Gura lui era umedă și avea un gust neplăcut de mâncare stătută. Limba lui era ca un melc. Venindu-i să vomite, Genevieve se zvârcoli, dar bărbatul continua să o sărute.

Prin furie și repulsie, simți cum ritmul roților se schimbă. Trăsura ieșise de pe alee și mergea pe iarbă. O disperare sumbră o copleși. Cel puțin cât erau în trăsură, mai avea speranța să fie salvată.

Gâfâind de dorință și excitare, bărbatul își săltă capul.

— Dacă nu ești virgină, nu ne mai căsătorim. Bunurile folosite nu au loc în colecția mea.

— Ce rău îmi pare să aud asta.

Bărbatul o strânse și mai tare de mâini, răsucind oasele fragile împreună. O trase în față, până când aceasta era întinsă pe scaun. Corpul lui îi strivi picioarele și pelvisul, imobilizând-o.

— Știi, o să-mi placă să te învăț să fii ascultătoare, zise el aproape nepăsător.

Când penisul lui erect o împinse în stomac, tânăra urlă dezgustată și se zvârcoli neajutorată. Teama ei atinsese o asemenea amploare, că renunță la orice mândrie.

— Te rog, nu face asta. Pentru numele lui Dumnezeu, ai milă!

Râsul lui tăcut vibra prin ea.

— Vezi, deja înveți.

Bărbatul o împinse pe scaun și îngenunche peste ea, o siluetă de coșmar. Genevieve se zvârcoli inutil și țipă din nou, deși nimeni nu avea să o audă, cu excepția acestei odrasle a satanei.

— Te urăsc, strigă ea, întorcându-și capul într-o parte când lordul Neville salivă peste gâtul ei.

În timp ce trăsura se opri, bărbatul o pipăi pe sub fustă. Tânăra îl ura pe lordul Neville așa cum nu mai urase pe nimeni niciodată. Își mușcă buza și se rugă, deși era sigură că nici măcar Dumnezeu nu putea s-o mai salveze acum.

*

Cu răsuflarea tăiată, Richard ieși dintre copaci și traversă aleea, ca să bată la ușa casei portarului.

— Deschide, pentru numele lui Dumnezeu! E o urgență!

Paznicul își scoase nedumerit capul de la o fereastră de la etaj.

— A avut loc vreun accident?

— A trecut trăsură lordului Neville Fairbrother pe aici?

Bărbatul îi răspunse prompt.

— Nimeni nu a plecat încă.

— Mulțumesc! strigă Richard în timp ce alergă înapoi spre alee.

Aproape ratase golul din tufiș, pe unde o luase trăsură. Iar acel sunet distant, înfundat, putea să fie țipătul unei păsări. Doar că era atât de conectat la Genevieve că recunoscuse imediat strigătele ca fiind ale ei.

Nemernicul de Fairbrother! Richard trecu imediat prin tufișuri.

— Coboară sau o să te fac praf, strigă Richard la Greengrass.

Când huliganul nu coborî imediat de la locul lui de pe capra trăsurii, Richard își ridică pistoalele, până când țevile de metal străluciră în lumina felinarelor.

— Dacă ai impresia că o să ezit, subestimezi cât de mult m-a enervat cât m-ai spionat.

— Nu trage, la naiba!

Greengrass se dădu jos.

— Stai acolo și nu te mișca.

Richard așteptă până când bărbatul se îndepărtă de trăsură. Tăcerea era de rău augur. De ce nu mai țipa Genevieve? Cu un ochi pe Greengrass, Richard deschise ușa, izbind-o cu putere de trăsură, înăuntru, felinarele luminară o scenă pe care Richard nu avea s-o uite niciodată, indiferent cât de mult avea să trăiască. Sângele îi îngheță și stomacul i se întoarse pe dos din cauza furiei.

Silueta masivă a lui Fairbrother o molesta pe Genevieve pe bancă. Richard văzu faldurile fustei care căzură pe podea și cascada de păr auriu pe tapițeria din piele închisă la culoare.

Fairbrother se smuci într-o parte.

— Ce mama dracului faci, Greengrass?

În mod incredibil, nemernicul fusese prea preocupat să-și imobilizeze victima ca să observe sosirea lui Richard, care văzu roșu înaintea ochilor când observă o mână cârnoasă peste gura lui Genevieve. Deasupra labeli lui Fairbrother, ochii ei erau mari și sclipeau de lacrimi.

— Dă-te la o parte de pe ea!

Nu-și recunosc nici el vocea.

— Evans?

Fairbrother păru mai degrabă șocat decât înfricoșat.

— Mișcă-te de-acolo înainte să-ți trag un glonț în fund!

— Asta e de neconceput!

Fairbrother se ridică să blocheze ușa. Faptul că încă mai avea pantalonii pe el nu calmă cu nimic furia lui Richard.

Silueta lui Fairbrother îl împiedică pe Richard să o vadă bine pe Genevieve. De ce nu spusese nimic? Ce îi făcuse porcul ăsta?

— Genevieve, te simți bine?

Fairbrother pufni.

— Nu mai vorbi cu viitoarea mea mireasă.

— Asta e o minciună. Richard făcu semn cu pistolul. Dă-te jos sau o să suporti consecințele.

Buzele lui Fairbrother se ridicară într-un zâmbet triumfător.

— Nu sunt înarmat.

— Nu dau doi bani pe asta.

Lui Richard aproape îi păru rău când Fairbrother coborî spre Greengrass.

Auzi un foșnet în trăsură. Apoi Genevieve apăru pe trepte. Suferința îl răscoli pe Richard. Tânăra arăta ca și cum fiecare speranță îi fusese sfărâmată. Părul ei glorios îi cădea peste umeri. Mâinile tremurânde țineau corsajul rupt. Pe umeri și pe gât avea zgârieturi. Când privirea ei șocată o întâlni pe a lui Richard, acesta aproape uită de pericol și o luă în brațe. Tânăra își lăsa privirea în jos, iar Richard fu dezgustat să citească rușinea pe fața ei frumoasă.

Richard se obligă să zâmbească, deși în sufletul lui

voia să-l facă bucăți pe Fairbrother. Avu nevoie de toată voința lui ca să-și facă vocea să sune liniștitor.

— Permite-mi să te duc acasă, domnișoară Barrett.

Încet, tânăra se îndreptă și își ridică fruntea. Inima lui Richard se umplu de iubire când o privi cum își aduna curajul. Clătinându-se un pic și ținându-se de cadrul ușii, coborî din trăsură.

Richard o luă de talie. Tânăra tremura. Deși Richard voia să-l facă pe Fairbrother să sufere, trebuia să o ducă pe ea la adăpost. În lumina asta, nu putea să vadă cât de rănită era. Și cea mai mică zgârietură l-ar fi făcut să se simtă ca și cum înghițise un vulcan.

Se întoarse spre Fairbrother.

— Dacă te mai atingi de ea, te omor. Nimic, nici mila, nici legea, nu te va salva. Și dacă tu sau acolitul tău o să spuneți un singur cuvânt despre ce s-a întâmplat în seara asta, o să vă vânez și o să vă pun capăt zilelor. Ai înțeles?

Fairbrother îl privi pe Richard cu ură.

— Să putrezești în iad, nemernicule! Nimeni nu îl face de răs pe Neville Fairbrother, cu atât mai mult un filfizon care are impresia că aerul din buzunarele lui compensează pentru educație.

Toată viața lui, oamenii îl numiseră pe Richard bastard și corcitură. Așteptă apariția furiei familiare - în schimb însă, descoperi că nu-i păsa ce părere avea acest bătrân malefic și egoist despre el. Nu conta decât să o ducă pe Genevieve într-un loc sigur și să se pună la dispoziția ei.

— Poți să mergi? întrebă el încet, în timp ce o ajută să se deplaseze într-o zonă mai umbrită ținând armele îndreptate spre Greengrass și Fairbrother.

— Da, șopti ea, deși Richard simți că era nesigură pe picioare.

O țină mai ferm.

— Hai să plecăm de aici.

Odată ce se îndepărtară de trăsură și Genevieve nu mai tresări la fiecare zgomot din urma lor, se eliberă din strânsoarea lui. Trebuia cu disperare să-și regăsească mândria, deși îmbrățișarea lui Christopher îi oferea singurul dram de normalitate într-o lume care o luase razna.

— Unde mergem?

Bărbatul făcu un pas în spate, oferindu-i spațiu în timp ce-și puse pistolul la locul lui în toc.

— La Leighton Court. Tatăl tău și mătușa ta sunt acolo.

Teroarea îi cuprinse gâtul.

— Vreau să mă duc acasă.

Se aștepta la un contraargument din partea lui, dar nu primi niciunul.

— Foarte bine. Dar nu poți să fii singură.

Nodul acela enervant încă nu-i dispăruse din gât.

— Dorcas e acolo.

— Dorcas nu poate să aibă grijă de tine.

— Nu am nevoie de asta.

Deși sufletul ei urla ca el să o țină în brațe pentru totdeauna.

Compasiunea de pe fața lui Christopher o aduse mai aproape de lacrimi decât o făcuse atacul lordului Neville. Bărbatul atinse mâinile pe care tânăra și le împreunase în dreptul taliei. Stomacul i se întorsese pe dos. Gestul lui, de a o atinge în dreptul plexului solar, părea incredibil de intim.

— Spune-mi doar dacă ești rănită, șopti el. Nu trebuie să spui nimic altceva.

Tânăra închise ochii, retrăind acele momente odioase, înainte ca ușa să se deschisă și bărbatul pe care-l credea un nemernic să devină erou.

— Nu vrei să știi ce s-a întâmplat?

Richard o luă de mână. O mai atinsese și înainte, dar acum era diferit. Calm. Liniștitor. Reconfortant. Nicio urmă de seducție.

— Vreau ce vrei și tu.

Asta nu era adevărat. Nu era adevărat în legătură cu niciun bărbat. În esență, toți erau niște monștri egoiști. Își ascundeau adevăratele intenții sub fațada ineficienței, ca tatăl ei, sau se așteptau ca întreaga lume să îngenuncheze și să-i venereze, ca lordul Neville. Tânăra deschise ochii și încercă să dea un răspuns sfidător, dar nu păru să-și găsească cuvintele.

— Ți-e frig.

Îi dădu drumul ca să își dea jos haina și să i-o așeze pe umeri. Tandrețea lui îi aduse lui Genevieve lacrimi în ochi. Era ciudat că se ținuse tare în fața violenței, dar blândețea îi venea de hac.

— Ți-ai făcut un dușman puternic, spuse ea aspru, afundându-se în haină.

Mirosul lui o înconjură. Un parfum bărbătesc, curat. Lămâiță.

Christopher ridică din umeri.

— Pot să trăiesc cu asta.

Genevieve adora curajul lui nepăsător.

— Era gelos pentru că tata te favoriza.

— Nu fi naivă, Genevieve. Era gelos pentru că mă placi.

— Nu risca să te faci de râs când spui asemenea lucruri.

Tănăra încercă să-i tempereze presupunerile, dar nu putu să pună suflet în cuvinte.

Zâmbetul lui strălucitor mereu o umplea de dorință, chiar și când îl crezuse un nemernic fără remușcări.

— M-am făcut de râs pentru tine acum mult timp. Dar știi deja asta, nu-i așa?

Oare știa? Știa că o dorea, dar habar n-avea ce altceva simțea bărbatul. Decât că în acea seară se purta ca și cum îi păsa de ea. Era prea obosită și afectată ca să-și spună că nu îi păsa, în felul lui.

— Ai fost isteață că ai țipat, spuse el.

— Nu am fost isteață. Am fost îngrozită. Tânăra își ridică o mână la gât. M-a... m-a sugrumat ca să tac.

— La naiba, ar fi trebuit să-l împușc!

O luă din nou de mână. Genevieve îl strânse și ea, fiind conștientă de oasele puternice și de degetele lungi și sensibile. Căldura lui făcu ca acele momente groaznice cu lordul Neville să pară îndepărtate și neimportante.

— Ar fi scăpat prea ieftin dacă-l împușcai.

— Aș putea să-l închid într-o cameră cu tatăl tău și o teorie alternativă despre moartea prinților.

În mod surprinzător, tânăra râse. Era un râset scurt și tensionat, dar era un râset. În acea seară, crezuse că râsul o părăsise.

Ceva foșni în spatele lor și amuzamentul ei se evaporă. Panicată, se apropie de Christopher, care își ridică pistolul.

— Cu siguranță nu ar...

— Șșș, spuse el încet, trăgând-o aproape.

Tânăra își ascunse fața în umărul lui, simțindu-i haina de mătase moale sub obrazul ei. Nu ar fi suportat să-l vadă pe lordul Neville sau să-și amintească mâinile lui pe ea. Deși realitatea sumbră era că avea să re trăiască acele momente sufocante din trăsură pentru mult timp de acum încolo. Sub urechea ei, inima lui Christopher bătea cu putere și întregul lui corp vibra.

Bărbatul se relaxă când Sedgemoor și Hillbrook ieșiră dintre copaci, cu felinare în mâini.

— Era și momentul să veniți, zise Christopher ușurat și își lăsă pistolul jos.

Tânăra își strânse corsajul rupt, deși haina îi acoperea modestia.

— Te-am lăsat să te joci de-a Sir Galahad, zise Hillbrook. Ai avut atât de puține ocazii.

— Foarte simpatic, bătrâne.

Christopher își ținea brațul în jurul lui Genevieve. Ea ar fi trebuit să obiecteze, dar se temea prea mult ca să plece de lângă el.

— Ai face bine să-ți îndrepti replicile spre Fairbrother.

— A fost nevoie să intervii? Hillbrook părea să știe deja răspunsul.

— A încercat s-o forțeze pe domnișoara Barrett să

accepte să se căsătorească cu el.

— Ce nemernic afurisit!

— Bună seara, domnișoară Barrett, zise Sedgemoor calm, de lângă Hillbrook. Sper că nu ești rănită.

— Nu, mulțumesc, Excelență.

Rușinea îi ardea obrazii. Pentru că fusese descoperită cu Christopher. Din cauza naivității ei când mersese cu lordul Neville.

Din cauza modului în care cei doi bărbați aveau să speculeze ce se întâmplase în acea trăsură.

— Sunt îngrozit că s-a întâmplat așa ceva. Ducele i se părea genul de bărbat care-și ascundea emoțiile, dar acum nu avea niciun dubiu legat de furia lui. Unde e Fairbrother?

Christopher arată înapoi spre tufișuri.

— El și acolitul lui sunt înarmați. Aveți grijă.

— Domnișoară Barrett, tatăl tău și mătușa vor rămâne la Leighton Court cât așteptăm vești. E atât de târziu, că probabil e mai bine pentru ei să rămână în camerele pe care le-am aranjat.

Ducele vorbea ca și cum era o nimica toată faptul că-și găsisse prietenul ținând în brațe o femeie. Poate că era. Nici măcar acel gând nu o sperie destul cât să se distanțeze de el.

— Ai vrea să mergi cu ei?

— Mulțumesc, dar menajera mea e la casa parohială.

— Oamenii tăi încă supraveghează locul, nu-i așa? întrebă Christopher.

— Ce oameni? întrebă Genevieve tăios.

Seara aceasta adusese prea multe revelații, întorcându-i pe dos percepțiile.

Ca de obicei după ce făcea ceva condamabil, Christopher părea să se căiască.

— După ultima spargere, l-am rugat pe Cam să pună un paznic la casa parohială.

În urmă cu o oră, era convinsă că Christopher era responsabil pentru terorizarea mătușii și a tatălui ei. Ar fi trebuit să fie surprinsă că el fusese apărătorul, nu dușmanul. Dar de când o salvase, tânăra recunoscuse că

dintre toți bărbații din lume, în el avea încredere.

— Mulțumesc.

— Nu a ajutat cu mare lucru, spuse Christopher obosit, apoi se întoarse spre prietenii lui, când lordul Hillbrook îi dădu un felinar.

— Te rog să ai în vedere că este în joc numele unei domnișoare.

Ducele oftă.

— Dumnezeule, omule, nu suntem idioți. Pot să mă ocup de Fairbrother fără să afectez reputația domnișoarei Barrett.

După ce Hillbrook și Sedgemoor pleacă, Christopher își întinse mâna. Felinarul creă un cerc auriu de intimitate în jurul lor.

— Hai să mergem.

Fără ezitare, Genevieve îl luă de mână. Era ciudat că mai devreme dorise să îl lovească cu supiera.

Christopher păși în față, cămașa lui albă strălucind ca un far. Genevieve îl urmă, afundându-se într-o confuzie în care tot ce știa erau atingerea lui și realitatea vie a apropierei lui. Cu fiecare moment petrecut în această pădure întunecată, legătura dintre ei devenea mai puternică, fără niciun cuvânt. Semăna cu ziua petrecută pe râu, dar sentimentul era mai profund.

Ajunseră într-o parte familiară a pădurii.

— Stai, spuse ea, simțindu-se ca și cum ieșise dintr-o transă.

Bărbatul ridică felinarul, ca s-o vadă.

— Ai nevoie să te odihnești?

— Nu.

Deși nu fusese ușor să meargă cu pantofi uzi. Iarba umedă era alunecoasă și frigul îi intrase în piele. Corpul ei o durea, fiecare pas amintindu-i de violența lordului Neville.

— Putem să mergem la lac?

Rugămintea ei, venită de nicăieri, îl făcu să se încrunte.

— La lac?

— E după acei copaci.

Odată ce ieșeau din această pădure, avea să-și piardă curajul. Sau avea să ia în considerare consecințele.

În acel moment, nu voia să se gândească la consecințe.

Așteptă o remarcă despre întâlnirea lor de acolo. Dar el ridică doar din umeri și o luă pe potecă. Când ajunseră la apă, felinarul își revărsă lumina peste suprafața întunecată. O dorință dureroasă crescuse în ea, ca un val. Dorința de a face evenimentele brutale din acea seară să dispară. Dorința de a înlocui amintirile urâte cu ceva frumos.

Haina lui alunecă pe iarba rece. Genevieve se îndreaptă și făcu un pas nesigur în față.

— Sărută-mă, Christopher.

„Sărută-mă, Christopher.”

Cuvintele lui Genevieve atârnară în aer, ca și cum erau scrise în litere de foc. Bărbatul se întoarse încet spre ea, felinarul legănându-se uitat în mâna lui.

Tânăra era cu fața spre el, cu umerii drepți și părul des căzând în jurul ei. Era atât de frumoasă, încât aproape că-i dădură lacrimile. Bineînțeles că nu o putea atinge. La naiba, încă nu știa ce făcuse Fairbrother. În cel mai bun caz, nemernicul o înspăimântase și o brutalizase. Ultimul lucru de care avea nevoie Genevieve era un alt bărbat înfometat care să o acapareze.

În timp ce stătea în fața lui Richard în rochia ei ruptă, era splendidă. Irezistibilă. Cu toate astea, trebuia să-i reziste. Acesta se rugă în tăcere unui Dumnezeu care ar fi trebuit să ignore un păcătos ca el să-i dea putere să se stăpânească. Frustrarea îi făcu vocea mai aspră.

— Hai să mergem spre casa parohială. E frig aici.

Tânăra tresări, ca și cum ar fi lovit-o, dar nu se mișcă din loc.

— Ba nu e.

— Mie mi-e frig.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet seducător, care îi făcu inima să ia foc.

— Am dubii.

Dumnezeule, ce făcea? Disperarea i se strecură în

întrebare.

— Cum poți să vrei un bărbat aproape de tine?

După...

— Nu m-a violat.

Richard inspiră pentru prima oară pe deplin de când Genevieve plecase de la Leighton Court.

— Slavă Domnului! Credeam că... Atunci când te-am găsit... era...

Se opri. Nicio femeie, cu excepția lui Genevieve, nu reușea să-l facă incoerent.

Expresia ei blândă îi înjunghie inima.

— Deci o să mă săruți?

Bărbatul dădu înapoi.

— După seara asta, ar trebui să urăști toți bărbații.

— Ce s-a întâmplat în seara asta m-a făcut să mă simt... murdară. Vocea ei era joasă și fierbinte. Când tu mă atingi însă, nu mă simt așa. Când mă atingi, mă simt... frumoasă.

Uimirea și vinovăția îl lăsară fără cuvinte. După toată înșelătoria lui, nu merita dorința ei. Sau sinceritatea ei agonizantă. Se strădui să nu o ia în brațe. Era atât de greu să procedeze corect, când ea îi oferea tot ce-și dorise vreodată.

Nu putea să cedeze. Odată ce Genevieve își revenea, avea să-l urască pentru totdeauna. La naiba, el avea să se urască.

— Genevieve, permite-mi să te duc acasă.

— Sărută-mă mai întâi, spuse ea încăpățânată.

Richard își strânse pumnul cu atâta putere peste mânerul felinarului, că metalul îi mușcă dureros palma.

— Nu ai cum să vrei asta.

Privirea ei se opri asupra lui, cu o expresie imposibil de citit.

— Habar n-ai ce vreau.

Asta era adevărat. Richard își imaginase că avea să sară dacă se apropia câtuși de puțin de ea. După toate lucrurile prin care trecuse, tânăra îi merita indulgența. Problema era că nu era sigur că avea să se poată opri din a

o săruta. Chiar și acum.

Faptul că o dorea pe Genevieve era egoist și distructiv, nedemn de ea și din ce în ce mai nedemn de el. Tot planul ăsta afurisit de a recupera bijuteria fusese prost de la bun început.

Cam avea dreptate. Cam, la naiba cu el, mereu avea dreptate.

Răpirea îl făcuse pe Richard să admită că nu era cu nimic mai bun decât Fairbrother. Și acesta încercase să o supună pe Genevieve pentru propriile scopuri, fără să-i pese de rezultatul final.

— Trebuie să plecăm.

Simțindu-se ca și cum ar fi fost ars cu fierul roșu, el se întoarse cu spatele la lac și la amintirile pasionale de acolo.

— Nu o să plec. Până nu mă săruți.

— Aș putea să te duc în brațe până acasă.

Deși știa că nu era bine, Richard se uită în urmă.

Un zâmbet vag apăru pe buzele ei.

— Aș putea, dar nu o voi face.

La naiba, avea dreptate! Nu putea să se poarte ca un barbar după toate lucrurile prin care trecuse în acea seară tânără.

Își opri un geamăt. Și când se gândea că, la un moment dat, își dorise ca Genevieve să îl implore să o sărute. Asta era o tortură demnă de inchiziția spaniolă. Un lucru știa cu siguranță. Dacă nu o săruta, Genevieve avea să îl studieze cu acea expresie o veșnicie.

Adunându-și fiecare dram de voință, Richard așeză felinarul pe jos. Pădurea era tăcută, așa cum fusese prima oară când o sărutase. Apăruse din nou acea tensiune ciudată între ei, de parcă lumea își ținea respirația ca să vadă ce avea să se întâmple în continuare.

Ei bine, deși nu voia să dezamăgească driadele și semizeii care locuiau în această pădure, ce avea să se întâmple în continuare era că el și Genevieve aveau să se sărute rapid, apoi avea să o lase în grija lui Dorcas. După care avea să plece din casa parohială, pentru ca nimeni să nu spună că el și fiica pastorului dormiseră

nesupravegheați sub același acoperiș. Undeva, un semizeu cu un simț ironic al umorului se amuza de grija subită a lui Richard Harmsworth pentru decență.

Cu toate astea, Richard se apropie de Genevieve cu reticență. Își ridică haina de pe jos și i-o așează pe umeri, într-o încercare inutilă de a crea o altă barieră între ei.

Tânăra își împreună mâinile în dreptul taliei și îl studie, cu o urmă de nesiguranță invizibilă de la depărtare. Vulnerabilitatea îl dezarmă când îi înclină capul, până când stelele îi lumina chipul minunat. Dorința îi întuneca ochii, după care Genevieve își lăsă privirea în jos.

Richard își lipi buzele de fruntea ei. Îi gustă pielea, care era rece, mătăsoasă, dulce. Nevoia de a sta acolo era mai ascutită decât o sabie în stomac, dar se îndepărtă, eliberând-o.

Respirația îi lipi pieptul de corsajul rupt. Richard încercă să nu observe. Chiar încercă. Îi auzea respirația tremurândă.

Tânăra deschise ochii plini de indignare.

— Ce a fost asta?

— Dumnezeu, cred că-mi pierd îndemânarea, spuse el aspru.

Nevoia de o lua și de a o săruta cum se cuvine îi zvâcnea în sânge ca tunetul.

— Aș spune că a fost un sărut.

Tânăra îl privi cu o urmă de dezgust.

— Eu nu.

— Genevieve...

— Nu o să mă rănești.

— Încerc al naibii de tare să nu o fac.

— Nu o să mă sparg.

După ce o văzuse cu Fairbrother, nu era atât de sigur. Oftă și o prinse de umeri. Tânăra tremură sub atingerea lui, iar aceasta se transformă într-o mângâiere.

Richard nu citi frică pe chipul ei, ci doar dorință. Eroic, încercă să nu se uite la corsaj. Genevieve nu îi ușura încercarea de a fi un om mai bun.

Buzele lui le atinseră pe ale ei. O auzi inhalând, un

mic geamăt de entuziasm. Buzele ei se îndepărtară când el se retrase. Gustul ei îi umplu mintea ca vinul. Voia să-și dezlănțuie setea, dar nu-și dădu voie s-o facă.

— Te-am sărutat, spuse el sufocat. Să mergem.

Mâinile ei se înfipseră în cămașa lui.

— Te rog, fă-mă să uit de ce s-a întâmplat în seara asta.

„O, Dumnezeu, Dumnezeu, Dumnezeu!” Sima atât de rănită, de nefericită, de îndurerată.

Richard se uită în gol pe deasupra ei și speră că întunericul îi ascundea umflătura din pantaloni.

— Nu.

— Of.

Richard încercă să ignore sunetul trist. Îi dădu drumul și așteptă ca Genevieve să-i dea drumul la cămașă. Dar tânăra nu o făcu. În schimb, îi analiză trăsăturile, ca și cum ar fi căutat dovezi că era mincinos.

Problema era că era într-adevăr un mincinos. Un mincinos care nu avea dreptul de a-și pune mâinile murdare de mincinos pe corpul pur al lui Genevieve Barrett. Asta nu însemna că nu voia cu ardoare să o atingă. O dorea atât de mult, încât risca să explodeze într-un milion de bucăți.

Încercă să vorbească precum craiul lipsit de griji Sir Richard Harmsworth, personajul pe care îl juca în societate, care avea întotdeauna răspunsul potrivit la îndemână. Fusesse atât de relaxat cu femeile pentru că nu îi păsase niciodată, ceea ce făcea comportamentul lui superficial o chestiune simplă. De Genevieve însă îi păsa până în măduva oaselor și habar n-avea cum să îndrepte situația.

Cu toate astea, trebuia să încerce.

— Un bărbat trebuie să se odihnească după ce a înfruntat răufăcători precum Fairbrother.

Tânăra tresări atât la tonul lui, cât și la ce spusese, însă tot nu-i dădu drumul. Înghiți în sec, ca și cum i-ar fi fost dificil să vorbească. Richard își dori ca tânăra să nu fi scos niciun cuvânt. Își dorea al naibii de mult să fie în Cathay. Sau în Indiile de Est. Oriunde, dar nu aici, cu paradisul la

câțiva centimetri depărtare, însă de neatins.

— Atunci culcă-te cu mine.

Ce naiba? Inima i se opri. O luă de mâini și reuși să-și elibereze cămașa. Ar fi trebuit să-i dea drumul, dar unele lucruri erau mai presus de puterile lui.

— Genevieve, nu e corect.

— Nu credeași asta în Oxford.

Când tânăra își ridică ochii plini de lacrimi, Richard se simți ca lovit în stomac. Oricât de mult nu voia să recunoască, își dădu seama cum o rănisese răspunsul lui. Nu era naiv. Știa cât o costase acea ofertă. Și nu ceruse nici asigurări pentru viitor, nici promisiuni de dragoste.

Ironia era că pentru prima oară, putea spune cu sinceritate unei femei că o iubește. Însă declarația i se opri în gât. Nu doar pentru că se temea să i-o spună, ci și pentru că nu putea să-și declare afecțiunea după atâtea minciuni.

— M-am luminat de atunci, zise el precaut.

Dacă ar fi putut, ar fi râs de el însuși. Să o trimită pe Genevieve acasă la fel de inocentă ca în ziua în care se născuse era mai dificil decât să-și scoată un dinte. Tânăra ar fi trebuit să fie recunoscătoare. La naiba, ar fi trebuit să-i laude cavalerismul.

Genevieve își pierde cumpătul.

— Nu-mi vine să cred că mă refuzi! Ai încercat să mă seduci zile la rând. Acum sunt aici, pregătită și deschisă.

Apoi tăcu. Tânăra își întinse brațele, dezvăluind un decolteu voluptuos.

Mădularul lui, care era deja tare și plin de dorință, se mări în pantaloni. În ritmul ăsta, avea să se piardă, ca un băiat impulsiv. Apoi ce avea să mai creadă ea despre refuzurile lui? Din fericire, tânăra era prea furioasă ca să observe disconfortul lui fizic.

— E momentul să mergem, Genevieve, spuse el încet.

Ardea să o ia în brațe și să o liniștească. Dar îi era prea frică de diavolul din el ca să încerce măcar un astfel de contact. Acele două sărutări caste îi împinseseră autocontrolul la limită.

Genevieve se întoarse abrupt cu spatele și Richard

simți o altă lovitură fantomatică atunci când își dădu seama că fata plângea. Ce noapte groaznică avusese! Atacul lui Fairbrother. Acum această respingere.

Cât de mult ar fi vrut să-i explice totul! Dar minciunile lui îi separau ca un canal rece. Prea mare și adânc ca să fie traversat. El stătea pe un mal, ea pe celălalt. Nu avea cum să traverseze mlaștina ca să-i spună cât de mult o iubea.

Fără să se uite, Genevieve întinse o mână tremurândă spre el.

La naiba, nu o putea atinge. Era prea riscant.

Dar niciun bărbat cu suflet nu putea să ignore rugămintea din acea mână tremurândă.

O luă de mână, deși știa că asta îi pune la încercare principiile, dar incapabil să facă altceva. Degetele ei se strânsă în jurul alor lui.

— Nu pot să-ți rezist, șopti el, sperând că nu va fi auzit.

Tânăra se îndreptă și se întoarse cu fața spre el, cu ochii plini de nedumerire.

— Nu înțeleg.

Pentru o clipă, Richard se ținu în frâu. Dacă ar fi dus-o la casa parohială când se oferise prima oară tânăra, atunci și-ar fi ținut mâinile doar pentru el. Dar ce putea să facă un bărbat când dorea o femeie atât de mult pe cât o dorea el pe Genevieve și ea promitea să-i îndeplinească toate visele?

— La naiba, Genevieve! mormăi el învins și o luă în brațe.

Capitolul 24

Fulgerul lumină privirea lui Christopher când barierele lui căzură în sfârșit. Genevieve se pregăti să fie răvășită.

În loc să o atragă într-o lume a foametei fără limite, atingerea lui rămase blândă. O căldură delicioasă o înconjură când bărbatul o trase aproape. Căldura care

disipă frigul de la atacul lordului Neville. Gura lui o atinse pe a ei. Cu un protest tăcut, tânăra se apropie. El continuă să o tachineze. Sărutări ușoare. Sărutări rapide. Genevieve voia ca el să o vindece cu pasiunea lui, dar părea hotărât să o tachineze până la moarte.

— Christopher! șopti ea în spațiul dintre un sărut și următorul.

— Da?

Era pierdută. Simplul sunet al vocii lui o transforma într-o baltă de dorință.

— Sărută-mă ca la carte.

— Nu am de gând să fac nimic ca la carte, iubita mea.

— Am mai auzit asta. Genevieve încercă să ignore termenul drăgăstos când își înfipse mâinile în cămașa lui. Nu mă mai tachina.

Sărutări pe nas, pe frunte, pe maxilar. O sărută pe gât, activându-i o mie de nervi. Degetele i se încordară în pantofii umezi și se lipi de el, implorându-l în tăcere să nu o mai trateze ca și cum avea să se spargă. Însă Christopher o ținea la fel de delicat ca pe un pui de pasăre în mână. Buzele lui reveniră la ale ei, iar limba lui se strecură printre ele, ca să o guste.

Acest mic semn de putere controlată o străfulgeră. Se scufundă în el. Tachinarea lui aproape că o făcu să cedeze. Nu mai vedea nimic, decât pe el.

Când lordul Neville o atinsese, simțise repulsie și teamă. Când o atingeă Christopher, voia mai mult. Presiunea fierbinte din abdomen îi părea și familiară, dar și nouă în același timp. Se simțea deconectată de lumea de zi cu zi. Pierdută în brațele lui Christopher.

Corpul ei nu putea suporta aceste reacții. Trebuia să se spulbere într-un milion de stele. Cu o rugămintă incoerentă, se ridică, lipindu-se de erecția lui. Se apăsă de el, într-o încercare zadarnică de a scăpa de tensiunea dintre picioare, dar fiecare atingere a corpului ei nu făcu decât să-i întetească dorința.

La un moment dat, probabil îi dăduse jos lavaliera. Sau el o făcuse. Buzele ei traseră pielea netedă, care

mirosea a bărbat, a lămâiță și a Christopher. Era un parfum pe care-l recunoștea dintr-o mie de parfumuri.

Christopher o mușcă ușor de gât. Blândețea lui neîntreruptă, intensă, o făcu să tremure, simțindu-se amețită și copleșită. Urmări cu buzele conturul chipului ei. Atingerea era delicată, ca a unei pene, dar durerea îi distruse plăcerea. Tânăra scânci și se dădu într-o parte.

— Draga mea...

Christopher se retrase și o privi.

Vinovăția îi întunecă expresia. Dumnezeu, nu-i atinsese corpul deloc și deja se cutremurase. Măinile cu care o apucase de brațe se relaxară, astfel încât simțea că strânsoarea lui era delicată ca o bucată de mătase.

„O nu, nu, nu!” Doar nu avea să se oprească acum. Nu când sărutările lui promiteau în sfârșit uitare. Tânăra își îngropă mâinile în părul lui, trăgându-l ușor.

— Continuă.

— Ești rănită.

— M-a lovit.

La naiba cu Christopher, probabil știa că nu voia să vorbească. Ea, o femeie care petrecuse întreaga zi jonglând cu cuvinte, nu voia decât să simtă.

— O să mă doară mai mult dacă te oprești.

O sărută cu tandrețe, făcându-i inima să bată cu putere.

— Nu o să mă opresc.

Genevieve se întinse să îl sărute, folosindu-și limba într-o cerință tăcută. Când acesta ezită, îl trase de păr până când îi răspunse la sărut.

În sfârșit, o mângâie pe sân. Sfârcul i se întări în palma lui. Genevieve tremură când el o transformă în ținta unei dulci explorări. Umezeala i se adună între picioare și începu să se foiască nerăbdătoare.

O sărută din nou pe gât, provocând o reacție și mai intensă, dar, în ciuda nerăbdării ei, Genevieve nu era pregătită să se întindă pe mal.

— Vino cu mine, zise ea, în timp ce Christopher o mușca de un punct sensibil de pe gât.

Prin ceața fierbinte a minții ei, tânăra își dădu seama că bărbatul era prins într-un vârtej de plăcere și nu o auzise. Tuși și vorbi mai tare.

— Nu aici.

Christopher mormăi frustrat și își ridică privirea spre ea.

— Unde?

Cu fiecare secundă petrecută în brațele lui, oroarea atacului lordului Neville dispărea, scufundată într-un extaz sălbatic, nechibzuit, care făcu noaptea mai strălucitoare decât bijuteria Harmsworth. Se întinse după mâna lui.

— Vino cu mine.

Cu cealaltă mână, își trase corsajul peste sâni și își înfășură haina în jurul ei. Modestia era absurdă după ce o atinsese atât de carnal. Dar era reticentă să se plimbe prin pădure pe jumătate goală, ca o nimfă.

Bărbatul gemu.

— Asta e răzbunare, nu? Pentru toate dățile când te-am tachinat legat de broderia ta sau te-am întrerupt din muncă.

Tânăra râse încet și îl strânse de mână. Drăgălășenia îi intensifică dorința, până când inima ei deveni atât de plină, că avea să-i explodeze. Nici nu văzuse când Christopher luase felinarul. Se întoarse spre capătul lacului, înconjurat de copaci groși și tufișuri.

*

Richard se strădui să-și controleze dorința de a o întinde acolo unde erau. Părea atât de nerăbdătoare, dar nu putu uita cum arătase, strivită sub Fairbrother. Acum avea nevoie de iubitul perfect, un bărbat care s-o venereze, să o trateze așa cum ar fi tratat o dantelă veche sau sticla venețiană. Richard o dorea atât de mult, mai mult decât dorise orice altă femeie, dar în acea seară, dintre toate serile, nu putea lăsa egoismul să-i dicteze comportamentul. Trebuia să restaureze spiritul afectat al lui Genevieve.

Ca prin ceață, anticipând ce va urma, o urmă prin

pădure. Tânăra înaintă printre crengile joase. Richard era atât de concentrat pe

Genevieve, că avu nevoie de un moment ca să identifice structura care se ridica din frunziș, ca și cum ar fi fost plantată acolo. Dar era făcută de om. Și complet ascunsă de oricine trecea pe lângă ea.

— Habar n-aveam.

Uimit, bărbatul se uită la micul templu alb înconjurat de frunze.

Genevieve îl duse la treptele din marmură, acoperite cu frunze moarte.

— L-am descoperit la scurt timp după ce am venit în Little Derrick. Mama mea murise chiar înainte de asta. Mi-a oferit locul perfect unde să mă ascund și să jelesc.

— Draga mea...

Simți un junghi fierbinte de compasiune. Îi ridică mâna tandru și o sărută.

Genevieve se întoarse în ușă, dându-și la o parte părul din ochi.

— Bun venit!

Christopher rămase fără aer când o văzu. Tânăra era aurie în lumina felinarului și fața ei era pură, ca a unui înger sculptat în partea frontală a catedralei.

După ce aruncă o privire rapidă în jur, Christopher păși înăuntru. Spațiul era destul de uimitor cât să-i acapareze atenția, asta dacă femeia pe care o iubea nu l-ar fi privit ca și cum adusese stelele din cer ca să i le așeze la picioare.

— Dumnezeu!

Cu o mână tremurândă, puse felinarul pe podeaua de marmură cu modele geometrice. Tânăra mobilase casa de vară cu lumânări și o masă. Și, slavă Domnului, perne. Perne lipite de coloane. Perne aranjată să formeze un pat demn de un harem.

Genevieve zâmbi.

— Ți place?

El zâmbi și o trase încet spre pat, până când ajunseră să stea în genunchi, față în față.

— Da. Trebuie să-mi povestești despre asta.

Christopher îi prinse o șuviță groasă, dezvăluind curba grațioasă a umărului și gâtului. Era așa delicioasă, c-ar fi putut s-o mănânce.

— Mai târziu.

O trase aproape, pentru un sărut amețitor. Tânăra îi răspunse fără ezitare, cu gura deschisă și înfometată. Măinile ei se înfășurară în jurul brațelor lui.

Amețit de dragoste, o sărută pe gât. Parfumul ei îi invadă mintea. Flori calde. Mosc. Genevieve. Genevieve, mai presus de orice altceva.

O mușcă de lobul urechii. Tânăra scoase mici gemete umede și se arcui, vârfurile sânilor ei atingându-i pieptul. Genevieve nu era o amantă pasivă. Măinile ei capabile îl prinseră de guler. Christopher așteptă ca tânăra să-i dea cămașa jos, dar nerăbdarea ei o întrecea pe a lui. Cu un geamăt, îi rupse cămașa în două, apoi se ridică pe genunchi, ca să-și plimbe gura peste pectoralii lui.

Dorința ei o hrănea pe a lui. Îl pregătea să înfrunte lumea și să câștige. Cum de trăise fără ea? Cu toate astea, nu putea uita de incidentul ei cu Fairbrother. Amintirea îi temperă pasiunea, îl făcu atent, deși nu-și amintea să fi fost atent cu o iubită până acum.

Îi luă fața în mâini, mângâindu-i obrazul vânăt.

— Vreau să te văd goală.

Ochii ei erau întunecați și misterioși.

— Și eu vreau să te văd gol.

În ciuda îndrăzelii ei, mâinile îi tremurară când îi dădu jos cămașa ruptă. Apoi încet, atât de încet că deja devenise o tortură, îl atinse, încercând să-l descopere cu vârfurile degetelor. Inima lui amenința să explodeze din cauza senzațiilor puternice.

Degetele ei trecură peste un sfârc și Christopher tresări din cauza șocului. Genevieve se opri și îl privi nesigură.

— Ar trebui să mă opresc?

— În niciun caz.

Adora atingerea ei. Chiar mai mult decât atingerea,

adora expresia ei mirată. Ca și cum corpul lui era poarta spre un tărâm magnific, la care nu visase niciodată.

Din câteva mișcări abile, Christopher scăpă de haina ei, rochie și cămășuță. Pieptul ei se ridică din spuma jupei albe, ca o floare perfectă. Când îi luă sfârcul în gură, gustul ei îl ameți.

Degetele lui stângace îi desfăcură fundele. De ani întregi, nicio femeie nu îl făcuse să se simtă stângaci, dar Genevieve demolase niște tehnici exersate. Nevoia de a o vedea îi făcea inima să bată ca o armată de toboșari. O așeză înapoi pe perne, apoi îi dădu jos jupa și pantofii, care erau murdari după plimbarea prin pădure. Apoi ciorapii. Cu mâini nesigure, îi trase pantalonașii în jos.

Dumnezeule!

Văzuse o parte mică din splendoarea ei când o surprinsese la lac. Dar nimic nu se compara cu acest moment, când Genevieve stătea goală în fața lui, plină de dorință.

Mâinile ei se fremătau emoționate într-o parte. Christopher știa că voia cu disperare să se acopere.

— Ești minunată, spuse el pe un ton sugrumat.

Vulnerabilitatea îi întunecă privirea în timp ce-și mușcă buza.

— Când te uiți la mine așa, mă simt minunată.

În acea lumină, era o creatură a aurului și a umbrelor. Nimic nu putea să se compare cu ea. Christopher se rugă să îi facă dreptate acestei femei superbe.

Îngenunche între picioarele ei, afundându-se între perne. Parfumul ei fierbinte îl înnebunea. Genevieve îi mângâie umerii și pieptul, până când mușchii lui tresăriră de dorință. Apoi își coborî mâinile spre pantalonii lui, mângâindu-i penisul.

— La naiba...

O apucă de mână și o privi disperat.

— Nu pot să te ating?

El scrâșni din dinți și se luptă să se stăpânească.

— Te vreau atât de mult.

— Și eu te doresc, spuse ea încet.

Genevieve își lipi buzele de ale lui, într-un sărut pe care poate în trecut Christopher l-ar fi considerat stângaci. Însă pentru bărbatul care își descoperise inima, sărutul fu destabilizator, ca un cutremur. Christopher îi răspunse la sărut, gustându-i dorința și inocența.

Își desfăcu pantalonii în grabă. Membrul lui apăru, înfometat, pulsând. Genevieve oftă, își închise ochii și își ridică șoldurile.

Christopher îi mângâie cu tandrețe muntele lui Venus, simțind părul moale sub palmă. În Oxford, trebuise să o păcălească să accepte o asemenea familiaritate. În această seară, slavă Domnului, tânăra își desfăcu picioarele rapid. Era umedă. Glorios, somptuos și nespus de umedă.

Își lipi fruntea de umărul ei mățos și o testă cu un deget, apoi două.

„Da...”

Capitolul 25

Genevieve simți o presiune între picioare, unde era plină de dorință și își dorea să fie atinsă. Avea nevoie de Christopher cu o foame pe care nu o mai simțise niciodată, nici măcar când o atinsese pe râu.

Respirând sacadat, Christopher își lăsă greutatea pe brațe.

— O să te doară.

Tânăra îl înlănțui cu brațele.

— Nu te opri.

— Nici nu cred că aș putea.

Vocea sălbatică nu semăna cu aceea a bărbatului stăpân pe sine pe care-l știa.

El își mișcă șoldurile și o apăsă mai mult. Căldura ei umedă îi ușură trecerea. Însă tot îi întinse intrarea. Tânăra își stăpâni un icnet, iar el se opri.

Sub mâinile ei, spatele lui era alunecos de la transpirație și Genevieve îi simți mușchii tremurând

tensionați. Noi senzații o copleșiră. Senzații care o făcură să se înfioare. Corpul ei se încordă, pentru a da afară intrusul.

Christopher o mușcă ușor de gât, în acea zonă care o copleșea cu plăcere. Un fior o străbătu până în locul unde corpurile lor erau împreunate. În timp ce inspira șocată, mușchii ei se relaxară puțin.

Christopher gemu satisfăcut. Își săltă capul și o privi ca și cum ar fi fost cea mai importantă comoară a lui. Teama care se afla dincolo de determinarea ei înflori de la căldura lui. Când o sărută, tânăra se mișcă pentru a-l primi mai mult. Genevieve se ridică pentru a prelungi sărutul, iar în acel moment, el o pătrunse adânc. Tânăra se încordă și scânci, aproape de gura lui.

— Nu plânge, draga mea, te rog nu plânge.

O sărută pe față și pe gât.

Părea torturat, aflat la limita rezistenței. Arăta ca și cum suferința lui ar fi fost mai mare decât a ei. Mai ales acum, că durerea se mai domolise și corpul ei se obișnuia subtil cu senzația. Buzele ei le prinseră pe ale lui cu o înverșunare care îi făcu sângele să-i ia foc.

El gemu și își schimbă poziția înăuntrul ei. Noul unghi îi declanșă o avalanșă de senzații. În mod uimitor, senzații aproape plăcute. Genevieve se mișcă, frecându-și sânii de pieptul lui.

Susținându-se cu o mână, o mângâie. Tânăra gemu și se strânse în jurul lui. De data asta, mișcarea îi provocă plăcere, nu disconfort.

În timp ce el se retrase încet, Genevieve îi simți fiecare centimetru.

— Nu pleca, îl imploră ea, mângâindu-i părul.

— Nu plec nicăieri, răspunse el încet.

Cu o putere subtilă, o penetra din nou.

Privirea ei șocată o întâlnește pe a lui.

— O.

Bărbatul zâmbi cu o strălucire care Genevieve ajunsese să creadă că era numai pentru ea.

— Într-adevăr.

Christopher se retrase, declanșându-i plăcere în

fiecare nerv. Se avântă din nou în ea, mai adânc decât înainte. Dumnezeu, era minunat. Nu se compara cu nimic din ce mai trăise sau își imaginase. Se simțea neliniștită și plină de dorință, apreciată, dar frustrată. Data următoare când el o penetra, își ridică instinctiv șoldurile. Îi plăcu senzația și repetă acțiunea. Genevieve privi plăcerea sălbatică de pe fața lui, înainte să închidă ochii și să se lase pradă noului univers arzător.

Zbură din ce în ce mai sus. Era un vultur invincibil, nemuritor, care se îndrepta spre soarele incandescent. Măinile ei se înfipseră în umerii lui, singura ei ancoră într-o lume învolburată. În ochii ei, lumina era orbitoare.

Senzațiile erau din ce în ce mai puternice. Genevieve tremură și gemu de la fierbințeală, care era de fapt dorință. Dorința se răsucea atât de puternic în ea, încât simțea că avea să se dezintegreze.

Într-un final, în clipa în care nu mai putu suporta ascensiunea, dorința se aprinse în foc. Se încordă ca să-l țină în ea. Christopher gemu, un sunet gutural, apoi zvâcni o dată, de două ori, de trei ori. O căldură lichidă îi umplu pântecul tinerei, intensificând senzațiile copleșitoare.

Când se prăbuși peste ea, uimirea o ținu pe loc. Esența lui o învălui. Lămâiță și bărbat satisfăcut. Nu avea niciun dubiu în privința satisfacției lui. Christopher își relaxă spatele sub atingerea ei, ca și cum ar fi fost sleit de toată puterea. Lipit de obrazul ei, părul lui era umed și rece.

Corpul ei se simțea întins și folosit. Fața o durea în locul unde o pălmuisese lordul Neville. Christopher era greu, înfundând-o în perne. Greutatea lui îi reaminti că acest pat nu era făcut pentru dragoste, ci era un loc unde să citească o carte într-o după-amiază liniștită.

Acum își găsisese un nou mod de a-și petrece timpul. Gândul adăugă o nuanță de amuzament plăcerii strălucitoare.

*

Richard rămase în dulcea uitare a satisfacției sexuale

cât de mult putu. Cum să măsoare timpul când se întorcea dintre stele? Parfumul feminin și înțepător al lui Genevieve îi umplu nările. Era cel mai dulce parfum pe care-l știa. Acel orgasm zguduitor încă îl străbătea ca o furtună îndepărtată. Niciodată nu simțise o astfel de plăcere cu o femeie.

Genevieve rămase tăcută, cu brațele înfășurate în jurul lui. Se întrebă dacă adormise. Probabil o strivea, dar nu voia să se miște. Dacă o făcea, atunci poate conștiința lui avea să decidă că era cazul să asculte de ea. Și nu era dispus să facă asta.

Dar conștiința lui insistă până când nu o mai putu bloca. Să facă dragoste cu Genevieve fusese experiența transcendențială a vieții lui. Și, fără doar și poate, o greșeală.

Gemu, se răsuci pe o parte și se așeză pe perne, ridicându-și genunchii și îngropându-și capul în mâini. Trecuse de la extaz la agonie într-o fracțiune de secundă. Se simțea de parcă avea cea mai groaznică mahmureală din lume. O mahmureală spirituală. Mult mai dificilă decât consecințele de la prea mult brandy.

— Am stricat totul, bombăni el trăgându-se de păr, de parcă acea mică durere putea compensa răul pe care i-l făcuse acestei femei.

— Fix asta vrea să audă o fată după ce a făcut dragoste pentru prima oară, spuse Genevieve plină de amărăciune.

Christopher nu o privi cum se retrăgea de lângă el. Îi era dor de apropierea ei. Aproape la fel de mult pe cât îi era de acele momente luminoase și de neuitat când fusese în ea și ea îl ținuse strâns, ca și cum nu avea de gând să-i dea drumul vreodată.

— Nu e de glumă.

Își apăsă podul palmelor pe ochi până văzu stele verzi. Deși ar fi trebuit să vadă flăcările acaparatoare ale iadului.

O auzi mișcându-se.

— Îmi pare rău că nu m-am ridicat la înălțimea așteptărilor tale.

Oripilat, Christopher își ridică privirea și o zări mergând prin templu, aprinzând lumânări. Își trăsesese rochia pe ea, deși fără jupă, aceasta era aproape transparentă.

— Nu fi prostuță, Genevieve, zise el sumbru.

Lumina din jurul lui nu îi afectă cu nimic întunericul din suflet.

Genevieve se opri în fața lui, mânioasă. Era atât de frumoasă. Un nemernic ca el nu merita să atingă nici măcar tivul fustei ei.

Pufnind furioasă, ea stinse lumânarea.

— Clar știi cum să faci o fată să se simtă ca o prințesă.

El nu zâmbi. Se simțea josnic, prea josnic ca să apeleze la trucurile pe care obișnuia să le folosească să păstreze fericirea unei femei după ce se culca cu ea. Cu Genevieve, replicile lui învechite păreau ieftine și expirate. El era ieftin și învechit. Și un mincinos condamnabil.

Problema erau minciunile. Minciuni negre ca smoala și urât mirositoare ca sulful de sub tronul lui Satan.

Nesigur, se ridică să-și pună pantalonii, apoi se lăsă greu pe canapeaua improvizată și o privi disperat.

— la loc, Genevieve.

Tânăra își încrucișă brațele, împingându-și decolteul în sus. Era un nimic. Chiar și acum, mădularul lui tresălta interesat, fără să-i pese că stăpânul lui era putred până în măduva oaselor. Mădularul lui voia să ajungă din nou între coapsele albe ca laptele ale lui Genevieve.

Blocându-și cele mai primare instincte, își întinse mâna spre ea.

— Te rog.

Fără să-l atingă, tânăra se lăsă pe perne. Corpul ei era atât de încordat, încât avu impresia că avea să se spargă dacă o atingea.

— Ești căsătorit?

— Dumnezeu, nu.

Umerii ei se relaxară. Christopher realizează, vinovat, cum o afecta comportamentul lui.

— E și asta ceva.

El se uită la lumânările de pe masă. Stomacul i se întoarse pe dos, ca și cum mâncase pește stricat. Viața fusese mult mai ușoară înainte să îi pese. Dumnezeu, dacă o lăsase însărcinată? Genevieve avea să blesteme ziua când se născuse el.

— Trebuie să-ți spun ceva, zise el sec, știind că ar fi trebuit să-i spună totul înainte să-i ia virginitatea.

Știa că nu ar fi trebuit să fi mințit deloc. „E prea târziu. Prea târziu.”

Se încordă, ca pentru o lovitură. Dar îi datora adevărul, oricât de dureros era. Vocea lui se auzi seacă.

— Nu sunt cine crezi că sunt.

— Știu asta, zise ea, lipsită de expresie. Ești hoțul care mi-a spart casa.

La naiba. „Deci știa?” Uimit, se întoarse. Genevieve îl studia cu o atenție severă. În ciuda așteptărilor, nu părea să-l urască. Încă.

— Ce ai spui?

— Tu ai intrat prin efracție în casa parohială.

— Prima oară. Niciodată după, spuse el rapid, înainte să-și amintească că nu putea avea parte de izbăvire decât după o confesiune completă.

Nu merita izbăvire. Cât de mult își dorea ca întâmplările din ultima oră să nu fi avut loc! Sau mai exact, își dorea să-și dorească să nu se fi întâmplat. Satisfacția lui fără egal nu îi întrecea scrupulele pe care ar fi trebuit să le simtă de mult.

Apoi semnificația a ce spusese ea îl lovi ca un ciocan.

— De unde naiba știi?

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet sec, deși privirea îi rămase atentă.

— Nu ești atât de deștept pe cât ai impresia că ești.

Asta era ceva ce nu trebuia să-i spună Genevieve.

— Așa se pare.

Încercă să-și facă ordine în gânduri.

— De când știi? Mai mult ca sigur că nu din prima. Nu m-ai fi lăsat să mă mut în casă.

O văzu luând în considerare ce spunea, dar tânăra era

mult mai sinceră decât el.

— De prima oară când ne-am sărutat.

Un alt șoc îl străbătu.

— Ce am făcut?

— Nu a fost vorba de ceva ce ai făcut, ci de mirosul tău. În ciuda momentului tensionat, o lumină nostalgică apărură în ochii ei minunați. Lămâiță.

— La naiba! Am fost atât de atent.

— Și părul vopsit m-a păcălit o perioadă.

Christopher nu era făcut pentru subterfugii. Ar fi trebuit să-și dea seama că o femeie isteță ca Genevieve avea să vadă dincolo de fațada lui. Însă avea mai multe întrebări decât răspunsuri.

— De ce nu ai spus nimic? Mai ales după celelalte spargerii?

— Am așteptat să văd ce plănuiești.

Se întinse după mâna ei, neputând să reziste să nu o atingă. Exista posibilitatea ca după ce-i spunea tot să nu îl mai lase să o atingă niciodată.

— Aș putea fi un răufăcător de cea mai joasă speță.

— Nu sunt convinsă că nu ești.

Încercă să se elibereze, dar el, fiind răufăcătorul care era, nu îi dădu drumul.

— Cea mai bună explicație pe care am găsit-o este că lucrezi pentru Sir Richard Harmsworth ca să mă convingi să vând bijuteria. Deși eforturile tale sunt cam cu jumătate de măsură. Ai fi putut să mă șantajezi cu munca tatălui meu. Lordul Neville a încercat s-o facă.

Un dezgust trecător îi distrase atenția.

— Serios?

Tânăra încuviință.

— Dar tu nu ai făcut-o. Lucrezi pentru Sir Richard?

Christopher simți un bolovan în stomac. Pe cerul gurii simțea gustul urii de sine, un iz de cuie ruginite. Gemu din nou și își îngropă capul între genunchi. Niciodată nu o iubise cu atâta disperare ca acum, când risca să fie exilat pentru totdeauna din viața ei. Odată ce avea să afle cine era, nu avea să-l ierte.

— E mai rău de atât, draga mea.

Vocea ei tremura.

— Spune-mi.

Christopher se încordă, ca și cum se aștepta ca acoperișul fermecătoarei case de vară să se prăbușească. Bineînțeles că templul nu avea să se prăbușească. Ce aveau să se prăbușească erau viața și speranțele lui.

Își ridică capul și vorbi repede, ca să mai ia din durere.

— Eu sunt Richard Harmsworth.

Capitolul 26

— Sunt atât de proastă, șopti Genevieve.

Bineînțeles că era Richard Harmsworth. Era cea mai evidentă și mai simplă soluție la misterul interesului lui față de bijuteria Harmsworth. Își eliberă mâna și se ridică, deși picioarele îi tremurau.

— Îmi pare rău, spuse el atât de încet, încât de-abia îl auzi.

Christopher se uită la mâinile încrucișate în jurul genunchilor.

Chiar și cum, după revelația identității lui și a modului în care o păcălise, Genevieve nu putea să nu se minuneze de cât de frumos era.

— E îndeajuns?

Pentru că tentația de a-l atinge era în continuare atât de puternică, se îndepărtă. Știa cum se simțea pielea lui sub atingerea ei, catifelată, caldă și vie. Știa cum mușchii lui lungi se încordau și se relaxau când se mișca. Nu putea șterge experiența plăcerii.

— Nu, zise el sec.

Lumânarea îl lumina ca pe un actor de pe scenă. Bineînțeles că era un actor. Nimic nu era real. În urmă cu o oră, se desfătase în nechibzuința ei. În acel moment însă, îi venea greu de la remușcare.

Greutatea durerii și a trădării o strivea.

— De ce nu ai furat bijuteria în prima noapte?

Când Christopher se uită în sus, disperarea licări în ochii lui albaștri. Genevieve aproape îl crezu că suferea, până își aminti cât de convingător era când mințea.

— Nu am plănuit niciodată să fur bijuteria.

— Atunci de ce ești aici?

Christopher ridică ușor din umeri, o versiune nefericită a nonșalanței lui obișnuite.

— O să mă urăști.

Tânăra se încordă. Atacul lordului Neville și ce făcuse Christopher... ba nu, Richard... o lăsaseră îndurerată și murdară. Își dorea cu disperare să facă o baie. Să redevină femeia care fusese înainte să întâlnească acest Adonis înșelător.

— Cine spune că acum nu te urăsc?

El tresări. Deși adevărul era că Genevieve nu știa sigur ce simțea. Zile întregi știuse că bărbatul avea planuri ascunse. Cu toate astea, îl adusese aici și îl lăsase să-și facă de cap cu ea. O descriere atât de banală pentru acea călătorie de neuitat către stele. Și mai rău, avea impresia îngrozitoare că dacă Richard avea s-o atingă cu intenția de a o seduce, avea să îl lase.

Mintea și corpul ei fuseseră mereu în conflict din cauza chipeșului domn Evans. Care nu era deloc domnul Evans, ci un baron bogat și cuceritor. Poveștile din ziarele doamnei Meacham o chinuiau cu informația că omul acesta trăia într-o lume foarte îndepărtată de cercul ei umil.

Richard se îndreptă pe perne, stând acolo tras la față și serios, cum rar îl văzuse.

— Când le-ai spus reprezentanților mei că și dacă ai avea bijuteria, nu mi-ai vinde-o niciodată, m-am hotărât să te conving să mi-o dai.

Acum ea tresări.

— Adică să mă seduci?

Richard se înroși, rușinat.

— Niciodată nu am vrut să te ruinez, dar te-am dorit din clipa în care te-am văzut.

Tonul ei deveni plin de sarcasm.

— Minunat. Cel puțin nu a trebuit să te prefaci că ești entuziasmat.

— Genevieve, îmi dau seama cât de rău sună totul. Se ridică și se întinse spre ea. Tonul lui deveni mai grav, plin de sinceritate, dar tânăra învățase să nu aibă încredere în el. Trebuie să știi că e mai mult între noi decât faptul că am pornit în căutarea bijuteriei.

Tânăra se dădu înapoi, privindu-i mâna ca și cum avea dinți lungi și ascuțiți.

— Nu știu nimic. Până acum câteva minute, nici măcar nu-ți știam numele.

— Nu ai cum să mă urăști mai mult decât mă urăsc eu însumi.

Richard se ridică. Niciodată nu arătase mai magnific, lumânarea aruncând umbre peste pieptul lui suplu și musculos și umerii drepecți și mândri. Lumina îi strălucea în păr și Genevieve realizează că vopseaua dispăruse, lăsând la vedere buclele aurii.

O durea să îl privească, deși știa că ea invitase această durere. Se întoarse și se aplecă spre jupă. Roși din cauza umilinței când văzu hainele aruncate pe jos.

Se întoarse apoi spre el, cu mâna strânsă.

— Niciunul dintre noi nu merită aplauze.

Înghițind greu, încercă să uite acele momente miraculoase când corpurile lor fuseseră unite. Cât de frumoasă, dorită și liberă se simțise! Și cât de iubită! Dacă se gândea cum fusesse în brațele lui, avea să plângă, iar acum trebuia să fie disprețuitoare și puternică.

Încet, își întinse mâna și desfăcu degetele rigide de la presiunea strânsorii. Richard îi frânsese inima. Nimic nu mai conta.

— Seducția a funcționat.

Ochii lui se întunecară la comentariul ei amar și un mușchi îi tresări în obraz. Apoi privirea lui coborî spre ce ținea Genevieve în mână. Obiectul strălucea ca și cum ar fi fost viu.

— E bijuteria.

— Bineînțeles că e bijuteria, zise Genevieve, apoi se opri.

Să țipe din rărunchi nu avea să lase impresia pe care o voia. Voia ca Sir Richard să și-o aducă aminte ca fiind mândră, o regină, nu isterică. Voia ca bărbatul să plece cu o urmă de regret în inimă pentru ce pierduse.

„Un rezultat posibil.”

— Ai luat-o cu tine. Ochii lui sclipiră cu admirație. De asta nu a găsit-o nimeni.

— Cel puțin acoliții tăi nu au făcut-o.

Buzele lui se lăsară în jos.

— Genevieve, nu ai niciun motiv să mă crezi...

— Țsta e primul lucru adevărat pe care mi l-ai spus.

Richard îi ignoră împunsătura, deși își încleștă pumnii. Genevieve era sălbatic de încântată să îl împungă, să îi servească o parte din durerea care o făcea bucăți.

— Nu o să te mai mint niciodată. Ți-am spus că am fost responsabil numai pentru prima spargere și ăsta e adevărul.

— Nu ai recunoaște adevărul nici dacă te-ar lovi peste ochi.

Ceea ce ar fi vrut și ea să facă. Se pregăti pentru furia care devenea din ce în ce mai intensă. Înăuntrul ei era o bestie care voia să îi zgârie expresia tristă și îngrijorată de pe față. Până când pielea lui era întinsă în bucăți și expunea realitatea de sub acea mască superbă.

„Mândra Genevieve, ca o regină.”

— Știu că mă urăști...

— Și mai multă sinceritate. Dumnezeu, Sir Richard, în scurt timp o să pari un om cu adevărat onest.

El își strânse buzele, dar continuă pe același ton rezonabil.

— Dar niciodată nu am vrut să te rănesc.

Afirmația lui era atât de falsă, că tânăra trebui să clipească pentru a-și îndepărta lacrimile. Nu avea să plângă. Nu acum. Niciodată. Bărbatul nu merita nici măcar o lacrimă. Nu merita nici mizeria de sub picioarele ei.

— Ia-o.

Richard se încruntă ca și cum tânăra vorbise o limbă străină. Își întinse mâna spre el, ca un pumn. Oricât de mult încerca, nu-și putu controla tremuratul mâinilor. Dacă ar fi avut de ales, ar fi aruncat cu bijuteria în el, dar era atât de delicată și valoroasă și merita o soartă mai bună decât să fie folosită ca o armă împotriva unui amant necredincios.

— Ia-o și du-te naibii!

Nu era de mirare că fusese atât de interesat de cercetarea pe care o făcuse cu privire la legenda familiei. Nu era de mirare că se hotărâse să o facă creatura lui. Dar erau lucruri pe care Richard nu le știa despre bijuterie, lucruri care aveau să-i dea ei ultimul cuvânt. Răzbunarea avea să apară când avea să fie publicat articolul ei.

Ce bine ar fi fost dacă ideea i-ar fi oferit mai multă satisfacție, în acel moment, nu voia decât să se târască într-un colț întunecat și să plângă, fie că bărbatul îi merita lacrimile sau nu. Dacă se ivea ocazia de a se izola pentru totdeauna într-un colț întunecat, avea să profite de ea la fel de repede cum se aștepta ca Sir Richard să ia bijuteria Harmsworth.

Deși trebuia să recunoască faptul că bărbatul nu se purta ca un escroc lipsit de suflet, însă asta nu făcu nimic ca să-i tempereze furia.

Cu multă tandrețe, Richard își strecură mâna sub a ei. Un om cu o inimă de piatră ca a lui ar fi trebuit să fie rece și umed la pipăit, dar el era cald. Amintirea acelor mâini pe pielea ei îi afectă hotărârea de a-l urî. Își controlă slăbiciunea, dar cu mai multă dificultate decât ar fi vrut.

— Nu o vreau, Genevieve.

Tânăra se încordă oripilată. Oare bărbatul ghicise secretul, descoperirea care avea să-i transforme articolul în subiectul de discuție al lumii academice? Nu avea cum. Era imposibil, chiar și pentru mărețul Sir Richard Harmsworth.

— Ba bineînțeles că o vrei.

Bărbatul dădu din cap și cu și mai multă blândețe, își închise mâna, înfășurându-și degetele în jurul bijuteriei.

— Păstrează-o.

— Vrei să te implor să o iei? Îți supraestimezi

farmecul.

Bărbatul oftă.

— În momentul de față, nu mă simt foarte fermecător.

Richard îi ridică mâna și îi sărută încheieturile degetelor. Pentru o clipă de pierzanie, dorința se intensifică în ea. Apoi Genevieve își aminti de înșelătoria lui și își trase mâna.

— O să regreți acest sacrificiu după ce pleci.

Richard se încruntă.

— Să plec?

— Nu te vreau în viața mea.

Bărbatul dădu încăpățânat din cap.

— Nu.

Genevieve se forță să îl înfrunte.

— Nu o să mă mai atingi niciodată. Ai primit tot ce o să primești vreodată.

Pe fața lui se citi nefericirea.

— Genevieve, nu te tortura așa.

Să se tortureze? Cât de mult se înșela... Era o regină care pedepsea un servitor neascultător.

— Seara asta a fost o greșală.

Bărbatul zâmbi. Era prima urmă de umor de când își mărturisise identitatea.

— O greșală magnifică.

Tânăra roși și o lovi gândul groaznic că acea seară poate avea să aibă repercusiuni. Știuse de la început să se jucase cu focul, dar i se păruse mai important ca mângâierile lui Richard să șteargă toate urmele lordului Neville de pe pielea ei. Acum avea dubii în privința prostiei ei.

— Nu mai vreau să te văd niciodată.

Richard își păstră zâmbetul vag.

— Sunt sigur că e adevărat, dar ești în pericol. Nu o să te abandonez.

Tânăra râse.

— Cine mă protejează de tine?

Bărbatul nu reacționează, deși acel mușchi din obraz își continuă dansul.

- Nu ai de ce să te temi de mine.
- Nu o să-ți mai ofer bijuteria din nou.
- Tu ești singura bijuterie de care sunt interesat.

Ce mincinos era! Furia, care semăna mult cu dezolarea, o făcu să dea înapoi un pas.

- Ce cuvinte drăguțe, Sir Richard!

El rămase inuman de calm. Probabil că nu-i păsa destul de mult cât să fie furios.

— Fairbrother probabil și-a dat seama că bijuteria nu e în casa parohială. O să vină după tine.

- Și te oferi să o ții pentru mine?

Sarcasmul din întrebare fu evident.

Bărbatul scutură din cap.

— Ți-am spus, nu o vreau. Dar poți să ai încredere în Cam.

Temperamentul ei luă din nou foc, deși nu se poate spune că se calmase de când bărbatul își mărturisise numele.

- Și ducele e un mincinos.

Richard tresări, dar vocea lui era în continuare controlată.

— Nu i-a căzut bine să facă parte din șarada asta. Cam e un bărbat cât se poate de integru.

Modul în care-și apăra prietenul o impresionează. Un șarpe precum Sir Richard nu ar fi trebuit să dea dovadă de calitate precum loialitatea.

— Încep să cred că nu există un bărbat care să merite aerul pe care-l respiră.

Sir Richard făcu o mișcare convulsivă, ca și cum ar fi vrut să o ia în brațe. Vocea lui vibra cu o urgență pe care nu putu să nu o ia în considerare.

— Îmi pare rău, Genevieve. Îmi pare rău că te-am rănit. Știu că am greșit. Dacă aș putea, aș face totul altfel. Dar nu m-am gândit la cum o să mă schimb. Nu m-am gândit la ce o să însemne asta.

Tânăra făcu un pas în spate, înainte ca inima ei încăpățânată să o apropie și mai mult de el. Avea dreptate. Era rănită și furioasă, dar nu era destul de naivă cât să se

arunce în furnalul în care se arsese deja o dată.

— Și asta ce înseamnă, Sir Richard?

Acesta o privi fără să clipească. Pentru o clipă, Genevieve se întrebă dacă avea să primească un răspuns. Nu că îl credea.

Richard se îndreptă, cu o seriozitate în ochii lui albaștri pe care nu o mai văzuse până acum.

— Într-o zi o să-ți spun. Când o să fii pregătită să asculți.

Genevieve își înfășură mâna în jurul bijuteriei, până când metalul o răni.

— Nu o să fiu niciodată pregătită.

Incapabilă să suporte privirea fixă care părea să-i ceară ceva, ceva ce nu înțelegea, tânăra începu să-și strângă hainele de prin templu, înveli cu atenție materialul rupt în jurul bijuteriei. Evită să se uite la pernele mototolite din centrul camerei.

Genevieve se temea că Richard o marcase pentru totdeauna când îi posedase corpul. Acea percepție deloc bine-venită intensifică ostilitatea ei pe dinafară, în timp ce pe dinăuntru tremura din toate puterile.

— Du-te înapoi la Londra, Sir Richard. Sunt sigură că femeile de acolo îți apreciază jocurile crude.

Cu brațele pline de haine, se îndreptă spre intrare. Acest bărbat, Christopher, Richard, oricum îl chema, îi stricase un alt sanctuar. Nu îi mai lăsase niciun loc unde să se ascundă. Și niciodată nu avusese mai multă nevoie de o oază.

Richard păși în fața ei. Ochii lui străluceau cu o licărire sălbatică, în timp ce o apucă de brațe. O străbătu un fior de teamă. Teamă și un entuziasm reticent. Atingerea lui declanșa senzații pe care încercase să le nege de când aflate că Richard nu era un iubit de vis, ci o reptilă mincinoasă.

— Dă-mi drumul.

Acesta o ignoră. Nu îl putea învinovăți. Nu era ca și cum s-ar fi zvârcolit ca să scape.

— Nu s-a terminat, Genevieve.

— Ba da.

Tânăra îl privi, încercând să-l deteste.

— O să-ți demonstrez că merit privilegiul pe care mi l-ai oferit în seara asta. O să-ți demonstrez că ai transformat un superficial într-un bărbat onorabil.

Genevieve roși.

— Demonstrează asta plecând.

Maxilarul lui se încordă într-o linie încăpățânată.

— Nu cât ești în pericol.

— Tu ești pericolul.

— În cazul ăsta, ești în siguranță. Siguranța ta e tot ce-mi doresc.

Îl fixă cu privirea.

— Dar asta nu e tot ce vrei, nu-i așa?

Se referea la bijuterie. Însă pe măsură ce ochii lui străluceau și strânsoarea devenea mai puternică, Genevieve își dădu seama că formularea ei fusese fatal de imprecisă. O sinucidere academică. Ceva deloc înțelept, când avea de-a face cu bărbați pe jumătate goi.

— În momentul ăsta, vreau să-ți amintești asta.

Mâinile lui îi atinseră fața cu o tandrețe nemărginită, care îi făcu inima să bată cu putere.

„Fugi, Genevieve! Fugi!”

Însă picioarele ei rămaseră ținute de podea. Ce naivă era! Chiar și acum, voia un ultim sărut. Un ultim sărut înainte să îndepărteze această magie periculoasă dintre ei.

Când se afla atât de aproape, era imposibil să nu-și amintească momentul când corpul lui alunecase într-al ei. Parfumul lui masculin o tachină, amețind-o cu o dorință pe care nu voia s-o simtă. Își strânse jupa, în timp ce încerca să nu-l atingă.

Se pregătise pentru agresivitate, dar Richard era prea subtil pentru asta. Un bărbat lipsit de subtilitate nu avea cum să o fi sedus. Un bărbat fără subtilitate ar fi furat bijuteria în prima noapte și ar fi salvat-o de un munte de durere.

Cât de mult ura un bărbat subtil!

Buzele lui erau catifelate, reamintindu-i cât de atent

fusesese când o făcuse a lui. Tandrețea lui îi aduse lacrimile mai aproape de suprafață decât fuseseră la mărturisirea lui. Era imposibil să fie furioasă când el o săruta.

Își spuse să se îndepărteze. Richard nu o ținea strâns. Dacă ar fi plecat, n-ar fi urmărit-o.

Cel puțin nu în acea seară.

Genevieve închise ochii și o plăcere întunecată familiară îi curse prin vene, înecându-i furia în dorință. Se strădui să rămână rigidă și să nu reacționeze. Dar în timp ce el o săruta cu o răbdare nesfârșită, coloana ei de fier se topi, transformându-se în miere. Genevieve încercă să-și reamintească de manipularea lui, dar plăcerea îi inundă mintea, orbind-o la orice alte aspecte.

Limba lui se plimbă pe marginea buzelor ei, îi gustă colțurile gurii. Tânăra tremură și un geamăt se lovi de buzele ei închise. Însă Richard îl auzise. Tânăra știa asta. Mâinile lui se mutară în părul ei, mângâind și îndepărtând tensiunea, ura, resentimentele și atrăgând-o spre capitulare.

Inevitabil, buzele ei se despărțiră și corpul ei se arcui spre al lui, strivindu-i hainele între ei. Mâinile lui alunecară pe spatele ei, trăgând-o mai aproape, dar nu destul de aproape. Pierdută în fața nevoii fizice, tânăra scoase un protest înfundat.

Contactul rămase la nivel de tachinare. Simțise temperamentul lui când o posedase, dar acum totul era numai blândețe și persuasiune. Mâinile lui se plimbau pe spatele ei, într-un ritm seducător care îi făcu inima să bată cu putere. Genevieve se mai plânse o dată, fără cuvinte, disperată ca acele buze provocatoare să o răvășească.

Richard o tachină până când aproape o înnebuni de dorință. Apoi, într-un final, sărutul lui se transformă în foc. Excitația o străbătea ca o flacăra pe un câmp uscat. Căldura îi inundă corpul. Era în punctul în care își aruncă brațele în jurul lui, insistând să o facă a lui.

Când Richard se eliberă, Genevieve uitase de tot cu excepția foamei de el. Bărbatul gâfâia și era palid, cu excepția unei urme de roșeață pe pomeții ascuțiți.

O rușine înțepătoare o inundă, întorcându-i stomacul pe dos. Cum putuse să facă asta? Se forță să-l privească. Ochii lui erau întunecați, plini de intenție și aprinși cu cunoștința slăbiciunii ei. Pentru un moment tremurător, Genevieve îl privi, urându-l mai mult decât urâse pe oricine. Chiar și pe lordul Neville.

— Și asta a fost cel mai crud joc dintre toate, spuse ea printre buze care păreau să fie din sticlă.

Genevieve îl văzu pâlind în timp ce strânse mai tare jupa. Se aplecă să ia felinarul înainte să treacă pe lângă el, spre ușă. În tot acest timp, mânia i se dezlănțui împotriva ei și a manipulatorului Sir Richard Harmsworth, lua-l-ar naiba cu sufletul lui întunecat cu tot!

Capitolul 27

— Tată, lordul Neville m-a atacat aseară.

Genevieve își așază mâinile pe biroul tatălui ei și se aplecă spre el, pentru a-i atrage atenția.

Nu dormise decât câteva ore, cu pistolul sub pernă, în caz că lordul Neville se întorcea. Sau că nemernicul de Richard Harmsworth își încerca norocul. Însă nimeni nu apără până când Dorcas veni cu ceaiul.

O latură stupid de optimistă a ei crezuse că tatăl ei poate avea să verifice dacă era bine. Însă după ce acesta se întorsese de la Leighton Court se retrăsese în biblioteca lui. Trebuia să fie deja imună la nepăsarea tatălui ei, dar de fiecare dată când acesta îi demonstra cât de puțin îi păsa, o rănea din nou. Mătușa se agitase toată dimineața în jurul ei, oripilată de răpire și blestemându-l pe lordul Neville.

— Ce prostii vorbești! Tatăl ei părea enervat când își ridică privirea din carte. Aseară ai provocat multe probleme, Genevieve. Nu am cum să fiu mulțumit de tine. Ai stricat seara.

— Lordul Neville m-a forțat să-i suport atențiile.

În acea dimineață, se simțea complet agresată. Pe

corp avea vânătăi, iar mușchii neexperimentați dintre picioarele ei o dureau.

— Trebuie să-i interzici să mai intre în casă. Și lui Greengrass.

Tatăl ei păru tulburat.

— Excelența Sa a făcut această afirmație ridicolă aseară. Nu știu ce speri să obții cu bârfele astea. I-am spus că lordul Neville e un domn.

— Și cum rămâne cu asta? Genevieve se îndreaptă și atinse vânătăia de pe braț cu mâna tremurândă. Nu am obiceiul să-mi imaginez bărbați care mă atacă.

— Genevieve, lordul vrea să se căsătorească cu tine.

— Nu ai auzit un cuvânt din tot ce am spus? Furia o sugrumă. Cu siguranță că tatăl ei nu credea că după noaptea trecută, va vrea să fie în aceeași cameră cu lordul Neville, cu atât mai puțin să se căsătorească cu el. A încercat să mă forțeze.

Tatăl ei scutură din cap, neîncredător.

— E o partidă bună, Genny. Dacă te căsătorești cu el, o să fii asigurată. Ce o să se întâmple cu tine când nu o să mai fiu? Nu avem bani.

Tatăl ei nu îi mai spusese Genny de ani întregi. Alintul nu făcu decât să-i înfigă și mai mult cuțitul în inimă. Se gândi să-i spună de ofertele pe care le avea pentru bijuteria Harmsworth, apoi își dădu seama că omul tot avea să-l aleagă pe binefăcătorul său în defavoarea fiicei lui. Oricum, nu putea să vândă artefactul.

— Nici măcar înainte de evenimentele de aseară nu puteam să mă căsătoresc cu el, zise ea sec. E prea bătrân pentru mine.

Furia tatălui ei se intensifică. Nu în favoarea ei.

— A fost generos.

Tânăra îl privi oripilată.

— Ar trebui să mă vând lui?

— Ai fi o doamnă într-o casă mare și destul de aproape cât să continui să lucrezi cu mine.

Bineînțeles că prioritatea era confortul lui. Dacă se căsătorea cu lordul Neville, tatăl ei își păstra și

binefăcătorul, și asistenta aproape. Un ocean de dezamăgire îi înecă furia. Ar fi trebuit să bănuiască faptul că tatăl ei nu avea să o sprijine. Mincinosul de Richard Harmsworth era singura persoană pregătită să-l înfrunte pe lordul Neville în numele ei. Ce revelație îngrozitoare!

— Nu-ți pasă că m-a lovit? Întrebă ea încet.

Tatăl ei păru tulburat.

— Nu e cazul să ignori numeroasele lui gesturi bune din cauza unei neînțelegeri copilărești. Bărbatul își puse expresia pioasă pe care o folosea la predici. Nu putem să nu fim buni creștini.

— Nu, Doamne ferește să se întâmple așa ceva, zise ea cu amărăciune.

Se întoarse ca să-și ascundă supărarea. Bărbatul se ridică și îi atinse brațul.

— Genny, știu că te-a înfricoșat ceva. Dar pentru binele tău, ia în considerare propunerea lordului Neville. Sunt sigur că azi îi pare rău. Inocența ta te face oarbă la pasiunile unui bărbat.

Rușinea coloră obrajii fetei. După noaptea trecută, nu mai era inocentă. Dar vocea ei rămase echilibrată, deși simțea că are un bolovan în stomac.

— Lordul Neville m-a atacat. Nu o să ignor asta de dragul confortului tău. Se forță să spună ce ar fi trebuit să spună în urmă cu mult timp. Și nu o să te mai las să-ți asumi creditul pentru munca mea.

Tatăl ei își retrase mâna și se îndepărtă.

— Ce e asta? Nu-ți mai vezi lungul nasului, fato? Ai fost o asistentă competentă, dar o simplă asistentă.

Tânăra își întoarse capul spre el. Lumina dimineții cădea pe fața lui. Părea obosit, iritat și sigur pe el. Genevieve acceptase în urmă cu mult timp că tatăl ei era slab și egoist. Dar această negare testa limitele naivității. În ultimii cinci ani, pastorul nu scrisese nici măcar un cuvânt din tot ce fusese publicat sub numele lui. Până și comisiunile de autentificare a unei piese sau de confirmare a unui obiect obscur legat de istoria unei familii fuseseră munca ei.

Importanța articolului ei despre bijuteria Harmsworth nu fusese niciodată atât de clară. Cât de mult se bucura că ținuse pentru ea adevărul despre artefact! Trebuia să-și stabilească reputația academică și trebuia s-o facă în scurt timp.

— Am fost mai mult decât o simplă asistentă, spuse ea.

— În urmă cu mulți ani, lordul Neville a vorbit cu mine să te facă soția lui. Ar fi trebuit să organizez nunta înainte ca mândria să te copleșească. Ai devenit arogantă, Genevieve, și rebelă. Amintește-ți că amândoi îi suntem datori lordului Neville Fairbrother.

Tânăra simți cum i se face rău. Tatăl ei nu suporta faptul că fiica lui îi deranja lumea comodă. Ar fi iertat-o dacă ar fi lăsat ca totul să continue ca înainte. Ba nu, și mai rău, ar fi iertat-o dacă continua cu minciunile despre munca lui și se căsătorea cu lordul Neville.

Ar fi preferat să moară.

*

Richard se trezi cu umbre și un miros de cai. Patul de sub el era groaznic de tare și grinzi goale susțineau tavanul de deasupra capului. Clipi, tuși și se întrebă unde naiba era.

Își aminti imediat. După ce își aranjase haina pe post de pernă, dormise în grajdurile casei parohiale. Chiar și cu oamenii lui Cam de veghe, nu o putea lăsa pe Genevieve nepăzită. Apoi eforturile nopții se făcuseră simțite și adormise, fir-ar să fie!

— Cine e acolo? Întrebă o voce răgușită.

Își aminti acum ce îl deranjase. Plânsetul unei femei. O îngrijorare puternică inundă tot somnul. Se răsuci pe o parte, ascuns în colțul lui întunecat, și o văzu pe Genevieve lipită de cel mai îndepărtat perete.

— Genevieve? Ce s-a întâmplat?

Bărbatul se ridică puțin, încercând s-o vadă. Razele soarelui își făceau loc cu greu printre crăpături, dar nu reuși să discearnă mare lucru în afară de silueta ei.

Genevieve se încordă și se îndepărtă.

— Ce faci aici? Întrebă ea, neputând să mascheze durerea din tonul vocii.

Minunata lui fată plângea ca și cum i se frânsese inima. Din cauza a ce făcuse noaptea trecută? Gândul îl tulbură.

— Am dormit aici azi-noapte. Richard se ridică și se întinse. Voiam să stau treaz ca să mă asigur că erai în siguranță.

— Dar nu ai făcut-o.

Vocea ei era amară și nefericită.

— Aș fi auzit dacă erau probleme.

În timp ce dădu la o parte paiul lipit de el, speră că spunea adevărul. Disperat să nu o sperie, se duse spre fereastra îngustă și deschise obloanele. Soarele era sus pe cer. Aerul dulce umplu camera, disipând mirosul de cai.

Se întoarse spre Genevieve. Chiar și cu geamul deschis, îi era dificil să vadă în jur. Putea doar să observe culoarea diferită de pe obrazul ei, acolo unde o lovise Fairbrother. Richard își temperă furia când o văzu.

Ridică din umeri cu o falsă nepăsare.

— Dacă noi doi am fi fost singuri în casă, supravegheați numai de Dorcas, ar fi arătat rău.

Precauția ei era atât de intensă, încât părea o prezență fizică.

— De parcă ți-ar păsa.

Richard se încruntă.

— Bineînțeles că-mi pasă.

Mai mult decât își putea ea da seama, deși după cearta lor, nu era momentul să-și declare sentimentele. Inspiră adânc mirosul de fân și aer cald și strănută din nou.

— Acum știi de ce sunt în gaura asta de șobolani. Care e scuza ta?

— Nu vreau să vorbesc cu tine, spuse ea, ridicându-și o mână ca să-și șteargă lacrimile.

— Păcat, zise el calm, așezându-se lângă ea.

Dorința de a o lua în brațe îl copleșea, dar după noaptea trecută, nu mai era atât de sigur că era bine să o

atingă. Era evident că tânăra încă era supărată și pe bună dreptate.

— Lasă-mă în pace, bombăni ea, îngropându-și capul în brațele pe care și le proptise de genunchi.

— Nu, zise el pe același ton plăcut.

Își trecu mâna peste barba care începuse să-i crească. Trebuia să se spele și să se radă. Avea nevoie de o conștiință curată. Nimic din toate astea însă nu se anunțau în viitorul apropiat.

— Spune-mi de ce plângi.

— Nu trebuie să-i spun unui mincinos și escroc nimic. Dacă ai avea sensibilitatea unei... unei cărămizi, ai pleca. Departe. Tare, tare departe.

Richard tresări la auzul descrierii ei. Dar cum putea să o lase când era nefericită? Lacrimile ei îl făcură să se simtă ca și cum îi jupuisese pielea, bucată cu bucată.

Încă prefăcându-se calm, își întinse picioarele și își rezemă umerii goi de acoperișul înclinat din spatele lor. Lumina era difuză în acest colț. Mai mult ca sigur că de asta îl alesese Genevieve. Richard strănută din nou. Toată mișcarea declanșă o furtună de praf.

— Sunt un nătâng, draga mea. Nu am niciun pic de sensibilitate.

Genevieve îl privi cu ochi care înotau în lacrimi.

— Te urăsc.

Inima lui se încordă într-un pumn dureros, dar se obligă să vorbească detașat, calm.

— Sunt sigur că merit asta. Eu te-am făcut să plângi?

— De parcă ai putea face asta.

Enervarea care o făcea să mijească ochii era o îmbunătățire. Buzele lui se întinseră într-un zâmbet crispat.

— Asta e o ușurare. Dacă nu sunt eu de vină, atunci cine?

Cu părul acoperit de praf și pânze de păianjen și fața pătată de lacrimi, Genevieve părea dureros de tânără. O văzu ca pe o copilă, care-și jelea mama în templul ascuns. Probabil fusese o tânără dificilă, curioasă, inteligentă, arțăgoasă. Adorabilă.

Tânăra se încruntă.

— De ce nu-ți vezi de treaba ta?

— Care ar mai fi distracția?

Îndrăzni să-i ia o bucată de pai din părul răvășit. Era un nemernic pentru că se simțea încurajat când ea îi acceptă gestul intim.

— Ai putea la fel de bine să-mi spui. Nu plec nicăieri până n-o s-o faci.

Pentru scurt timp, se gândi că tânăra avea să reziste. Până la urmă, amândoi erau conștienți de faptul că nu avea niciun motiv real să o revendice. Resentimentul o făcu pe fată să-și încordeze maxilarul, dar blândețea vulnerabilă a gurii ei îi compensă asprimea chipului.

— Tata vrea să mă căsătoresc cu lordul Neville!

— Pe naiba!

Richard o privi, prea dezgustat ca să fie furios, deși furia îi dădea târcoale.

— I-am spus să-i interzică lui Fairbrother să intre în casă.

Lipsa de speranță licări în ochii ei.

Părea atât de singură. Genevieve împotriva lumii. Richard își dorea să fie campionul ei. Dar spre regretul lui, minciunile lui transformară acest vis în ceva imposibil. Oricum nu l-ar fi crezut.

— Asta ar fi trebui să facă. Cum rămâne cu răpirea?

— Se pare că exagerez.

Richard dădu să se ridice.

— O să-i spun exact ce s-a întâmplat. Nu poate să trăiască în continuare în lumea lui. Nu ești în siguranță atâta timp cât Fairbrother face legea în casă.

Tânăra îl prinse de braț, trăgându-l din nou în jos.

— Nu.

În ciuda dorinței lui de a face pe protectorul, era și el om. Atingerea ei îl străbătu ca fulgerul.

— Nu o să mă asculte pentru că știe că nu sunt Christopher Evans?

Tânăra clătină din cap și îl strânse de biceps. Dumnezeuule, cât de mult își dorea să-și fi salvat cămașa

noaptea trecută. Faptul că stătea acolo, pe jumătate gol, îi dădea prea multe idei.

— Nu i-am spus cine ești. A avut deja o mulțime de șocuri în ultimul timp.

Era tipic pentru Genevieve, să ia în considerare sentimentele bătrânului, indiferent cât de urât se purta acesta cu ea. Richard își relaxă umerii, cu o ușurare nemeritată. Presupusese că pastorul avea să-i arate ușa și va trebui să se întoarcă la Leighton Court.

— Atunci de ce nu pot să zic și versiunea mea?

Cât de tare o durea probabil că tatăl ei nu asculta ce spunea. Sau poate bătrânul o făcea, dar refuza să-și pună în pericol confortul.

Genevieve roși și își mută privirea, dându-i drumul, însă urma degetelor ei rămase ca și cum l-ar fi marcat. Simți noduri în stomac când își dădu seama că tinerei îi era groaznic de rușine.

— E posibil să se întrebe ce am făcut azi-noapte.

În secret, Richard se gândi că bătrânului nu i-ar fi păsat ce făcea fiica lui atâta timp cât nu-i era afectat confortul.

— I-am dat unui servitor de-al lui Cam un bilet pentru duce, în care i-am zis că dacă pastorul întreabă, eu m-am întors la Leighton Court și tu ai dormit în casa parohială. A fost tot ce am putut face ca să-ți salvez reputația.

Tânăra nu părea liniștită în mod special.

— Aș vrea să pleci. Nu o să-ți vând niciodată bijuteria. Aseară ai distrus orice șansă de a mă vrăji să ți-o dau.

Richard râse superficial. Dumnezeu să-l ajute, împinsese înșelătoria prea departe ca să obțină bijuteria. În acel moment, ar fi fost fericit să arunce obiectul în lacul lui Sedgemoor și să aplaude când dispărea în noroi. Nu-i provocase decât probleme.

— Nu o să te las neprotejată, zise el sec.

— Am pistolul.

— Îl ai la tine acum?

— Nu.

— Eu îl am pe al meu. Fairbrother nu o să mă prindă

așipit.

— Eu am făcut-o.

— Știu, zise el mohorât, încrucișându-și brațele peste genunchii îndoiiți.

Spre uimirea lui, lacrimile îi umplură din nou ochii fetei, care se îndepărtă de el ca să-și ascundă necazul, dar nu destul de repede.

— Draga mea, nu suport să te văd plângând, zise el neajutorat.

Richard se întinse după ea, apoi se retrase. Distrusese orice șansă de a-i fi pe plac când își recunoscuse identitatea.

— Lasă-mă în pace!

Mâinile de pe fața ei îi făcură vocea să se audă înfundat.

— Genevieve, o să repar tot.

Spera că nu mințea din nou.

Un plânset înfundat îi scăpă lui Genevieve. Se zvârcoli ca să plece de lângă el, dar Richard o lipise de acoperișul înclinat. O privi disperat. Londra îi lăuda abilitatea socială, însă când era lângă Genevieve, se purta ca un elefant într-o grădină de bujori. Nu era de mirare că tânăra nu-l suporta.

Un alt hohot de plâns. Genevieve își plecă fruntea, iar ceafa de sub cocul răvășit i se arătă dureros de vulnerabilă. Era o femeie puternică, hotărâtă, dar în acel moment, părea fragilă ca sticla.

Ezitant, știind că tânăra ura tot ce ținea de el, Richard atinse pielea caldă și catifelată de sub linia părului. O mângâie, liniștind-o așa cum făcuse și cu Hecuba.

Genevieve se încordă. Pregătindu-se să-l respingă, bănuî el.

Ei bine, asta și merita. Nu o putea acuza că îl indusese în eroare, îi spusese foarte clar că voia să plece din hambar. Și din viața ei.

Mușchii ei se încordară sub mâna lui. Asta avea să fie ultima oară când o atingea? Ideea îi frânse inima. Faptul că o atingea era dătător de viață. Cea mai mare pedeapsă pentru el era ca Genevieve să îl îndepărteze.

Încercă să rețină acest moment. Lumina caldă a soarelui de toamnă care o învăluia în aur. Blondul părului. Pielea catifelată de sub palma lui. Parfumul vag de flori și Genevieve.

Niciodată nu avea s-o uite. Avea să o iubească până murea.

Tânăra scoase un sunet înăbușit, apoi se foi. Nu se îndepărtă, ci se apropie. Un foșnet de paie, un foit de picioare, o întoarcere a corpului ei și două brațe se aruncară în jurul lui, ca și cum se așteptau la un protest.

Protest? Niciodată. Richard era în rai.

— Draga mea... zise el sugrumat și o strânse în brațe.

Capitolul 28

Genevieve dăduse de bucluc. Unul mai mare chiar decât nebunia de a ceda acestui bărbat. Chiar și când fusese atât de furioasă pe el că voia să-l împuște, plecarea de lângă Richard noaptea trecută fusese ca și cum și-ar fi tăiat un membru. Acum că el o ținea în brațe, se simțea din nou întreagă. Nu conta că el mințise. Nu conta că își văzuse de scopurile lui și asta însemna în mod clar suferințe pentru Genevieve Barrett.

Acele lucruri ar fi trebuit să conteze, dar când el o luă în brațe ca și cum ar fi fost pregătit să înfrunte lumea pentru ea, toate acele lucruri nu mai contau. Era o cauză pierdută.

Urma să devină și mai pierdută.

Se întinse, ridicându-se stângace pe genunchi. Își lipi gura de a lui. Noaptea trecută, când plecase, își spusese că niciodată nu mai voia să-l sărute. Acea rezoluție se prăbuși însă peste doar câteva ore. Richard încercă să se elibereze, dar Genevieve îl prinse de umeri, ca să-l țină aproape.

— Genevieve, nu vrei asta. Mă urăști, îți amintești?

— Te urăsc, mormăi ea, împingându-se în mâinile care o țineau la distanță.

De atât de aproape, trăsăturile lui erau neclare și îi era imposibil să-i citească expresia, dar îi simțea excitația. Înainte de noaptea trecută, nu ar fi putut identifica acel miros fierbinte, dar acum recunoștea că foamea lui se potrivea cu a ei.

Vocea lui era răgușită.

— Eu sunt odiosul Richard Harmsworth. Sunt omul pe care l-ai dat naibii noaptea trecută.

— Încă te dau naibii.

Atâta timp cât o lua cu el.

— Atunci de ce mă atingi?

Vocea lui vibra cu o disperare sălbatică, în timp ce mâinile lui o mângâiau.

— Nu vrei să te ating?

— Nu vreau să mă urăști și mai mult.

Noaptea trecută rezistase, cel puțin la început. Apoi, ca și acum, îi devenise mai greu să se poarte onorabil. Gândul o zgudui pe Genevieve și o făcu să realizeze că nu era un nemernic complet. Bineînțeles că nu era. O salvase de lordul Neville și era aproape sigură că o făcuse fără să aibă un motiv ascuns. Apoi încercase să o ducă la casa parohială, unde avea să fie în siguranță.

Fisura de lumină din sufletul lui întunecat o făcu mai determinată ca înainte.

— Vorbești prea mult.

Triumfă când rezistența lui cedă. Nu că ar fi încercat prea mult. Richard gemu, apoi o sărută ca și cum ar fi murit dacă se oprea. Gura lui era arzătoare, apăsătoare, acaparatoare. Nu avea nimic din controlul nopții trecute. O luă în brațe și o întinse pe fânul moale. Praful zbură în jurul lor, reflectând raze de lumină până când părură captivi în interiorul bijuteriei Harmsworth.

Genevieve închise ochii extaziată. Cât de îmbătător era să aibă acest bărbat puternic, sofisticat, pentru ea. Greutatea lui o ancoră, plasând-o în lume așa cum nimic altceva nu o mai făcuse. Suferința ei începu să dispară. Și furia. Legată de Richard, de lordul Neville, de tatăl ei.

Mâinile lui tremurânde îi dădură la o parte corsajul. O

atinse pe sfârcuri, declanșând fiori de excitație în abdomenul ei, făcând-o să geamă. Se săltă deasupra ei, ridicându-i fusta și mângâindu-i coapsele.

Și mâinile ei erau ocupate, redescoperind mușchii tari de pe spatele lui, și umerii viguroși. Slavă Domnului că nu purta cămașă! Tânăra crezuse că reținuse fiecare detaliu, dar la fiecare atingere parcă explora o țară nouă. Se aplecă spre el, sărutându-l pe piept, gustându-l, oprindu-se în zona sfârcurilor lui când Richard gemu de plăcere.

Îndrăzneță, își trecu mâna peste abdomenul lui, căutându-i erecția. Automat, îi mângâie membrul. Reacția lui fu un geamăt zguduitor.

Genevieve deschise ochii. Richard era deasupra ei, rezemându-se pe o parte. Chipul lui era plin de dorință. Maxilarul îi era încordat, iar ochii îi erau întunecați de dorință. Fără să-și dea seama prea bine ce face, tânăra îl frecă, uimindu-se de căldura lui.

Părea atât de mare. Cum de avusese loc în ea?

Amintirea modului în care o penetrase creă anticipare. Stângace, Genevieve începu să-i deschidă pantalonii. Un nasture se rupse și căzu în fân. În sfârșit îi găsi mădularul care pulsa. Richard gemu din nou și își împinse șoldul în față.

— Arată-mi ce să fac, spuse ea.

Mâna lui o acoperi pe a ei, ca să-i arate mișcarea. Senzația era incredibilă. Piele catifelată peste fier. Fierbinte. Vital. Îi prinse mâna și i-o ridică la buze. Cu o agerime uluitoare, îi desfăcu pantalonașii. Tânăra se foi ca să-l ajute. Ce rost avea să se prefacă? Îl dorea la fel de mult cum îl dorise noaptea trecută.

În sfârșit, în sfârșit, el îi atinse sexul. Genevieve scânci la valul lichid de nevoie. Așa începu călătoria sălbatică. În timp ce-și ridică șoldurile spre mâna lui, acesta se retrase.

— Richard? Întrebă ea nesigură.

Fața îi era contorsionată. Părul îi cădea pe frunte, oferindu-i un aer vulnerabil deloc caracteristic.

— Nu pot să aștept, zise el.

— Nici nu vreau s-o faci.

În acel moment, se simțea egala lui.

— Meriți mai mult de atât.

Dincolo de dorință, Genevieve auzi suferință. Ca și cum Richard se ura pentru ce făcuse.

— Probabil.

În ciuda nevoii urgente, un zâmbet sfielnic îi apăru pe buze. Era un om mai bun decât crezuse inițial. Mai bun chiar decât credea el că era. Genevieve își trecu o mână peste fața lui, barba înțepând-o ușor. Speră că Richard nu recunoscuse tandrețea emoționantă a gestului. Privirea lui se schimbă. Era concentrată. Vălul de ceață din ochii lui dispăru. Genevieve suspectă că ceva din el răspundea la dorința ei.

Se deschise ca să-l primească.

— Însă adevărul trist e că tu ești cel pe care-l vreau.

— Nu o să te dezamănesc, gemu el, mișcându-se peste ea.

— Nu face promisiuni pe care nu poți să le respecti, îl tachină ea, plimbându-și mâinile peste spatele lui gol.

Își înfipse degetele în fundul lui ferm, convingându-l să inițieze acel dialog amețitor de presiune și putere.

*

Genevieve era udă și fierbinte. Richard alunecă în ea cu o ușurință delicioasă. Noaptea trecută se temuse că avea s-o rănească. Acum se mișcau împreună ca și cum fuseseră creați pentru acest dans. Mușchii ei se încordară și Genevieve se arcui cu un sunet care părea fericirea perfectă. Acel icnet vag de cedare îi marcă inima lui Richard. Noaptea trecută, Genevieve fusese miraculoasă. În acel moment, pe măsură ce o penetra din ce în ce mai adânc, iubirea îl transforma. Nu mai avea să fie niciodată la fel.

Se retrase, bucurându-se de modul în care se încorda în jurul lui. O pătrunse din nou. Icnetele ei de plăcere îi făceau sângele să clocotească. Un val de nevoie copleși

rămășițele de control pe care le mai avea. Închise ochii, se ridică pe brațe și o pătrunse cu putere. Știa că era un barbar. Dar impulsul de a o poseda pe această femeie în cel mai primitiv mod era mai puternic decât bunătatea sau atenția.

Nu avea să reziste mult, știa asta. Amenințarea de a o lăsa nesatisfăcută îl presa ca un blestem, dar nu se putu opri. Apoi, când întunericul se lovi de pleoapele lui, Genevieve gemu și tremură.

Richard își încordă fiecare mușchi, împotriva celor mai profunde instincte ale lui, și se pregăti să se retragă. Printre tunetele din mintea lui și agonia din testicule, știa că nu putea risca să aibă un copil, așa cum atât de nechibzuit făcuse noaptea trecută. Își îndreptă brațele și inspiră profund, jurându-și că nu avea să se piardă, nu avea să se piardă.

Genevieve își lăsă capul pe spate și deschise ochii, privindu-l cu atâta bucurie că inima lui se crispă. Tânăra se strânse în jurul lui într-o explozie de căldură, zgâriindu-l pe umeri, cu sânii goi revărsându-se peste corsaj. Își despărți buzele, dezvăluind niște dinți albi mici și interiorul misterios al gurii ei.

Generozitatea lui Genevieve îi înăbuși scrupulele ca un cuțit prin unt. Richard gemu, urându-se, apoi de satisfacție când capitulă și o umplu cu esența lui.

Se rostogoli pe spate, în timp ce încă era în ea. Cu un oftat satisfăcut, o luă în brațe. Pentru scurt timp, se desfătă cu iluzia că nimic nu îi putea despărți. Sânii ei se lipiră de pieptul lui și părul lui Genevieve plutea în jurul lui ca firele de mătase. Razele de soare îi evidențiau culoarea bogată. Era o femeie de aur, până la oase. Mai prețioasă decât bijuteria de prost gust care îl adusese aici. O simțea pe Genevieve fragilă și grațioasă ca o trestie, puternică și curajoasă ca o leoaică.

Richard închise ochii și așteptă ca inima să nu-i mai bată cu atâta putere. Să facă dragoste cu Genevieve era o experiență copleșitoare. Nu-i lăsa niciun atom al corpului sau al sufletului neatins.

Tânăra se foi, deranjându-i moțăiala fericită. Richard o ținu mai strâns. Nu voia ca ea să se miște. Nu voia ca ea să vorbească. Nu când mai mult ca sigur că avea să-i reamintească de barierele care îi separau și nu de cât de plăcut era să stea împreună. O ținea în brațe pe femeia pe care o iubea, în timp ce lumea neștiutoare își vedea de drum, fără să știe că acel loc cuprindea paradisul.

„Lumea neștiutoare...”

Ce făcea? Ar fi trebuit să fie biciuit.

— Iubito, trezește-te, șopti el, răsucindu-se pe o parte.

I se făcu dor de conexiune în clipa în care aceasta fu ruptă.

— Ce e? Întrebă ea, dându-și la o parte părul de pe față, cu un gest senzual, care îl făcu pe craiul din el să vrea să o facă din nou a lui. Ce s-a întâmplat?

— Suntem în hambarul tatălui tău, șopti el.

— Știu asta.

Tânăra se încruntă, ca și cum ar fi avut dubii legate de sănătatea lui mintală.

— Dacă vine cineva? Sau ne-a auzit? Un presentiment oribil îl lovi. Unde naiba e Williams?

Tânăra se ridică într-un cot ca să-l studieze. Zâmbetul ei vag arăta că-i descoperise mai multe secrete decât ar fi vrut Richard. Tot el ar fi preferat ca Genevieve să-și așeze corsajul la loc, altfel risca o altă partidă, fie că Williams apărea sau nu.

— Îl învață pe George să călărească, spuse ea calmă. Vor fi afară cel puțin până la prânz.

Asta nu însemna nimic pentru Richard, fiindcă el se trezise, o văzuse pe Genevieve și se aruncase asupra ei. Nu știa cât era ceasul, încercând să se ridice, își închise pantalonii cu aplombul unui băiat.

„Genevieve, în ce ai putut să transformi acest crai. Și nici măcar nu știi ce putere ai.”

Deși o altă privire aruncată expresiei ei arăta că dacă tânăra nu știa încă, avea să afle în curând. Licărirea din ochii ei semăna inconfortabil de mult cu batjocura. Ca și cum o amuzau teribil stângăciile și grija lui.

— Îți faci griji pentru reputația ta, Sir Richard?

— Îmi fac griji pentru a ta, fată dragă, zise el.

Se duse spre materialul negru mototolit care fusese odată haina lui. Valetul său avea să facă o criză dacă vedea ce ajunsese haina croită impecabil.

Richard o ridică și o îmbrăcă, știind că arăta probabil ca un cerșetor. Își scoase ceasul din buzunar. Ușurarea îi slăbi genunchii. Era numai zece și jumătate.

— Ce drăgălaș, zise ea încet.

— Drăgălaș?

Gemu și se îndreptă spre ea. Din fericire pentru autocontrolul lui, tânăra se ridicase și-și aranjase corsajul. Richard îi spuse mădularului neliniștit că în niciun caz nu avea să se culce din nou cu ea. Nu când risca un scandal.

Încă îl privea cu acea expresie întrebătoare care îl făcea să explodeze.

— Da, drăgălaș.

Se îndreptă spre ea, strângându-și pumnii în lături.

— Oi fi eu multe lucruri, madam, dar niciodată drăgălaș.

— Nu te mai tot încrunta și sărută-mă.

Genevieve îi apucă pumnul dureros de strâns.

Richard o privi uimit, deși încordarea i se atenua. Nu înțelegea ce se întâmpla, dar un lucru era clar: Genevieve nu îl mai ura.

— Nu ești furioasă.

— Nu aș merge chiar așa departe, zise ea.

Richard oftă și o lăsă să-l tragă jos, lângă ea.

— De ce naiba vrei să săruți un bărbat care te-a mințit?

— Sunt nebună.

Se aplecă în față, încurajându-l. Richard o prinse de bărbie și o ținu nemișcată. Genevieve închise ochii, arătând ca o fetiță care aștepta o bomboană. Inima lui se umplu de o tandrețe atât de profundă, încât simți un junghi de durere. Îi exploră tandru gura și primi ca recompensă un val de miere prin suflet. Când își ridică privirea, lumea părea un loc glorios.

Încet, Genevieve deschise ochii.

— Vezi? Drăgălaș.

El gemu din nou, dar în adâncul sufletului, nu voia să demonstreze că era regele fiarelor.

— Nu știi nimic despre bărbați, domnișoară Barrett.

— Am impresia... Timiditatea ei contrasta minunat cu încrederea ei din ce în ce mai mare. Am impresia că, deși nu știu nimic despre bărbați, încep să învăț câte ceva despre tine.

— Credeam că sunt un nemernic și nu mai vrei să mă vezi niciodată.

Ar fi trebuit s-o scoată din grajd, dar curiozitatea îl întârzia. Cu o mână, mângâie un umăr de-al ei, coborând pe braț, până la mână. Avea senzația teribilă că oricine l-ar fi văzut ținându-se de mână cu Genevieve ar fi fost de acord cu concluzia ei. În acel moment, era drăgălaș. Dacă Genevieve voia să-l pedepsească, această vulnerabilitate era cea mai mare pedeapsă posibilă.

Vocea lui deveni serioasă.

— Îți merit furia.

— Așa e. Tânăra răspunse cu candoarea ei tipică. Dar nu ești irecuperabil. Și săruți ca un înger.

„Ca un înger?” Abia rezistă impulsului de a se mândri ca un cocoș, își ridică sprâncenele.

— Doar sărut?

Genevieve roși. Ce amestec fascinant de lipsă de experiență și senzualitate avea în ea!

— Și alte lucruri. Nu mai tot căuta complimente.

Richard ridică din umeri, apoi verbaliză întrebarea care nu-l lăsa în pace.

— De ce mi te-ai oferit, Genevieve?

Capitolul 29

Pe măsură ce tăcerea se prelungi, expresia lui Richard reveni la afabilitatea pe care o afișa lumii. Genevieve fu

șocată să realizeze că undeva pe parcursul interacțiunilor lor tumultuase, văzuse dincolo de mască. Gândul fu liniștitor, întărindu-i instinctul că, în ciuda minciunilor lui, îl văzuse pe adevăratul Richard Harmsworth.

— Iartă-mă. Nu am niciun drept să întreb asta.

Își ușură strânsoarea.

La naiba cu el, Genevieve nu voia să-i dea drumul. Voia să o țină aproape pentru totdeauna. O speria foarte tare cât de mult își dorea ca el să rămână.

— Tu tot insiști și tot insiști, zise ea plină de resentiment. Și când cooperez, pui întrebări.

Genevieve nu putea accepta că devenise o femeie ruinată, darămite să verbalizeze asta. Noaptea trecută, putea să dea vina pe emoțiile intense de după răpire pentru nechibzuința de care dăduse dovadă. Însă în acea dimineață, singura ei scuză era dorința.

— Pentru că ripostezi. Aseară erai lividă.

— Așa e.

În ultima oră, Genevieve acceptase că, deși bărbatul o înșelase, nu voia să o rănească. Dacă ar fi vrut, nu ar fi putut să se arunce în brațele lui așa cum o făcuse.

Tânăra își lăsa capul în jos, studiindu-și degetele împletite cu ale lui, mai palide și mai catifelate decât pielea lui bronzată. Ceva din eleganța capabilă a lui Sir Richard o făcea să se simtă în siguranță... și iubită.

Dumnezeule, chiar avea probleme.

Richard o mângâie pe față și o întoarse spre el până când li se întâlniră privirile. Ochii lui albaștri întunecați erau fermi și concentrați, făcând-o să se simtă unică pe lume. Ce prostie! Dar tot nu putu uita acest lucru. Richard părea un om în care putea să aibă încredere.

„Oare chiar putea?”

— Nu mai crezi că te curtez pentru bijuterie? întrebă el încet.

Genevieve era convinsă acum că cel puțin dorința lui fusese sinceră.

— Poate la început.

Bărbatul încă părea tulburat.

— Nu, tu ai fost mereu premiul. Acum te-am ruinat.

Spre regretul ei, Richard se îndepărtă, ridicând un nor de praf.

Aici se simțea pe teren mai ferm. Putea să nu recunoască cât de mult îl dorea.

— Ai încercat să faci lucrul corect.

Râsul lui fu amar.

— Și la ce m-a ajutat? Nu pot să-ți rezist.

Tânăra se uită în altă parte.

— Așa cum nici eu nu pot să-ți rezist, mărturisi ea.

Când Richard nu sări pe ea, Genevieve fu aproape dezamăgită. Dumnezeu, chiar îi plăceau viciile.

După o tăcere apăsătoare, Richard oftă.

— Ce mai pereche suntem și noi!

„Ce bine ar fi fost chiar să fie.”

Richard cu siguranță nu avea să stea în Little Derrick. Probabil avea datorii și obligații. În plus, lumea mondenă îi aștepta cu nerăbdare întoarcerea. O lume mondenă care nu primea intelectuali fără conexiuni, avere și maniere. O lume mondenă decorată cu femei care trecuseră prin patul lui și femei care aveau s-o facă pe viitor. Ideea că aceste ușuratică aveau să-l atingă pe Richard o făcea să vrea să le scoată ochii. Și mai era și soția cu un pedigree perfect pe care, potrivit ziarelor, Richard o căuta.

Degetele ei se strânseseră ca niște gheare pe fusta ei șifonată. Nu avea niciun drept asupra lui Richard. Însă asta nu-i opri inima să strige „E al meu” când se gândi că altcineva putea să împărtășească aceste intimități uimitoare cu el.

Și nu numai intimități fizice. Nu voia ca Richard să-și împărtășească glumele personale. Nu voia ca el să studieze o altă femeie cu acea concentrare tandră și intensă. Aceeași concentrare tandră și intensă pe care i-o devota acum ei.

Era o scorpie geloasă, posesivă. Toată independența ei mândră dispăruse. Richard avea s-o uite, în favoarea vieții lui reale. Și ea avea să-i ducă dorul pentru totdeauna, lua-l-ar naiba!

— E posibil să te fi lăsat însărcinată, spuse el sumbru.

Un bebeluș ar fi provocat atâtea probleme, că Genevieve nici nu suporta gândul. Activitățile ei recente erau la limita nebuniei. Însă regretul și frica păreau atât de îndepărtate când corpul ei încă tresărea după ce fusese posedat de el.

— Putem să trecem obstacolul ăsta când o să ne lovim de el?

În mod surprinzător, el râse.

— Ce creatură pragmatică ești!

Comentariul sună mai degrabă ca un compliment, nu o critică, însă Genevieve simți un fior când se gândi la nevestele cu sânge albastru.

— Probabil ești obișnuit cu companie mai sofisticată.

Richard o luă de mâini și o sărută cu o tandrețe care îi ușură durerea din inimă, fără să o facă să dispară.

— Tu ești mai distractivă?

— Distractivă?

Genevieve fu uimită.

— Ești cea mai interesantă fată pe care am întâlnit-o vreodată.

— Nu poți să...

Ușa scârțâi. Se auzi un lătrat ascutit. Sirius.

Înainte ca Genevieve să reacționeze, Richard se aruncă peste ea, răsturnând-o în fân. O strânse puternic în brațe din spate, inima lui bătând cu putere lipită de ea. Respirația lui îi mișcă șuvițele rebele de la tâmplă. Frica încordă fiecare mușchi, până la limita durerii. Genevieve se lovi cu nasul de podeaua prăfuită. Închise ochii și se rugă să nu strănute.

Mirosul de lămâiță îi inundă simțurile, fiind mai amețitor decât vinul. Mai ales când era amestecată cu izul sărat de satisfacție sexuală. Tânăra se foi pe ascuns, frecându-și șoldurile de Richard, iar acesta îi mormăi în ureche.

— Poartă-te frumos, șopti el. Dacă ne gălesc, o să avem de tras.

— Te-ai descurcat bine, amice, spuse Williams.

Grăjdarul stătea fix sub ei. Toată dorința de tachinare dispăru.

Cu un zgomot ușor de copite, George aduse poneiul bătrân înăuntru. În ultimul timp, Fulger nu-și mai justifica numele.

— Mulțumesc, domnule Williams. Când putem să mai ieșim?

O fericire efervescentă se auzi în vocea băiatului. Genevieve îi simți zâmbetul lui Richard. În acel moment, renunță să se mai prefacă rațională când venea vorba de el. Se îndrăgostise. Emoția fusese prezentă de atâta timp, că nici nu știa când începuse. Poate când o prinsese de la spate și apoi plecase fluierând.

Era îndrăgostită iremediabil de Christopher Evans. Era îndrăgostită iremediabil de Richard Harmsworth. Era îndrăgostită iremediabil și nu știa ce să facă în privința asta.

*

Din fericire, Williams alesese să-și escorteze elevul acasă, lăsându-i grajdul lui Sirius, cailor și celor doi de la etaj.

Când Richard se convinse că hambarul era gol și așa și urma să rămână, se rostogoli de pe Genevieve, cu un bombănit înfundat. Toată apropierea îi testase controlul și mădularul lui era tare ca un stejar. De parcă nu știuse deja asta, ultimele câteva momente confirmaseră ce riscuri își asumase când se culcase cu Genevieve. Riscuri pe care nu le putea nega dacă voia să dea dovadă de onoare.

Încet, tânăra se ridică și un fior de îngrijorare străpunse frustrarea sexuală a lui Richard. O privi.

— Îmi pare rău. Te-am strivit.

Gura ei voluptuoasă se arcui într-un zâmbet care trimise un alt fior de dorință prin el.

— A fost chiar... plăcut.

— Mă tachinezi, domnișoară Barrett.

Richard se ridică și întinse mâna.

— Mă duci pe căi greșite.

După ce se ridică, Genevieve își aranjă fusta, însă era pierdere de timp. Cu părul răvășit, hainele mototolite și aerul de împlinire, era evident că făcuse sex.

Dumnezeule, ce n-ar fi dat Richard ca s-o facă din nou a lui! Când stătea peste ea, nu putuse să se gândească la nimic altceva decât la accesibilitatea ei. Nu trebuia decât să-i ridice puțin fusta și putea s-o posede de la spate. Ea avea să se zvârcolească delicios și să scoată acele sunete apetisante care creau mai multă dependență decât brandy-ul pentru un bețiv.

Richard își blocă impulsul de a o ține acolo. Fuseseră deja în pericol o dată. Nu putea risca din nou. O conduse spre margine.

— O să ies eu primul și o să mă asigur că e totul în ordine.

Când Richard puse piciorul pe scară, Sirius lătră și se îndreptă spre el.

— Taci, tăntălăule!

Ca și cum ar fi înțeles, câinele se așeză în fund, așteptând ca stăpânul lui să coboare.

— Stai acolo. O să mă uit afară, îi spuse el lui Genevieve, care privea în jos, părul ei auriu încadrându-i fața.

Inima lui Richard tresări. Dacă ar fi fost destul de aproape să o tragă în brațele lui, Genevieve nu ar fi plecat nicăieri până dimineața următoare. Sau poate mai mult. La naiba cu prudența!

Sirius îi privea cu atenție, iar Richard îi aruncă o privire acuzatoare.

— Vezi cum te porți!

— Ce ai spus? Întrebă Genevieve de sus.

— Nimic, bombăni el.

După ce verifică grajdul, se întoarse spre scară.

— Nu e nimeni pe aici. Putem să ne întoarcem în casă fără să fim văzuți?

— Sper. Nu pot să stau aici pentru totdeauna.

Cât de mult își dorea Richard contrariul. Cât de mult

Își dorea să poată sta cu ea. Genevieve coborî, în timp ce el ținu scara pe loc. Richard regretă că tânăra își pusese pantalonașii.

Genevieve privi în jos, râzând dezaprobator.

— Nu te mai uita sub fusta mea.

— Ai cele mai magnifice picioare. E o crimă să nu le admir.

Tânaăra roși.

— Ce prostii vorbești!

Richard o prinse de talie și o trase spre podea. Apoi o sărută. Dacă Genevieve ar fi protestat, s-ar fi oprit. Mă rog, s-ar fi gândit să se oprească. Însă tânăra răspunse cu o pasiune care îi făcu sângele să clocotească.

Într-un final, Richard își săltă capul.

— Nu putem.

Genevieve era rozie în obraji și cu privirea înceteșoșată. Se rezema de el ca și cum nu voia să fie altundeva.

— O să vii diseară în casa de vară?

Richard o strânse în brațe, desfătându-se în căldura ei. Alături de ea, furia care îl sufocase în cea mai mare parte a vieții dispăruse. Alături de ea, era liber, așa cum nu fusese niciodată.

— Suntem nechibzuiți, draga mea.

Genevieve își înclină capul.

— Nu am mai fost nechibzuită niciodată. Începe să-mi placă.

— E doar începutul?

Tânaăra răsă încet.

— Ești atât de arogant.

— Cu tine în brațe, mă simt ca un zeu.

Richard se prefăcu că o tachina, însă adevărul era că Genevieve îl făcea să se simtă nemuritor. Pe toți dracii, dacă un dragon își băga capul pe ușa grajdului, Richard l-ar fi înfruntat cu mâinile goale.

— O să ne vedem?

Zâmbetul ei dispăru, dezvăluind o nevoie care o egala pe a lui.

Inima lui Richard bătea să-i spargă pieptul. Se aplecă

și o sărută rapid. Dacă ar fi făcut mai mult, ar fi lăsat lumea să se spânzure de cel mai apropiat copac, în timp ce el o suia pe scară, aruncând-o apoi în fân.

— Nu pot să stau departe de tine.

Tânăra îi mângâie obrazul.

— Bun.

Richard zâmbi. Adora dorința ei sinceră. Nu îi putea da drumul.

— Mai întâi trebuie să hotărâm ce facem cu Fairbrother.

Richard urî modul în care numele nemernicului fură bucuria din ochii lui Genevieve. O luă de mână și o trase spre ușă, cu Sirius în urma lor. După întunericul din hambar, lumina de afară era orbitoare. Richard făcu ochii mici când păși în curte. Sirius mârâi, încet și amenințător.

Genevieve pufni oripilată. Vederea lui Richard se limpezi. Hector Greengrass intră pe poartă, cu brațele puternice încrucișate la piept și un rânjel pe buze.

Capitolul 30

Genevieve simți că paralizează, oripilată. Se blestemă pentru că stătuse prea mult în hambar.

— Ce naiba faci aici? mârâi Richard, care o strânse de mână pe Genevieve, ca și cum ar fi oprit-o să fugă.

Greengrass rânji cu gura până la urechi.

— Aici lucrez.

— Ba nu, interveni Genevieve. Nici tu, nici stăpânul tău malefic nu sunteți bine-veniți.

Cu o expresie atotștiutoare, golanul se așeză într-o poziție relaxată.

— Consider că numai pastorul poate să mă dea afară. Mă întreb cât de fericit ar fi să știe că sunteți atât de apropiați. Cine ar fi crezut că fiica rigidă a doctorului Barrett e așa de ușuratică? Ai face bine să îți scoți paiele din păr înaintea ca doamnele din sat să vină la ceai, domnișoară

Barrett.

Cu o exclamație incoerentă, Richard îi dădu drumul lui Genevieve și o luă înainte, ca să-și lipească pumnul de mutra satisfăcută a lui Greengrass. Bărbatul icni și se dezechilibra în spate.

— La naiba!

Cu o viteză incredibilă, Greengrass își recăpătă echilibrul și aruncă un pumn spre capul lui Richard!

— Richard, ai grijă! țipă ea, alergând spre cei doi bărbați.

Apoi se opri, șocată și tremurând, când îl văzu pe bărbatul pe care îl considerase la un moment dat slab de înger, intelectual, emoțional și fizic, eschivându-se cu o grație care o încântă. Lovitura lui Greengrass lovi aerul, făcându-l pe acesta să se împiedice în apropierea lui Richard, care îl lovi încă o dată și încă o dată. Greengrass încă nu căzu, dar mișcărilor lui deveniră mai lente în timp ce se îndrepta în zadar spre Richard.

— Termină cu dansul ăsta afurisit, bastardule, zise Greengrass.

Din nas îi curgea sânge, în timp ce Richard abia dacă transpirase, în ciuda atitudinii sale impunătoare cu lordul Neville din noaptea trecută, Genevieve nu îl considerase niciodată pe Richard un om de acțiune. Cât de rău se înșelase! Uitase de umilința ei. Uitase de teama de scandal. Uitase chiar și de faptul că, dacă Greengrass câștiga, lucru ce părea puțin probabil, avea să o dea de gol.

În schimb, se ținu de cadrul ușii hambarului și îl privi cu admirație pe Richard Harmsworth, faimosul crai, demolând un bărbat care avea de două ori greutatea lui. Tehnica de luptă a lui Richard era ca baletul. Ușoară. Sigură. Devastatoare. În scurt timp, Greengrass găfâia ca o scrumbie prinsă în plasă.

Lupta nu dură mult. O lovitură curată în falcă îi veni de hac lui Greengrass. Bărbatul se legănă, aproape își reveni, apoi închise ochii și se izbi de pământ.

Cu un picior, Richard îl împinse pe Greengrass. Când nu avu parte de nicio reacție, se uită la Genevieve. Își

scutură mâna dreaptă, apoi o ridică și suflă peste degete. Cu obrajii nebărbierți și purtând numai pantaloni și o haină, arăta ca un animal de pradă superb. Un prinț nomad auriu.

— Nemernicul are un maxilar ca fierul.

Genevieve făcu un pas în față. Când îi simți mirosul, de transpirație și Richard, dorința i se intensifică în abdomen. Faptul că tocmai îl văzuse pe bărbatul pe care-l iubea apărându-i onoarea declanșă niște instincte primare în ea.

— Ești magnific.

Spre surprinderea ei, Richard roși.

— Exagerezi.

Tânăra scutură din cap și îi luă mâna învinețită, tresărind când văzu zgârieturile de pe degetele lui. Probabil îl dureau, deși nu se comparau cu durerea de cap pe care avea s-o aibă Greengrass când avea să se trezească.

— Cum ai făcut asta? Nu a reușit nici măcar să te atingă.

Richard încă părea să se simtă incomod. Genevieve se încordă când realizează că, în ciuda tuturor întrebărilor ei, nu era un bărbat vanitos. Folosea fațada ca să țină lumea la distanță, dar nu era orgolios. Tânăra fu șocată de cât de mult se înșelase tocmai ea, aparent isteața Genevieve Barrett, pentru că acceptase ce vedea în loc să cerceteze mai adânc. Îl judecase atât de greșit pe acest bărbat complex, minunat!

— E bine să aflu că nu mi-am pierdut timpul cu domnul Jackson.

— Probabil ești elevul lui vedetă.

Tânăra sărută pielea rănită.

— Ai grijă, Genevieve, zise el repede. E posibil să ne vadă cineva.

Tânăra nu încercă să-și ascundă dorința.

— Nu-mi pasă.

Râsul lui avea o urmă de batjocură.

— Dumnezeule, dacă aș fi știut că o să te uiți la mine așa după ce puneam pe cineva la pământ, aș fi făcut-o de acum câteva săptămâni.

— Nu glumi. Ar fi putut să te omoare.

Richard aruncă o privire cercetătoare spre dușmanul lui căzut.

— Dacă nu iei în seamă dimensiunea lui, e în cea mai mare parte doar gras. Dacă se așeza pe mine, ar fi făcut pagube serioase. Altfel eram destul de în siguranță.

Tânăra nu-l crezu nici măcar pentru o clipă.

— Ești prea modest. Mă simt ca o domniță dintr-o legendă.

— Mă pui în rolul Sfântului Gheorghe, Genevieve?

Tânăra ridică din umeri și îi dădu drumul la mâini. Oricât de mult își dorea să-l atragă înapoi în hambar, își dădu seama, reticentă, că își asumaseră prea multe riscuri. Era surprinzător că nimeni nu văzuse lupta.

— Dacă armura se potrivește.

Richard ridică o găleată cu apă din troaca cailor și o aruncă peste Greengrass.

— Ridică-te, nemernicule!

Bărbatul tresări și se ridică, legănându-se și dând din cap.

— La naiba!

Blestemul ieși rapid din gura lui lovită. Cu ochiul bun, bărbatul îl privi pe Richard cu o intensitate răuvoitoare. Celălalt ochi era atât de umflat, că era închis și învinețise.

Richard aruncă găleata pe jos.

— Pleacă de pe proprietatea asta. Dacă te mai prind aici, o să ai parte de mai mult decât o bătaie.

— De la tine și a cui armată?

Din balta lui murdară, replica exagerată a lui Greengrass avu o notă falsă.

— Pleacă și spune-i nemernicului tău de stăpân că nici el nu e bine-venit aici.

Greengrass se legănă pe picioarele-i nesigure.

— Lordul nu o să accepte asta.

Vocea lui Richard deveni dură.

— Mare păcat.

Greengrass îi aruncă o privire lascivă lui Genevieve.

— Da, o să plec. Dar așteaptă doar până când lordul o

să audă cum domnișoara Rigida Barrett își desface picioarele.

Tânăra roși, dar refuză să dea înapoi. Richard făcu un pas amenințător spre Greengrass.

— Dacă nu dispari în următoarele 30 de secunde, o să te mân cu biciul până la stăpânul tău.

Sirius mârâi.

— Spune-i javrei tale să se potolească, strigă Greengrass.

Un zâmbet cutezător arcui gura lui Richard. Dorința lui Genevieve pentru el, care abia era reținută de când cu lupta, reapăru și o făcu să-și dorească și mai aprig să-l primească în corpul ei. În acel moment, voia să și-l revendice și la naiba cu dezaprobarea lumii!

— Sirius, urmărește-l, spuse el încet.

Câinele începu să alerge fericit. Sirius era atât de bine dresat, că nu mișcase un mușchi în timpul luptei.

— Să fiu al naibii!

Greengrass șchiopătă spre poartă, cu Sirius îngrijorător de aproape de el.

Richard se aplecă peste adăpătoarea cailor și își dădu cu apă pe cap și umeri. Când își ridică privirea, părul ud i se lipise de față. Îi zâmbi lui Genevieve cu acea afecțiune luminoasă care mereu o umplea de dorință.

— Am dubii că am trece de inspecția de la Almack's.

— Niciodată nu am aspirat la eleganță.

Tânăra se forță să zâmbească din nou, dar realitatea vieții lui adevărate îi înjunghie speranțele prostești că el avea să rămână.

— Eu da. Aș fi dat afară din cluburile mele dacă m-ar vedea acum.

Etalarea uimitoare de violență abilă a lui Richard parase imediat pericolul, dar pe termen lung, încă aveau să mai existe amenințări. Greengrass nu avea să ezite să-i atace reputația, iar ea avea să înfrunte scandalul singură, în timp ce Richard era departe, la Londra, unde-și alegea o domnișoară pură ca un diamant cu care să se căsătorească, potrivit revistelor doamnei Meacham.

Richard zâmbi înaintând spre ea, iar pe haina lui străluceau picături de apă în lumina soarelui. Sub haină i se reliefa mușchii care îi acopereau abdomenul. Genevieve își dăduse seama demult că puterea lui suplă îi folosea la mai mult decât să înmoaie genunchii femeilor.

— Cred că arăți foarte bine, șopti ea.

Pe măsură ce Richard se apropie, o copleși timiditatea. Asta era o nebunie curată, având în vedere ce tocmai făcuseră.

— Pasiunea ți-a luat mințile.

Bărbatul vorbea încet, dar mâna pe care și-o așeză pe ceafa ei și sărutul lui explodau cu o posesivitate intensă care o făcea să tremure. Îi adorase tandrețea de noaptea trecută, dar ardoarea lui de azi o încântase dincolo de orice imaginație.

După prea puțin timp, Richard își ridică privirea. Zâmbetul lui tandru amenința să o cucerească și să vrea mai mult, indiferent de consecințe.

— Stând aici, practic cerem să devenim subiectul bârfelor din oraș.

Tânăra își înfășură degetele în jurul bicepsilor lui, de data asta recunoscând puterea de sub haina de calitate. Se forță să spună pe un ton practic:

— Putem să folosim ulmul ca să ne urcăm în biroul meu. Am auzit că e un mod eficient de a intra prin efracție în casă.

Fața lui se luminează de o admirație amuzată.

— Numai cei mai buni oameni vin pe fereastră, spuse el solemn și întinse mâna spre ea. Haide, Julieta. Să te ducem la balconul tău.

*

În timp ce Genevieve dormea sus, Richard se duse în salon ca să-i scrie lui Cam, sugerând o întâlnire pentru a discuta cum să-l pună pe Fairbrother la punct. În afară de Dorcas, Richard și Genevieve erau singuri în casă. Lumina zilei oferea o respectabilitate care nu exista în întuneric.

Pastorul era în vizită la un enoriaș, în timp ce doamna Warren era în vizită la domnul Garson. Nu dorise să-și lase nepoata singură, până când nu-i povestise Richard despre oamenii care supravegheau casa.

Fairbrother ar fi trebuit să fie spânzurat pentru tentativă de viol și răpire, dar implicarea legii ar fi însemnat un scandal ce nu putea fi evitat, în condițiile în care scandalul oricum era aproape. Greengrass nu era plăcut de cei din sat, dar poveștile lui despre căderea în dizgrație a lui Genevieve sigur aveau să-și găsească un public.

După-amiaza liniștită fu întreruptă de zgomotul unui geam spart, care se auzi de sus. Richard sări în picioare și alergă spre zgomot. Când ajunsese sus, Genevieve stătea în fața biroului ei.

— Ești bine?

Se îndreptă spre ea.

Tânăra se întoarse spre el, palidă de la frică. Era îmbrăcată în hainele ei de lucru, o rochie de un albastru șters, sub un șorț cu mai multe buzunare.

— Eram în camera mea. Cineva a aruncat o piatră pe geam.

— Vino aici.

Richard își deschise brațele și Genevieve se aruncă spre el, lipindu-și obrazul de inima lui. Biata, nechibzuita lui inimă, plină de dorință.

Tânăra se retrase prea repede și îl privi. Spre uimirea lui, citi încredere în ochii ei. Niciodată nu-și imaginase că avea să-l privească așa. La naiba, acum că o făcuse, nu mai voia ca acea strălucire să dispară.

— Nu suport să fiu mereu cu nervii întinși. Nu suport să fiu la mila acestor huligani.

— O să trecem și de asta.

Richard se uită dincolo de ea, la birou. Cioburi de sticlă umpleau covorul. Privirea lui se concentrează. Poate nu era doar un act de vandalism. În jurul pietrei era legată o foaie de hârtie. Bărbatul trecu de Genevieve și se aplecă să ia piatra.

— Ce e? Întrebă ea.

— Ai grijă. Sticla poate să treacă prin papuci, spuse el, în timp ce desfăcea sfoara care ținea biletul.

— Ce e? repetă ea, cu mai multă intensitate, în timp ce Richard îi întindea foaia.

Nevenindu-i să creadă ce citea, îl cuprinse o furie care făcu vorbele să danseze în fața ochilor lui.

— Fairbrother îl are pe Sirius. O să-l împuște dacă nu îi dai bijuteria Harmsworth în următoarea jumătate de oră.

Capitolul 31

Cum pulsul i se accelerase din cauza emoțiilor, Genevieve se strecură printre copaci spre abația cisterciană distrusă, care dominase odată Little Derrick. Mâna transpirată strânse pistolul.

Se așteptase la țipete, dar nu auzise decât murmure. În mod ciudat, asta o sperie mai mult decât agresiunea. Stomacul îi era întors pe dos de la emoții. Nu numai din cauza proximității lordului Neville, ci și pentru că Richard nu avea să aprecieze faptul că nu-l ascultase.

Îi spusese clar că avea să-l salveze singur pe Sirius. Refuzase să ia bijuteria Harmsworth, deși Genevieve îl implorase să o ia, în caz că avea nevoie să i-o dea. Acest lucru o convinsese că la un moment dat pe parcursul ultimei zile se învățase să aibă încredere în el.

Richard părea sigur că niște pistoale și o apariție în forță puteau să-l facă pe lordul Neville să dispară. Genevieve nu era atât de sigură. Lordul Neville știa acum că Richard era priceput la bătaie și, în ciuda faptului că lordul ceruse ca Genevieve să vină singură, acesta avea să presupună că tânăra va apela la salvatorul de noaptea trecută.

Dar cu atât de puțin timp la dispoziție, nu îl putu convinge pe Richard să o ia cu el. În schimb, acesta o trimisese să-i alerteze pe duce și pe Hillbrook. Tânăra îl găsi pe George și îi dădu un bilet pentru Sedgemoor, apoi se

grăbi spre acel loc izolat.

Era îngrozită pentru Richard. Lordul Neville avea toate avantajele în această întâlnire. Mă rog, toate avantajele, mai puțin ce știa ea despre bijuteria Harmsworth.

— ...mă tem că dacă nu ai bijuteria, nu îți dau câinele.

Ura atât de mult tonul alunecos al lordului Neville, încât simți că o mânca. Când îl văzu, își aminti imediat acele momente sufocante când o strivise. Se strecură mai aproape, ascunzându-se în spatele unei grămezi de pietre.

— Nu am bijuteria. Tonul lui Richard era nepăsător și încrezător. Îi aparține domnișoarei Barrett.

Tânăra aruncă o privire. Richard stătea cu spatele la ea, în timp ce lordul Neville se rezema de un mormânt acoperit de mușchi, cu pistolul în mână. Zgârieturile de pe fața lui ieșeau în evidență, observă tânăra satisfăcută.

— Nu pentru mult timp.

Cu cealaltă mână, lordul Neville îl ținea pe Sirius cu o lesă scurtă. Nemernicul îi pusese și o botniță. Chiar și de la câțiva metri depărtare, Genevieve văzu urme de sânge uscat la gură, iar sufletul i se umplu de milă.

— Ce avem noi aici?

Niște mâini aspre o prinseră din spate și o ridicară în picioare. Greengrass o zgudui, la fel cum ar fi scuturat Sirius un iepure. Tânăra încercă să îndrepte pistolul spre el, dar acesta i-l luă.

Ura de sine o făcu să nu spună nimic. Era atât de naivă. Ar fi trebuit să ghicească că acolitul lordului Neville avea să stea de gardă.

— Genevieve!

Prin oroarea ei, auzi furia disperată din vocea lui Richard. De ce venise? Doar o avertizase să stea deoparte.

Lordul Neville o privi surprins, în timp ce Greengrass o târî în poiană.

— A, mă gândeam eu că o să ni te alături, spuse lordul Neville.

— Nu te mai mișca, nemernico!

Greengrass o aruncă pe jos, iar Genevieve scânci când se lovi de iarbă. Puțin mai departe, tânăra văzu

pistoalele lui Richard pe jos.

Richard o ajută să se ridice.

— Ești bine?

— Ai grijă, mormăi Greengrass, cu fața acoperită de un curcubeu de vânătași.

— Să nu-ți atingi armele, Evans, spuse lordul Neville în spatele ei. Nu ar fi deloc înțelept. Mai ales acum, când am doi ostatici.

Genevieve îl privi pe Richard, urându-și impulsivitatea.

— Îmi pare atât de rău!

— O să fie totul în regulă, zise el cu blândețe, strângând-o de mână.

Genevieve își găsi echilibrul și se întoarse spre lordul Neville.

Sirius se smuci, sugrumându-se de frânghie.

— O să-ți dau bijuteria. Dă-i drumul lui Sirius.

— Ține javra.

Lordul Neville îi aruncă lesa lui Greengrass.

— Genevieve, nu face asta.

Richard se foi ca s-o oprească să se apropie de lordul Neville.

Tânăra îl evită și își băgă mâna în buzunar. Până la urmă, bijuteria era numai metal și sticlă. Nu merita vărsarea de sânge.

— Trebuie s-o fac.

— Știam eu că ești o femeie înțeleaptă.

Cu o lăcomie dezgustătoare, ochii lordului Neville se fixară pe obiectul din palma ei.

— Nu o să-l ai prea mult timp, răspunse ea. O să raporteze furtul.

Bărbatul pufni disprețuitor.

— Sunt un Fairbrother. Nimeni nu o să creadă că am furat-o.

— O s-o creadă când o să-ți etalezi toate bunurile furate.

— Ai înțeles greșit pasiunea unui colecționar. Bucuria stă în a avea obiectul. Bărbatul luă bijuteria ca și cum s-ar fi

temut că tânăra încă voia s-o păstreze. Obiectul ăsta perfect îmi aparține mie, nu custodelui său ușuratic.

— Ai grijă ce spui, sir, zise Richard tăios, întorcându-se spre Genevieve. Atitudinea lui protectoare trezi o căldură în ea, chiar și în acest moment intens. Noaptea trecută voiai să te căsătorești cu ea.

— Să mă căsătoresc cu dezmățata asta ușuratică? Privirea lordului Neville străluci cu răutate, în timp ce chicotitul lui Greengrass îi întoarse stomacul pe dos lui Genevieve. Ușuratica asta și-a tras-o cu un nemernic în loc să accepte oferta mea onorabilă.

— Răpirea și atacul nu sunt considerate o ofertă onorabilă, spuse ea, în timp ce o cuprindea rușinea.

Expresia lordului Neville deveni atât de arogantă, că tânăra își dori să-i fi scos ochii, nu doar să-i însângereze obraji.

— E o propunere mai consistentă decât ai primit de la escrocul ăsta.

Inima ei tresări când se gândi că Richard ar fi putut s-o revendice.

Cu toate că magnificul Sir Richard Harmsworth nu ar fi decăzut atât de jos, cât să se căsătorească cu fiica unui pastor sărac care avea un interes deloc feminin în oameni morți înainte de 1600.

— Destul. Vocea lui Richard căzu ca un bici. Ai bijuteria. Îmi vreau câinele și vreau să pleci din Little Derrick.

Valul lui Genevieve de speranță illogică, irezistibilă, se cutremură. Cât de stupid să se aștepte la o declarație, mai ales într-un asemenea moment.

Fermecat, lordul Neville studie bijuteria.

— E minunată.

— Un exemplu plăcut, spuse ea rece.

Bărbatul își ridică privirea, ochii lui licărind de triumf.

— Era mai bine să fi luat banii.

Tânăra îi ignoră înțepătura.

— Eliberează-l pe Sirius și lasă-ne să plecăm!

Mâna lordului Neville se închise în jurul bijuteriei.

— Asta nu e convenabil.

— Nu e convenabil?

O privire rapidă spre Richard dezvăluie o expresie deloc șocată pe fața lui. Acesta se așteptase la o dublă înțelegere. Genevieve era o naivă că nu luase în considerare asta.

Dintr-odată, reacția calmă a lordului Neville la amenințările ei de a-l expune i se păru de rău augur. Chiar dacă era el un Fairbrother, dacă Genevieve anunța autoritățile, acesta nu putea fi sigur că avea să iasă cu reputația intactă. O premoniție a dezastrului începu să o apese și se apropie de Richard.

— Așa cum ai spus, tu și iubitul tău mi-ați provocat foarte multe probleme. E mult mai ușor să scap de voi.

— Cum... cum adică? întrebă ea cu vocea tremurândă.

Mâna lui Richard o strânse pe a ei. Cu toate că tânăra știa că Richard nu-i putea salva pe amândoi, contactul era bine-venit.

— Genevieve, Genevieve, o să consider că istețimea ta este supraevaluată dacă nu reușești să-ți dai seama că e mai bine pentru mine dacă voi doi sunteți morți.

— Vrei să ne omori?

Uimirea o copleși. Își dădu seama că lordul Neville era josnic. Dumnezeu, nu o atacase el noaptea trecută? Însă când se uita la fața lui plină de satisfacție, nu putu să nu-și amintească cum acesta fusese invitat în casa ei, mâncase la masa ei, îi lăudase munca. Ideea că o persoană pe care o cunoștea plănuia să o împuște o tulbură.

— Nu chiar. Bărbatul flutură fuma către ei. Poftim, te rog.

Richard o strânse și mai tare de mână, încurajând-o în tăcere.

Pentru că Genevieve nu putea să își dea seama cum să sfideze soarta care îi aștepta, merse cu el spre capela de la capătul dinspre răsărit, în față se ridica o dantelărie de piatră goală. Care la un moment dat conținuse niște vitralii impresionante.

Genevieve se opri, uimită. Altarul de piatră, uzat și acoperit de licheni, se mutase, dezvăluind o gaură dedesubt.

— Mișcați.

Pistolul lordului Neville o lovi în rinichi.

— Cum...

— Nu ți-ai dat seama niciodată că altarul acoperea de fapt intrarea în criptă, nu-i așa? pufni el. Am găsit documentele abației în biblioteca nepotului meu.

— Nu o să ne împuști? întrebă Richard calm.

Lordul Neville clătină din cap.

— Ar fi prea rapid și simplu. Altarul poate fi mutat doar de sus. Odată ajunși jos, o să fiți blocați ca șobolanii, până când o să muriți de foame sau o să vă sufocați.

— Oamenii ne vor căuta.

Teroarea o copleși pe Genevieve când se gândi că avea să fie îngropată de vie.

Lordul Neville zâmbi.

— Ba nu. Voi doi sunteți subiectul preferat de bârfă al satului. Când o să anunț că v-am văzut fugind pe drumul spre nord, nimeni nu o să aibă dubii în privința poveștii mele.

— Aha. Greengrass îl trase pe Sirius spre criptă. Oricine știe că îți doreai asta.

Genevieve scoase un sunet tulburat. Când fusese în brațele lui Richard, se simțise curajoasă și puternică, însă când îi asculta pe lordul Neville și Greengrass, se simțea murdară.

— Nu are de ce să-ți fie rușine, Genevieve, spuse Richard încet.

Dar adevărul era că tânăra regreta. Se oferise unui bărbat în afara mariajului. Avea să moară din cauza lordului Neville, cu o pată pe nume.

Mândria învinse sfidarea.

— Nu regret nimic.

Lordul Neville râse.

— O s-o faci înaintea să mori.

— Cum rămâne cu Sirius? întrebă Richard.

Lordul Neville ridică din umeri.

— Aș putea să-l împușc aici. Pare mai blând.

— Nu o face, spuse Richard.

— Pentru tine, domnule, o să fac această concesiune.

Îndreptă pistolul spre scările care coborau. Vă rog să vă luați locurile.

Ca și cum gândurile lui erau scrise pe un pergament, tânăra îl privi pe Richard gândindu-se să se arunce peste lordul Neville. Dar cum era neînarmat, prezența lui Genevieve făcea gesturile eroice prea riscante. Se certă din nou pentru că-l urmase.

Cu o grație care îi făcu inima să tresară cu admirație, Richard păși peste pragul de piatră și spre trepte. La fel de calm ca și cum ar fi invitat-o la dans, acesta își întinse mâna spre ea.

— Haide, Genevieve.

— Cu plăcere, spuse ea calmă.

În mod surprinzător, vorbea serios. Deși răspunsul pe care i-l dăduse lordului Neville fusese bravadă pură, Genevieve își dădu seama că, în acel moment, nu regreta nicio secundă din ce făcuse cu Richard. Sursa comportamentului ei fusese dragostea.

Existau și epitafuri mai rele.

Poate aveau să câștige însă. Era imposibil să-l vadă pe Richard stând înalt și calm, privind-o ca și cum avea luna în mâini, și să accepte că lordul Neville învinsese.

Nu, încă nu erau învinși. Și ceva din privirea lui Richard îi spunea că în acel moment, o considera cel mai bun companion pe care-l putea avea într-un moment dificil. Credința lui necondiționată o făcu să se îndrepte și să facă un pas înainte. Nu putea să-l dezamăgească fiind lașă.

Mâna lui se închise în jurul mâinii ei și o ajută să coboare treptele uzate, lăsând-o să intre prima în criptă. Genevieve avu la dispoziție doar o secundă ca să proceseze spațiul cu morminte din piatră. Apoi Sirius o urmă.

— Vă doresc odihnă plăcută, îi tachină lordul Neville de sus.

Un zgomot puternic venit de la un pistol o făcu să

tresară. Bănuî că era Greengrass, care-și marca victoria. Piatra se mută, făcând toată lumina să dispară. Un întuneric dens îi copleși, umplut de duhoarea prafului și a suferinței antice.

Capitolul 32

Deasupra lor, toamna caldă își făcea simțită prezența. Însă acolo jos, în întuneric, era o iarnă continuă. De la baza scărilor, Genevieve îl auzi pe Richard liniștindu-l pe Sirius, care scâncea. Simplul sunet al vocii lui îi tempera teama. Groaza ei devastatoare că se va sufoca se atenuă. Panica îi constrângea plămânii, nu lipsa aerului.

Bâjbâi spre cel mai apropiat mormânt. Piatra pe care se așeză era rece și tânăra se foi, căutând o poziție ceva mai confortabilă. Nu exista niciuna. Întunericul părea infinit, mai presus de puterea de pătrundere a luminii, ca o entitate vie și răuvoitoare. Ceva îi atinse ceafa și tânăra tremură. Era probabil doar curentul, dar se simți la fel de înfricoșată ca o pisică în timpul furtunii. Genevieve era o intelectuală și o sceptică, dar în această criptă, fantome malefice păreau să-i dea târcoale.

Tânăra se cutremură. Nu voia să moară în frig și întuneric.

— L-am trimis pe George la duce cu un bilet.

Vinovăția o înjunghie din nou. Nu ar fi trebuit să vină. Singur, Richard ar fi putut să scape.

— Atunci o să vină după noi.

Vocea lui suna ciudat. Subțire. Se gândi că era un truc al acusticii.

Însă ducele nu știa de cripta de sub altar. Nimeni nu știa. Teamă îi străpunse din nou stomacul, laolaltă cu o conștientizare sumbră, cum că acea cameră subterană avea să devină, cel mai probabil, mormântul lor. Din nou, simți că nu avea aer.

Dădu din cap, ca să izgonească gândurile macabre, și

se caută în buzunar. În câteva momente, apărură o lumină fragilă. Teama sufocantă dispărură în vidul nesfârșit care-i înconjură.

— Dumnezeu, Genevieve. Chiar ești o vrăjitoare.

Tânără îi zâmbi lui Richard, care stătea pe scări.

— Mereu am cu mine lumânări și chibrituri.

— Pentru explorarea pasajelor subterane?

Tânără se strădui să pretindă că purtau o conversație normală, în circumstanțe normale.

— Ai fi uimit să știi cât de des am nevoie de lumină. Fac și cercetare practică și citesc și documente vechi, să știi.

— Îmi cer scuze, domnișoară Aventurieră!

Genevieve se ridică și se apropie de Richard, care încerca să îndepărteze sfoara cu care era legat Sirius. Una dintre mâinile elegante ale lui Richard mângâia blana încălțată a câinelui, calmând animalul care tremura. Tânără știa că avea să reușească, doar atingerea lui Richard Harmsworth era magică.

— Domnișoara Aventurieră are un cuțit. Îl vrei?

Zâmbetul lui galant îi făcu inima să bată, plină de iubire și de speranță nebună că vor supraviețui.

— Dacă ai un cuțit, o să te cer de nevastă.

Genevieve îi ignoră tachinarea. Era ciudat să-și aducă aminte că în urmă cu numai câteva minute, regretase lipsa unei cereri. În acel moment, nu conta decât că erau în viață. Și împreună. Băgă mâna în buzunar.

— Poftim.

Când Richard se întinse, tânără îl surprinse încercând să-și ascundă un icnet.

— Ce s-a întâmplat?

Teama îndepărtă optimismul fragil. Stomacul i se strânse când își aminti de focul de armă. Tremurând, ridică lumânarea. În lumina difuză, o pată umedă se văzu pe mâneca lui neagră.

Greața o copleși. Când începură să o doară plămânii, realizează că inspirase și nu mai expirase. O durea să expire.

— Dumnezeu, sângerezi.

— Greengrass e ranchiunos.

Chipul lui îi contrazicea tonul relaxat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce n-ai spus ceva?

O îngrijorare îndurerată îi sublinie întrebarea. Mâna îi tremură atât de tare, încât flacăra lumânării trimise umbre care dansau pe pereți.

— Mă dădeam mare erou.

Umorul lui nu avu efectul scontat.

— Mai mult tont.

Deși picioarele amenințau s-o lase, tânăra se apropie. Își controlează nevoia inutilă de a țipa la el.

— Dă-ți jos haina.

Bărbatul tăia botnița din frânghie.

— Stai să mă ocup mai întâi de Sirius.

— Bărbații! strigă ea, luându-i cuțitul și îngenunchind pe scări.

Frânghia era groasă, dar într-un final, Sirius fu eliberat. Acesta scânci din nou și se băgă în stăpânul său. Lumânarea dezvălui sânge strâns în jurul gurii lui.

— Bietul de tine, șopti ea, în timp ce-l mângâia. Câinele o atinse cu capul. Amărâtule!

Curajul sporindu-i din pricina furiei, se întoarse spre Richard.

— Aș vrea să-ți dau una, spuse ea calmă, în timp ce puse lumânarea pe o treaptă mai înaltă, pentru a-i lumina rana.

— Nu poți să lovești un bărbat rănit.

— Asta nu mă oprește să vreau s-o fac.

Tânăra strânse bine mânerul cuțitului și îi întinse mâneca, apoi băgă cuțitul în materialul pătat.

— Nu te mișca.

— Ce naiba faci?

Bărbatul tresări, apoi pufni când mișcarea îi atinse rana.

— Trebuie să văd cât de grav ești rănit.

— Aș putea să dau haina jos.

— Nu te-ar durea?

— Pot să suport.

— Nu sunt sigură că eu pot.

Își scrâșni dinții. Lâna se despică sub lamă. Sirius, plictisit de lipsa de atenție, se îndreptă în întuneric.

— Trebuie să-l întâlnești pe croitorul meu.

Sângele rece al lui Richard nu era convingător. Genevieve abia dacă îl ascultă. Maxilarul îi dureau de la încordare, iar mirosul metalic de sânge îi întoarse stomacul pe dos.

— De ce?

— Până o să termini, nu o să mai am nici măcar o haină decentă. O să aibă de lucru decenii întregi.

Genevieve nu se sinchisi să evidențieze șansele mici ca Richard să scape și să aibă nevoie de haine noi.

— Mereu ai fost îmbrăcat prea bine pentru zona rurală.

— În niciun caz! Bărbatul păru foarte ofensat. Mereu arăt *comme il faut*.

— Poate în Belgravia.

O mișcare mai puternică îndepărtă mâneca. Geamătul lui înăbușit îi răsună în oase lui Genevieve.

— Genevieve? Întrebă el fără urmă de tachinare. Genevieve, vorbește cu mine.

Tânăra se forță să privească în sus, lăsând în urmă nenorocirea de pe mâneca lui. Tot ce vedea era sânge, sânge peste tot.

— Inspiră adânc și ascultă-mă. Nu e decât o zgârietură.

Genevieve era vag conștientă de faptul că ea ar fi trebuit să-l aline, nu invers.

— De unde știi? Întrebă ea, în timp ce privirea i se umplu de roșu.

Încercă să se concentreze pe fața lui.

— Nu e atât de rău pe cât pare. Glonțul nu a rămas în rană.

„Nu o să plângă. Nu o să plângă.”

Începu să plângă.

— Draga mea...

Richard își întinse brațul sănătos și o strânse la piept.

Pentru o clipă de slăbiciune, tânăra rămase acolo. Sub obrazul ei, inima lui bătea, plină de viață. Era o dovadă bine-venită a faptului că el nu se afla în pragul morții.

Tânăra scânci și, fără succes, încercă să se ridice.

— Trebuie să-ți curăț rana. Să o cos.

— Ce idee nebunească! Credibilitatea mea socială nu ar supraviețui unui elefant însărcinat cusut de braț.

Râsul își făcu atunci apariția, nesigur, ezitant, dar vindecător ca o zi petrecută la malul mării. Îmbrățișarea lui era puternică și sigură. Când Richard o ținea în brațe, Genevieve nu putea să creadă că aveau să moară fără să mai vadă soarele vreodată.

Tânăra își îngropă fața în el și încercă să-și revină. Între bărbia și umărul lui era un locșor perfect pentru ea.

— Ți-am spus de o mie de ori că e un bujor.

Tânăra se adună și se îndreptă spre partea în care se afla rana. De data asta, nu mai fu atât de afectată și rupse mâneca.

— O!

Înghiți bila care-i ajunsese în gât.

— E chiar atât de rău?

Richard o privi cu o încredere completă, pe care nu o merita.

— Nu te doare?

— Ba da, al naibii de tare.

Atingerea ei, oricât de necesară era, îl albi la față.

— Dacă leșini, o să te omor, spuse ea seriosă, apoi aruncă resturile hainei și ale cămășii.

Buzele lui, albe de durere, se întinseră într-o imitație palidă a zâmbetului lui obișnuit.

— Atenție!

Folosindu-i cămașa, Genevieve curăță rana. Ce n-ar fi dat pentru un castron cu apă caldă și niște săpun! Ce n-ar fi dat să fie înapoi în salonul ei, încercând să-l oprească pe Richard Harmsworth să își dea seama că îl plăcea.

— O să supraviețuiesc? întrebă el după o tăcere lungă.

Avea să supraviețuiască vreunul dintre ei? În acea

clipă, părea puțin probabil. Însă Genevieve se inspiră de la el și îi răspunde cu o falsă încredere. Nu în ce privește rana, pentru că el avusese dreptate. Glonțul doar îl zgâriase. În ciuda cantității mari de sânge, nu găsi daune prea mari.

— O să farmeci debutantele în scurt timp.

De data asta, zâmbetul lui fu ceva mai convingător, deși Genevieve nu putea să se păcălească în legătură cu disconfortul lui.

— Zilele mele de fermecat debutante s-au terminat.

Ignorându-i replica, tânăra începu să inspecteze rana. Acum că o curățase, văzu o tăietură lungă de-a lungul părții exterioare a brațului lui. Cel puțin oprise sângerarea. Aruncă cămașa murdară.

— Nu ai nevoie decât de o haină nouă sau două și o să fii din nou enervant, cum te știu.

Tânăra rupse tivul murdar al jupei ei și îl aruncă. Apoi rupse o bucată mai curată și o înfășură în jurul brațului lui Richard.

— Îți sunt dator cu niște lenjerie nouă, mormăi el.

Fusese stoic pe parcursul procesului agonizant, dar nota tremurândă din vocea lui arăta că rezistența lui începea să se piardă.

Tânăra se forță să zâmbească.

— Mai mult de un set.

— Ce vrăjitoare obraznică!

— Asta sunt eu, spuse ea relaxată, deși începuse s-o cuprindă teama.

Având în vedere cât sânge pierduse Richard, se mira că fusese vesel atât de mult timp. Acum, epuizarea îi umbrea trăsăturile. Suferința îl redusese la un muritor de rând.

Tânăra legă bandajul cât de ferm putu.

— Ne așteaptă un mormânt confortabil. Dacă promiți că n-o să sforăi, sunt pregătită să-ți ofer umărul pe post de pernă.

— Aș fi onorat.

Richard nu părea că glumește. Un semn al puterii care dispărea.

Tânăra se ridică și îl ajută cu blândețe și pe el să facă același lucru. Pentru o clipă înfricoșătoare, Richard se clătină. Apoi se echilibrează și traversează distanța scurtă. Nu-și putea ascunde oboseala când se așează pe jos, respirând greoi.

„O, Richard.”

Compasiunea îi strânse inima când se așează lângă el. Ar fi dat orice să-i ușureze durerea, dar nu putea face nimic. Cu excepția unui lucru.

Cu atenție, îi trase capul răvășit spre sânii ei. O recunoștință înlăcrimată îi umplu sufletul când, în doar câteva minute, Richard adormi.

*

— Ce naiba...

Richard se foi în întuneric. Îi era frig, avea dureri și brațul îi zvâcnea. Însă o senzație de bine le întrecea pe toate celelalte.

— E în regulă, șopti o voce îndrăgită și el își aminti.

Confruntarea cu Fairbrother. Focul de armă. Faptul că era prins în această groapă cu Genevieve.

Genevieve, care îl îmbrățișa cu o tandrețe care înlătura frigid.

— S-a stins lumânarea?

Nu era un bărbat pretențios, dar aerul din criptă era prevestitor de nenorocire. Gândul că avea să dispară acolo, fără niciun pic de lumină, era sumbru.

— Nu, dar mai am doar două. Prefer să le păstrez.

Tânăra se mișcă. Chiar și acea mutare ușoară îi afectă rana și Richard își opri un geamăt. Însă Genevieve probabil îl auzise, pentru că se opri.

— Cum te simți?

Bărbatul se ridică reticent de pe ea și se rezemă de piatra din spatele lui.

— Nu atât de rău pe cât credeam că o să mă simt.

Era adevărat. Rana era suportabilă, iar somnul îi limpezise mintea.

— Atingerea ta are puteri vindecătoare.

— Ce bine ar fi dacă atingerea mea ar avea puterea de a muta altarul, zise ea sec.

— Unde e Sirius?

— A plecat cam acum 20 de minute cred. Să mergem să-l căutăm?

— E prea isteț ca să se piardă.

O lumânare se aprinse.

— Ar trebui să verific piatra.

— Poate să aștepte. Cam o să ne găsească.

Richard nu spuse ce știau amândoi, cum că erau slabe șanse ca Genevieve să găsească un buton sau un mâner. Chiar dacă lordul Neville era o canalie, era una isteață. Se asigurasă că temnița lor era fără cale de ieșire.

Richard o prinse de mâna tremurândă.

— Trebuie să te ating.

Încruntătura ei se topi în zâmbetul pe care el îl adora.

— Da, e atât de romantic aici, printre călugări putreziți. Sunetul ăla e de la oase sau de la bătăile inimii mele?

Richard râse încet. Ce curajoasă era! Era curajoasă, frumoasă și mult prea bună pentru el, ceea ce nu însemna că nu avea să lupte ca s-o păstreze.

— Orice loc unde sunt cu tine e romantic, draga mea.

Richard îi ridică mâna și o sărută.

Tânăra îi aruncă o privire sceptică.

— Sunt sigură.

Richard nu avu destul curaj cât să recunoască faptul că vorbea serios.

— Mă înfurie că Fairbrother a pus mâna pe bijuterie.

— Da.

Un singur cuvânt, însă tonul ei detașat îi activă instinctele.

— Suporți pierderea cu foarte mult calm. Bijuteria e incredibil de valoroasă.

Tânăra ridică din umeri.

— La ce bun e aurul aici?

Richard o fixă cu privirea. Nu avea încredere în

expresia ei neutră.

— Ce se întâmplă, Genevieve?

— Nimic.

Colțurile buzelor ei se lăsară în jos, întărindu-i suspiciunea.

— Spune-mi.

Tânăra se eliberă.

— Lordul Neville nu a primit ce a vrut.

Richard ce încruntă.

— I-ai dat bijuteria.

Amuzamentul încălzi vocea lui Genevieve.

— Îți amintești când am spus că articolul meu îmi va stabili reputația academică?

— Bineînțeles.

Își amintea fiecare cuvânt.

— Descoperirea mea a fost o lovitură. Bijuteria Harmsworth e atât de faimoasă. Ca să nu mai zic foarte frumoasă.

— Și prețioasă.

— Și prețioasă. Zâmbetul ei se intensifică. Și un fals.

Richard o privi șocat, apoi începu să râdă.

Genevieve nu fusese sigură cum avea să răspundă el după ce afla că greșise în privința moștenirii lui. Un bărbat mai mic la suflet, precum lordul Neville, ar fi fost furios. Dezamăgirea sau consternarea ar fi fost perfect normale. Însă când Richard Harmsworth aflase că urmărise o himeră, reacționase cu o bucurie sinceră, care îi făcu inima să cânte lui Genevieve.

Richard râse atât de tare, că se aplecă peste genunchii. Rămase fără aer, dar continuă să râdă. Ar fi trebuit să-l oprească. Cu siguranță că această veselie expresivă nu îi făcea bine la umăr, dar nu putu s-o facă.

Din adâncul sufletului ei se revărsară cuvintele pe care jurase că nu avea să le spună niciodată.

— O, Richard, cât de mult te iubesc!

În momentul în care declarația îi părăsi buzele, dori să o ia înapoi. Umiliința îi închise gura. Femeile din toată țara îi declarau probabil lui Richard Harmsworth devotamentul lor.

Nu suporta că era o altă femeie printre altele.

Râsul lui se opri abrupt și o privi cu o expresie pe care Genevieve nu o putea interpreta. După explozia lui de bucurie, tăcerea părea fără sfârșit.

Furioasă pe ea însăși, se ridică pe picioare tremurânde și păși în afara luminii. Pumnii îi erau strânși atât de tare că unghiile îi intrau în palme.

— Mă iubești.

Genevieve nu auzise niciodată acel ton. Poate Richard îi oferea ocazia de a-și salva demnitatea. Dar după ce făcuse declarația, nu vru să o nege.

— Da.

Își opri impulsul de a se scuza sau de a explica. Rigidă din cauza umilinței, se pregăti pentru răspunsul lui. Dacă Richard avea să fie bun cu ea din milă, avea să vomite.

Un ușor zâmbet îi apăru pe buze lui Richard. Arăta fericit. De fapt, părea de-a dreptul extaziat. Tăcerea se prelungi până când lui Genevieve îi veni să țipe. Cu toate astea, Richard zâmbea ca și cum ea era o comoară magică creată numai pentru plăcerea lui.

— Mă iubești.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu stabiliseră deja asta?

— Da, zise ea.

De obicei, Richard înțelegea repede. Nu pricepea de ce se concentra tot pe asta, decât dacă nu era crud în mod deliberat. Richard se relaxă și își întinse picioarele lungi spre ea, fiecare mișcare a corpului său exprimând satisfacție.

— Ei bine, cred că asta e ceva plăcut.

— Serios? Întrebă ea pe un ton periculos.

Își imaginase că nimic nu putea fi mai rău decât mila, însă această plăcere stranie, sardonică, o înfuriase.

Richard își așază brațul sănătos la ceafă și o privi cu un amuzament leneș, pe care Genevieve nu-l plăcea. Cum putea să-l iubească pe acest huligan? Ar fi trebuit să fie spânzurat.

— Da, serios.

— Mă bucur pentru tine, spuse ea tăios.

Zâmbetul lui deveni și mai beatific.

— Nu vrei să știi de ce e ceva plăcut?

— Nu în mod special, spuse ea cu amărăciune.

— E destul de ușor.

— Ca și tine, spuse ea, care-și strângea fusta cu mâinile și își tot repeta că nu putea să-l lovească.

Richard se lăsă și mai mult pe spate, confortabil ca și cum se întindea pe unul din fotoliile elegante ale lui Sedgemoor.

— Ești crudă. Dar tot o să-ți spun.

— Sunt numai urechi, zise ea sarcastic.

— Și eu te iubesc.

— Fermecător.

Apoi Genevieve realizează ce spusese. Se uită la bărbatul frumos și murdar care se rezema de mormânt.

Zâmbetul lui căpătă subînțeles.

— Nu-mi spune că ai rămas fără cuvinte. Nu credeam c-o să apuc ziua asta.

— Ce ai spus? zise ea, în timp ce se îndrepta spre el, pe picioare care păreau făcute din ață.

— Ai auzit.

— Aș vrea să aud din nou.

Zâmbetul lui dispăru și tânăra văzu că, dincolo de tachinare, era pe cât de serios putea să fie.

— Te iubesc, Genevieve.

O serenitate luminoasă înlocui încet haosul. Niciodată nu și-l imaginase spunând acele cuvinte. Acum, acestea o loviră cu adevărul pur pe care-l descoperea când termina o traducere perfectă sau înțelegea simbolurile de pe un fildeș sculptat.

Fața lui se întunecă cu disperare.

— Dacă nu mă săruți în următoarele 10 secunde, îți jur că o să iau foc.

Genevieve nu se mișcă. Nu era sigură că picioarele aveau s-o susțină.

— Asta ar fi interesant.

— Genevieve, gemu el, apoi se ridică în genunchi și își întinse brațul sănătos spre ea. Nu mă mai tortura. Știu că o

merit. Știu că am fost un om rău. Dar ai milă.

— O, Richard, oftă ea.

Picioarele ei abia atinseră podeaua. Acoperi zburând distanța dintre ei.

Capitolul 33

Genevieve îl iubea. Îl iubea.

Richard o sărută, desfătându-se în reacția ei descătușată. Era magnifică. De la bun început îi făcu sufletul să vibreze. Era singura care conta pentru el. Richard își dorea să devină demn de acest dar. Avea atâtea lucruri pentru care să se revanșeze.

— Ai grijă la braț, spuse ea, apoi se întinse în poala lui.

Cu o tandrețe care îi frânse inima lui Richard, tânăra își frecă obrazul de pieptul lui gol.

— Ești delicioasă. Îi sărută curbura umărului. Și porți prea multe haine.

Un râs șocat îi scăpă lui Genevieve.

— Nu putem!

— Bineînțeles că putem. Pe călugări nu îi mai deranjează. Își lipi nasul de pielea catifelată din spatele urechii ei. Ador parfumul tău.

Urmă un alt râs tremurat, pe jumătate oripilat, pe jumătate fermecat.

— Mulțumesc. Cred.

Richard o mușcă de gât, făcând-o să tremure.

— Parfumul tău mă bântuie.

— Richard, suntem blocați într-o criptă. Cum poți să te gândești la... asta?

Richard își ridică mâinile ca să-i deschidă rochia, apoi icni. Uitase de rană. Iubirea chiar era un drog puternic.

— Pentru prima oară în viața mea, i-am spus unei femei că o iubesc. Împotriva tuturor așteptărilor, și ea spune că mă iubește. Cum ar fi posibil să mă gândesc la

altceva?

Tânăra se încordă în brațele lui, apoi se întoarce, pentru a-i studia fața.

— Prima oară?

Uimirea din ochii ei îl făcu pe Richard să se umple de bucurie.

— Prima oară.

— Mă bucur, spuse ea.

Își așază mâinile pe ceafa lui și sărutul ei făcu să se crape crusta de pe sufletul lui. O crăpătură de mărimea lui Genevieve. Strânsoarea lui se înteeți în timp ce îi răspunse la sărut.

— Lasă-mă să-ți arăt cât de mult de iubesc, șopti el, frecându-și obrazul de al ei.

Își ridică șoldurile ca să demonstreze cât de pregătit era.

— Mă transformi într-o desfrânată, spuse ea. Cum rămâne cu brațul tău? Nu e înțelept.

— Sunt un bărbat îndrăgostit. Nu am nevoie să fiu înțelept.

Tânăra îi aruncă o privi prin care-l reprima.

— Cel puțin lasă-mă să mă dezbrac singură.

— Exact ce vrea să audă un bărbat.

— Nu mai flirta, spuse ea.

Pulsul lui o luă razna când tânăra se mișcă pentru a-și scoate șorțul.

— Cum să mă abțin? De când te-am văzut prima oară, atât de serioasă și frumoasă, concentrată la cărțile tale antice, am vrut să te tachinez.

— E evident, spuse ea sec.

— Nu credeam că o fată atât de inteligentă s-ar uita la mine.

Privind printre gene, Genevieve îi aruncă o ocheadă neîncrezătoare în timp ce se ridică în genunchi, apoi își desfăcu corsajul. Gura lui se uscă și inima începu să-i bată cu putere.

— Meriți o privire ocazională. Ești destul de decorativ, să știi.

În mod ridicol, obrajii lui se încinseră.

— Complimentele te vor duce departe.

— Cel puțin pe spate.

Nu părea să o deranjeze. Corsajul căzu, dezvăluind corsetul. Sfârcurile erau lipite de materialul alb transparent.

— Nu-mi spune că roșești.

— La naiba cu tine, Genevieve!

De data asta, Richard nu putea să-i ignore amuzamentul.

— Încep să cred că e posibil să mă iubești, dacă pot să fac un crai ca Sir Richard Harmsworth să roșească precum un elev.

Richard o luă de mână.

— Vino la mine.

— Dacă trebuie.

Iritarea ei nu fu convingătoare.

— Cu siguranță nu te-ai plictisit încă de activitate.

O trase până când Genevieve se împletici în față, caldă și înmiresmată.

Râzând, tânăra îl îmbrățișă, suplă ca o pisică. Dar când îi privi ochii, îngrijorarea îi umbri trăsăturile.

— Richard, nu vreau să te rănesc.

— Ai încredere în mine, o să mă descurc.

Dumnezeule, în acel moment, durerea din testiculele lui era mai intensă decât cea de la rana făcută de Greengrass.

Richard o sărută, în timp ce mâna sănătoasă trase corsajul jos. Amândoi oftară de plăcere când îi atinse un sân. Richard zâmbi în timp ce o săruta, gustându-i geamătul provocat de degetul lui care îi testa sfârcul.

— Ador cum reacționezi.

— Nu pot să mă controlez, recunosc eu cu un alt oftat.

Genevieve își frecă fața de pieptul lui, iar căldura umedă a respirației ei adăugă o altă notă la simfonia erecției.

Când Genevieve îi atinse membrul, Richard o apucă de spatele rochiei.

— La naiba, Genevieve...

Râsul ei fu răgușit.

— Lasă-mă să te ating. Lasă-mă să descopăr ce te duce pe culmile disperării.

— Tu mă duci pe culmile disperării.

Bărbatul se rezemă de piatră, cedându-și corpul. Gândul de a fi descoperit de acele mâini istețe îl ameți.

Genevieve alunecă din poala lui și îngenunche atât de aproape, că Richard nici nu trebuia să se miște ca să o apuce. Era clar că tinerei îi plăcea să se joace cu focul. Genevieve începu inofensiv, cu excepția faptului că fiecare atingere a ei îl cutremura. Își trecu mâna de-a lungul gâtului lui și al umărului.

— Te doare? șopti ea.

— Doar de la cât de mult te doresc.

— Bun.

Un zâmbet vag flutură pe buzele lui Genevieve. Dorința de a o săruta era din ce în ce mai mare, dar el rezistă. Îi promisese că o să-i arate cât de mult o iubea. Dacă asta însemna moarte din cauza plăcerii, atunci așa să fie!

Genevieve îi mângâie pumnii încleștați, învățând fiecare os și mușchi. Richard își opri cerința de a-i spune să se grăbească.

Tânăra își întinse palmele peste pectoralii lui și își îngropă nasul între ei. Își frecă fața de zona acoperită de păr, apoi își deschise buzele pe pielea lui, gustându-l cu o desfătare voluptuoasă, care îl făcu să-și scrâșnească dinții. Inima lui bătea atât de tare. Cu siguranță Genevieve o simțea.

Tânăra se aventură din ce în ce mai jos. Mâinile și buzele ei îl înnebuneau. Deja când ajunse la pantaloni, respirația lui se revărsă în rafale zgomotoase. Fiecare simț se concentra pe mădularul lui. Își dorea atât de mult ca ea să-l atingă. Mai mult decât avea nevoie de aer.

Cu o lentoare agonizantă, Genevieve îi desfăcu pantalonii.

Adora modul în care-și descoperea puterea senzuală.

Îi plăcea până și faptul că nu se grăbea, oricât de groaznic ar fi fost pentru el. Apoi, Richard își dădu seama că tortura abia începuse. Tânăra îl atinse timid. El își opri un geamăt și Genevieve își retrase mâna.

— Îmi pare rău.

Zâmbetul lui era probabil un rictus de-acum.

— Nu te opri.

Urmă o pauză. Apoi atingerea catifelată a degetelor ei, din vârful spre bază și înapoi. Nu-și putea lua privirea de la ce făcea.

Slavă Domnului că, în scurt timp, Genevieve învăță ce îi plăcea. Mișcările ei deveniră mai încrezătoare. Se concentră mai mult pe vârful, testând umezeala. Dacă Richard o implora să îl sărute acolo, ar fi fost revoltată. Dar nu conta. Degetele ei stângace, dar extrem de excitante îl făceau să vadă stele verzi. Dacă și-ar fi pus gura pe el, avea să explodeze.

După multă provocare, degetele ei se înfășurară în jurul membrului lui. Un oftat cutremurător îi scăpă când Genevieve își plimbă mâna pe lungimea lui, după care intensifică agonia relaxând strânsoarea și întinzând-o. Richard gemu și își lăsă capul pe spate. Ochii îi ardeau și nu mai știa unde se afla.

O prinse de mână.

— Dă-ți jos pantalonașii.

Spre surprinderea lui, Genevieve îl ascultă imediat. Apoi Richard o privi și înțelese că și ea se excitase când îl atinsese. Tânăra își trase rochia peste cap. Își scoase și agrafele, iar părul îi căzu în cascade pe umeri.

Richard voia ca ea să-și dea jos tot. Nu avusese destul timp pentru a-i explora corpul. O eternitate nu era de ajuns. Dar era atât de nerăbdător, încât întinse mâna.

— Vino la mine, iubita mea. Sunt nebun după tine.

Expresia ei se îmblânzi. O alunecare și era călare pe el. Penisul i se ridică înfometat între coapsele ei. Mâinile ei se opriră pe umerii lui, în timp ce-l privi încruntată.

— E ciudat.

Cu mâna lui sănătoasă, o apucă de talie.

— O să-ți placă. Tu o să deții controlul.

Buzele ei se curbară, deși după modul în care pielea se întindea peste trăsături arăta că și ea testase Urnitele controlului.

— În cazul ăsta, probabil o să-mi placă.

— Coboară-te pe mine.

— Ca și cum aș călări?

În ciuda nerăbdării, Richard râse încet.

— Exact așa. De fapt nu, e mai distractiv de atât.

— Asta e o afirmație grea. Îmi place să călăresc.

— Și mie. Se aplecă să-i răvășească gura. Sunt tot al tău.

Genevieve arăta fascinată. Richard adoră modul în care se avântă în pasiune. Coapsele ei îl prinseră când se ridică. Jupa ei ruptă le ascundea unirea, dar Richard simți fiecare mișcare. Dumnezeu, cum o simțea!

Când căldura ei umedă atinse vârful sensibil al membrului lui, gemu și o mușcă de umăr. Pielea ei era umedă și tână icnea în mici explozii răgușite.

— Ia-mă, Genevieve, spuse el.

Nu era sigur dacă se referea la răspunsul la această dorință sau să-l ia pentru totdeauna.

Ambele.

— O să te iau.

Suna ca un jurământ.

Momentul se dizolvă în extaz când ea coborî, într-un final. Era udă și pregătită, deși Richard nu făcuse mai nimic ca s-o pregătească. Corpul ei oferea o rezistență splendidă. Mușchii ei se încordau și-l eliberau. Genevieve se opri, gâfâind ca să respire.

— Ești bine? Întrebă el, în timp ce-i acapară șoldurile cu mâinile tremurânde.

Brațul lui rănit obiecta, dar Richard nu mai băga în seamă nimic decât pe Genevieve.

— Da.

Nu părea sigură.

El îi simți tensiunea. Tânăra se prinse de umerii lui. Parfumul excitării se amestecă cu praful trecutului. Richard

Închise ochii, afundându-se și mai mult în întunericul din capul lui. Nevoia de a o penetra era o cerință din ce în ce mai puternică. Dar voia să-i arate că prin faptul că-l iubea, nu pierdea nimic din ea însăși.

— Haide, iubita mea, o rugă el.

Tânăra tremură într-o clipă de ezitare, apoi se scufundă cu totul peste el, primindu-l adânc.

Genevieve expiră satisfăcută. Puterea solidă a corpului lui Richard în ea era un răspuns pentru inima și sufletul ei, nu numai pentru nevoia fizică. Îl strânse mai tare de umeri, pielea lui fiind alunecoasă sub palmele ei. Richard pulsa în ea, uluitor de viril.

— Te iubesc, Richard, spuse ea încet.

Expresia lui renunță la orice mască, așa cum rareori era. Genevieve citi uluire și bucurie în ochii lui.

— Și eu te iubesc, Genevieve.

Cu o naturalețe pe care nu și-o imaginase în urmă cu câteva minute, tânăra se ridică, desfătându-se cu membrul lui tare și catifelat. Tachinându-l, stătu mai mult la vârf, după care se lăsă încet. Simți din nou acea împlinire. Se aplecă în față și îl sărută apăsător, o bătaie puternică a limbilor, buzelor și dinților.

Devenise o creatură a instinctelor, ridicându-se și coborând ca un val, ritmul pulsându-i în sânge. Urechile ei se umplură cu sunetul dragostei pe care o făceau. O întâlnire succulentă a corpurilor. Respirații răgușite. Acele senzații chinuitoare încă o uimeau. Corpul ei se încordă, căutându-și țelul incendiar. Mai strâmt și mai strâmt. Mai sus și mai sus.

Richard își afundă dinții în umărul ei din nou și Genevieve tremură, însă eliberarea era încă departe. Își îngropă fața în părul lui ud și încurcat, inspirând parfumul masculin și de lămâiță. Mișcările ei deveniră stângace, frenetice. Apoi el se ridică cu putere tocmai când ea se lăsa în jos și întunericul explodează într-un milion de stele.

Tânăra gemu, străbătută de valuri strălucitoare. Mușchii ei se încordară în jurul lui, iar Richard gemu lipit de gâtul ei, în timp ce termină în ea.

Ploua cu foc din cer. Pentru o eternitate, cei doi se împreună în infern. Apoi, tremurând, ea căzu peste el, brațele lui înconjurând-o cu dragoste.

*

Genevieve se foi fără să deschidă ochii. Nu voia să distrugă momentul. Se întinse peste Richard. Parfumul lui umplea aerul, așa cum iubirea lui îi umplea inima. Îl sărută pe piept.

Toată viața ei, se temuse că dragostea era o capcană. Își iubea tatăl și plătise asta cu ani întregi de serviciu pentru cauzele lui. Oricât de mult se împotrivise ideii de căsătorie, uneori își imaginase că se îndrăgostea de o persoană obișnuită și maleabilă, care-i împărtășea interesele intelectuale. „Obișnuit” și „maleabil” nu i se potriveau deloc lui Richard. Așa că de ce, în ciuda captivității fizice, se simțea atât de liberă? Ca și cum lumea se deschisese în fața ei ca o carte și putea întoarce orice pagină voia.

— De ce zâmbești?

Cu blândețe, Richard îi dădu la o parte șuvițele de pe față.

— Nu mi-am imaginat niciodată că e posibil să mă simt cum mă simt acum.

Genevieve își ridică încet capul.

— Ar trebui să fiu îngrozită, prinsă aici, în întuneric. Îți întâlni privirea fixă. Nu mi-e frică, pentru că suntem împreună.

Îmbrățișarea lui deveni și mai fermă și Richard o sărută apăsător.

— O să ieșim de aici.

Oftând, Genevieve se ridică să-și ia rochia și șorțul.

— Pierdem timpul. Ar trebui să verificăm piatra de la altar.

Zâmbetul lui îi făcu inima să bată din nou cu putere.

— Nu regret niciun moment. Nu mă mai satur de tine.

Genevieve roși. Deși nu găsea niciun motiv pentru

care o fată avea dreptul să se înroșească, după tot ce făcuse.

— E posibil să găsim comoara abației. Se zvonește că ultimul abate a ascuns-o de oamenii lui Henric al VIII-lea.

Richard se ridică. Gemu când își lovi brațul de mormânt.

— Mi-a ajuns de atâtea mistere antice.

Tânăra îl privi închizându-și pantalonii, iar observarea acestei acțiuni intime o încântă. Cât de îndrăgostită era!

— Comoara asta ar fi originală.

— Ești sigură că bijuteria e o copie?

— Sunt surprinsă că nimeni nu a observat asta. Bănuiesc că a fost făcută secolul trecut. Filigranul o dă de gol.

— Deci nu a existat niciodată o bijuterie Harmsworth?

— Poate odată. Genevieve îl privi. Vestea nu avea cum să nu fie o lovitură, indiferent cum părea că o primește. Îmi pare rău, Richard.

Bărbatul ridică din umeri și nicio umbră nu era ascunsă pe expresia lui.

— Am căutat o bijuterie în Little Derrick. Am găsit una. Am fost recompensat din plin.

*

După o oră, lumânarea lor aproape se stinsese și nu erau mai aproape de evadare.

Richard, rămas fără aer, renunță să mai împingă altarul și făcu un pas în spate, ștergându-și fața transpirată. Descurajarea îi îngreuna oftatul. Înainte să-i închidă în criptă, Fairbrother distrusese mecanismul pentru mutarea pietrei. Semnele de pe bolovan erau noi.

— Richard, n-ai cum s-o muți, spuse Genevieve de pe o treaptă inferioară.

Căutase fisuri în perete cu cuțitul. Dar acolo jos, departe de intemperii, zidul se întindea la fel de perfect ca în urmă cu 500 de ani.

— Probabil altarul ăla cântărește câteva tone. Am

dubii că ar putea să-l miște o pereche de boi înjugați. Dacă nu ești atent, o să redeschizi rana.

Rezemându-se de perete, tânăra își dădu la o parte suvițele rebele din coada prinsă cu un șnur. Alt obiect din buzunarele ei aparent fără fund.

— Presupun că nu ai și prânzul ascuns prin șorț? Întrebă el plin de speranță, încercând să înveselească atmosfera.

Genevieve râse. Probabil era la fel de conștientă ca și el că situația lor se înrăutățea cu fiecare secundă care trecea.

— Azi nu m-am pregătit pentru încarcerare, naiva de mine.

— Cât mi-ar plăcea să ne întoarcem la picnicul nostru din Oxford!

— Nu mă tortura!

Zâmbetul ei era nostalgic.

În urmă cu o oră, când o ținuse în brațe, desfătându-se în eliberarea ei, crezuse că nu avea cum s-o iubească mai mult. Acum însă, spiritul ei neînfricat îl amețea de adorație.

— Puiul ăla fript a fost delicios.

— Ca să nu mai zic de șampanie.

— Când mă uit la tine, mă simt ca și cum am băut șampanie.

Obrajii ei se înroșiră cu timiditatea care mereu îl emoționa pe

Richard.

— Aș da o duzină de sticle de șampanie pe un pahar cu apă rece.

Avea dreptate. Cel mai mare pericol era setea. O premoniție îi îngheță sângele în vene. Nu avea s-o lase pe Genevieve să moară. Nu ar fi putut suporta să o piardă. Nu acum, când o găsisese. Nu acum, când ea îi spusese că-l iubea. De fiecare dată când spunea acele cuvinte, umplea un râu în sufletul lui, un râu care fusese secat din copilărie.

— E posibil să mai existe o cale de scăpare, spuse el fără convingere. Ai ceva idei?

— Mi-am pierdut încrederea în ideile mele de când lordul Neville a descoperit această criptă. Ar fi trebuit să ghicesc că o clădire din această eră avea o cameră subterană.

— Nu fi prea dură cu tine. Erai preocupată de bijuteria Harmsworth.

— Și de nemernicul care plănuise să o fure. Ridică lumânarea și se așează pe un mormânt. Cel puțin știm că bijuteria e o copie modernă.

— Dacă nu ieșim, nimeni altcineva nu o să mai știe asta.

Richard își încleștă pumnii pe baza altarului, dorindu-și să poată lovi piatra și să o dea la o parte.

— O să ieșim.

Afirmația ei răsună plină de credință în el. Dumnezeu, Richard avea să se asigure că îi merita încrederea. Genevieve îl privi coborând pe scări.

— Cât de potrivit, un baron fals e pe urmele unei comori false.

Se așează și își puse brațul după umerii ei, rezemându-și bărbia pe capul ei. Era caldă, catifelată și se rezema de el ca și cum îi oferea un sanctuar sacru. Speranța ieși la suprafață. Richard refuza să tolereze un univers care permitea distrugerea acestei tinere curajoase.

— Ai făcut eforturi foarte mari ca să pui mâna pe ea.

Richard încercă să-și amintească motivele pentru acțiuni care, în acel moment, păreau nebunești.

— Chiar trebuie să vorbim despre asta?

Tânăra îl mângâie pe obraz. Atingerea ei îi trimise fiori prin corp.

— Te iubesc, dar nu te cunosc.

— Mă cunoști mai bine decât oricine.

Chiar și decât Cam. Revelația îl șocă.

— Îl știu pe Christopher Evans.

O strânse mai tare.

— Christopher Evans e mai real decât a fost Richard Harmsworth vreodată.

Răspunsul lui criptic nu o blocă. Transformase

curiozitatea nativă într-o armă. Se întoarse ca să-l studieze și vulnerabilitatea ei îl marcă pe Richard.

— Mereu spui lucruri de genul ăsta. Lucruri pe care nu le înțeleg. Vreau să înțeleg.

O viață întreagă în care se prefăcuse că nu-i păsa de nașterea lui îl avertiza să tacă, dar îi datora lui Genevieve sinceritate. Nu pentru că mințise, ci pentru că o iubea.

Însă tot ezită. Adevărul era că suspectase că viața lui nu meritase să fie cunoscută și cu atât mai puțin iubită. Își dăduse seama în urmă cu mult timp că furia lui pe batjocura lumii venea dintr-o credință adâncă, cum că lumea poate avea dreptate.

Cu un deget, Genevieve îi trase o linie pe obraz până la tâmplă, unde pulsul bătea cu frică.

— Ai încredere în mine, Richard.

Spuse de ea, vorbele păreau ușoare, dar să-i povestească ce însemnase să crească în umbra unui scandal era cel mai dificil lucru pe care-l făcuse vreodată. O aducea prea aproape de bărbatul pe care-l ascunsese chiar și de cei mai apropiați prieteni ai lui.

Toată viața lui, un aer sardonice și o fațadă impecabilă respinseseră disprețul. Nu suporta să-și dezvăluie sufletul lui Genevieve, doar ca să obțină confirmarea că aparențele pe care le prezentase, de filfizon superficial, nu erau de fapt aparențe.

Genevieve avea dreptate. Dacă o iubea, trebuia să aibă încredere în ea. La naiba! Inspiră adânc, dădu o lovitură mortală groazei care i se cuibărise în vintre și se aruncă în neant.

Capitolul 34

— Sună nebunesc, dar trebuie să recunosc că această călătorie a început pentru că mi-am pierdut cumpătul. Retinent să-și dezvăluie motivele superficiale, Richard se foi incomod, lipit de mormântul din piatră. Într-un moment

vulnerabil, un puștan a râs de statutul meu de bastard și am jurat că o să le arăt eu tuturor. Bijuteria Harmsworth îl confirmă pe moștenitorul Harmsworth, așa că aveam să găsesc obiectul și să îl etalez sub nasul tuturor din societate. Era un plan chiar copilăresc.

— Îmi amintesc poveștile din ziare. Expresia lui Genevieve era tulburată. Nu fi prea dur cu tine. O viață întreagă de speculații obscene ar știrbi mândria oricui.

— Am învățat de mic că un bastard nu-și poate permite luxul mândriei. Richard râse fără să fie amuzat. E o lecție care trebuie repetată.

Genevieve păru confuză.

— De ce atâta lume știe de ilegitimitatea ta? Până la urmă, ai moștenit titlul de baron..

— Orice fraier e în stare să numere. Sir Lester a fost în St. Petersburg 16 luni înainte ca soția lui să nască un băiat sănătos. Cel mai probabil un alt bărbat împărțise patul cu Lady Harmsworth. Stomacul i se întoarse pe dos. Nu suporta să recunoască faptul că disprețul lumii era justificat. Mătușa Amelia avea dreptate să-mi nege bijuteria.

— Ce spune mama ta?

Vocea lui Genevieve era atât de calmă, în timp ce el abia dacă era capabil să vorbească rațional despre acest subiect. Conversațiile despre statutul lui de bastard îl transformau într-o masă de durere, ca un animal rănit.

Richard ridică din umeri, ca și cum nimic din toate astea nu contau, deși adevărul era că mereu contaseră prea mult.

— Nimic semnificativ.

— Doamna Meacham spune că nimeni nu știe cine e tatăl tău adevărat.

— Mama nu mi-a zis nimic. Ranchiuna răsună în răspunsul lui. Presupun că răspunsul e pe cât de îngrozitor pe cât bănuiește toată lumea. S-a culcat cu un grăjdar sau un nomad.

Spre surprinderea lui, Genevieve se eliberă din îmbrățișare ca să-l privească acuzator.

- Vorbești ca și cum îți urăști mama.
- Fără Genevieve, brațele lui păreau goale.
- Chiar așa e.
- Serios?

Suna sceptică. Înțeleaptă Genevieve! îl cunoștea prea bine.

Richard oftă.

— Dacă ar fi fost o soție credincioasă, viața mea ar fi fost mai ușoară.

— Poate l-a iubit pe tatăl tău.

Genevieve era furioasă, deși Richard nu-și dădea seama de ce. Până acum în povestea asta, el fusese un martor inocent.

— Am dubii.

— Îl judeci foarte tare.

— Nu o cunoști pe mama.

— Nu, dar dacă are un fiu atât de minunat ca tine, nu are cum să fie așa rea.

Dacă Richard nu ar fi fost atât de prins în suferința lui, complimentul ei ar fi putut să-l liniștească.

— Lumea spune că mama e o ușuratică.

— Lumea poate să se înșele, spuse Genevieve rece.

Deși era la doar câțiva centimetri distanță, tânăra se închise în ea însăși, oprind deschiderea caldă și iubitoare.

Vechi nesiguranțe îl împunseră. Se înșelase oare în privința lui Genevieve? Dintre toți oamenii, ea i se păruse o persoană capabilă să privească dincolo de scandal și statutul lui ilegal. Nu pentru prima oară, își dori să fie Christopher Evans, cu reputația impecabilă a acestuia. Descoperise în urmă cu mult timp inutilitatea dorințelor. Singur, în patul lui de la Eton, și în sfârșit capabil să nu se mai prefacă că abuzul nesfârșit nu-l stresa, se rugase în fiecare noapte ca o descoperire în ereditate să demonstreze că era fiul lui Sir Lester.

— Genevieve, pentru tine contează că sunt bastard?

Vocea îi tremura, la naiba.

Tânăra păru îngrozită.

— Sigur mă știi mai bine de atât.

Deși voia să o creadă, ani întregi de insulte îi șoptiră dubii în ureche.

— A contat pentru toți cei pe care i-am cunoscut.

Furia îi aprinse privirea.

— Sedgemoor și familia Hillbrook nu te tratează cu disprețul cu care îți privești semenii.

— Sunt prietenii mei.

Iar Jonas, Sidonie și Cam nu erau străini scandalului.

— Atunci eu ce sunt?

— Femeia pe care o iubesc.

Declarația lui nu îi liniști furia.

— Cu toate astea, crezi că o să te învinovățesc pentru ceva ce nu e vina ta și care nu influențează deloc ce fel de om ești.

Richard rosti adevărul înțepător.

— Sunt omul care sunt pentru că sunt un bastard.

— Atunci Dumnezeu să ne trimită mai mulți bastarzi! Trebuie să dai dovadă de iertare. Atât față de tine, cât și față de mama ta. Vorbești de parcă nu ți-a adresat niciodată un cuvânt bun.

Richard își dorea cu ardoare că susțină că așa și era. Dar deși fusese vag conștient de zvonuri, copilăria lui fusese o oază de afecțiune și lux. Apoi, la opt ani, începuse să meargă la școală și descoperise cum lumea îl ura pe copilul unor aventuri ilicite. Mai ales copilul cu îndrăzneala de a revendica egalitate cu colegii lui. Slavă Domnului că Richard îi găsisse pe Cam și Jonas, deși prietenia lor, care era bazată pe protecție reciprocă și mentalități asemănătoare, câștigase eticheta crudă de „o adunătură de bastarzi”.

— La Eton, inferioritatea mea a devenit foarte clară.

Suferise numeroase bătăi, până când aflase că o indiferență isteată descuraja violența. Dacă bătăile nu aveau efecte vizibile, colegii lui își îndreptau atenția spre o pradă mai sensibilă. Richard Harmsworth, arbitru elegant, se născuse din sânge, durere și batjocură. Dar niciodată nu uitase că eleganța lui ascundea un bărbat inadecvat pentru rolul în care se născuse.

Privirea lui Genevieve se umplu de compasiune, deși tonul ei rămase implacabil.

— Nu mai ești băiatul ăla. Te vezi cu mama ta?

Se săturase de întrebări. Richard se dădu jos de pe mormânt și păși în întuneric. Voia ca Genevieve să-i înțeleagă resentimentele față de mama lui, dar avea senzația că explicațiile aveau să-l facă să pară acel băiat ursuz pe care-l deplângea.

— Nu și dacă am de ales.

Genevieve fugi după el și îl prinse de braț.

— Îmi pare rău.

Oricât de mult încerca, nu putea să o țină pe Genevieve la distanță. Se prăbuși acolo unde era, oboseala lui provenind din copilărie.

— Dacă aș putea, aș face ceva în privința statutului meu ilegal. Dar e o rană care nu se vindecă niciodată.

Tânăra se încordă, deși Richard nu avea cum să-i vadă expresia.

— Nu-mi pasă de asta.

— Serios? Cuvântul era îmbibat cu sarcasm. Atunci de ce ești furioasă?

Richard se trezi lipit de Genevieve, care era caldă și catifelată. Tânăra îl înconjură cu brațele, lipindu-și fața de gâtul lui.

— Nu suport faptul că lumea nu recunoaște cât de remarcabil ești. Nu suport că ești separat de cei care-ți sunt cei mai apropiați.

Gemând, Richard o trase aproape de el. Spre uimirea lui, rana care nu se vindeca niciodată nu mai părea atât de dureroasă când o ținea pe Genevieve în brațe.

— Sunt un fraier care-și plânge de milă. Nu am vrut niciodată nimic.

— Nu ai vrut niciodată nimic, decât bunătate și iubire. Nu aveam niciun drept să critic. Dar nu pot să-mi imaginez că mama ta nu te iubește.

— Asta pentru că ești un exemplu de perfecțiune și un înger.

Râsul ei fu înfundat și Richard simți umezeala caldă

pe pielea lui. O făcuse să plângă. Chiar era un bastard, în toate sensurile cuvântului.

Genevieve se retrase. În întuneric, Richard nu văzu decât licărirea ochilor ei și ovalul pal al feței.

— Te iubesc. Oricine ești. Oricum îți spui. Oricine ar fi tatăl tău. Părea la fel de determinată ca atunci când îi reproșase că își judecase greșit mama. Ești un om minunat, Richard. Bun. Receptiv. Isteț. Plin de resurse. Curajos. Destul de chipeș cât să întoarcă capul oricărei fete. Asta contează. Nu ce au făcut părinții tăi.

Cu o mână nesigură, Richard îi șterse lacrimile de pe obraji. O viață de neîncredere în el însuși se topi sub flacăra iubirii lui Genevieve. Cu câteva cuvinte, îl ajutase să renască.

Richard încercă să pară detașat, dar vocea îi tremură.

— Dacă exemplul de perfecțiune și îngerul Genevieve Barrett are o părere așa bună despre mine, cine sunt eu să mă împotrivesc?

Zâmbetul ei era nesigur.

— Acum întoarce-te în lumină.

Richard voia să-i spună că îl trăsesese deja din întuneric în lumină. Însă în loc să facă asta, o sărută așa cum nu o mai sărutase. Genevieve era cel mai prețios lucru din lume. O aprecia. O respecta. O iubea mai mult decât crezuse că ar putea să iubească pe cineva în viața lui egoistă. Pasiunea îl ardea. Nu o putea atinge fără pasiune. Dar în acel moment, mai profunde decât pasiunea erau tandrețea, afecțiunea, încântarea lui în ceea ce privea existența ei.

Cei doi se întoarseră la mormânt și la lumânare. Genevieve căută a doua lumânare în buzunar, aprinzând-o de la flacăra care era pe moarte.

Îi zâmbi lui Richard ca și cum îl considera erou. În tăcere, acesta îi promise că nu o va dezamăgi niciodată.

— Acum înțeleg de ce-l iubești atât de mult pe Sirius.

Bărbatul o privi confuz.

— E un câine bun.

— E un câine bun de rasă necunoscută și cu o inimă neînfricată. Sunteți spirite înrudite.

— Draga mea, asta nu e deloc flatant pentru nobilul meu câine, zise el, apoi se încruntă și se uită în jur. Apropo, unde e Sirius?

Îngrijorarea îi înlocui zâmbetul.

— E plecat de ceva timp.

Gândul că Sirius suferea în acel labirint era îngrozitor. Richard ridică lumânarea și o luă înaintea lui Genevieve în întuneric.

Strigătele lui Richard fură întâmpinate numai de ecouri, niciun lătrat pe post de răspuns. Cripta era imensă, un labirint de stâlpi, morminte și gargui care puteau să provoace cele mai îngrozitoare coșmaruri.

Într-un final, ajunseră în capătul camerei. Genevieve se întoarse frustrată spre el.

— Nu are cum să dispară pur și simplu. Dacă te aude, o să vină.

Era adevărat. Comportamentul lui Sirius îi dădea de gol trecutul umil.

— Hai să urmărim acest zid și să vedem ce descoperim.

Zidul se dovedi imposibil de lung. Richard începu să-i urască pe călugării cei harnici. La fiecare pas, striga după Sirius. Genevieve pășea mai încet în urma lui, mâna ei plimbându-se de-a lungul cărămizilor. Richard se pleca în fața ei când venea vorba de cunoștințele despre arhitectură medievală, dar un pasaj secret părea prea mult ca să poată spera la așa ceva.

Deși Genevieve tocmai îi spusese că îl iubea. Miracolele puteau fi la ordinea zilei.

— Sirius!

Unde naiba era potaia?

Zidul luă o întorsătură illogică. Sau poate simțurile îl lăsau baltă pe Richard după atâta mers. Când bărbatul ridică lumânarea, un alt rând de coloane din piatră se întindeau în față.

— Sirius!

Tăcere. Richard se uită pe hol. La aproape 100 de metri în față, auzi ceva. Oare era un lătrat? Strigă din nou. În acest spațiu restricționat, sunetul reverberă, denaturând

răspunsul.

Genevieve i se alătură.

— E Sirius?

— Nu știu.

Richard strigă cât de tare putu. Din cauza ecourilor, era imposibil să își dea seama dacă Sirius îi răspunse. Richard făcu un pas în față, apoi se opri. Zgomotul de gheare nu putea fi confundat.

— Ascultă.

— El e?

— Fie e Sirius, fie sunt șobolani destul de mari ca să ne mănânce.

Richard îi sărută mâna lui Genevieve, apoi îi dădu lumânarea.

— Sirius!

Câinele sări pe Richard, punându-l la pământ.

— Numai probleme faci, blănosule!

Richard râse datorită întâmpinării calde, deși brațul lui protestă. Apoi, dintr-odată, dorința de a râde dispăru.

— Dumnezeu!

— Ce e, Richard?

Lumânarea lumina fața lui Genevieve de jos în sus, oferindu-i o înfățișare tulburătoare.

Bărbatul se ridică, plin de energie.

— Blana lui Sirius e udă.

*

Reuniunea veselă a lui Richard cu Sirius îi topi inima lui Genevieve. Nu era de mirare că-l iubea. Se aplecă să îl mângâie pe Sirius. Mirosul câinelui ud domină praful.

— Ai găsit o baltă?

Privirea lui Richard avea o licărire ciudată.

— Draga mea, nu gândești până la capăt. Dacă e ud, a găsit apă.

Era interesant, dar nu era motiv de celebrare.

— Am dubii că e potabilă.

Richard o prinse de mână. Zâmbetul lui era strălucitor

când se aplecă să o sărute.

— Poate că nu, dar probabil s-a infiltrat încă din secolul al XVI-lea.

Sărutul, oricât de scurt fusese, îi distrase atenția. Sărutările lui mereu aveau acest efect. Când i se limpezi mintea, înțelese ce se întâmpla și, în același timp, simți o explozie de speranță. Oare Sirius îi salvase? Apoi realitatea sumbră îi temperă entuziasmul.

— E probabil o scurgere subterană. Asta nu înseamnă că e o cale de ieșire.

— Nu înseamnă nici că nu e. Nu ai observat cât de proaspăt e aerul? Partea asta din criptă nu e la fel de prăfuită. Trebuie să fie o deschizătură pe aici.

— Trebuie să aflăm unde a fost.

Tânăra scoase șnurul din părul ei rebel și i-l dădu lui Richard.

— Dacă ne duci afară, Sirius, o să mănânci foie gras și fazan pentru tot restul vieții tale.

Richard legă lesa improvizată de zgarda lui Sirius. Tonul lui deveni o comandă.

— Acasă, Sirius. Du-ne acasă..

Câinele ezită, iar Genevieve se întrebă dacă nu îi cereau prea mult. Apoi Sirius o luă spre coridor.

Richard nu era genul de bărbat care să se roage. Rugăciunile lui de la Eton rămăseseră fără răspuns pentru prea mult timp ca să mai aibă încredere în bunăvoința celui atotputernic. Însă în urma lui Sirius, capul lui se umplu cu rugăminți pe jumătate coerente legate de siguranța lui Genevieve.

Câinele merse pe coridorul lung, apoi pe altul, și pe altul. Richard le pierdu numărul. Era posibil să meargă în cerc. Cine știa? Alături de el, Genevieve mergea tăcută, cu lumânarea în mână.

După ceea ce le păru o eternitate, Genevieve îl trase de braț.

— Uită-te la lumânare.

Richard se uitase înainte, încercând să descifreze direcția câinelui, și nu observase lumina. Flacăra pâlpâia

sălbatic. Parcă pentru a confirma ce văzuse, o briză îi gâdilă pieptul gol.

— Continuă, Sirius.

Câinele o luă la fugă, cu Richard și Genevieve pe urmele lui. În scurt timp, mirosul de umezeală și descompunere umplu aerul. Până și asta îi îndemnă la optimism. Dacă cripta era sigilată, nu ar fi trebuit să crească nimic.

Inima îi bătea cu putere. Richard stinse lumânarea și își dădu seama că Genevieve stătea într-o umbră cu nuanțe verzi. Sirius lătră și se eliberă, luând-o la fugă printr-un tunel jos și dispărând.

Șocul îl opri pe Richard pe loc. Atracția evadării era atât de dulce, că abia dacă îndrăznea să o testeze și să i se demonstreze că se înșelase.

— Richard...

Bărbatul îi făcu semn să tacă. Avea o teamă superstițioasă să își verbalizeze speranțele.

— Așteaptă aici.

Richard se lăsă pe genunchi și se târî în spațiul îngust, care era mai potrivit pentru dimensiunea unui câine. Pământul era plin de nămol. Treptat, tunelul se îngustă, zidurile fiind reci și umede, precum carnea lipicioasă. Teama îi încordă stomacul. Richard închise ochii și își spuse că nu era captiv.

Tunelul deveni aproape imposibil de traversat. La naiba! Ajunsese atât de departe doar ca să dea greș? Se opri, gâfâind. Era imposibil.

Apoi frica pentru moartea lui Genevieve îi întrecu aversiunea instinctivă pentru un asemenea spațiu. Inspiră aerul plin cu plante moarte și înfipse mâinile adânc în noroi. Ignorându-și rana, se trase înainte prin spații ciudate, forțându-se să înainteze.

Și mai multe rugăciuni. Ca tunelul să nu se prăbușească și să-l sufocă. Ca libertatea să-l aștepte la capăt. Sirius lătră în față, iar sunetul îl impulsionează, în ciuda durerii tăioase din braț și a presiunii sufocante din jurul lui.

— Ești bine? întrebă Genevieve din criptă, ecoul vocii

ei fiind ciudat.

— Aproape am ajuns, mormăi el.

Blestemă când își lovi șoldul de o piatră.

O ușurare amețitoare îl copleși când tunelul începu să se lărgască. Inspiră complet pentru prima oară în ce păreau a fi ore întregi, deși logica insista că fuseseră doar câteva minute.

Un perete gros de vegetație îi blocă drumul. Îl împinse la o parte, trăgând de el cu mâini tremurânde. Apoi, fără nicio avertizare, soarele îl orbi.

Se prăbuși peste capătul tunelului, epuizat.

— Am ieșit.

— Slavă Domnului, spuse ea de departe. Să te urmez?

Richard se așează într-o groapă în pământ. Nu putea să vadă decât albastrul cerului, încadrat de vegetație.

— Stai, o să mă întorc. E strâmt.

Era o subestimare, având în vedere vânătaile lui, zgârieturile și brațul care-i pulsa. Fiecare celulă din el se revoltă la gândul de a se întoarce, dar nu o putea lăsa pe Genevieve să se chinuie singură prin acel pasaj îngrozitor.

Richard se uită pentru ultima oară la lumea exterioară. Apoi scrâșni din dinți și se târî înapoi în întuneric.

După cele câteva momente petrecute afară, tunelul părea mai sumbru ca niciodată. Se târî prin noroi o eternitate, până când o văzu pe Genevieve în față, ca o umbră întunecată.

— O să te trag eu.

Când îi apucă mâna cu o încredere imediată, inima lui o luă razna. Era o femeie atât de galantă. Nu-i venea să creadă că îl iubea.

Tânăra se târî în tunel. A treia oară, drumul păru mai lung pentru Richard. Poate pentru că mergea cu spatele. Cel puțin călătoriile lui anterioare bătătoriseră puțin pasajul.

Pe măsură ce se apropiară de capăt, o lumină înăbușită o dezvălui pe Genevieve. Părul îi era încâlcit cu mizerie. Zgârietura sângerândă și o vânătaie mai veche de

pe obraz îl făcură pe Richard să-și dorească să-l rupă pe Fairbrother în bucăți.

Abia acum acceptase că ieșiseră. Ore întregi, frica îi bătuse cu putere în suflet. Într-un final, își recunoscuse teama că avea să putrezească în acea criptă uitată. Și teroarea spori, când se gândi că Genevieve putea să aibă parte de aceeași soartă:

O strânse și mai tare și, ajutat și de ea, o trase afară din tunel. Mulțumind pentru cerul de deasupra, se prăbuși pe iarbă.

Într-un final, Richard își întoarse capul spre Genevieve, care stătea întinsă lângă el. Nu era bine deloc. Bărbatul care se bucurase de sute de femei impecabile era îndrăgostit până peste cap de o femeie care arăta ca și cum s-ar fi luptat în nămol.

Închizând ochii, lăsa soarele să-i topească frigul criptei de pe piele. Brațul îl durea groaznic de tare, dar până și asta părea o nimica toată acum că ajunsese la suprafață. La câțiva metri distanță, îl auzi pe Sirius jucându-se cu niște frunze, de parcă nu le salvase viețile.

Dumnezeule, fuseseră aproape de o tragedie! Richard se desfătă în căldură, bucurându-se de păsările care ciripeau din tufișuri, de frunzele care foiau și de susurul apei.

Susurul apei?

Adunându-și ultimele puteri, se clătină și se ridică în picioare ca să vadă dincolo de scorbura adăpostită. Richard începu să râdă, lăsându-se din nou pe jos și rezemându-și capul pe un genunchi.

— Știi unde suntem?

Genevieve nu se mișcă.

— În rai?

— Nu am niciun dubiu că asta e destinația ta, iubire. Nu sunt la fel de sigur că e și a mea.

Tânăra închise ochii.

— Dacă nu o să ajungi acolo, nici eu n-o s-o fac.

„Din nou îmi furi pământul de sub picioare cu niște simple cuvinte.”

Richard se aplecă și o sărută, mângâindu-i fața murdară cu o mână. Era mai fragilă decât porțelanul de Dresda, mai prețioasă decât orice bijuterie, antică sau nouă. Mirosea a plante putrezite, noroi și transpirație. Și flori. Amestecul era uimitor de seducător.

Când Genevieve reuși să se ridice în picioare, râse.

— Toate drumurile duc înapoi la iazul lui Sedgemoor.

— Așa e.

Se aflau fix în spatele malului unde se sărutaseră prima oară. De partea cealaltă a apei, copacii ascundeau casa de vară.

— Mă întreb dacă o să-mi vândă Cam acest colț al proprietății lui.

— Mi-ar plăcea asta.

Zâmbetul ei indică faptul că-și amintea tot.

— O să ofer prețul maxim doar dacă nimfa goală o să vină la pachet.

— Nu sunt sigură că ducele e cel care oferă nimfele goale, zise ea sec. Își aranjă fusta, într-o încercare inutilă de a îndepărta mizeria uscată. Nu vreau să fiu prozaică, dar mor de foame și vreau să mă spăl.

Richard se ridică gemând. Acel tunel fusese o afurisită de cameră a torturii. Se simțea ca și cum se bătuse zece runde cu Tom Cribb.

— Am putea să înotăm aici.

Privirea ei se ascuți.

— Aș prefera să plănuiesc decăderea lordului Neville.

— O regină războinică până la sfârșit. Vocea lui deveni mai dură. Hai să mergem acasă la Cam și să decidem cum să doborâm un lord.

Capitolul 35

Un servitor cu o expresie neutră o conduse pe Genevieve spre biblioteca superbă de la Leighton Court, unde o așteptau ducele de Sedgemoor și Richard. Lady

Hillbrook o ajutase să se îmbrace, dar nici ea, nici soțul ei nu erau prezenți acum. Păcat. Se simțea confortabil cu Lady Hillbrook, în timp ce Excelența Sa o intimidă. Nu era chiar arogant, dar se simțea ca de la țară în comparație cu perfecțiunea lui aristocratică.

Se lăsase noaptea și camera era luminată de flacăra lumânării. Când intră în cameră, Sirius își săltă capul de pe covorul de lână șemineu, apoi se întoarse la somnul lui.

— Cum te simți, draga mea?

Richard veni să o ia de mână. Ca întotdeauna, curajul îi reveni la atingerea lui.

Richard arăta mult mai bine și nu doar pentru că se spălase și se schimbase. După ce se întâlniseră cu Sedgemoor care-i căuta în pădure, ducele îi adusese aici și chemase un doctor. După examinare, Richard trimise un servitor sus, în dormitor, cu un bilet prin care îi spunea că glonțul nu făcuse pagube mari. Slavă Domnului!

Termenul afectuos o făcu să se uite agitată spre locul unde stătea Sedgemoor. Zâmbi.

— Mai bine, mulțumesc.

Richard era îmbrăcat pentru societate. Singurul semn al greutăților lor era bandajul de la braț.

— Valetul meu ar înnebuni. Hainele lui Cam sunt prea mari. Apoi vorbi cu ducele. Las-o mai ușor cu desertul, bătrâne, altfel o să te faci cât Maiestatea Sa.

Sedgemoor ridică paharul cu vin roșu, într-un toast ironic în cinstea lui Richard.

— Dacă așa sunt construit, masiv, n-am ce să fac. Nu sunt slab ca un fir de iarbă.

— Ei bine, cel puțin ai fost destul de bun cât să hrănești un om înfometat. Richard o trase pe Genevieve spre un scaun. Pot să-ți aduc ceva?

Mai multe preparate se aflau pe mesele din bibliotecă.

— Da, te rog.

Tânăra se așeză pe un scaun, mătasea bogată a rochiei rotindu-se în jurul ei ca o apă stacojie. Niciodată nu purtase așa ceva. Corsajul era strâmt. Silueta Lydiei, sora ducelui, era mai puțin de amazoană decât a ei.

Se întoarce spre Sedgemoor.

— Excelență, vă apreciez bunătatea.

— Cu mare plăcere, domnișoară Barrett. Bărbatul dădu nonșalant din mână. Îmi pare rău că ne cunoaștem în astfel de circumstanțe.

Richard îi dădu lui Genevieve o farfurie și un pahar cu vin, apoi se întoarce să-și aleagă și el preparatele. Cu dificultate, tânăra se opri să se arunce asupra farfuriei ca Sirius asupra castronului cu mâncare. Nu mai mâncase de la micul dejun.

— Fairbrother nu poate să scape nepedepsit, îi spuse Richard ducelui.

Genevieve simți că sosirea ei întrerupsese o discuție intensă.

Sedgemoor se încruntă.

— Domnule Evans...

Richard își ridică privirea.

— Îmi știe numele real.

Buzele lui Sedgemoor tresăriră.

— Mă bucur să aud asta, dacă ai progresat să-i spui domnișoarei Barrett „draga mea”. Bărbatul probabil o văzu roșind. Domnișoară Barrett, te rog să-mi accepți scuzele pentru că am susținut acest circ.

— Genevieve știe că eu sunt vinovat.

Richard se lăsă pe covor, în fața scaunului lui Genevieve, și se rezemă de picioarele ei.

Tânăra își opri impulsul de a-și plimba degetele prin părul lui des. După toate intimitățile din timpul zilei, i se părea artificial să nu-l atingă.

— Richard a avut motive întemeiate să facă ce a făcut, spuse Genevieve încet.

Bărbatul se îndreptă, uimit, și se întoarce spre ea.

— Am avut?

Genevieve voia să-l sărute și să-i spună că după ce îi povestise copilăria lui, îl iertase pentru tot ce făcuse. Prezența ducelui opri însă o asemenea deschidere.

Inima o durea pentru băiatul mândru și singur. Se învinovăți că tocmai ea, care se mândrea cu câte lucruri

Înțelegea, crezuse că Richard era impenetrabil în fața dubiilor și nesiguranțelor care afectaseră bărbați mai slabi. Curajul lui de a înfrunta o lume care niciodată nu-l primise cu brațele deschise o făcu să-l sprijine. Văzută din această perspectivă, căutarea bijuteriei Harmsworth devenise aproape vitează.

Din nou, prezența ducelui o făcu mult prea stânjenită pentru declarații.

— Ar fi trebuit să-ți spun că bijuteria e o copie.

Sedgemoor se ridică în picioare și o fixă cu privirea.

— E o copie?

— Nu i-ai spus? Întrebă Genevieve.

Richard ridică din umeri.

— Nu am avut ocazia să împărtășim detalii suplimentare.

— Asta nu e ceva suplimentar. Sedgemoor făcu un pas în față, expresia de pe fața lui fiind un amestec de umor și iritare. Deci mascarada asta prostească a fost în van?

— Soarta are simțul umorului, nu crezi? spuse Richard râzând.

Genevieve nu-și mai putea controla curiozitatea.

— L-ați raportat pe lordul Neville autorităților?

Cu o concentrare suspicioasă, Richard luă niște tocană cu furculița. Se descurca destul de bine, având în vedere că putea să folosească un singur braț.

— Nu putem.

Șocul o lăsă fără aer.

— De ce nu? E un om periculos. Cineva trebuie să-l oprească.

Richard se ridică și își așeză farfuria încă plină pe masă, apoi se întoarse spre ea. Nu mai era nicio urmă din fermecătorul crai.

— Asta am de gând să fac.

— Atunci raportează-l unui judecător.

Tânăra citi regret și determinare în trăsăturile lui Richard.

— Dacă o să fie arestat, o să distrugă reputația

tuturor celor care sunt împotriva lui.

Tânăra înțelese imediat ce-i spunea. Apetitul i se evaporă și își puse și ea farfuria jos.

— Încerci să mă protejezi.

— Dacă lordul Neville o să-ți păteze numele, viața o să devină imposibilă. Nu numai asta, dar o să-ți afecteze și familia.

Și speranțele ei pentru o carieră. Era dificil pentru o femeie să fie luată în serios într-un domeniu dominat de bărbați, precum studiile medievale. Cu virtutea nepătată, avea o șansă mică, mai ales dacă producea lucrări originale și specializate. Dacă lumea avea să aibă dubii în privința castității ei, batjocura lumii avea să pună la pământ tot ce făcea. O dezamăgire amăruie o făcu să se înece. Nu putea să regrete că i se oferise lui Richard, dar prețul nechibzuinței era să abandoneze viitorul pe care-l plănuse.

— Îmi pare rău, Genevieve, spuse Richard încet.

Tristețea apăsătoare din vocea lui nu o consola. Cu ochii înlăcrimați, Genevieve privi în depărtare.

— Deci nu o să facem nimic?

— Ba de, bineînțeles. Richard se așeză lângă duce. Cei doi bărbați contrastau puternic, unul atât de întunecat, iar unul atât de luminos, chiar și cu părul vopsit. O să-l provoc la duel.

„Dumnezeule...”

Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Furioasă, se ridică. Nici nu observă că vărsase vin pe rochia cea frumoasă. Tristețea ei provocată de visele pierdute deveni cenușă în comparație cu posibilitatea ca Richard să-și riște viața.

— Nu fi absurd! Uită de reputația mea și lasă legea să-și facă treaba.

— Nu o să vorbească dacă îl omor înainte.

Richard părea mai bătrân decât vârsta pe care o avea.

Niciodată nu-l iubise mai mult și niciodată nu simțise o dorință mai mare de a-l lovi cu ceva mare și tare. Înaintă, dorind să-i bage mințile în cap.

— E posibil să te omoare.

Richard ridică din umeri și salvă paharul din pumnul ei încleștat.

— Ai mai multă încredere, draga mea. Am o țintă foarte bună.

— Iar el e un nemernic care trișează.

— Un duel înseamnă scandal. Calmul lui Sedgemoor îi făcu furia să dispară. E unchiul lui Leath. Dacă-l omori, va trebui să pleci din țară.

Richard așează paharul ei în siguranță pe masă.

— Putem după aceea să mergem la autorități să le prezentăm informațiile pe care le avem.

Sedgemoor își plimbă mâna prin păr.

— Cât de convingător o să pară, când nu se poate apăra?

— Atunci o să plec din țară, spuse Richard cu o detașare forțată.

Odată, aerul lui indolent ar fi convins-o, însă nu mai era cazul. Fairbrother e o pată în peisaj. Omorârea lui e un serviciu public.

Ignorându-l pe duce, Genevieve îl luă pe Richard de brațul sănătos.

— Nu cu prețul vieții sau libertății tale.

— Nu pot să-i permit să te amenințe.

Tânăra îl strânse și mai tare.

— Richard, nu e cazul să te porți ca un cavaler în armură strălucitoare.

Oboseala îi întunecă zâmbetul.

— Când vine vorba de tine, nu pot să mă abțin. Se pare că mi-am descoperit coloana vertebrală.

— Nu fi idiot! strigă ducele. Mereu ai fost un om mai bun decât ai lăsat impresia. Nimeni cu cât de puțin curaj nu îți crede atitudinea superficială. Dacă aș avea probleme, tu ai fi primul la care aș apela.

Uimirea umplu fața lui Richard. Bărbatul își privi prietenul ca și cum aștepta o replică care să minimalizeze elogiul.

— Eu...

Sedgemoor îi curmă suferința.

— Nu te sinchisi să răspunzi. Oricum o să faci o glumă. Știi cum reacționezi la orice implică sentimente sincere. Dar având în vedere că ești hotărât să te arunci înaintea pistolului lui Fairbrother, ar trebui să știi cât de mult te prețuiesc.

Ca de nenumărate ori, Richard o surprinse și o impresionă, traversând camera ca să-l bată pe umăr pe duce. Nu încercă să ascundă cât de mult îl emoționaseră cuvintele acestuia.

— Mulțumesc, Cam. Când un bărbat ca tine spune asemenea lucruri, oricât de nejustificate ar fi, aş fi nerecunoscător să nu le apreciez. Făcu o pauză. În cazul în care glonțul lui Fairbrother își găsește ținta, nu aş putea cere niciun prieten mai bun.

Vântul rece al dilemei lor temperă căldura din inima lui Genevieve.

— Seamănă groaznic de mult cu o despărțire.

Ducele se întoarce spre ea.

— Richard are dreptate. Cu Fairbrother în libertate, nu ești în siguranță.

— Pot să mă ascund.

Amenințarea de a-l pierde pe Richard din cauza unui glonț îi întorcea stomacul pe dos.

— Și cum rămâne atunci cu cariera ta? întrebă Richard.

Zâmbetul ei era tremurat. Era incredibil cât de mult se schimbase de când se îndrăgostise de el. Ambițiile ei nu însemnau nimic în comparație cu binele acestui bărbat.

— Munca mea nu merită să-ți riști viața pentru ea.

— Hai să nu ne certăm.

— Nu, ai dreptate, să nu ne certăm, răspunse ea sarcastic. E mult mai bine să-ți zboare creierii.

Richard se apropie destul de mult cât să-i cuprindă fața cu mâinile. Căldura atingerii lui se luptă cu teama rece care-i cuprinsese inima.

— Nu am de gând să mor. Am prea multe pentru care să trăiesc.

— Nu suntem singuri, se bâlbâi ea, încercând să se

retragă.

— Cam e adult, o să se descurce.

Strânsoarea lui, oricât de blândă, era fermă, iar sărutul lui, oricât de scurt, avea gustul unei promisiuni pentru eternitate. Genevieve îl privi, tulburată și fermecată. Deja când furia revenise, Richard se întorsese deja spre prietenul lui.

— O să fii secundul meu?

— Sigur.

— Mulțumesc.

— Aș vrea să-l provoc pe Fairbrother în numele tău.

Richard se încruntă.

— Nu așa se face, nu?

— E cel mai bine. O să-i omori acolitul în momentul în care o să-l vezi.

— Richard, nu face asta. Genevieve îl prinse de braț, pregătită să-l oprească fizic dacă trebuia. O să mergem la judecător. Lordul Neville o să fie spânzurat și nu o să ne mai deranjeze. Asta e tot ce contează.

Durerea tandră din zâmbetul lui o făcu să plângă.

— Genevieve, nu o să permit să-ți faci nimeni rău.

Ce bărbat stupid! Furia învinse discreția.

— Pierderea ta o să-mi faci cel mai mult rău.

Richard îi acoperi mâna cu care-l ținea de braț.

— Nu o să mă pierzi.

— Trebuie să mă duc în seara asta, spuse ducele, înainte ca Genevieve să nege declarația lui Richard.

— Probabil e pe fugă. Știa că era puțin probabil, dar era dispusă să încerce orice pentru a-l salva pe Richard. După noaptea trecută, știe că ducele a aflat de jocurile lui.

Richard dădu din cap.

— Vrea să răspândească vestea fugii noastre.

Strânsoarea lui deveni mai fermă, cu toate că nimic nu o putea liniști, decât dacă afla că Richard se retrăgea din duel.

Ducele vorbi cu Genevieve, care se întoarse spre el.

— Domnișoară Barrett, o să rămâi? Sidonie e aici ca să nu stârnim bârfe. Sau preferi să te întorci la casa

parohială?

— Nu pleacă de lângă mine, spuse Richard rapid.

Tânăra zâmbi nesigură.

— Aș vrea să rămân. Pot să-i scriu mătușii mele un bilet în care îi spun unde sunt?

— Bineînțeles.

— Multă baftă, prietene, spuse Richard încet.

Cu o plecăciune scurtă, Sedgemoor ieși din cameră.

Capitolul 36

Cam ajunsese la casa impecabilă a lordului Neville. Nu încercă să-și ascunsă sosirea și bătu tare la ușă. Înăuntru era liniște, dar toate instinctele îi spuneau că Fairbrother era acolo.

Bătu din nou și, de data asta, un servitor deschise ușa.

— Sunt Sedgemoor, spuse ducele rece. Te rog să chemi pe cineva să-mi preia calul. Spune-i lordului Neville că vreau să-l văd.

Atitudinea ducală avu efectul scontat. În doar câteva minute, bărbatul se afla în bibliotecă. Camera era mai mult o vitrină pentru *objets d'arts* decât refugiu pentru citit. Cutii de sticlă, umplute cu obiecte strălucitoare din aur și argint îl înconjurau pe Cam. O simplă privire în jur confirma că această colecție a lui Fairbrother includea tot, de la statui mici și scumpe ale faraonilor egipteni, la tăvi grele, din argint roman, și fildeșuri medievale complexe și smălțuri.

Fairbrother se ridică în picioare la sosirea lui Cam și fu evident că nu era încântat de întrerupere. La fel de clar era și că, sub aroganța lui, se temea.

Așa și trebuia.

— Lord Neville.

— Excelență, această vizită e neașteptată.

Replica lui Fairbrother nu se potrivea cu zgârieturile pe care le avea pe față.

Fără invitație, Cam se așează pe unul dintre fotoliile de piele îndreptate spre masa aurită unde Fairbrother își admira cea mai nouă achiziție. Bijuteria Harmsworth. Cam nu mai văzuse artefactul, dar Richard îi arătase desene.

— Milord, noi doi trebuie să avem o discuție serioasă.

Ochii porcini ai lui Fairbrother se plimbară prin cameră.

— Da?

— Da.

Cam își rezemă coatele pe brațele scaunului și își întinse degetele. Furia provocată de gândul că Richard și Genevieve fuseseră condamnați la o moarte lentă îi întoarse stomacul pe dos, dar la suprafață rămase calm.

— Nu avem interese comune.

Cam zâmbi. Paloarea nesănătoasă a lui Fairbrother arăta că acesta observase amenințarea implicită a zâmbetului.

— Nu consideri tentativa de omor motiv de îngrijorare?

— Tentativa de omor?

— Da, spuse Cam aproape cu blândețe. Când închizi o persoană precum Genevieve Barrett, expertă în toate lucrurile medievale, într-o criptă, e prudent să o împuști înainte.

*

Fairbrother făcu un pas în spate și aruncă o privire panicată spre ușile franceze. Apoi se retrase spre biroul de lângă perete, unde mai mult ca sigur că-și ținea pistolul.

— Nu știu ce vrei să spui. Dacă chiar ai crede că am încercat să omor pe cineva, ai fi adus autoritățile.

Cam îl fixă cu privirea.

— Nu vrei să mă ameninți cu un pistol. Sunt un Sedgemoor. Am o influență pe care nici măcar nu ți-o poți imagina.

— Ești bastardul unei mame desfrânate.

Cam continuă să zâmbească. Evident că Fairbrother

folosise scandalul în avantajul său. Cel puțin bărbatul nu se mai apropie de birou.

— A, vechile bârfe. Atât de vechi, că nici nu mai contează. Dar dacă tu o să apari în fața unui judecător, scandalul o să fie proaspăt. Lui Leath nu i-ar plăcea să-și vadă unchiul tratat ca un criminal de rând. Iar spânzurarea ar fi o lovitură pentru reputația familiei.

— Nu o să fiu spânzurat.

— Furt. Conspirație. Atac. Tentativă de viol. Tentativă de omor. Sunt sigur că astea nu sunt singurele acuzații, deși sunt suficiente să te facă să atârni de o frânghie.

Fairbrother îl privi așa cum un iepure s-ar uita la o vulpe.

— Atunci de ce nu ai pus să fiu arestat?

— La mijloc e reputația unei domnișoare.

Fairbrother pufni când ocoli masa, ca să se așeze în dreptul lui Cam.

— Nu e o domnișoară care să merite titlul.

Vocea lui Cam rămase calmă.

— Ai grijă. Nu o să stau deoparte cât o insulti pe domnișoara Barrett.

Fairbrother nu păru afectat.

— Atunci suntem în impas. Dacă nu poți să anunți autoritățile fără să pătezi numele domnișoarei Barrett, cel mai bine e să trecem cu vederea întreaga problemă.

— Mă gândeam că asta o să zici. Cam făcu o pauză, pentru efect. Dar domnii a căror onoare a fost afectată au alte remedii.

Fairbrother râse arogant.

— Doar nu ai de gând să mă provoci la duel, Excelență. Nu ți-am greșit cu nimic și un bărbat cu statutul tău nu-și riscă viața din cauza unor chestii minore.

Dumnezeule, omul era nebun. Avea un repertoriu care l-ar fi făcut de râs până și pe diavol.

— Crede-mă că te-aș înfrunta fericit, dar cineva cu mai multe drepturi are prioritate. Sir Richard Harmsworth e cel care te provoacă la duel.

Uimirea înlocui satisfacția lui Fairbrother.

— Harmsworth? Probabil glumești. Nu l-am întâlnit niciodată.

— Ba da, spuse Cam încet. Îl cunoști drept Christopher Evans.

— Astea sunt prostii!

Fairbrother renunță, în sfârșit, la orice fațadă de civilizație.

Tonul lui Cam deveni mai rece.

— Domnișoara Barrett i-a cerut ajutorul lui Sir Richard ca să protejeze bijuteria.

Nu era adevărul, dar avea să fie îndeajuns.

Fairbrother pufni.

— Și ce a mai ajutat-o...

— Te-am avertizat.

— O să fie scandal dacă accept gluma asta de provocare, spuse bărbatul sfidător, rezemându-se de masă și încrucișându-și brațele la piept. În spatele lui, bijuteria lucea.

— Sunt de acord.

Umerii încordați emanau tensiune.

— Deci speri să rezolvi problema asta fără vărsare de sânge.

— Poate.

Răspunsul îi permise lui Cam să își prezinte planul pentru rezolvarea situației. Richard și Genevieve ar face bine să-și numească primul copil după el.

— Dacă nu o să spun nimic despre ce a făcut bastardul de Evans, pardon, Sir Richard, cu Genevieve, suntem chit?

— Nu, milord. Nu se compară cu compensarea pentru problemele pe care le-ai provocat. Cer returnarea bijuteriei Harmsworth.

— Și atât?

— E un început.

— Dacă ești prea slab să chemi autoritățile și nu-ți place alternativa unui duel, nu avem ce negocia.

Încrederea bărbatului creștea cu fiecare secundă.

— I-am cerut prietenului meu, viconte de Hillbrook,

să îți verifice activitățile. Jonas Merrick are resurse la care niște muritori de rând ca noi doi pot numai să viseze. Deși din câte am înțeles, nu a fost nevoie de cunoștințele unui specialist pentru a-ți descoperi afacerile ilegale.

Fairbrother păli.

— Nu vorbești serios!

— Jonas a găsit o listă impresionantă, chiar și în perioada scurtă pe care a alocat-o acestui lucru. Obiecte furate din muzee se află în colecția ta. Mită și constrângere, totul pentru mania ta de a poseda obiecte. O avere moștenită, aruncată pe apa sâmbetei, așa că acum te ocupi de bordeluri și case cu opiu ca să-ți finanțezi achizițiile. Violență. Crimă. Jaf. Fraudă. Pot să continui.

— Nu poți să demonstrezi nimic din toate astea, spuse bărbatul, dar părea deja mai mic, ca și cum cineva îl lăsase fără aer.

— În momentul de față, sunt rapoarte pe biroul lui Hillbrook. Dar îl respectă pe Sir Richard și e pregătit să investigheze fiecare zvon.

— Mă șantajezi ca să tac.

— Da.

Transpirația apăru pe obrajii lui Fairbrother.

— Să văd dacă înțeleg. Dacă rămân discret în privința domnișoarei Barrett, nu o să aprofundezi aceste acuzații.

Cam dădu din cap, cu fals regret.

— Din nou, ar fi prea simplu. Până la urmă, ai încercat să-mi omori prietenii. Ca să nu mai zic de câinele prietenului meu.

— Javra aia?

— Nu merita tratamentul de care a avut parte, dar divaghez.

— Ce vrei?

Cam se îndreptă. Asta era partea importantă. De asta venise singur.

— O să-i dai colecția ta domnișoarei Barrett. Eu și Hillbrook o să ducem toate obiectele furate proprietarilor lor de drept. Tot ce ai cumpărat legal formează zestrea domnișoarei Barrett.

— Nimeni nu o să se căsătorească cu ușuratică aia.

Cam se ridică în picioare. Pumnul lui se opri în abdomenul bărbatului, aruncându-l în masa de marmură. Fairbrother se clătină și ar fi căzut dacă nu se prindea de marginea aurită.

— Decizia ta? Întrebă Cam pe un ton plăcut, deschizându-și și închizându-și pumnul învinețit.

Fairbrother se încruntă cu o ură evidentă.

— Dacă refuz?

— Atunci o să te întâlnești cu Sir Richard la răsărit. Prietenul meu e un țintaș foarte bun. Nu e opțiunea pe care aș alege-o. Mai ales având în vedere că, dacă nu ești de acord cu condițiile mele, am de gând să te distrug. Dacă aș fi în locul tău, i-aș da colecția domnișoarei Barrett și după m-aș îndrepta spre continent.

— Ești un nemernic cu inimă de piatră, Sedgemoor.

Privirea lui Fairbrother se îndreptă asupra cutiilor de sticlă, ca și cum ar fi numărat obiectele.

Cam ridică din umeri.

— Ce alegi?

Bărbatul părea mai mic, mai puțin formidabil decât fusese în urmă cu 10 minute.

— O să trimit toate documentele necesare mâine.

Cam clătină din cap.

— Treaba asta se termină în seara asta. O să semnezi un act prin care îi dai colecția domnișoarei Barrett. Dacă furi până și un pion dintr-un set de șah, eu și Hillbrook o să te vânam ca pe escrocul care ești.

— Și după?

— Te duci în Franța sau Italia sau al naibii să fii dacă-mi pasă unde. Dar ține minte, dacă aud chiar și o șoaptă despre Genevieve Barrett sau orice alt locuitor din Little Derrick, dacă o să aflu că ai revenit la trucerile tale, dacă aflu că ai pus piciorul înapoi pe pământ englezesc, o să prezint Coroanei dovezile pe care le-am strâns.

— Cum o să supraviețuiesc?

— Asta tu o să decizi. Cam își verifică ostentativ ceasul auriu de buzunar. Nu prea mai am timp. O să

semnezi documentul și o să pleci sau preferi să-l înfrunți pe Sir Richard pentru onoarea ta? Crede-mă, arde de nerăbdare să-ți tragă un glonț în cap.

Fără niciun cuvânt, Fairbrother se duse la birou și deschise sertarul de sus. Cam își menținu postura relaxată, dar suspansul îi curgea prin sânge. Oare bărbatul avea să scoată un pistol? Fairbrother sigur știa că se alesese praful de toate planurile lui și că uciderea ducelui de Sedgemoor făcea să dispară orice speranță de a evita consecințele legale. Însă era un bărbat disperat, furios, răzbunător. Un șobolan încolțit.

Când Fairbrother scoase o foaie de hârtie, Cam expiră ușurat, în tăcere. Nu fusese atât de sigur că avea să-l creadă.

În camera mult prea decorată se lăsase tăcerea în timp ce Fairbrother scria ceva pe hârtie. Flăcările trosneau în șemineu și lumina lumânării strălucea pe comorile de pe pereți. Cam nu era un cunoscător, ca Genevieve, dar știa destule cât să-și dea seama că această colecție a lui Fairbrother făcea de rușine moștenirea familiei lui. Era înconjurat de obiecte frumoase și scumpe. Obiecte frumoase și scumpe care-și câștigaseră răscumpărarea cu sânge și suferință.

Într-un final, Fairbrother se îndreptă și îi dădu foaia lui Cam cu un gest plin de dispreț.

— Ia-o.

— Bun.

Cam citi documentul, așteptându-se la un truc. Dar testamentul părea să fie foarte clar. Bărbatul își ridică privirea.

— Și o să iau și asta. Își înfășură degetele în jurul bijuteriei Harmsworth și o băgă în buzunar.

— Ești un nemernic, Sedgemoor, spuse Fairbrother pe o voce tremur în dă.

— Așa se spune. Zâmbetul lui Cam era rece. Acum cheamă servitorul.

Fairbrother se încruntă.

— De ce naibii vrei un servitor?

— Fă-mi pe plac.

Fairbrother ridică din umeri și sună din clopoțel. Apăru servitorul care-l întâmpinase pe Cam.

— Condu-l pe Excelența Sa afară.

Furia lui Fairbrother începu să iasă la suprafață. Cam avea impresia că dacă îi cerea acum documentul semnat, Fairbrother avea să-l înjure, nepăsându-i de consecințe.

— O seară bună, milord!

Cam se ridică cu o detașare menită să irite.

La ușă, se întoarse. Surprinse o expresie de disperare și furie pe fața lui Fairbrother care aproape îi făcu milă. Fairbrother se uita la obiectele lui neprețuite cu atâta durere, de parcă era înconjurat de copiii lui. Apoi Cam își reaminti de păcatele bărbatului și compasiunea se dizolvă în ură.

Traversă holul de marmură, cu coloanele de porfir și tavanul cofrat. În acel spațiu imens, pașii lui aveau un ecou straniu. Casa părea mai degrabă un mausoleu și nu un cămin. Expiră și coborî scările. Îi dădu un bacșiș grăjdarului care îi ținea calul și urcă.

În loc să o ia la galop, se plimbă de-a lungul aleii. După ce se îndepărtă de casă, o luă spre partea din spate. De acolo, putea să vadă camera superbă și opresivă unde-l confruntase pe Fairbrother.

Îl opri pe Gaspard și se aplecă să-i mângâie gâtul negru. Servitorul trase perdeaua. Servitor care putea să jure că atunci când Sedgemoor plecase, Neville Fairbrother fusese perfect sănătos, chiar dacă puțin lovit la abdomen și cu zgârieturi din noaptea anterioară.

Întunericul îl învălui pe Cam. Un foșnet ușor al copacilor. Mirosul aerului curat, mai pur și mai proaspăt decât orice respirase la Youngton Hall. O pasăre zbură deasupra capului său, făcându-l să tresară. Dumnezeu, era mai agitat decât crezuse.

Trecură 10 minute. Jumătate de oră. El rămase acolo.

Într-un final, se îndreptă și strânse hățurile. Era timpul să plece, ca să-i asigure pe Richard și Genevieve că viitorul lui era în siguranță și nu avea să fie pătat de otrava lordului

Neville.

Abia atunci auzi ce așteptase.

Un singur foc de armă răsună în toată casa, zguduind noaptea liniștită.

Capitolul 37

Lordul Neville era mort.

Epuizată, amețită, copleșită, încă îndurerată după încercările din ultimul timp, Genevieve stătea întinsă în dormitorul ei luxos de la Leighton Court și încerca să accepte că influența nefastă a lordului Neville se terminase. Și mai important, Richard nu avea să moară pe câmpul de onoare. Datorită lui Sedgemoor, ea și bărbatul pe care-l iubea erau, în sfârșit, în siguranță. Ducele încă o intimidă, dar nu avea să uite niciodată ce-i datora.

După câteva ore, Sedgemoor se întorsese la Leighton Court. Însă abia de curând primiseră confirmarea morții lordului Neville, când un judecător local trimisese ducelui un bilet, în semn de curtoazie pentru nobilul din zonă. Până în acea clipă, lui Genevieve nu-i venise să creadă că tot coșmarul se terminase.

Ceasul anunță ora trei, iar Genevieve privi în întuneric. Oftă și se foi între cearceafurile albe. Era atât de obosită că-i venea să plângă, dar tot nu putea să doarmă. Ce bine ar fi fost dacă Richard ar fi fost acolo, să o țină strâns în brațe! Trecuse prin atâtea în ultimele două zile. Răpire. Pierderea virginității. Descoperirea identității lui Richard. Trădarea tatălui ei. Acele momente perfecte furate în hambar. Captivitate. Declarații de dragoste. Evadarea. Înfrângerea finală a lordului Neville.

Niciodată nu mai avea să se plângă din cauza unei vieți plictisitoare.

Dacă tot nu avea stare, de ce nu se desfăta cu faptul că iubirea pe care o simțea era reciprocă? În schimb, un moment mai tăcut îi tot apărea în minte. Dubiul și ura de

sine din vocea lui Richard când vorbea de faptul că era bastard.

Aflase destule despre el cât să știe că, pentru fiecare durere superficială pe care o descrisese, suportase alte o mie pe care nu avea să le dezvăluie niciodată. Angoasa lui ascunsă atâta timp îi strânse stomacul de milă și furie îndreptată spre cei care-l batjocoriseră.

Odată crezuse că era un bărbat care se bucurase de o călătorie nedrept de ușoară prin viață, datorită înfățișării, averii și educației. Cât de rău se înșelase! Cât de mulțumită de sine fusese! Cât de arogantă!

Cu toate astea, miracolul era că el tot îi spusese că o iubea. Și ea îl iubea pe el. Mai mult decât iubise pe cineva vreodată. Își dorea să fi stat trează pentru că se desfăta în dragostea lui, însă adevărul era unul mai trist și îi apăsa pe suflet în timp ce număra fiecare minut lent până la răsărit.

Dacă îl iubea pe Richard, nu putea să contribuie la suferința lui.

*

Când Richard intră în bibliotecă, soarele tocmai apăruse deasupra orizontului. Atenția lui se îndreptă imediat asupra lui Genevieve. Aceasta stătea ghemuită lângă geam, privind gânditoare spre grădină.

— Nu poți să dormi?

Închise ușa în urma lui. Servitorii era treji, dar bănuia că Sedgemoor și invitații lui încă dormeau la etaj. Deși, o auzise pe Consuela plângând în timpul nopții, așa că poate presupunerea era prea optimistă pentru Jonas și Sidonie.

Genevieve se întoarse spre el, licărirea din ochii ei punându-i inima pe jar.

— Nu.

Dorința îl copleși. Din păcate, nu putea face nimic în privința asta.

Se îmbrăcase înainte să coboare, dar Genevieve arăta ca și cum tocmai se ridicase din pat. Părul ei frumos cădea liber și purta o rochie extravagantă din mătase verde. Îi

plăcea să-i vadă frumusețea voluptuoasă expusă în materiale și culori bogate ca aceasta sau ca ale rochiei de seara trecută. Mereu fusese o bijuterie, doar îi lipsise cadrul potrivit, care să-i facă dreptate.

— Nici eu.

Păși ușor, doar era îndrăgostit, iubita lui îl iubea și ea, iar forțele sinistre care le amenințaseră viețile și fericirea dispăruseră, pentru totdeauna, speră el. Se duse lângă ea.

Tânăra își întinse brațele spre el.

— Sărută-mă, Richard.

— Cu plăcere.

Căldură. Pasiune. Iubire. Într-un final, Richard își săltă capul și o strânse la piept. Probabil arăta insuportabil de arogant, dar nu se putea abține când se gândea că această femeie magnifică îl iubea.

— Nu putem să facem dragoste, spuse ea. Poate să intre oricine peste noi.

Richard se prefăcu șocat.

— Domnișoară Barrett, nici prin cap nu mi-a trecut așa ceva.

Tânăra zâmbi și se apropie de el.

— Sunt sigură.

— Nu pot să-ți zic de câte ori te-am privit brodând pe scaunul tău de la geam și am vrut să-mi fac de cap cu tine.

— Ești un pervers, spuse ea pe un ton prin care-i transmitea că-l iubea.

Richard observă pumnul strâns lăsat pe umărul lui.

— Ce ai acolo?

Degetele ei se desfăcură și dezvăluiră bijuteria Harmsworth. Cam i-o dăduse noaptea anterioară. Odată, aceasta îi oferise lui Richard o legătură supranaturală cu o moștenire care acum acceptase că nu era a lui prin sânge. Și niciodată nu avea să fie. Revelația fu remarcabil de eliberatoare.

Richard privi artefactul.

— Cât de puternice sunt imaginațiile noastre! Când credeam că bijuteria era reală, era magică. Acum, oricât de frumoasă ar fi, e doar un obiect.

— Ți-o dau ție.

— Nu demonstrează nimic despre nașterea mea.

Spre regretul lui, Genevieve se retrase. Felul în care-i cunoștea dragostea era atât de nou, încât orice distanțare părea un pericol pentru fericirea lui. Apoi îi observă expresia serioasă și știu că fiorul care îl străbătuse nu provenise numai din nesiguranțele lui.

— Genevieve, ce s-a întâmplat?

Tânăra se ridică. Lumina devenise mai puternică, dezvăluind că argintiul îi părăsise ochii. Aceștia erau acum de un gri monoton, ca marea într-o zi ploioasă.

— Numai noi doi știm că bijuteria e o copie.

Richard se încruntă, neînțelegând ce voia să-i spună.

— Și Cam știe.

— Poți să-l pui să jure că nu va dezvălui secretul.

Profund afectat, Richard se ridică și el.

— De ce aș face asta? Odată ce articolul tău o să fie public, toată lumea o să afle secretul.

Privirea ei rămase fermă.

— O să-mi retrag articolul.

Șocat, Richard făcu un pas în spate, lovindu-se de marginea scaunului.

— Ce naiba?

Tânăra stătea dreaptă și arăta ca și cum înfrunta un pluton de execuție.

— Articolul meu o să-ți facă rău. Nu o să-l public.

Genevieve văzu că Richard nu înțelegea, ceea ce era ciudat. De obicei înțelegea prea bine lucrurile.

— O să-mi facă rău?

Se întinse să o atingă, dar, slavă Domnului, ezită.

Deși știa că era singurul lucru pe care putea să-l facă, nu știa dacă era destul de puternică pentru a persevera. Dacă Richard avea s-o copleșească cu tandrețe sau pasiune, avea să-și piardă din putere.

Nu își permitea așa ceva.

În timpul nopții lungi, își dăduse seama că dacă-l iubea pe Richard Harmsworth, nu putea expune adevărul despre bijuteria Harmsworth. Cuvintele lui din criptă,

despre un baron fals care caută o bijuterie falsă, o bântuiau. Nu putea invita disprețul lumii la ușa lui.

— Richard, toată viața ai suferit din cauza statutului tău de bastard. Transformarea bijuteriei Harmsworth într-o *cause célèbre* doar o să redeschidă răni vechi.

Buzele lui tresăriră.

— Iubire, bârfele nu dispar niciodată. Articolul tău nu o să schimbe asta.

Tânăra dădu din cap.

— Oferă lumii un alt motiv ca să te transforme într-o țintă.

Richard se încruntă.

— Și cariera ta?

Tânăra se cuprinse cu brațele. Era cald pentru octombrie, dar îi era frig, ca și cum ar fi stat în bătaia viscolului. După ce se chinuise să ajungă la această decizie, crezuse că-și acceptase alegerea. Aici însă, când renunța la visele ei, se simțea strivită încet și dureros într-un pumn uriaș.

— Nu vreau ca munca mea să fie în detrimentul tău.

— Oamenii mereu vor comenta pe seama nașterii mele. Tu meriți momentul tău de glorie. Deja te-ai sacrificat pentru tatăl tău. Nu o să te sacrifici și pentru mine.

Genevieve se luptă cu lacrimile. Nicio bucurie nu se compara cu dragostea ei pentru Richard. Dar își dorise atât de mult să revindice un loc în lumea mare. De ce tocmai cele două lucruri pe care le dorea, fericirea lui Richard și împlinirea ei personală, se băteau cap în cap? Părea dureros de nedrept.

Era nemulțumirea unui copil răsfățat.

„E timpul să te maturizezi, Genevieve.”

Rușinea îi echilibra vocea.

— Asta nu e decizia ta. Când o să mă duc acasă, o să-i scriu doctorului Partridge să-i spun că m-am înșelat și bijuteria nu e un fals.

— Dar asta nu e adevărul, spuse Richard tăios.

Așa era, dar imaginea unui băiețel chinuit care-și construiește apărări atât de puternice împotriva lumii

răuvoitoare îi frânsese inima. Nu putea să-l iubească pe Richard și să-l expună ridiculizării publice, indiferent ce o costa.

— Ar trebui să fii încântat. Își dădu seama după expresia lui neimpresionată că încercarea ei de a zâmbi fusese un eșec. Ai reușit să duci la capăt misiunea pentru care ai venit în Little Derrick. Acum poți să fluturi bijuteria sub nasul oricui îndrăznește să glumească pe seama ta și nimeni nu o să-și dea seama că e un fals.

Richard părea mai furios.

— O să fie o minciună.

— Țsta nu ar trebui să fie un obstacol, nu e ca și cum nu ai minciuna în sânge.

Richard păli și se retrase încă un pas.

— Presupun că merit asta.

Devorată de vinovăție, dori să-și ia cuvintele înapoi, dar era prea târziu. Îl privi neajutorată, întrebându-se de ce spațiul dintre ei părea de câteva mii de kilometri, și nu doar de câțiva metri.

— Asta ai vrut.

— Am fost un fraier, spuse el cu amărăciune. Cum naiba te aștepti să reacționez la oferta asta sărită de pe fix?

— Credeam c-o să fii recunoscător, șopti ea.

Expresia lui se întunecă.

— Serios? Se pare că părerea ta despre mine nu s-a schimbat de la prima noastră întâlnire.

Tânăra tresări.

— Când o să ai timp să te gândești...

— Tot nu o să accept acest gest inutil de autoflagelare.

Genevieve se întoarse, neputând să suporte suferința și furia frustrată de pe fața lui. În acel moment, Richard se gândea la binele ei, nu la al lui. Îl iubea pentru asta, dar nu făcu decât să-i întărească decizia.

— E posibil să găsesc altceva care o să facă valuri în cercurile academice.

— Nimic nu se compară cu expunerea legendarei bijuterii Harmsworth ca fiind un fals.

Nu, nimic nu se putea compara cu asta. Astfel de descoperiri erau unice. Dar cum putea să regreta faptul că-l salva pe Richard de la suferință? Cu mâna tremurândă, așează bijuteria pe una dintre mese.

— Ia-o. Fă ce voiai inițial. Folosește-o ca să obții respectul lumii.

— O bijuterie nu-mi poate aduce respect. De când am venit în Little Derrick, mi-am dat seama că părerea lumii nu contează pentru mine. Doar a ta contează.

Genevieve se întoarce cu ochii înlăcrimați.

— Ai respectul meu, știi asta.

— Nu pot să te las să faci asta, Genevieve.

— Nu ai niciun drept să mă lași să fac ceva.

Antagonismul era mai ușor de înfruntat decât jalea ei. În acel moment, poate era adevărat că lui Richard nu-i păsa decât de dragostea ei, dar asta nu avea să dureze. Nu când se întorcea în sălile luxuriante de bal și la prietenii lui din înalta societate. Apoi avea să-i poarte pică pentru că-l expusese din nou batjocurii.

Poate, Doamne ferește, chiar avea s-o urască. Nu suporta asta.

O fixă cu privirea.

— Vrei să ne certăm din cauza asta?

— Nu avem de ce să ne certăm. Îl privi și își ridică sfidătoare capul. M-am hotărât.

Genevieve așteaptă mai multe argumente, dar Richard o privi ca și cum era o străină. Expresia lui severă tăia ca un cuțit.

— Atunci asta e. Bineînțeles, decizia ta e singura care contează. Independenta și autosuficienta domnișoară Barrett merge din nou pe propriul ei drum.

Genevieve tresări la auzul tonului tăios, dar nu dădu înapoi.

— Sunt o femeie singură. Trebuie să iau propriile decizii.

Cum se ajunsese la asta? În urmă cu numai câteva clipe, el o ținea în brațe.

— Dacă ești singură, e pentru că asta vrei.

Un mușchi tresări pe obrazul lui, semn al unei emoții puternice, iar Genevieve își dădu seama că îl rănisese, deși încercase să evite tocmai acest lucru.

Rămase tăcută, nereușind să găsească cuvintele prin care să-i spună că nu voia să fie singură, ci voia să fie cu el. Ieri, Richard îi spusese că o iubea și crezuse că nu mai avea să se simtă singură vreodată. Azi, îl privea peste un gol de netrecut și se simțea mai singură decât se simțise în toată viața ei.

Richard se îndreptă spre masă. Vocea lui era lipsită de orice emoție, ca și cum nu o alintase niciodată. Cuțitul o înjunghie și mai mult.

— Trebuie să merg la Londra cu Cam. E implicat în dezastrul ăsta din cauza stupidității mele. Vor fi întrebări despre Fairbrother, probleme legale.

Se opri și Genevieve se întrebă dacă avea să facă un gest împăciuator. Măinile ei erau încordate de-o parte și de alta a corpului, luptându-se cu dorința de a-l lua în brațe și a-i spune că avea să facă ce voia el. În acest caz, ce voia el avea să-l rănească. Nu putea să facă asta.

Genevieve se întoarse și se uită pe geam, spre grădinile elaborate de la Leighton Court, însă lacrimile o împiedicau să le vadă. Așa avea să se termine totul? Cu câteva cuvinte tăioase și Richard, care se retrăgea în Londra? Așa avea să dispară bucuria lor?

El continuă, pe același ton neutru.

— Promite-mi că nu o să faci nimic până nu primești mesaj de la mine.

— Nu pot. Doctorul Partridge se pregătește să publice articolul. Încercă să adopte aceeași atitudine detașată a lui Richard, dar vocea ei era plină de suferință. Nu o să mă răzgândesc. Așa cum am spus, toată treaba asta depinde numai de mine.

După o pauză greoaie, Richard îi răspunse. De data asta, nonșalanța lui exersată nu putu ascunde furia din cuvinte.

— Cum vrei.

Dumnezeule, nu era cum voia. Se întoarse, să-l roage

să aștepte, să-l implore să o lase să-i explice, deși mai mult ca sigur știa motivele pentru care făcea asta.

Richard plecase. Privirea ei se opri asupra mesei din bibliotecă. Luase bijuteria Harmsworth. Richard era la jumătatea drumului spre Londra când se liniști destul cât să înțeleagă dezastrul de dimineață. Nu o văzuse pe Genevieve înainte să plece. Îi lăsase un bilet lui Cam, spunându-i că avea să fie în Londra, apoi se întorsese la casa parohială după trăsura și niște haine noi. Trăsura se îndrepta acum spre est, într-un ritm alert.

Cum îndrăzne Genevieve să-și sacrifice visurile pentru el? Nu voia decât să o zdruncine și să-i spună să se trezească. Voia să o sărute până nu mai conta ce era bine și ce era rău.

Dar după câteva ore de condus furios, începu să înțeleagă că Genevieve făcuse oferta din dragoste. Era un act de o asemenea generozitate, că nu îl putea înțelege.

Recunoștința însă nu îl făcu să accepte negarea de sine a lui Genevieve. Aceasta subestimase cât de mult îl schimbase. Richard cel vechi se ghemuise în spatele unei fațade imperturbabile. Acum că Genevieve îl iubea pentru cine era, batjocura lumii își pierduse din înțepătură.

Avea să-i arate că nu trebuia să renunțe la nimic doar pentru că-l iubea pe Richard Harmsworth. Băgă o mână în buzunar și atinse bijuteria Harmsworth. Nu mai avea nevoie de ea pentru a-și susține mândria, dar obiectul își va demonstra valoarea.

Capitolul 38

Mai întâi, Genevieve observă câinele.

De la geamul din salon, îl văzu pe Sirius trecând în lumina după-amiezii. Emoțiile îi făcură pulsul să o ia razna. Dacă apăruse Sirius, Richard nu avea cum să fie departe.

Își ridică broderia, dar îi veni să plângă când văzu elefantul ei pe post de bujor, așa că se uită pe geam.

Hecuba se ghemuise lângă ea, la fel de agitată ca stăpâna ei. Toamna se apropia de sfârșit. De când îl întâlnise ultima oară pe Richard, lui Genevieve îi intrase frigul în oase, însă asta nu era numai vina anotimpului.

Ca și cum ar fi fost chemată de gândurile ei, trăsura elegantă apăru pe aleea din spate. Când îl văzu pe Richard acoperit cu o pelerină, cu pălăria înclinată într-o parte, inima îi tresări. Când acesta trecu, îi văzu fața. Trăsăturile lui erau hotărâte. Semăna mai mult cu bărbatul care o salvase de lordul Neville și nu cu bărbatul care răsese de broderia ei nereușită.

— Cine e, draga mea? Întrebă mătușa de pe scaunul aflat lângă șemineu.

— Sir Richard, spuse ea fără să se întoarcă.

Trăsură dispăru într-un nor de praf.

— Ce drăguț!

Curioasă, Genevieve se uită la mătușa Lucy. Aceasta părea remarcabil de calmă în privința vizitei lui. Reacția contrasta puternic cu entuziasmul pe care-l avusese când Genevieve îi spusese că domnul Evans era, de fapt, incredibil de bogatul baron Richard Harmsworth. Genevieve îi luă exemplul lui Sedgemoor și repetă povestea despre cum Richard proteja bijuteria Harmsworth de lordul Neville. Lordul Neville, care se sinucisese în urmă cu două săptămâni, ca să scape de condamnarea pentru jaf.

— Nu pari surprinsă, spuse ea sec.

Mătușa ei așeză într-o parte ce tricota și aruncă o privire tăioasă.

— Bineînțeles că s-a întors, Genevieve. Nu fi naivă!

Replica mătușii o puse la punct, așa că se întoarse spre geam. Ea nu fusese la fel de sigură că avea să-l revadă. Până la urmă, nu mai primise nicio veste de la Richard după cearta lor.

În mod neașteptat, Sedgemoor fusese cel care îi trimisese câteva bilete în care îi spunea ce se mai întâmplase. Investigația morții lordului Neville adusese verdictul de sinucidere. Nu apăruseră teorii alternative. Greengrass, care fusese numit suspect, dispăruse fără

urmă.

Datorită lordului Hillbrook, lumea acum aflase de activitățile criminale ale lordului Neville. Nu era de mirare că bărbatul locuise la țară, unde putea să-și etaleze obiectele fără să ridice suspiciuni. Nici o bănuială legată de sinuciderea lordului Neville nu-i implică pe Richard Harmsworth sau Camden Rothermere. Din ce știa Genevieve, numele ei nici măcar nu fusese pomenit.

Citise ziarele londoneze, căutând detalii despre scandalul care implica familia Fairbrother, ajungând până la nepotul lordului, marchizul de Leath. Dacă era să fie sinceră, căutase ca o adolescentă îndrăgostită orice mențiune a lui Richard. De fiecare dată când îi vedea numele, fie în legătură cu scandalul Fairbrother, fie de la apariția sa la un eveniment prestigios, orele pe care le petrecuseră împreună se scurgeau și mai mult pe tărâmul fanteziei.

Nu-și imagina că un nobil care-l cunoștea pe rege îi spusese că o iubește. Nu-și imagina că un asemenea bărbat avea să se întoarcă să o scoată din melancolia care o cuprinsese de la plecarea lui.

Dacă se simțise vreodată superioară celorlalte femei, acum nu mai era așa. Era capabilă să se facă de râs pentru un bărbat, ca orice fată naivă sau domnișoară de la Almack's. Nu mai putea să găsească liniște nici măcar în visurile ei de recunoaștere academică.

Richard nu-i făcuse nici o promisiune, nu vorbiseră despre viitor. Nu avea de ce să-l acuze. Dar îl iubea. Speranța, falsă sau reală, devenise aerul pe care îl respira. Cu fiecare zi a absenței iubitului ei, acea suflare devenea mai ștearsă, până se convinse că totul se terminase între ei. Și mai rău, se despărțiseră cu ranchiună.

Și cu toate astea, el era acolo, în trăsura lui, ca și cum nu o lăsase să se tortureze singură timp de paisprezece zile întregi. Era acolo ca s-o convingă să-și publice articolul? Sau din politete? Până la urmă, păcălise pe toată lumea din Little Derrick. Scrupulele îi cereau probabil să își ceară scuze familiei Barrett pentru asta.

Dacă îi cerea scuze ei, probabil avea să-l lovească peste cap cu cutia cu ace.

Dorcas apăru. Arăta ca și cum cineva o lovise cu o bâtă.

— Sir Richard Harmsworth, domnișoară.

— Te rog invită-l înăuntru, spuse mătușa Lucy, înainte ca Genevieve să apuce să răspundă.

Dorcas făcu o reverență tremurândă și ținu ușa deschisă. Richard intră în salonul mic, iar Genevieve înțelese de ce Dorcas se purtase de parcă văzuse o apariție divină. În ciuda agitației ei, cam așa se simțea și Genevieve.

— Doamnă Warren, la dispoziția dumneavoastră.

Richard își dădu jos pălăria și făcu o plecăciune cu o eleganță care contrasta puternic cu camera dărăpănată. Apoi se întoarse spre Genevieve.

— Domnișoară Barrett, e o plăcere să te întâlnesc din nou.

— Da, zise ea încet.

Se ridică și se simți complet nelalocul ei pentru a face față acestei creaturi splendide.

Richard purta o haină de culoare albastru regal și o vestă cu dungi albe și gri, care îi venea perfect. Pantalonii lui din piele de căprioară nu aveau nici măcar o cută, iar ghetetele îi erau atât de lustruite, că își vedea mai clar reflexia în pielea lor neagră decât în oglinda de la etaj. Un ceas auriu cu lanț îi strălucea în buzunar și un ac de safir, de culoarea ochilor lui, îi decora lavaliera.

Dacă așa arăta el de obicei, îi înțelese șocul când îl acuzase că se îmbrăca prea elegant, atunci când credea că e Christopher Evans. Bărbatul care o privea cu o licărire ironică în ochi era demn de o pictură de-a lui Raeburn sau Lawrence. Hecuba sări de la locul ei cu mai mult entuziasm decât în toate zilele din urmă și începu să se alinte pe lângă picioarele lui lungi.

— Sir Richard, ce plăcut din partea ta că ai venit în vizită.

Mătușa ei se ridică pentru a lua pisica și îi aruncă o

privire iritată lui Genevieve, spunându-i, fără cuvinte, să se adune.

— Vrei niște ceai?

— Ce drăguț din partea ta, răspunse el.

Genevieve se gândi că el afișase mereu această încredere. Când venise prima oară la casa parohială, își aminti că voia să-i înțepe aroganța. Azi, Richard arăta nelalocul lui în salon lor dezordonat, la fel cum ar fi arătat ea dansând pe scena Teatrului Regal.

Se lăsă tăcere, iar bărbatul îi aruncă o privire întrebătoare lui Genevieve. Mătușa ei încerca să o țină pe Hecuba, care se zvârcolea.

— O să cer să ne aducă ceai proaspăt. Genevieve, te ocupi tu de musafirul nostru? Vocea mătușii Lucy se umplu de subînțeles. Poate vrea să ia loc după călătoria lui lungă de la Londra.

Genevieve continuă să se holbeze la Richard, ca o tânără lipsită de maniere. Sau, și mai rău, ca un copil înfometat în dreptul unei vitrine cu plăcinte. Bărbatul acesta superb nu avea cum să-i spună că o iubea sau să o sărute sau să o ducă în siguranță prin nămol. Trebuia să existe un alt Richard Harmsworth. Bărbatul pe care-l știa destul de bine ca să-l tachineze, să-l certe și să-l iubească.

— Nu pot să spun că am călătorit atât de departe, doamnă Warren. Stau la Leighton Court câteva zile.

— Excelența Sa este acasă? Nu auzisem asta.

— Nu, dar m-a lăsat pe mine stăpânul locului.

— Te rog, ia loc, spuse mătușa ei. Nu durează mult, iar tu și Genevieve vă știți atât de bine.

Când se retrase la scaunul de lângă fereastră, căldura acapară obrajii lui Genevieve la auzul aluziei. Ea și Richard se știau, într-adevăr, în moduri în care fiica unui pastor n-ar trebui să cunoască niciodată un bărbat cu care nu era căsătorită.

Genevieve își lăsă privirea în poală, simțindu-se stângace. Niciodată nu fusese tăcută cu Richard, nici măcar când credea că e un hoț mincinos. Cu atât mai puțin atunci. Dar bărbatul ăsta era un străin.

Auzi ușa de la salon închizându-se.

— În sfârșit singuri.

Tânăra își ridică fruntea. Richard se așezase pe un scaun din dreapta ei. Ochii lui erau plini de amuzament și nu avu încredere în acea notă de exasperare afectuoasă, tocmai pentru că își dorea atât de mult să o audă.

— Nu râde de mine.

— De ce nu? Te porți ca o naivă.

— Fermecător, spuse ea tăios. Ești blond din nou.

Schimbarea culorii părului făcea parte din ce o tulburase. Blondul strălucitor i se potrivea mult mai bine decât șatenul mătuit. Dar nu se putea conecta la acest Apollo strălucitor, cu toate că inima ei era cufundată într-o dragoste fără speranță. Îl voia înapoi pe Christopher Evans. Pe el și-l putea imagina având nevoie de Genevieve Barrett în viața lui. Însă pe acest monument de eleganță mondenă nu-l putea vedea aruncând o privire în direcția ei.

Richard își atinse părul, fără să-i distrugă perfecțiunea. Părea dăltuit din marmură, vopsea și smalt, nu carne. Genevieve încercă să-și amintească atingerea fierbinte a corpurilor lor, însă senzația era învăluită în ceață.

— Nu pot să spun că mi-e dor de pasta aia afurisită. Când ea nu răspunse, el oftă. Îmi pare rău că mi-a luat așa mult să mă întorc. Au fost niște săptămâni dificile, în care am avut de-a face cu consecințele morții lui Fairbrother și m-am asigurat că scandalul nu o să te atingă.

— Mulțumesc, spuse ea fără grație.

Genevieve nu suporta faptul că Richard o vedea atât de clar. Ce își dorea cu adevărat era ca el să o ia în brațe, s-o sărute, să-i spună că o iubea și că o ierta pentru că fusese o vrăjitoare ultima oară când fuseseră împreună. Cât de mult își dorea să fi purtat mătase aurie, în locul acestei rochii de muselină de un albastru spălăcit. Doar că rochia ei bună nu mai era la modă de câteva sezoane și nu putea concura cu splendoarea lui.

Bărbatul se aplecă și, pentru o clipă, Genevieve se întreabă dacă o va lua de mână.

— Unde e tatăl tău?

Tânăra expiră șocată.

— E în Oxford de la moartea lordului Neville.

Sinuciderea binefăcătorului său îl devastase pe Ezekiel Barrett. Acesta refuzase să creadă rapoartele despre activitățile ilegale ale acestuia și modul în care-i pusese viața în pericol lui Genevieve.

— Genevieve...

Tânăra se ridică pe picioare tremurânde.

— Presupun că l-ai lăsat pe Sirius în grajd. O să mă duc să-l văd.

— Genevieve, îmi pare rău că nu am apreciat cum trebuia ce te-ai oferit să faci pentru mine.

Părea că vrea să-și ceară scuze. De asta venise?

— Nu contează.

Iritarea îi întunecă trăsăturile și, pentru scurt timp, arată ca Richard al ei.

— La naiba, e important! Trebuie să-ți spun ceva.

O, nu. Propoziția asta nu aducea nimic bun. Se pregăti pentru vești proaste.

— Ce e?

Richard băgă mâna în buzunarul hainei și scoase o scrisoare.

— Citește asta.

Fără să știe care era scopul lui, Genevieve luă foaia sigilată cu mâna tremurândă. Oare își lua rămas-bun în scris?

— De la tine?

Bărbatul se încruntă.

— De ce ți-aș scrie o scrisoare? Doar sunt aici.

Pentru cât timp? Stătuse departe de ea două săptămâni, fără să-i spună un cuvânt. Și își aminti de revistele doamnei Meacham, în care scria că-și căuta o soție din înalta societate.

Un zâmbet vag îi încălzi expresia lui Richard.

— Îți promit că n-o să muște.

Tânăra deschise reticentă scrisoarea, apoi suspină uimită când văzu titlul. Se așează pe scaun.

— E de la British Museum.
Zâmbetul lui se intensifică.

— Da, e.

Curiozitatea își făcu loc prin norul de suferință care o cuprinsese de când Richard plecase, supărat.

— Mă invită să țin o prelegere luna viitoare. Genevieve privi spre el, confuză. Nu înțeleg.

Richard se ridică.

— Le-am arătat bijuteria și le-am spus cât de genială ești. Doctorul Partridge îmi dăduse o copie a articolului, așa că am avut cu ce să-mi susțin spusele. Administratorii mă implorau să le dau adresa ta înainte să termin.

— Dar...

— Nu o să renunți la visurile tale din cauza mea, Genevieve.

— I-am scris doctorului Partridge să retragă articolul.

— Doar a amânat publicarea, ca să ai timp să te gândești mai bine. I-am spus că aveai de făcut niște ultime corecturi.

— L-ai vizitat?

— Nu e cea mai efervescentă companie din lume.

Nu, chiar nu era. Genevieve îl privi pe Richard cu admirație.

Bărbatul se apropie de ea.

— Nu fi supărată. O să ai tot ce ți-ai dorit vreodată.

„Mai puțin pe tine.”

Nu verbaliză gândul. Richard încă nu pomenise nimic de dragoste.

Bărbatul o privea cu o timiditate deloc caracteristică.

— Ești supărată?

— Simt că am fost luată pe sus de un vârtej. Se uită în jos, la scrisoare. British Museum.

Zâmbetul lui emana satisfacție.

— Nu poți să refuzi. Dacă o s-o faci, o să pic prost.

— Pare ireal.

— O să fii celebră.

Faimoasă și singură. În acel moment, părea mai degrabă o pedeapsă, nu o recompensă.

— Dar o să aducă numele Harmsworth în atenția publicului din nou.

Richard ridică din umeri.

— Suntem obișnuiți cu asta. Făcu o pauză. Nu-mi nega plăcerea de a te vedea ocupându-ți locul de drept în lume, Genevieve. Printre avocați și judecători, mi-am petrecut ultimele două săptămâni alergând după intelectuali plictisitori. Dacă îmi furi acest triumf, o să mă plâng până la Crăciun.

Tipic pentru el, să-și banalizeze eforturile făcute pentru ea. Ar fi fost fraieră să refuze ceva pentru care Richard lucrase atât de mult. Nu subestima toate obstacolele de care se lovise ca să-i obțină o audiere publică la o instituție așa prestigioasă.

Odată îi spusese Sfântul Gheorghe, iar acum, Richard doborâse toți dragonii care stăteau în calea succesului ei. Obiecțiile ei de a expune originea bijuteriei persistau, dar eforturile lui imense demonstrau că Richard putea să trăiască cu orice consecințe.

Sprijinul lui o emoționează. După o viață întreagă în care avusese de-a face cu mințile închise ale academicienilor, îi imagina cât de greu îi fusese să facă autoritățile de la muzeu să-l asculte, cu atât mai mult să o accepte pe ea ca expertă.

Ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Era. Dar Richard nu se purta ca un iubit și petrecuse două săptămâni înapoi în lumea lui. Oare acest gest extravagant era menit să-i celebreze iubirea sau să-i marcheze plecarea? Cel mai probabil răspuns era că hotărâse că idila lui din Little Derrick se terminase. Nu că fusese prea mult o idilă, cu nobili ucigași, preoți volubili și intelectuali țepoși oriunde se întorcea.

— Mulțumesc. Genevieve încercă să pară mulțumită. A fost drăguț din partea ta să faci asta. Și să vii până aici ca să-mi spui în persoană.

— Nu sunt al naibii de drăguț.

Richard o luă de mână, într-o strânsoare necompromițătoare. Privirea lui fermă arăta că era serios.

Nu era nicio urmă de tachinare. Își îndreptă umerii, după care, spre uimirea ei, se lăsă într-un genunchi, în timp ce continua să o țină de mână.

— Ce faci? întrebă ea, în timp ce se rezemă de pervaz.

Atingerea lui încă îi făcea pulsul să o ia razna. Și mai puternic, după zilele fără el.

— Taci, Genevieve. Timp de două săptămâni mi-am adunat curajul. Capriciile tale nu o să-mi distragă atenția.

— Capricii? repetă ea, apoi tăcu când îi întâlni privirea.

O privea ca și cum nu mai văzuse în viața lui o femeie. Emoționată, își ridică mâna liberă la obraz.

— Am ceva pe față?

Intensitatea se scurse de pe expresia lui.

— Nu. Ești frumoasă. Mereu ești frumoasă.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, sigur avea să se frângă.

— Termină cu glumele astea nebunești.

Strânsoarea lui se înteți, până ajunse aproape dureroasă.

— Nebunește sau nu, te iubesc și nu pot să trăiesc fără tine. O să-mi faci onoarea fără egal de a deveni soția mea?

Aerul i se opri în gât și Genevieve își trase mâna. Își imaginase acest moment în visurile ei interzise. Acum că îl trăia, era complet confuză. Toate fricile ei de a se veșteji în postura de soție se ridicară ca un val, pentru a-i acoperi speranțele unui viitor cu Richard. Poate reușea să stăvilească acele dubii. Până la urmă, Richard tocmai îi demonstrase că îi susținea cu totul ambițiile. Însă ideea de a se căsători cu această creatură fascinantă, care o privea cu atâta siguranță, o speria.

— Nu ai pomenit niciodată de căsătorie, spuse ea, în timp ce dădea haotic din mâini.

Dumnezeule, cu fiecare moment care trecea, demonstra cât de mult îi lipsea sofisticarea necesară pentru a deveni doamna Harmsworth.

— Bineînțeles că vreau să mă căsătoresc cu tine. Când eram în criptă, îmi amintesc foarte clar că am spus că vreau să mă căsătoresc cu tine.

— Glumeai, zise ea tristă. Mereu glumești.

— Nu mereu. Nu glumeam când am spus că te iubesc.

— Acum două săptămâni.

Pufni într-un răs indiferent.

— Știu că ai impresia că sunt un neghiob superficial, dar am dubii că două săptămâni l-ar face și pe cel mai superficial neghiob să o uite pe femeia cu care vrea să-și petreacă viața. Tot amuzamentul se evaporă. Sau te-ai schimbat? Te-ai hotărât că de fapt nu mă iubești?

Tânăra nu răspunse. Să-și recunoască sentimentele o puneă într-o poziție prea vulnerabilă, în condițiile în care era în continuare confuză și nesigură. Își aminti de mireasa cu un pedigree impecabil.

— Trebuie să te căsătorești ca să redai prestigiul Harmsworth.

— Trebuie să mă căsătoresc cu cine iubesc.

Era un răspuns bun, dar Genevieve tot nu era convinsă.

— Nu o să mă potrivesc în lumea ta.

Richard se ridică, cu o expresie severă.

— De unde știi?

— Uită-te la tine. Durerea ei era evidentă. Și Genevieve se ridică. Se simțea într-un prea mare dezavantaj când stătea jos. Ești îmbrăcat pentru un bal la St. James și eu sunt o tocilară.

— Nu aș avea voie la un bal cu pantaloni din piele de căprioară. Nu se face așa ceva, nu știi?

Umorul lui o răni. Tânăra se întoarse și se uită pe geam.

— Nu râde de mine.

Îi auzi apropiindu-se. Pielea i se făcu ca de găină, fiindu-i dor de atingerea lui, chiar dacă se împotriva să se lase în brațele lui și să-i spună că avea să-l primească în orice circumstanțe, atâta timp cât Richard promitea să nu plece niciodată. Era cu adevărat patetică.

— Îmi pare rău, zise el încet. Probabil ar fi trebuit să aleg alte haine, dar la naiba, am venit să te cer în căsătorie. Un bărbat ar trebui să arate cât poate de bine când îi cere unei femei să se mărite cu el. Nu-mi vine să cred că mă refuzi din cauza hainelor pe care le port.

Din această perspectivă, obiecțiile ei chiar păreau nebunești. Dar ea își înțelegea îngrijorările și bănuia că și el o făcea.

— Nu te-am refuzat, spuse ea. Încă.

Tresări când mâna lui Richard alunecă în jurul taliei ei, cu toate că nu încercă să o tragă mai aproape.

— Asta înseamnă că există speranțe?

Genevieve pufni. La naiba cu el, plângea.

— Asta înseamnă că știu că e o greșeală să mă căsătoresc cu tine. Își îndepărtă lacrimile înțepătoare și se întoarse spre el. Richard. Știu că stric totul și că probabil crezi că sunt nebună, dar vin dintr-o casă umilă și tu te miști în cele mai înalte cercuri. Eu sunt dificilă, directă și ciudată. Nu sunt soția pe care o merită Sir Richard Harmsworth.

Spre uimirea ei, furia îi întunecă privirea lui Richard.

— Ești singura soție pe care o vreau. Nici o altă femeie nu se compară cu tine. O să ai Londra la picioare într-o săptămână. După ce o să ții prelegerea și o să ți se publice articolul, toată lumea o să se întrebe ce vezi într-un neghiob ca mine. Sau te-ai hotărât că nu poți să te căsătorești cu un bastard?

Genevieve îl privi, prea șocată și ca să plângă.

— Bineînțeles că nu. Te iubesc. Nu-mi pasă cine sunt părinții tăi.

— Și nu crezi că te iubesc, fie că ești îmbrăcată cu un sort cu o sută de buzunare sau o rochie din mătase sau un afurisit de sac? Expresia lui deveni uluitor de serioasă. Genevieve, ești singura femeie pe care am iubit-o vreodată. Dacă trebuie să mă îmbrac ca un fermier pentru tot restul vieții, o s-o fac, atâta timp cât o să fii soția mea.

Lui Genevieve îi scăpă un râs sugrumat.

— Acum știu sigur că mă iubești.

Richard o trase aproape.

— Bineînțeles că te iubesc. Întrebarea este tu mă iubești?

— Ți-am spus deja că te iubesc, nu? zise ea, în timp ce-și puse mâinile pe reverul hainei lui spectaculoase. Încă simțea că trebuia să se spele înainte să-l atingă, dar simți că sugestia l-ar fi enervat, în acel moment, nu voia să-l enerveze. Nu când sclipirea din ochii lui spunea că urma să o sărute. În sfârșit.

— Printre multe alte vorbe. Făcu o pauză. Trebuie să mă las din nou într-un genunchi?

Genevieve dădu din cap.

— Nu.

— Asta înseamnă că o să te căsătorești cu mine? Pentru că știi că nu am nicio speranță de fericire departe de tine, nu?

Ritmul inimii ei se liniști. Fusese agitată, temătoare, nesigură și da, iritată că el stătuse departe două săptămâni, timp în care se simțise atât de singură. Zgomotul neimportant se opri. El era bărbatul pe care-l voia. El era bărbatul pe care avea să-l aibă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, iubito, nu mă mai tortura și spune da.

Richard arăta disperat și nesigur, ceea ce-i plăcea. Îi reamintea că era la fel de vulnerabil în fața ei pe cât era și ea în fața lui. Era greu de crezut, când arăta cum arăta. Apoi Genevieve își aminti că Richard cultivase această eleganță ca mijloc de protecție. Oricât de mult îl aprecia, exteriorul lui chipeș nu era adevăratul Richard. Adevăratul Richard era curajos și bun și avea o inimă loială și iubitoare. Pe care părea să o așeze la picioarele ei. Ce norocoasă era.

— Ai de gând să mă săruți? întrebă ea.

— Acum?

Încuviință. Nu se mai simțea nelalocul ei. Se simțea frumoasă, adorată și capabilă să se țină de acest bărbat fascinant și minunat.

— Acum.

— Mătușa ta e posibil să intre.

— Asta e.

Deși absența mătușii ei era suspicios de lungă. Probabil mătușa Lucy aștepta până erau lămurite lucrurile și abia după venea să-i felicite. Ghicise în urmă cu mult timp că nepoata ei era îndrăgostită de fostul lor chiriaș.

— O să spui da dacă o să te sărut?

— Cu siguranță nu o s-o fac dacă nu o să mă săruți.

Richard oftă.

— Ești imposibilă.

Cu mâna liberă, îi ridică bărbia. Se aplecă în jos și își lipi buzele de ale ei. Căldura înflori imediat și Genevieve se topi, sărutându-l cu toată dragostea pe care o avea în suflet. Când Richard se opri ca să respire, simți că era amețită și înlăcrimată și pregătită să valseze prin cameră, cântând.

Își deschise încet ochii și îl privi pe Richard. Acesta arăta ca și cum sărutul îl catapultase și pe el în infinitate. Foarte bine.

Un alt zâmbet îi apăru pe buze și îl mângâie pe obraz.

— Richard, te iubesc din tot sufletul. Bineînțeles că o să mă căsătoresc cu tine.

Epilog

Londra, aprilie 1828

— Nu ar trebui să fiu aici.

Genevieve se opri să studieze magnificul Turner așezat deasupra căminului și își privi soțul cu o nerăbdare afectuoasă.

— Bineînțeles că ar trebui.

Richard continuă să se plimbe prin camera decorată în stilul renașcentist rococo. Schimbările prin care trecuse

Genevieve de când devenise Lady Harmsworth, în urmă cu șase luni, erau evidente în faptul că acum știa ce era la modă și ce nu. Una din consecințele mariajului cu un arbitru al eleganței.

— Nu are rost.

— O să ne prezentăm respectele, după care plecăm, spuse ea calmă.

De obicei, Richard nu era agitat, dar tânăra își dăduse seama în urmă cu mult timp că, în ciuda atitudinii lui detașate, când îi păsa, îi păsa până în adâncul sufletului. Îi păsa de prietenii lui. Îi păsa de soția lui, slavă Domnului. Și, oricât de mult nu voia să recunoască asta, îi păsa de mama lui.

Femeia care îi invitase la casa ei din Mayfair în această după-amiază.

Genevieve fusese surprinsă când Richard îi scrisese Augustei ca s-o informeze de căsătoria lui. La o săptămână după ce o ceruse, ea și Richard se căsătoriseră în Little Derrick, cu o licență specială. Doctorul Barrett se întorsese din Oxford ca să officieze ceremonia.

Biserica fusese plină de invitați binevoitori. Sedgemoor și sora lui, Lydia, împreună cu soțul ei. Familia Hillbrook. Sătenii, inclusiv George. Mătușa ei, care le spunea tuturor că ea susținuse cuplul de la bun început. Mătușa Lucy locuia acum la Polliton Place, în Norfolk, reședința familiei lui Richard, unde flirta ca o adolescentă cu un moșier local.

Acea dimineață din Little Derrick fusese ultima întâlnire cordială a lui Genevieve cu tatăl ei. După ce apăruse articolul ei și ținuse prima dintre numeroasele prelegeri apreciate, furia lui nu avu limite. Niciodată nu avea s-o ierte pentru că se rupsesse de el, deși se bucura de noul lui statut, de socru al unui baron. De la nuntă, tatăl ei renunțase la datoriile pe care le avea la parohie în favoarea unui loc la vechiul lui colegiu.

Articolul lui Genevieve făcuse valuri în cercurile academice și dusese la numeroase invitații de a investiga moșteniri cu o proveniență îndoielnică. Tânăra avusese

dreptate să se teamă că numele Harmsworth avea să devină din nou ținta discuțiilor, însă își dădu seama că Richard chiar nu exagerase când îi spusese că nu dădea doi bani pe aprobarea societății. Răutățile dispărură în scurt timp, când lumea se lămuri că baronul bastard și soția lui excentrică nu erau atinși de scandal.

Genevieve și Richard petrecură primele șase luni de la căsătorie călătorind. Luna de miere în Italia se transformă un tur al locurilor medievale din Spania și Franța. Era atât de magic, să vadă lucruri despre care citise toată viața ei. Încă și mai magic să le vadă alături de bărbatul pe care-l iubea.

Se întrebase dacă interesul soțului ei în Evul Mediu avea să supraviețuiască întemnițării în criptă, dar acesta o escortă binevoitor. Când îl întreba legat de toleranța lui, Richard o trăgea în pat, apoi spunea că atunci când ea era fericită, era mai deschisă să-l facă și pe el fericit. Tânăra își aminti zâmbind că studiile nu le ocupară tot timpul.

— Râzi de mine.

Culoarea îi nuanța obrajii.

— Mă gândeam la hanul din Roncesvalles.

Richard se opri și o privi interesat.

— Serious?

— Tabloul îmi amintește de peisaj.

Era o minciună, deși acum că se uita mai cu atenție la pictură, peisajul rustic parcă o ducea cu gândul la Pirinei.

— Sunt sigur de asta.

Richard se îndreptă spre ea, cu intenția clară pe chip.

Dumnezeule!

— Richard, nu poți să faci asta aici. Mama ta e posibil să intre în orice clipă.

— La naiba cu mama mea! O luă de talie. Vreau să-mi sărut soția.

— O ambiție lăudabilă, fiule.

Genevieve tresări rușinată și încercă să se elibereze. Richard se încordă, dar nu îi dădu drumul. În schimb, se întoarse ușor, ca și cum făcuse un pas de vals, și se uită peste capul lui Genevieve la femeia din ușă.

— Mă bucur că asta crezi, mamă.

Vorbea precum craiul cel superficial care nu-i plăcuse lui Genevieve. Dar Lady Harmsworth nu vedea cum o strângea pe Genevieve de șolduri până în punctul de a-i face vânătași și nici nu-i auzea respirația greoaie.

— Richard, dă-mi drumul, șopti Genevieve, împingându-l de umeri.

Fața îi luase foc. Nu așa voia să se întâlnească cu soacra ei. Îi spusese lui Richard că era mai bine să se întâlnească singur cu mama lui, fiind prima oară în 16 ani când o vizita. Dar acesta insistase ca Genevieve să fie prezentă, iar ea fusese de acord, văzând vulnerabilitatea din spatele încăpățănării lui.

Acum nu mai era sigură că luase decizia bună.

Spre ușurarea ei, Richard îi dădu drumul. Genevieve își aranjă rochia și se retrase câțiva pași, apoi se întoarse spre femeia ale cărei acțiuni avuseseră o influență atât de mare asupra vieții soțului ei.

Nu era sigură la ce să se aștepte. Cu siguranță la frumusețe și, într-adevăr, era frumoasă. Augusta Harmsworth avea probabil 50 și ceva de ani, dar structura oaselor și silueta suplă o transformau într-o femeie uimitoare. Ce o surprinse pe Genevieve era că femeia nu semăna cu fiul ei. Richard era tot auriu, în timp ce Augusta era întunecată. Păr negru, sprâncene negre arcuite, ochi care, de la distanță, păreau întunecați ca noaptea.

Genevieve știa că nu era cazul să se aștepte la căldură maternă. Până la urmă, Augusta își evitase fiul cât de mult putuse de când acesta începuse universitatea. Dar această femeie avea un aer circumspect, care o făcea să ezite înainte să vorbească. Se uită la Richard, care stătea nemișcat lângă ea. Deși nu avea trăsăturile mamei lui, ceva din expresia lui o ducea cu gândul la Augusta.

Femeia intra cu atitudine impunătoare, care-i reaminti lui Genevieve cum această femeie fermecase nenumărate curți străine, în cercurile continentale, scandalul Harmsworth doar îi condimenta prezența. Femeia purta o rochie de mătase azurie care probabil venise de la Paris.

Richard moștenise simțul modei de la mama lui.

— Te rog, nu vreau ca sosirea mea să-ți încurce planurile, spuse Augusta.

Richard o luă pe Genevieve de mână și o conduse spre canapea.

— Soția mea încă e puțin timidă, madam.

Genevieve își opri impulsul de a-l lovi. Când fusese de acord să facă asta, nu crezuse că avea să devină un motiv de ceartă pentru cei doi formidabili Harmsworth.

Lady Augusta se apropie și se așează pe scaunul din fața canapelei, cu o grație care o făcu pe Genevieve verde de invidie. De când se căsătorise cu Richard, învățase foarte multe și se descurca în societate. Dar niciodată nu avea să aibă o asemenea postură. Mai ales într-o întâlnire care probabil era dificilă pentru oricine cu un lichid mai dens decât apa înghețată în vene. În ciuda fațadei relaxate pe care o prezenta Augusta, ceva din linia umerilor arăta emoții turbulente, controlate de o voință de fier.

— Mulțumesc că mi-ai spus de nuntă, spuse Augusta.

Richard se rezemă de cămin, cu o nonșalanță care nu o convinse pe Genevieve.

— Așa mi s-a părut potrivit.

Augusta își arcui sprâncenele, dar nu răspunse. În schimb, se întoarse spre Genevieve.

— Fiul meu a uitat că se cade să facă prezentări. Eu, draga mea, sunt faimoasa soacră. Și tu ești soția distinsă a fiului meu. Am auzit că ești vedeta lumii academice. Am participat la prelegerea ta de la Societatea Regală. Foarte impresionant.

Genevieve îl văzu pe Richard tresărind surprins. Și ea era surprinsă, dar era prea preocupată de reacțiile soțului ei la această întâlnire ca să se simtă foarte flatată.

— Nu te-am văzut, spuse el.

Un zâmbet vag arcui buzele Augustei.

— M-am asigurat că n-o s-o faci. Se întoarse înapoi spre Genevieve. Felicitări, pentru că îi înveți pe bărbați regulile propriului lor joc. Și în scurt timp o să fie consultant pentru British Museum.

Richard își privi mama de parcă îi crescuseră aripi și o coadă. Probabil Augusta avea conexiuni sus-puse. Oferta pentru British Museum venise abia ieri.

— Suntem în primele stadii ale negocierilor, milady, spuse Genevieve calmă, deși mâna i se înfășură în jurul bijuteriei Harmsworth, care îi atârna la gât.

Richard transformase relicva într-un pandantiv și i-o oferise ca dar de nuntă. Genevieve îl purta mereu, ca dovadă a iubirii lui și a tuturor greutăților prin care trecuseră ca să fie fericiți. Spre uimirea ei, ca urmare a acestui lucru, reveni moda bijuteriilor în stil medieval. Cine ar fi crezut că un șoarece de bibliotecă așa ca ea putea să facă un astfel de gest?

— Cred că vor avea un final fericit. Lady Augusta continuă să zâmbească. Un zâmbet relaxat, controlat, dar, slavă Domnului, nu ostil. Femeia îl analiză pe Richard. Te felicit pentru că ți-ai ales o soție atât de deșteaptă. Trebuie să recunosc că a fost neașteptat, credeam c-o să te căsătorești cu o fetișcană fără minte, care avea să te plictisească într-o săptămână.

Richard păru uimit, așa cum era și cazul. Devenise clar că, deși Lady Augusta nu ținuse legătura cu fiul ei, fusese atentă la activitățile lui. Bărbatul se mută în spatele lui Genevieve și își așază o mână pe umărul ei, înfășurându-și degetele pe pielea dintre gât și rochie. În tăcere, tânăra îi trimise putere.

— După ce am întâlnit-o pe Genevieve, nu mă mai puteam căsători cu nimeni altcineva.

Nu încercă să-și mascheze sinceritatea. Pentru un moment lung, mama lui îl analiză, iar zâmbetul ei deveni mai natural.

— Mă bucur că v-ați găsit. Nu există nimic mai îngrozitor decât un mariaj nefericit.

Înainte ca Richard să răspundă la acea afirmație provocatoare, ușa din spatele femeii se deschise și doi servitori aduseră ceaiul. Genevieve îl luă de mână pe Richard. Odată i-ar fi crezut fațada de încredere, dar nu și acum. Dincolo de exteriorul lui calm, această întâlnire

stârnea emoții care îl torturaseră încă din copilărie. În spatele ei, Richard vibra din cauza tensiunii.

După ce rămaseră singuri, Augusta nu turnă ceaiul. Sendvișurile și prăjiturile delicate rămaseră neatinsse.

Maxilarul fin al Augustei afișa o linie hotărâtă acum, care-i aminti lui Genevieve de soțul ei. Femeia îl privi exasperată pe Richard.

— De ce nu mă întrebi? Știi că de asta ai venit.

Richard o strânse de mână pe Genevieve, dar vocea lui rămase stabilă.

— Nu mi-ai răspuns niciodată.

În timpul unei pauze, Augusta își studie fiul, de parcă vedea, dincolo de acel corp superb, nefericirea din sufletul lui. Genevieve știa că fericirea pe care Richard o găsisese în căsătorie îi vindecase multe răni, dar mai exista o rană, atâta timp cât identitatea tatălui său rămânea un mister.

— Înainte nu erai pregătit să auzi răspunsul. O altă pauză. Acum că te văd cu o femeie pe care o iubești, mă întreb dacă te-ai schimbat.

— Faptul că sunt aici arată că m-am schimbat.

— Richard, întreabă-mă.

Suna ca o rugămintă, asta dacă o creatură arogantă ca ea putea să se coboare să implore.

Genevieve îl luă de mână. Fără să-l privească, îi simți agitația. Richard inspiră înainte să vorbească.

— Foarte bine. O să-mi povestești despre tatăl meu?

Pentru o clipă, Genevieve se întrebă dacă Augusta avea să refuze. Avea o premoniție groaznică cum că totul era un joc răutăcios. Apoi Augusta ridică un medalion de aur peste cap și i-l întinse fiului ei.

— Richard, bărbatul ăsta e tatăl tău.

Genevieve îl strânse de mână, în semn de sprijin, apoi îi dădu drumul, pentru ca soțul ei să se poată duce la mama lui.

— Cum îl cheamă?

— Maiorul Thomas Fraser.

Mama lui Richard nu mai părea atât de sigură pe ea. Își strângea buzele și în jurul ochilor îi apărură riduri pe care

Genevieve nu le observase înainte. Agitația ei abia ascunsă o făcu pe Genevieve să aibă un sentiment de căldură pentru ea. Nu era scorpia rece și distantă pe care o descrisese Richard.

Soțul ei luă medalionul și petrecu câteva momente deschizându-l, atât de tare îi tremurau mâinile. Genevieve își opri impulsul de a se duce la el. Asta nu era despre ea, oricât de mult îl iubea. Era ceva ce Richard trebuia să rezolve cu mama lui. Deși dacă Augusta avea să-l rănească, Genevieve avea s-o înjunghie cu o furculiță.

Când Richard se uită într-un final în medalion, se albi la față. Teama că această întâlnire avea să se termine cu un dezastru îi provocă un nod în gât lui Genevieve.

Augusta îl privea fix. Genevieve își mută ochii de la regretul și suferința din ochii femeii. Dintr-odată, înțelese că orice crease o prăpastie între Richard și mama lui nu era lipsa de iubire.

— Thomas Fraser.

Vocea lui Richard nu avea nicio urmă din detașarea lui obișnuită. Lui Genevieve i se păru că soțului ei îi era greu să-și mute privirea de la poza din medalion. Povestește-mi despre el.

— Era un bărbat curajos.

Mușchiul din obrazul lui Richard tresărea spasmodic.

— Era? Deci a murit?

Augusta se ridică, înfruntând parcă o inchiziție. Genevieve se gândi că poate chiar așa era.

— A murit în timpul unei misiuni în Franța, în 1794.

Richard deveni și mai palid. Îngrijorată, Genevieve se ridică și se duse lângă el. Acesta se întinse după mâna ei, dar atenția îi rămase asupra mamei lui.

— Acela a fost anul în care m-am născut.

— Da.

— Spune-mi.

Genevieve îi simți reacțiile. Cu siguranță durere. Furie. Curiozitate.

Augustei îi tremură buza. Era prima slăbiciune de care dădea dovadă, iar Genevieve își dădu seama că și ea

suferea.

— Te rog, ia loc. Nu e ușor, mai ales când stai deasupra mea, ca un topor care urmează să cadă.

Genevieve se așteptă ca Richard să spună că nici pentru el nu era ușor. Bărbatul tăcu însă. Când el și Genevieve se așezară pe canapea, tânăra îi trase mâna în poala ei, încurajându-l.

Privirea Augustei se mută de pe chipul lui și începu să vorbească încet. Richard se aplecă, încercând să audă și să rețină fiecare cuvânt. Nevoia de pe fața lui îi frânse inima lui Genevieve.

— Părinții mei erau ambițioși. Mi-au aranjat căsătoria cu Lester Harmsworth când aveam numai 17 ani. Eram deja îndrăgostită de un locotenent tânăr dintr-o familie bună, dar din păcate, nu era bogat. Am plănuit să fugim împreună, dar el a fost trimis în India, iar menajera mea ne-a dat de gol planurile. Într-un final, am cedat presiunii și m-am căsătorit cu persoana căreia îi fusesem promisă.

Augusta se opri și se uită la fiul ei, ca și când s-ar fi așteptat la critici. După o tăcere tensionată, Augusta continuă, vorbind și mai încet.

— Nu mi-am văzut locotenentul timp de cinci ani. Când în sfârșit ne-am reîntâlnit, era un maior cu o avere impresionantă. A venit în Londra cât Sir Lester era în St. Petersburg.

— Și ți-ai încălcat jurămintele de nuntă, spuse Richard încet, dar cu atâta amărăciune, că Genevieve tresări.

Augusta era la fel de palidă ca fiul ei.

— Eram soție numai cu numele.

— Pentru că nu ți-ai iubit soțul?

Femeia dădu din cap.

— Nu. Pentru că Sir Lester era incapabil să ducă la final actul conjugal. În toate sensurile, Thomas Fraser a fost soțul meu.

— Dumnezeuule!

— Lady Harmsworth...

Genevieve protestă, vorbind pentru prima oară în ce păreau ore întregi.

Augusta ridică o mână tremurândă.

— Te rog. Am așteptat aproape 34 de ani să spun asta. Nu pot să mă opresc acum. Mâna ei se încleștă într-un pumn, în poală, până când degetele i se albiră. Știi cum e iubirea.

Era o rugămintă la înțelegere. Genevieve se întrebă dacă Richard putea să se ridice mai presus de trecut pentru a răspunde. Oricât de emoționante erau circumstanțele care duseseră la nașterea lui, Richard plătise ani întregi pentru ce făcuse această femeie cu un bărbat cu care nu era căsătorită.

— Da. Știu.

Era o recunoaștere tăcută a faptului că nu-și putea urî mama pentru păcatele ei.

Genevieve îl iubi mai mult decât o făcuse vreodată.

Probabil și mama lui recunoscuse vorbele lui ca pe o concesiune, deoarece anxietatea ei dispăru, fiind înlocuită de o suferință îndelungată.

— Nu am putut să stăm departe unul de celălalt. Aveam planuri să fugim în America și să ne construim o viață împreună. El avea să-și vândă comisionul, deși îl aștepta o carieră splendidă.

— Probabil credea că meriți, spuse Richard fără nicio urmă de răutate.

Zâmbetul vag al Augustei o făcu să pară foarte tânără, iar Genevieve o văzu pe fata pe care Thomas Fraser o iubise cu disperare.

— A spus că da. Se opri și se luptă, vizibil, să aibă control. Dar mai avea o singură misiune. Franța era în haos. Mii de oameni uciși. Robespierre era avid de sânge. L-au trimis pe Thomas acolo în secret, dar a fost trădat. Nu am descoperit niciodată adevărul complet. Până la urmă, nu aveam nicio poziție oficială în viața lui, eram doar amanta.

O lacrimă îi curse pe obraz.

— Amanta lui însărcinată. La scurt timp după ce Thomas a plecat în Franța, am descoperit că îi purtam copilul. Își șterse lacrima. Pe tine, fiule.

Augusta se îmbărbătă ca să termine povestea tragică.

— Sir Lester s-a întors din St. Petersburg și m-a găsit cu un băiețel sănătos. Nu avea nicio speranță de copil în corpul lui, așa că te-a acceptat ca moștenitor. Te-a iubit. Sper că-ți amintești asta.

Richard se uită în partea cealaltă a camerei, dar Genevieve știa că el își răsfoia amintirile.

— Da, a fost bun cu mine. Am jelit când a murit.

— Nu am putut să te salvez de scandal. Până la urmă, oricine poate să numere și niciun copil nu crește în mama lui timp de 16 luni. Nici măcar nu pot să te învinovățesc pentru că mă urăști. Până la urmă, tu ai avut de plătit pentru păcatul meu. Dar când am auzit că ești îndrăgostit nebunește de soția ta, a trebuit să-ți spun... și să te implor să mă ierți.

Era primul lucru umil pe care-l spusese.

Se lăsă din nou tăcerea. Una apăsătoare, din cauza anilor întregi de resentimente și regrete. Richard avea multe lucruri pentru care să-și învinovățească mama și numai confesiunea unei după-amiezi ca s-o pună pe celălalt taler al balanței. Genevieve își dorea să-l țină aproape, să-i spună că nimic din toate astea nu contau, că devenise un bărbat minunat și că orice decizie lua, ea îi era alături. Dar sub privirea tulburată a Augustei, tăcu.

Richard îi sărută mâna, apoi o eliberă și se ridică.

Genevieve se încordă și tremura pe marginea canapelei. Dumnezeu, avea să plece valvârtej din cameră?

Augusta îl costase atâta fericire, iar Richard strânsese o viață de resentimente.

Îi dădu medalionul lui Genevieve, care se uită la pictura mică, impecabilă, și își opri un icnet șocat. Dacă ignora peruca de modă veche, bărbatul care o privea era Richard. Nu era de mirare că fusese atât de emoționat să vadă medalionul.

Tensiunea dintre mamă și fiu îi atrase atenția de la fața chipeșă a lui Thomas Fraser. Privirea Augustei era lăsată în jos, ca și cum își aștepta condamnarea. Richard tot nu se mișcase. Masa de ceai se întindea între ei ca o

barieră de ghimpi.

Inima lui Genevieve se umplu de compasiune pentru Augusta. Cum putea să n-o facă? Dar principala ei grijă rămânea Richard. Oare cum se simțea după revelațiile acelei zile?

Când bărbatul se apropie de mama lui, pământul păru că se cutremură sub picioarele lui Genevieve. Femeia avea pumnii încheștați într-o parte și alta, în timp ce-și repetă să nu se ducă după el, să nu-l implore să fie bun cu această femeie care suportase atât de multe. Trebuia să aibă încredere în Richard pentru următoarea lui mișcare.

Se rugă ca el să aleagă cu înțelepciune. Să aleagă acțiunea care-i scăpa inima de otravă.

Fără să clipească, îl privi apropiindu-se de mama lui. Augusta își ridică încet privirea. Genevieve citi pe fața ei că se aștepta la o pedeapsă. Până la urmă, cum putea o confesiune întârziată să compenseze pentru atâta durere?

Cu grația lui caracteristică, Richard se lăsă în genunchi lângă scaunul mamei.

— Îmi pare rău pentru suferința ta, mamă. Îmi pare rău că am fost un nemernic atât de orb, arogant și demn de dispreț în toți anii ăștia. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să-ți cer iertare.

Augusta se îndreptă, șocată.

— Richard?

— Îți cer sincer scuze.

Apoi își îmbrățișă mama cu o naturalețe care o emoționează pe Genevieve.

— Fiule..., spuse Augusta, apoi își îngropă fața în umărul lat al lui Richard.

Femeia mândră și frumoasă care le oferise o primire atât de rece începu să plângă în hohote.

Prinsă între bucurie și tristețe, Genevieve se uită la mamă și fiu. Aveau atât de mult timp de recuperat. Împăcarea lor nu avea să schimbe modul în care lumea privea scandalul. Cu toate astea, în ea înflori recunoștința. Richard și Augusta își găsiseră drumul. Aveau să supraviețuiască. Ba și mai mult, amândoi aveau să triumfe.

Genevieve se simți privilegiată să fie martora unei ocazii atât de vulnerabile, când soțul ei își învinsese demonii.

Cu ochii încețoșați de emoție, Richard se uită la Genevieve. Zâmbetul lui era nesigur, dar exprima profunzimea emoțiilor. Genevieve zâmbi și ea, ștergându-și obrazii umezi.

— Te iubesc, îi spuse ea pe mutește.

— Și eu, zise el încet, în timp ce își ținea mama în brațe.

Richard întinse o mână spre Genevieve. Era o invitație de a împărtăși acel moment extraordinar. Pe picioare tremurânde, tânăra se ridică și îi cuprinse cu brațele pe Richard și pe mama lui. Bărbatul pe care-l iubea făcuse pace cu trecutul lui. Acum îi aștepta un viitor luminos.

Sfârșit